Michel Zevaco

MONTERO
KÖPRÜSÜ

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ

MİCHEL ZÉVACO SERİSİ

MİCHEL ZEVACO

MONTERO KÖPRÜSÜ

Çeviren :
Galip ÜSTÜN

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ Koll. Şti.
İstanbul, Ankara Caddesi No. 95

Sulhi Garan Matbaası Koll. Şti.
Nuruosmaniye Caddesi No. 64
İSTANBUL — 1965

MONTERO KÖPRÜSÜ

Bu hikâyede anlatılan olayların geçtiği devirde Fransa Kraliçesi, İzabo dö Bavyer'in kocası Kral Altıncı Şarl'dı. Arada bir geçirmekte olduğu delilik nöbetleri yanında karısından da bir yardım görmeyen Kral, oldukça kötü şartlar altında yaşamak zorunda bulunuyordu.

Kralın çocukluğunda amcaları Dük Danju, Dük dö Beri ve Dük dö Burgony onun yerine saltanat sürmüşler,memleketi idare etmekten çok kendi keselerini doldurmak, zevk sefa içinde yaşamakla meşgul olmuşlardı.

Cimri, havai bir kadın olan ve ahlâksız bir hayat süren Kraliçe İzabo dö Bavyer ise, daha çok Jan San Pör - Korkusuz Jan adıyla tanınan ve Filip lö Hardi'nin oğlu olan Burgonya Dükü Jan dö Burgony ile birlikte bir takım kötü işler peşinde koşuyordu. O zamanlar Burgonya Dükalığı, Krallığın sınırları içinde değildi. Burgonya Dükü ise bu Dükalığı bağımsız bir devlet haline getirmek ve ülkesinin sınırlarını genişleterek gücünü arttırdıktan sonra Krala karşı gelmek ve onu yendikten sonra da topraklarını kendi hükmü altına almak istiyordu.

İzabo dö Bavyer ile Jan San Pör tarafından tehlikeli bulunmayan Altıncı Şarl, tahta geçmeden önce resmen, Fransa'nın veliahtıydı. Daha sonraki yıllarda Yedinci Şarl adıyla tahta geçecek olan veliaht prens ise bilhassa eğlence ve kadınlara düşkünlüğüyle bilinen gevşek tabiatlı, şahsiyeti silik bir kimseydi.

Asıl adı Jan dö Burgony olan ve Korkusuz Jan adıyla tanınan Jan San Pör ise Kraliçe ile birlikte besledikleri ihtiraslarını tatmin emek için, ne zaman ve nasıl olursa olsun, adam öldürmek ve her türlü kötülüğü yapabilmek için yeteri kadar kötü tıynette bir adamdı. Nitekim, Armanyakların şefi ve Kralın kardeşi Lui Dorleanı kendi çıkarı uğruna öldürtmüş bulunuyordu.

Sevinerek söylemek gerekir ki Kral Altıncı Şarl, bu cinaî emellere karşı yalnız bırakılmış değildi ve Şövalye dö Pasavan, Baron Milon dö Talazar ile onların at uşakları Roben Narkua ve Brankayon tarafından korunuyordu.

Dük dö Burgony'nin hizmetinde ise Malatr, Sakraman ve Kraliçenin sadık dostlarından biri olan Sir dö Jiyak vardı.

Şövalye Hardi dö Pasavan, Dük dö Burgony'ye karşı büyük bir kin ve düşmanlık hisleri besliyordu. Bu düşmanlığın sebebi ise on beş yıl kadar öncesine dayanıyordu. Pasavan, o yıllarda Rozelis adında bir genç kızla evlenmişti. Bu kızın annesi Lorans Danbrön ise Dük dö Burgony tarafından baştan çıkarılmış ve sonra da terkedilmişti. Tabii, bu duruma ilgisiz kalmayan Kraliçe İzabo da sevgilisini elinden almaya kalkmış bulunan bu kadının kızını öldürterek kin ve kıskançlık duygularını tatmin etmeyi kafasına koymuştu. Gerçekte bunu da başardı ve genç kız, kokladığı bir gülün içine konmuş olan bilinmeyen bir madde ile zehirlenerek öldü. Bu olayın üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen Pasavan'ın duyduğu kin ve nefret her geçen gün biraz daha artıyordu. Armanyaklarla Burgonyaların sokaklarda birbirlerini öldürdükleri bu karışık günlerde Pasavan'ı da Paris'te görüyoruz. Baron Milon dö Talazar ise, Burgonya sarayının para işleriyle meşgul olan Metr Mersöro'nun kızı Flora Mersöro'ya âşıktı. Flora Mersöro, gerçekte Metr Mersöro'nun kızı değildi. Dük dö Burgony'nin, emeline kavuşmak için şantajla yola getirmeye çalıştığı ve bunun için de elinden kızını alarak şayet kendisini reddederse kızını öldürmekle tehdit ettiği ve bu tehditlerin sonunda aklını kaçırmış olan Lorans Danbrön'ün kızıydı. Dük dö Burgony ise, bu olayların geçmiş olduğu yıllarda başka bir sıfatla, Kont dö Növer olarak biliniyordu. O zamanki sevgilisine şantaj yapmak için kullandığı küçük kız ise ortadan kaybolmuş bulunuyordu. Aradan yıllar geçtikten sonra bu kıza rastlayan Dük, ona âşık olmuş ve Milon dö Talazar'ı seven genç kıza şiddet yoluyla sahip olabilmek için de onu Kraliçenin nedimesi olarak yetiştirmek bahanesiyle, karşısına yıllar sonra, Metr Mersöro'nun kızı olarak çıkmış olan Flora'yı saraya aldırmıştı.

Pasavan, Milon dö Talazar ve Brankayon, Flora'yı kurtarmak için Dükün sarayına girerler. Fakat, Dükü tam yakaladıkları sırada duvarın dibine kadar sokulan Dük ile yanında bulunan Malatr, açılan gizli bir yerden kaybolurlar. Pasavan duvarın önünde şaşkın bir halde elleri boş kalır.

Jan Sar Pör ile Malatr, duvarın önünde anlaşılmaz bir biçimde ortadan kaybolmuşlardı. Talazar, hiddetle söylendi:

— Lânet olsun..

Roben Narkua da onun üzüntüsüne katılarak cevap verdi:

— Vay iblisler.. Bir şey hazırladıklarını anlamıştım ama doğrusu böyle kuş gibi elimizden kaçacakları aklıma gelemezdi. Dikkatsizliğimizin cezasını çekerek ağzımızın payını aldık, işte..

Talazar da kötümser bir tavırla mırıldandı:

— Benim yüzümden.. Ben aptalca hareket etmeseydim..

Duvarın önüne toplanmışlar ve ne yaptıklarını pek bilmeksizin, gizli kapının yerini arıyorlardı.

Pasavan biraz sararmış olan yüzüne rağmen çok sakin bir tavırla topuklarının üstünde dönerek sakin bir ifadeyle omuzlarını silkti:

— Boş yere vakit kaybediyoruz. Şimdi bunun sırası hiç değil. Üstelik, şayet aradığımız kapıyı bulacak olursak, o yol bizi doğrudan doğruya muhafızların arasına götürür.

Sonra da Brankayon'a, kendisi gibi yapmasını işaret ederek karşı taraftaki silâhlığa yürüdü ve Brankayon ile ikisi oradan bir çok silâh çıkartarak arasından seçmeye başladılar. Onların ne yaptıklarına bakan Roben Narkua ise derhal, duvarla meşgul olmayı bırakarak en yakınındaki silâhlığa koştu ve genizden gelen sesiyle:

— Sahi be.. Ne diye şu duvarla uğraşıp duruyoruz?..

Talazar da daha fazla ısrar etmeyerek duvarın içindeki kapıyı araştırmayı bıraktı ve arkadaşlarına katıldı.

Her biri, adına Bek dö Fokon denilne silâhlardan birer tane aldılar. Bu silâh, bilindiği gibi, ucu kartal gagası biçiminde sivriltilmiş, demirden temreni olan bir çekice benzer.

Silâhları belki biraz hafifti; ama bir kaç silâhın işini görecek kadar kullanışlıydı. Roben Narkua, arkadaşlarını ikaz ederek:

— Haydi, kaçalım. Bir keresinde Dükün bana, hiç bir şeyden şüphe etmeyerek gösterdiği gizli çıkış yolunu bulabilirsem, kurtulduk. Yoksa, oraya varıncaya kadar her an yakalanabiliriz.

Pasavan, iş başında iken her zaman takındığı sakin tavrıyla cevap verdi:

— Doğru. Haydi, şimdi bize o gizli yolu göster ama sakın yanılayım deme..

Sağ ellerinde korkunç silâhları, sol ellerinde hançerleri, yürümeye başladılar. Pasavan ile ona yol gösteren Roben Narkua önde yürüyorlardı. Talazar ile Brankayon da arkalarından geliyorlardı.

Küçük kapıdan çıktılar. Talazar kapıyı arkalarından kilitledi.

Kapının kilitlenmesinin üstünden bir an geçmemişti ki büyük kapıya vurulan darbelerin seslerini duydular. Jan San Pör, peşlerindeydi bile..

Sessiz adımlarla ve hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Acele etmenin kendilerine bir şey kazandırmayacağını bildikleri için ağır adımlarla; fakat etrafı kollayarak ykrüyorlardı. Ellerindeki silâhların görünüşüyle teşkil ettikleri seyyar kalenin manzarası gerçekten korkunçtu.

Böylece ilerleyerek bir çok odalardan geçtiler. Yollarının üzerinde rastladıkları bir kaç uşak onları görünce korku çığlıkları atarak kaçmaya çalışıyorlardı. Arkada da Talazar ile Brankayon, geçtik-

leri her kapının kilidini kapadıktan sonra anahtarı atıyor veya kilitsiz kapıların sürgülerini kapatıyorlardı.

Böylece ilerleyerek bir sofaya geldiler. Girdikleri kapıdan başka iki kapı daha vardı: bu kapıların biri tam karşılarında, diğeri de sol taraftaydı. Karşılarına gelen kapıdan geçmek üzere yürüdüler. Tam o anda kapı açıldı ve karşılarında yirmi veya otuz kadar silâhlı adam belirdi. Fakat, ne olursa olsun geçmeleri gerekiyordu. Yoksa bu sofada kısılırlarsa işleri bitikti. Birbirleriyle bir tek kelime konuşmadan, bakışmaya bile lüzum görmeden hepsi de aynı anda ileri atıldılar, karşılarındaki demir yığınına doğru yürüdüler. Pasavan başını ileri uzatarak tiz bir sesle arkadaşlarına hücum parolasını verdi:

— Haydi.. Pasavan lö Hardi, ileri..

Hepsi aynı anda atıldılar.

Aynı anda kalkan dört gürz de aynı anda indi. Demirin demire çarpmasından hasıl olan tok bir kaç ses duyuldu. Karşı tarafın saldırırken savurduğu küfürler kesilmiş, şimdi ortalığı oflamalar, inlemeler doldurmuştu.

Böylece, delice, kahramanca yapılan hücum başarıya ulaştı.

Önlerine gelen gövdeleri yıkarak, devirerek yürüdüler. Üzerlerine saldıranların arasında yere yıkılmış olanların pek çoğu yaralanmamıştı ama korku ve dehşet onları daha da çok şaşırtmış bulunuyordu.

Kurtulmuşlar mıydı? Tabii ki henüz değil. Fakat bu kadar büyük bir güçle ve enerjiyle yapılan bir hücumdan sonra biraz soluk almak da doğrusu haklarıydı.

Kurtuluş yolları az ilerde, sol yanlarındaydı. Aşmaları gereken bir oda daha kalmıştı. Ondan sonra da Jan San Pör'ün çalışma odasına varacaklardı. Gizli geçidin bulunduğu odaya.. Odaya, kapıyı yumruklayan ve kuvvetli darbelerle sarsanların kapıyı kırmalarından önce varacakları anlaşılıyordu. İlk odaya girdiler. Fakat karşılarına biri dikilmişti. Bu bir kadındı.

Pasavan kendi kendine «Dam dö Jiyak olmalı» diye düşündü.

Daha uzun bir zaman düşünmesine vakit kalmadan da Dam dö Jiyak ona doğru ilerlemişti. Dişlerinin arasından ve solur gibi konuştu:

— Durun. Oraya ölüme gidiyorsunuz..

— Bırakın geçelim, madam.. Kurtuluşumuz oradadır.

Dam dö Jiyak hissedilir bir telâş ve üzüntüyle sözlerini tekrar etti:

— Oraya giderseniz hepiniz de ölürsünüz diyorum size.. Kapının arkasında Sir dö Jiyak ve Şastelüks'ün kumandasında bekleyen elli kişi var. Benimle gelin.

Böyle söyleyerek Pasavan'ı elinden tuttu ve çekti.

Hep birlikte başka bir kapının önüne geldiler. Dam dö Jiyak aynı telâşla fısıldadı :

— Burada bekleyin. Yolu açacağım. Ben çağırınca gelirsiniz.

Sonra da bir tüy gibi ortadan kayboldu.

İki saniye sonra âşığının çalışma odasına giriyordu. Odada Dük ile kocası vardı. O anda Dam dö Jiyak onların ikisine de ihanet ediyordu. Her ikisinin de yüzlerine telâşla bakarak bağırdı:

— Dikkat, şuradan kaçıyorlar.

Dö Jiyak ile Şastelüks koştular. Arkalarından da adamları geliyordu. Böylece, Dükün çalışma odası bir anda boşalmış, odanın içinde hiç kimse kalmamıştı. Dam dö Jiyak bağırmaya devam ediyordu. Oradan kaçıyorlar. Dikkat. Hardi, Hardi..

Dam dö Jiyak'ın, Pasavan'ın küçük adını telâffuz ederken sesine tatlı bir yumuşaklık gelmişti.

Adamlar, başlarında Dö Jiyak olduğu halde, Dam dö Jiyak'ın kendilerini sevkettiği yanlış istikamete doğru koştular.

O anda da kahramanlarımız, Dükün çalışma odasına girdiler. Şöminenin yanına geldiler. Roben Narkua daha önceden bildiği gizli düğmeye bastı ve şöminenin içinde küçük bir kapı açıldı. Kapının ilersinde küçük bir döner merdiven görülüyordu. Roben önden geçti; diğerleri de onu takip ettiler.

Dam dö Jiyak da şöminenin önüne gelmiş heyecanlı bir sesle ve titreyerek onları teşçi ediyordu:

— Tanrı yolunuzu açık etsin.

Pasavan en sona kalmıştı. Genç kadına teşekkür etmek için bir kaç söz aradı; fakat bulamayarak büyük bir incelikle eğildi ve Dam dö Jiyak'ın eline zarif bir öpücük kondurdu.

Genç kadının vücudu titremeye başlamıştı. Fakat bu, bir an sürdü ve derhal kendini toplayarak Pasavan'a yalvarır gibi fısıldadı:

— Haydi, gidiniz ne olur..

Yolu iyi bilen Roben Narkua'yı takip ederek, Metr Mersöro'nun kendisine getirdiği Flora'yı Dükün karşıladığı küçük bir iç bahçeye geldiler. Ondan sonra da bir kaç adımda, tacirin Simon'dan kurtulmak için onu iterek başından savdığı kapıya geldiler.

Kapı kilitliydi. Fakat Roben Narkua bunu da düşünmüştü. Pergel gibi uzun bacaklarını açarak arkadaşlarından önce varmış ve onlar kapının önüne gelinceye kadar o kapıyı açmıştı bile..

Hep birlikte sokağa fırladılar.

Sokağa çıkar çıkmaz da. böyle söylemek doğru olursa, Sakraman'ın kucağına düştüler. İzabo'nun bekçi köpeği, onların eve girmesinden bir kaç dakika önce oraya gelmişti. Sabırla beklemektey-

di. Fakat, yakalamakla görevlendirilmiş olduğu kimselerin ondan önce oraya varmış olabileceklerini düşünmediği için de sadece sokaktan geçenlerle ilgileniyor, evden çıkanlarla meşgul olmuyordu. Onun için, kapı açıldığında dönüp bakmamıştı bile..

Kapıdan çıkan kahramanlarımız kendisine doğru yürüdükleri sırada ancak farkına vardı ve kısa bir an hareketsiz durduktan sonra gürledi:

— Vay, siz nereden çıktınız?

Tesadüfen, tam karşısında bulunan Brankayon'du.

En az Sakraman kadar iri bir adam olan Brankayon adamı küçümseyen bir tavırla söylendi:

— Kötü yürekli herif, sana ölümünün benim elimle olacağını söylemiştim.

Sözünü bitirmeden de elindeki gürzü büyük bir kuvvetle salladı.

Sakraman bu darbenin geleceğini önceden görmüştü. Yana doğru yaptığı bir hareket onu gerçek bir ölümden kurtardı, Gürz, tam isabet etmemiş ve onu ölümden kurtaran ani hareketi çok faydalı olmuştu ama gövdesini sıyırarak geçen demirin tesiriyle yere yıkılmış ve bir an sersemlemişti.

Onun toz içinde yere yuvarlandığını gören Brankayon ise darbesinin tam isabet ettiğini sanarak bağırdı:

— Sana, ölümün benim elimle olacak dememiş miydim?..

Fakat bu başarı kısa sürdü. Şeflerinin düştüğünü gören adamları, saklandıkları köşelerden çıkarak atıldılar. Onlara daha geride bulunanlar da yetişerek katıldılar ve göz açıp kapayacak kadar kısa süren bir zamanda kahramanlarımız kendilerini dört bir yandan sarılmış buldular.

Roben Narkua bunu görerek umutsuz bir sesle:

— Buradan canlı çıkamayacağız.

Pasavan ise kısa bir bakışla gelenlerin kaç kişi olduklarını görmüştü. Kendileriyle Montorgöy sokağı arasında durarak yollarını kesmiş olan grup ona en elverişlisi göründü. Her zamanki hücum narasını atarak saldırdı:

— Hardi..

Diğerleri de onu takip ettiler. Gürzler ve silâhlar yeniden karşı karşıya gelerek ölüm makinasını işletmeye başladılar. İnsanlar yeniden yerlere düşerek oradan oraya savrulmaya başladı; küfürler, feryatlar birbirini kovaladı.

Pasavan ile arkadaşları bu canlı insan barajını da geçtiler. Büyük bir hızla ilerleyerek Tikton sokağını inmeye başladılar. Arkalarından da onları kovalayanların sesleri geliyordu.

— Yakalayın, tutun.

Sokağın alt başına geldikleri zaman ellerindeki gürzleri, dikka-

ti çekmemesi için atarak sokaktaki kalabalığa karıştılar ve birbirlerinden ayrıldılar.

Sonra da her biri, geçenlerin veya uzaktan bakanların dikkatini çekmeyecek şekilde ağır ağır yürüyerek Hallere doğru ilerlemeye başladılar. Böylece, hallerin civarındaki daracık ve dolambaçlı sokaklardan geçerek kendilerini oraya kadar bile takip etmek için ısrar edebilecek olanları atlatarak izlerini kaybettirmiş oldular.

Bir saat kadar sonra ise hepsi de o günün sabahı kiralamk ihtiyatlılığını göstermiş oldukları Kalandr sokağındaki evde toplanmış bulunuyorlardı.

Toplanmış bulunuyorlardı, dedik; hepsi mi?.. Hayır, yoklamada bir kişi eksikti. Talazar.

II.

Dam dö Jiyak

Metr Mersöro, Jan San Pör'ün yanından ayrıldıktan sonra Dükün kendisine konağında vermiş olduğu çalışma odasına çekilmişti. Tacir günlerinin büyük bir kısmını bu odada çalışarak geçiriyordu.

Çalışma masasının başında oturmuş ve elinin yetişebileceği kadar bir mesafeye de o gün tetkik etmeyi tasarladığı bazı dosyaları koymuştu. Ama bundan sonra, çalışmaya başlayamamıştı; zira, kafasının içinde yaptığı bir takım hesaplar aklını kurcalıyor ve oturarak işe başlamasına engel oluyordu. Neşeli bir hali vardı ve kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Dükün istediği bir milyonu ona avans olarak veririm. Bu avans için yüksek bir faiz de istemem. Hayır, hiç faiz istemem. Ama bir milyon vergi yerine bir buçuk milyon toplarım. Aradaki fark olan yarım milyon da benim Düke karşı gösterdiğim güvenin ve ona yaptığım iyiliğin bedeli olur. Böylece, bir ay kadar kısa bir zamanda elimdeki paradan en yüksek bir kâr haddi sağlamış olurum. Bundan Dük bir şey kaybetmez; bunun karşılığında ise ben kazanmış olurum. Nasılsa, parayı ödeyecek olan vatandaş bilmem kimdir. O da bu güne kadar bütün vergileri sesini çıkarmadan ödemiş olduğuna göre elbet bunu da öder.»

Ayağa kalktı ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Elde edeceğini kurduğu büyük kazancın sevinci pek uzun bir zaman sürmedi. Yüzü yeniden düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. Çünkü, düşündükleri şimdi daha başkaydı:

«Dükün ağzından kaçırdığı sözlerden anladığıma göre Flora'yı kaçıran İzabo imiş. Fakat neden ve ne yapmak için İşte bunu anlayamadım..»

Başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak gözlerinde şeytanî bir bakışla:

«Sakın İzabo kıskanmış olmasın?.. Flora'yı kıskanarak ondan kurtulmak istemiş olabilir. Hatta onu öldürtebilir bile.. Böyle bir şey yapacağına benim kalbimi tutarak yerinden koparsın daha iyi..»

Bir zaman düşünceli durduktan sonra omuz silkerek devam etti:

«Ben de biraz saçmalıyorum galiba. Açıkça hareket edebileceğine göre neden bu çeşit yollara tevessül etsin? Hayır, tehlike oradan gelmiyor. Benim için tehlikeli olan, Roben Narkua sahtekârının öldürdüğünü yeminlerle söylediği o Talazar'dır. Pasavan'ın arkadaşı Milon dö Talazar.. Tehlikeli olan asıl odur; çünkü Flora onu seviyor.»

Son cümlesini telâffuz ederken dişlerini gıcırdattığını farkederek kendi kendine hayret etti:

«Bu ihtimal niçin bana o kadar kötü ve dayanılmaz bir şey gibi geldi?.. Yoksa ben de kıskanıyor muyum?»

Bu ihtimal onu kızdırmışa benziyordu. Fakat kısa bir süre kendini dinledikten sonra irkilerek şöyle düşündü:

«Evet, anlıyorum ki gerçekten kıskanıyorum. Demek ki ben de.. Her ne olursa olsun ilkin şu Talazar'dan kurtulmak gerekiyor. Sonra da geriye tek engel Dük kalır. Onun da Flora'yı elimden alabileceğini sanmıyorum. Son günlerde giriştiği işlerin hiç birinde başarı kazanamadı.»

Böyle düşünerek ilerlerken de Dükün sarayının resmî törenler için ayrılmış olan bölümüne gelmişti. Buradaki gürültüler ve bağırışmalar tuhafına gitti. Ne olduğunu anlamak için Dükün özel dairelerinin bulunduğu koridora yöneldiği sırada da bilmeyerek, Pasavan ile arkadaşları ve Dükün adamları arasındaki kovalamacanın tam ortasın düşmüştü.

O sırda, zayıf bir kandilin ışığıyla aydınlanan dar bir koridorda bulunuyordu. İçinden gelen bir his ona, arkasından geldiğini farkettiği ayak seslerinin Pasavan ve arkadaşlarına ait olduğunu söyledi. Bu düşüncenin tesiriyle duyduğu korkunun tesiri altında kalarak derhal kendini dar geçitin en loş yerine attı ve hiddetle mırıldandı:

— Cehennemin dibine batsınlar..

Üzerinde silâh olarak sadece, keskin uçlu ve geniş ağızlı bir hançeri vardı. Nasıl olduğunu kendisi de anlayamadan eli hançerinin kabzasına gitmişti ve alaca karanlıkta karşıdan görünen ve

kendisine doğru gelen gölgeyi seçmeye çalışıyordu. Bir an dikkatle bakarak yanılmadığını anladı.

Döşemenin üzerinde sürünerek ağır ve ihtiyatalı hareketlerle, kaçanların geldiği tarafa ilerledi. Talihi de yaver gidiyordu. Zira karşıdan gelenlerin içinde Talazar sıranın en sonundaydı.

Diğerleri geçtikten sonra yanından en son Talazar geçtiği anda Metr Mersöro ayağa kalkmıştı. Kolu kalktı ve süratle indi. Sırtından yaralanan Talazar en küçük bir ses çıkaramadan bir külçe gibi döşemenin üzerine yığılmıştı.

Metr Mersöro, ter içinde ve ayakları titreyerek bir an, ayaklarının dibinde yatan vücuda baktı. Fakat, katillerin kurbanları karşısında duydukları korku ve dehşet hissi onu pençesine almış bulunuyordu.

Cinayeti işlemek için kullandığı hançeri bile orada unutarak aceleyle kaçtı. Oraya gelmek için geçmiş olduğu yolu yeniden ve farkına varmaksızın yaptıktan sonra ancak çalışma odasına geldiği zman kendini biraz toplayabildi.

Fakat, tabii ki içine düştüğü dehşet çok kısa bir zaman sürdükten sonra kendini artık emniyette hissettiği anda kaybolmuş ve cinayetinin kendisi için başarı olduğunu düşünerek için için sevinmeye başlamıştı. Büyük bir soğukkanlılıkla kendi kendini tebrik ederek şöyle düşündü:

«İşte bu iş de kesin ve temiz bir biçimde sona erdi. Her zaman söylediğim gibi, insanın kendi işini kendisinin görmesi kadar garantili bir şey yoktur.»

Sonra bir an duraklayarak endişesini açığa vurdu ve teessüf etti:

«Fakat, öyle sanıyorum ki bu işte biraz aptallık ettim. Zira, hiç değilse, oradan ayrılmadan önce herifin gerçekten ölmüş olup olmadığını anlamalıydım.. Ne oldu da öyle birden bire bir korkuya kapılarak kaçtım sanki? Doğrusu kendimi tanıyamıyorum.»

Uzun uzun düşündükten sonra da kendini teskin ederek şu sonuca vardı:

«Ben darbeyi gerektiği gibi vurdum. Herhalde ölmüştür. Ölmediyse bile Dük onu bulur ve işini bitirtir. Öyleyse daha neden düşünüp duruyorum?.. Şimdiden söyleyebilirim ki Talazar artık ölmüştür.»

Böyle düşünerek dışarı çıktı.

Fakat Metr Mersöro yanılıyordu: Talazar ölmemişti ve Dük de onu öldürtmek için aratarak bulduramazdı.

Dam dö Jiyak kocasını ve onunla birlikte bulunan adamları yanlış bir istikamete yönelttikten sonra Dükün çalışma odasına yeniden dönmüştü. Kendilerini kurtarmak için hayatını tehlikeye at-

tığı kimselerin gerçekten kurtularak biraz da kendi hataları yüzünden girmiş oldukları bu tehlikeden kurtulduklarını görerek inanmak istiyordu.

Odaya girer girmez doğruca gizli kapıya yöneldi. Yarı karanlıkta, gizli yolun ucunda hareketsiz yatan bir gölge gördü. Birden kalbi sıkışmıştı. Heyecanlı ve ağlamaklı bir sesle kendi kendine söylendi:

«Yoksa onu öldürdüler mi?»

Kendine hakim olmaya çalışarak yürüdü ve biraz yaklaşınca Talazar'ı tanıdı.

Delikanlının yanına eğilerek inceledikten sonra da ayağa kalkarken mırıldandı:

— Yaşıyor..

Kısa bir an düşündü ve derhal kararaını verdi:

— Ne olursa olsun, bu delikanlıyı burada en küçük bir yardımdan mahrum olarak ölüme terkedemem. Sonra ayrıca da «o» nun arkadaşıdır.

Bir saat sonra ise Milon dö Talazar mükellef bir şekilde döşenmiş olan bir odada geniş bir yatağın üstünde yatıyordu.

Yaralıyı oraya kadar sürükleyerek getirmiş olan, Dam dö Jiyak idi.

Bundan sonra da Flora'nın nişanlısına, gerekli yardımı yapan ve yarasını saran yine Dam dö Jiyak idi. Delikanlının acısı bu müdahalenin neticesinde biraz azalmış ve yaralı biraz sükün bulmuştu.

Genç kadının Talazar'ı getirdiği oda ise, aşığı Jan dö Burgony ile buluştuğu odaydı. Bu odayı, herkesin giremeyeceği bir yer olduğu için bilhassa seçmişti.

Bir zaman ne yapacağını, daha doğrusu ne yapabileceğini düşündükten sonra Dam dö Jiyak tekrar yaralının üstüne eğildi.

Buğulu gözlerle çevresine bakan Talazar onu tanıdı. Onu ve arkadaşlarını kaçırmak için elinden gelen her türlü yardımı göstermiş olan genç kadının bir melek gibi başucunda durduğunu görmek onu hem şaşırtmış hem de genç kadının hesabına üzmüştü. Zira kendisini kurtarmak ve yardım etmekle genç kadının nasıl bir tehlikeye girmiş olduğunu biliyordu. Tatlı bir tebessümle teşekkür ederek kalkmaya çalıştı.

Genç kadın onun aklından geçenleri ve ne yapmak istediğini anlamıştı. Talazar'ı tatlı sözlerle teselli etti:

— Benim için hiç bir endişeniz olmasın; sizi burada bulamazlar. Dolayısıyla benim için en küçük bir tehlike bile yok demektir. Yaranız çok tehlikeli değil; sizi kurtaracağım. Göreceksiniz.. Şimdi ise sizi yalnız bırakarak biraz dinlenmeniz için çıkıyorum. Rahatça dinlenin; iki saat kadar sonra dönerim.

Sonra, Talazar'a bir ilâç da verdi ve her zamanki aceleci yürüyüşüyle çıktı.

Oradan, doğruca Metr Jerve'nin evine gitti. Dam dö Jiyak ona, Kraliçe tarafından geldiğini söyleyince yaşlı bilginin ziyaretçiyi kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Dam dö Jiyak'ı derhal tanımıştı, fakat bunu belli etmedi.

Genç kadın, yolda düşünerek uydurduğu bir hikâyeyi anlattı ve sözünün sonunda da ondan, bir yaralıya, bir veya iki saat kadar kuvvetini iade edebilecek olan bir ilâç istedi. Metr Jerve'nin cevabı biraz soğuk bir iade taşıyordu:

— Madam, Majesteleri Kraliçe size adresimi ve adımı vermiş olduğuna göre size, benim artık ilimle uğraşmadığımı da söylemiş olması gerekir. İstemekle bana şeref verdiğiniz ilâcı hazırlamam imkânsızdır; zira bu ilâcı hazırlamak için lüzumlu olan maddelerin hiç birine sahip değilim. İstediğinizi maalesef yerine getiremeyeceğim için de üzgünüm.

Metr Jerve'nin bu kesin cevabı karşısında Dam dö Jiyak'ın gözleri doldu ve üzüntüyle mırıldanmaktan kendini alamadı:

— Pasavan için ne kadar acı bir darbe olacak..

— Sir dö Pasavan bu yaralıyla ne bakımdan ilgilidir?

Dam dö Jiyak, onun kendisini dikkatle dinlemiş olduğunun farkına varmış ve bu hırçın ihtiyarı yola getirmenin yolunu birazcık olsun sezmişti. Dudakları titreyerek, kederli bir ifadeyle cevap verdi:

— Yaralı onun en yakın arkadaşlarından biridir.

Metr Jerve, gözleri kıvılcımlanarak ona baktı ve sordu:

— Bu çok yakın arkadaşın adı nedir?

Dam dö Jiyak derhal ve tereddütsüz bir şekilde cevap verdi:

— Milon dö Talazar..

— Bunu niçin daha önce söylemediniz? Madam, Pasavan'ın arkadaşını kurtarmamı istiyorsanız bana her şeyi, olduğu gibi söylemeniz gerekir. Çünkü, az önce uydurduğunuz hikâyenizin bir tek kelimesine bile inanmış değilim.

Dam dö Jiyak ona cevap vermek için konuştuğu sırada da Metr Jerve kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Dam dö Jiyak'ın, kocasına ve sevgilisine böyle açıkça ihanet etmesi için Pasavan'a gönül vermiş olması gerekir.. Uzun bir zamandan beri ihanet etmekte olduğu sevgilisi bir yana; fakat kocası.. İşte bu, kendisi için öldürücü bir şey olabilir. Zira Sir dö Jiyak böyle şeylere müsamaha eden bir kimse değildir. Zira bu koca sadece taçlı başlara karşı sağır ve dilsizdir. Neyse, bunu öğrenmiş olmak benim için iyi bir şey.. Bir gün işime yarayabilir.»

Genç kadın konuşmasını bitirdikten sonra Metr Jerve dolap-

lardan birinden iki küçük şişe ile büyücek bir kap aldı ve genç kadına:

— Yaralıyı görmem gerekiyor. Beni Burgonya sarayına sokabilir misiniz? Tabii bu sözümle, girmek ve çıkmayı kastediyorum. Zira girerken de çıkarken de kimsenin beni tanımaması gerekir.

Dam dö Jiyak bir an düşündü, sonra kararını vererek:

— Haydi gidelim o halde..

Metr Jerve de tereddüt etmeden onu takip etti.

Aradan bir saat geçmeden, Metr Jerve Talazar'ın yanındaydı. Yaralıyı muayene etmeye, hatta yarasına bile bakmaya lüzum görmedi. Durumu bir bakışta anlamıştı. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle Talazar'a:

— Ucuz kurtulmuşsunuz. Darbe biraz daha sağa gelmiş olsaydı ölmüştünüz. On beş gün sonra hiç bir şeyiniz kalmayacak.

Sonra da Dam dö Jiyak'ın yaptığı pansumanı yeniledi. Yanında getirdiği şişelerden birindeki ilâcı yaraya sürerek sardı. Getirdiği ikinci şişeden de bir yudum içirdi ve ilâcın nasıl kullanılacağını tarif etti::

-- Her iki saatte bir bu şişeden bir yudum içeceksiniz. Pansumanı da her iki günde bir değiştirin.

Dam dö Jiyak'a dönerek devam etti:

— Böylece hasta, iki gün içinde istediğiniz gayreti göstrebilecek kadar iyi durumda olacaktır.

Metr Jerve ile Dam dö Jiyak kısa bir an alçak sesle bir şeyler konuştular. Ondan sonra da ihtiyar âlim, Jan dö Burgony'nin metresi tarafından teşyi edildi.

Ertesi gün, sabah saat on sıralarında Dam dö Jiyak konaktan çıktı. Çıkarken, salonlardan, koridorlardan geçerek kendini elinden geldiği kadar göstermeye çalışmıştı. Geçtiği yol boyunca karşılaştığı saraya mensup adamlar, askerler, asiller onu görmüşler ve peşinden giden genç hizmetçisine dikkat bile etmemişlerdi.

Avluda, arkasından gelen hizmetçisiyle birlikte, kendisini bekleyen arabasına bindi. Araba konaktan ayrıldıktan sonra yoluna devam ederken Kont Dartua sokağında kısa bir an durakladı. Sokaktan geçenlerden hiç kimse yine, arabadan Dam dö Jiyak'ın genç hizmetçisinin indiğini ve karşı kaldırımda duran bir arabaya bindiğini farketmedi.

Bundan sonra Dam dö Jiyak'ın arabası Sent Antuan sokağına doğru yoluna devam etti.

Diğer araba ise, Sen nehri üzerindeki köprülerden geçerek Metr Jerve'nin evinin önüne geldi ve orada durdu.

Yaşlı âlim arabadan inerek, kendisinden sonra inen ve okurla-

rımızın Talazar'dan başka kimse olmadığını tahmin ettikleri hizmetçinin de inmesi için ona yardım etti.

Dam dö Jiyak'ın konaktan ayrılmasından kısa bir süre sonra ise kocası, karısının aşk odası olduğunu bildiği için o güne kadar adımını atmamış olduğu odaya girmiş bulunuyordu. Sir dö Jiyak'ın yüzü düşünceli görünüyordu.

Odayı boydan boya dolaştı ve uzun zamandan beri kimsenin girmemiş olduğunu düşündürecek kadar derli toplu ve biraz tozlu odan odaya merakla bir daha bakarak kendi kendine söylendi:

— Hayır. hiç bir şey yok.. Herhalde yanılmış olacağım..

Fakat buna rağmen yine de gitmemişti. Odanın içinde oradan oraya dolaşıyor, çekmeceleri açıyordu. Bir an başını havaya kaldırarak havayı kokladı ve anlaşılmaz bir ifadeyle söylendi:

— Bu ne kokusu acaba?..

Gözlerini odanın içinde çepçevre dolaştırarak sinirli bir gülüşle söylendi:

— Ne kokusu olacak, ihanet kokuyor. Burası leş gibi ihanet kokuyor..

Nihayet, dişlerini gıcırdatarak odadan çıktı:

— Alacağı olsun..

Beş dakika sonra, en kibar tavrı ve en mültefit tebessümüyle, Kontes dö Toner adındaki sarışın ve güzel bir kadının yanı başındaydı. Güzel sarışın, Sir dö Jiyak'a inci gibi dişlerini göstererek gülümsüyor ve tahrik edici bir sesle şöyle söylüyordu:

— Boşuna vaktinizi kaybediyorsunuz, Mösyö dö Jiyak; benim gibi bir dula evlenmeden söz etmek gerekir.

Sir dö Jiyak ise gülerek ve manası iyi anlaşılamayan bir ifadeyle cevap veriyordu:

— Dediğiniz gibi olsun, Kontes.. Benim dullara karşı hiç bir peşin hükmüm yoktur..

— Çok güzel ama, bunun için çok beklememiz gerekecek. Zira Madam dö Jiyak halen sapasağlam ve çok sıhhatli görünüyor.

— Yanılıyorsunuz Kontes.. Görünüşe aldanmamak gerekir. Madam dö Jiyak'ın çok önemli bir hastalığı var. Öyle sanıyorum ki daha uzun bir zaman yaşayamayacaktır.

Sarışın dul Sir dö Jiyak'ın gözlerinin içine bakarak cevap verdi:

— O zaman iş değişir. O halde.. bu konuşmaya daha başka bir zaman devam edebiliriz.

Sir dö Jiyak da kesin bir ifadeyle konuşarak onu temin etti:

— Umarım çok yakında devam edeceğiz, Madam.

— III —

DERİ YÜZÜCÜLERİN BAŞI

Milon dö Talazar, Şömen Gayar'da Metr Jerve'nin evindeydi ve yaşlı âlim başından bir an bile ayrılmıyordu. Zira durumu birdenbire kötüye doğru gitmeye başladığı için Metr Jerve endişelenmişti ve onu yalnız bırakmak istemiyordu. Fakat, Talazar'ın hayatı için endişeli değildi. Hasıanın, Burgonya konağından kalkarak evine kadar getirilmesinin verdiği yorgunluk ve bu gayreti gösterebilecek kadar kuvvet bulabilmesi için aldığı ilâçların tesiriyle böyle geçici bir durumun ortaya çıkmasını normal karşılıyordu.

Niyeti, ilk olarak durumdan Şövalye dö Pasavan'ıhaberdar etmekti. Fakat hastanın durumunun daha bir süre, yakın bir ilgi gerektirdiğini görerek bu işi bir kaç gün sonraya bırakmaya karar verdi: «Her şeyden önce bu delikanlıyı tehlikeyi atlatıncaya kadar tedavi etmeliyim. Yarın veya öbür gün gider haber veririm. İki gün sonra haber vermekle de gecikmiş olmam.»

Fakat Metr Jerve böyle düşünmekle yanılıyordu. Zira, iki gün için bile olsa bu gecikmenin önemi büyüktü. Zira bu süre içinde Pasavan, çok sevdiği ve hisleriyle kuvvetli bir şekilde bağlı olduğu arkadaşını merak etmişti, her yerde onu arıyordu. Tabii, Talazar'ı aradığı yerlerin başında da Jan San Pör'ün çevresi geliyordu ve hatta delikanlının kendileriyle birlikte konaktan çıkarken orada alıkonmuş olabileceğini de hesaba katarak oraya gizlice girmek ve durumu anlamak için plânlar kurmaya başlamıştı bile..

Pasavan'ın bu araştırmaları yaparken en küçük bir ihtiyat tedbiri bile almaksızın sadece yakalarını kaldırarak biraz yüzünü örtmekten başka bir şey yapmadığını söylersek okurlarımızı şaşırtmış olmayız. O günlerde havalar da biraz sıcak gitmeye başlamış olduğu için Pasavan sık sık paltosunu da çıkarmak zorunda kalıyor ve elinde taşıdığı paltosuyla dolaşarak kendini hiç gizlememiş oluyordu.

Bu arada, Jan San Pör'ün başından geçen macera bütün şehire yayılmış ve Pasavan'ın,Talazar'ın, Roben Narkua ve Brankayon'un adları herkesin dilinde dolaşmaya başlamıştı. Fakat Gan kulesi olayları halka, İzbo'nun çalışması sonucu olarak kahramanlarımızın aleyhinde intikal ettirilmiş bulunuyordu. Bu yüzden de olayı bilenler Pasavan ile arkadaşları hakkında hayranlık duymak yerine onlara kin ve nefret besliyorlardı.

Zira halka göre, yoksul ve bir dilim ekmeğe muhtaç durumda olan halkın beklemekte olduğu barışın sağlanamamış olmasının sorumlusu, Kraliçe ile veliahtın anlaşmalarını önlemiş olan Pasavan ile arkadaşlarının menfi hareketleri idi. İzabo, adamları vasıtasıyla olayları halka bu şekilde intikal ettirmişti. Bu yüzden de halk onlara birer hain ve düşman gözüyle bakıyordu. Bu yüzden de Pasavan'ın Paris sokaklarında serbestçe ve yüzünü kimseden saklamadan dolaşması çok tehlikeliydi.

Tabii ki Metr Jerve bu durumu bilmiş olsaydı bir an önce Pasavan'ı bulur ve Talazar'ın nerede olduğunu söyleyerek onu bu tehlikeli durumdan kurtarırdı. Fakat Metr Jerve son iki gündür evinden dışarı adımını atmamış ve hastanın yanından bir an bile ayrılmamıştı. Bu yüzden de şehirdeki dedikodulardan haberi yoktu.

Böylece bir kaç gün daha geçti.

Bir sabah, Sen Döni sokağının başındaki bir kasabın önünden geçerken at üstünde bir askerin, yanında dört tane daha askerle birlikte halka çok önemli bir haber vermek veya bir ilân için yapıldığı gibi durduğunu ve bağırarak şu sözleri söylediğini duydu:

— Burada şu anda bulunan herkesin aşağıdaki noktaları bilmesi gerekir. Sonra, bu ilândan haberi olmadığını söylemek mazeret sayılmayacaktır: Birinci olarak, asillerden Şövalye dö Pasavan, Baron Milor dö Talazar ve bunların uşakları olduğu bilinen Roben Narkua ile Brankayon, kanuna aykırı hareket etmiş ve ihanetetmiş kimselerdir.»

«İkinci olarak, bu kimseleri nerede olursa olsun, görenler derhal yakalayarak zabıta kuvvetlerine teslim edeceklerdir. Bu kimseleri ölü veya diri ele geçirmek bütün vatandaşların vazifesidir.»

«Üçüncü olarak, bu adamlara yardım etmek, yiyecek vermek veya evinde yatacak yer vermek yasaktır. Bu suçu işleyenler diri diri yakılacaktır.»

«Yukarda adları bildirilen kimselerin bulundukları yeri haber veren veya yakalanmalarına yardım edecek malûmat verenler, aşağıda gösterildiği şekilde mükâfatlandırılacaklardır:

«Sir dö Pasavan'ı ölü veya diri teslim edene 5.000 altın.»

«Sir dö Talazar'ı ölü veya diri ele geçirene 1.000 altın.»

«Roben Narkua'yı ölü veya diri ele geçirene beş yüz altın.»

«Brankayon'u ele geçirene beş yüz altın.»

Pasavan bu ilânı hayretten donmuş olarak ve biraz da tedirgin bir ifadeyle başından sonuna kadar dinlemişti. Acı bir gülüşle söylendi:

— Beş bin altın.. Ömrümde kazandığım paraları bir araya getirsem yine bu kadar tutmaz. Ne çok para veriyorlar. Şu adamı bir tanısaydım..

Pasavan kendi kendine böyle söylenirken yanında bulunan adam onun sözlerini duymuştu. Bu adam, halktan biri gibi basit giyimli biriydi. Zayıf, kemikli bir yüzü ve gür bir sakalı vardı. Parlak, zeki gözleri ilk bakışta dikkati çekiyordu. Soğuk gülüşüyle birlikte parlak, beyaz dişleri görünüyordu. Kesin bir ifadeyle ve biraz da yüksekten konuşarak Pasavan'a şöyle söyledi:

— Bana sorarsanız, siz bu adamı tanıyorsunuz; hem de o kadar iyi tanıyorsunuz ki onun adını söylememek için kendi adınızı unutmaya bile razısınız.

Pasavan bu söz üzerine birden irkilmişti. Eli gayrı ihtiyarî bir hareketle hançerinin kabzesine gitti. Aynı zamanda da, ilk defa gördüğü bu aranlık yüzlk adama gözlerini dikerek kim olduğunu, ya da olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Sonra birden yüzünün ifadesi değişti. Dudaklarında iğneli bir gülümseme dolaştı.

Adam, muzip bir ifadeyle sözlerine devam ediyordu:

— Ben aradıkları adamı tanıyorum. Ama, vadettikleri paranın yüz mislini verseler kim olduğunu söylemem. Niçin söylemeyeceğimi size anlatmama lüzum yok; zira yüzünüzden anlıyorum ki siz de beni tanıdınız.

Sonra sesini alçaltarak devam etti:

— Peşim sıra gelin; sizinle konuşmak istiyorum.

Sonra da beklemeden, arkasına bakmadan ağır ağır ve ıslık çalarak yürümeye başladı. Biraz ilerdeki Serpant sokağına saptı.

Pasavan da onun bir kaç adım gerisinden ilgisiz bir tavırla gidiyordu.

İşin en garip yanı da birbirlerini hiç tanımıyormuş gibi onların çevresinde durmakta olan adamlar da küçük gruplar halinde, birbirleriyle konuşarak, şakalaşarak onların ardından aynı sokağa doğru ilerlemeye başlamışlardı. Bu gruplardan bir kaçı, sanki tesadüfen o yana doğru yürüyorlarmış gibi yanlarından geçerek ilerledi ve Serpant sokağının Viey-Harangeri sokağıyla kesiştiği köşeye yürüyerek yollarını kesti.

Bu manevra o kadar hesaplı yapılmıştı ki Pasavan ve onun önünden yürüyen adam sokağın bitimine yaklaşırken küçük bir meydanı geçtikleri sırada birden kendilerini bu adamların ortasında buldular. Adamlar yirmi kişi kadardılar ve onlarla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünmelerine rağmen onları ellerinden kaçırmamaya kararlı oldukları açıkça görülüyordu.

Pasavan bu manevranın farkına varmıştı. Fakat hiç telâşlanmadı ve ciddi mi konuştuğu yoksa şaka mı yaptığı belli olmayacak bir şekilde yanında yürüdüğü adama dönerek onu tebrik etti:

— Doğrusu, bravo Metr Polifer. Adamlarınız sizi o kadar iyi koruyorlar ki Kralın bile daha iyi korunduğunu söyleyemem.

— Tabii değil mi, madem ki onların şefiyim..

Sonra da konuşmanın istemediği bir alana geçmesini önlemek istemiyormuş gibi konuyu değiştirerek sözüne devam etti:

— Sir dö Pasavan, sizin de benim gibi, kellenize fiyat biçmişler. Tabii size biçtikleri fiyat benimkinden çok daha fazla. Ben bunda hiç de garip bir taraf görmüyorum. Zira ben sizin yanınızda sayılmam bile.. Bu durumda, sizi yakalayacak olana vadedilen parayı almak için bütün Paris halkı kısa zamanda peşinize düşecektir. Bunun için, bir süre gözden uzak bulunmaya ve bir kenarda dinlenmeye karar verirseniz en doğru hareketi yapmış olursunuz. Saklanmak için böyle bir yer düşündünüz mü

Pasavan adamın sözlerini dikkatle dinlemişti. Gülümsedi:

— Eh, saklanacak bir yerim var sayılır. Fakat orada emniyette olacağımı kesin olarak söylersem yanlış olur..

Polifer, heyecanlı bir sesle atıldı:

— Ben, size sığınacağınız emin bir yer buldum bile.. Ne dersiniz?

Pasavan'ın itiraz eder gibi bir hareket yaptığını görerekde devam etti:

— Emin olunuz. Bundan çok zaman önce bir keresinde bana, karşılıksız sevgi ve saygı olmaz, demiştiniz. Ben bu sözünüzü unutmadım. Şimdi bana bu fırsatı vermeyecek olursanız bana karşı haksızlık etmiş olursunuz.

Pasavan bunun üzerine tatlı bir sesle sordu:

— Bana bulduğunuz bu yer ne taraftadır?

— Sen Marten sokağında, Pasavan konağı.. Bana 1407 yılının 25 Kasım günü satmış olduğunuz bu yeri size bütünüyle kiralıyorum.

— Evet, hatırlamaz olur muyum?.. Konağımı vaktiyle size satmıştım. Bedelini de bana kanınızla ve arkadaşlarınızın kanıyla ödemiştiniz. Benim için ne tehlikelere atılmıştınız.. Beni Sen Pol konağında bekleyenlere yetişmem için, yolumu kesen Burginyonları dağıtarak yolumu açmıştınız.

Sözünü bitirdikten sonra da Pasavan, gözlerini Polifer'in gözlerine doğru çevirerek candan bir gülümsemeyle başını salladı:

— Kabul ediyorum, dostum.

Deri yüzücülerin başı, sert yüzüne tatlı bir ifade veren bir tebessümle güldü. Elini cebine sokarak kesesini çıkardı ve içinden aldığı bir anahtarı Pasavan'a uzattı:

— Evinize, istediğiniz zaman girebilirsiniz. Orada bulunduğunuz müddet içinde hiç kimse tarafından ele verilmeyeceğinizden emin olabilirsiniz. İşiniz bittikten sonra, evi terketmeden önce de

münasip göreceğiniz kirayı masanın üzerine bırakmanız kâfidir. Şimdilik hoşça kalın. Tanrı sizi korusun, Sir dö Pasavan.

Pasavan kısa bir an durdu. Bu hareketin onu çok duygulandırmış olduğu belliydi. Ciddi ve heyecanlı bir sesle konuştu:

— Size bundan önce demiştim ki.. Mükemmel bir hafızanız olduğuna göre herhalde hatırlayacaksınız, evet, bundan uzun bir zaman önce yollarımızın ayrı olduğunu söylemiştim. Bu gün ise şunu söylüyorum: Size dostça elimi uzatıyorum. Bu el, cesur ve dürüst bir şövalyenin elidir ve sahibi elini herkese uzatmaz.

Polifer duraklamıştı. Kendine hakim olmak istemesine rağmen, Şövalyenin bu hareketinin onu ne derecede duygulandırdığı görülüyordu. Nihayet, heyecandan titreyen elleriyle Şövalyenin elini ellerinin arasına aldı:

— Beni iyi tanıdığınıza göre, bahşettiğiniz bu şerefe lâyık olduğumu da herhalde teslim edersiniz, Şövalye.

Pasavan gülümseyerek cevap verdi:

— Sizi, zannettiğinizden de iyi tanıyorum.

Sonra, anahtarı cebine koydu ve geri dönerek Mal Parol sokağına doğru yürüdü.

Polifer ise hareketsiz, yerinde duruyordu. Uzaklaşmakta olan Şövalyenin arkasından bir zaman, dalgın bir şekilde baktı. Etrafına bile bakmıyordu ve ağzından bir tek kelime çıkmamıştı. Sadece, az öncekinden başka türlü bir ıslık çalıyordu.

Anlaşılan, değişik çalınan bu ıslıklar onunla adamları arasında bir çeşit şifreydi. Zira, onun ıslığıyla birlikte, ilerdeki adamlarından üçü arkadaşlarının yanından usulca ayrılarak Pasavan'ın peşi sıra yürümeye koyuldular.

Diğerleri ise, sanki hiç bir şey olmamış gibi ve hiç dikkati çekmeden ağır adımlarla ilerleyerek ortadan kayboldular.

Polifer, meydanın ortasında daha bir zaman hareketsiz durdu. Sonra, daldığı hayal âleminden çıkarak sağ elini yüzüne doğru kaldırdı. Az önce Pasavan'ın elini sıkmış olduğu bu ele bir zaman baktıktan sonra da sert adımlarla yürümeye koyuldu.

Trusvaş sokağında bir kahveye girerek salonun en loş köşesindeki masalardan birine oturdu.

Bütün gkn boyunca bu kahvede kaldı. Hiç kimsenin ona dikkat etmediği sanılırdı. Fakat aslında, kahvenin sahibi, göz altından onu daima tetkik ediyor ve yanma birisi yaklaşacak olsa hemen dikkat kesiliyordu.

Saat dörde doğru, Pasavan'ın peşinden giden deri yüzücülerinden biri içeri girdi ve doğruca şefinin oturduğu masaya giderek onun karşısına oturdu.

Adam, alçak sesle konuştukça onu dinleyen Polifer'in yüzünü memnun bir tebessüm kaplıyordu.

— IV —

BİRBİRİYLE ANLAŞMAK İÇİN YARATILMIŞ İKİ KİŞİNİN BULUŞMASI

Pasavan, deri yüzücülerin şefinin yanından ayrıldıktan sonra, daha önceki günlerde de yapmış olduğu gibi Burgonya Konağı'na doğru yürüyerek konağın çevresinde bir zaman dolaştı. Şansı, bu defa da yardım etmiş ve kendisini kimse tanımamıştı.

Hiç değilse Pasavan öyle sanıyordu.

Gerçekte ise Dükün özel bahçesine geçmek için kullanılan küçük kapının önünden geçtiği sırada, Dükün konağından kaçmak için daha önce de geçmiş oldukları küçük kapı açılmış ve bir adam, Pasavan görmeden dışarı çıkmıştı.

Bu adam, Metr Mersöro idi.

Tacir, iki adım geri çekildi ve bahçeye bakan pencerelere bir göz attı. Aklına ilk gelen, önünde yürümekte olan Pasavan'ı göstererek, onu Dükün adamlarına yakalatmıştı. Fakat bir an düşündükten sonra böyle hareket etmekten vaz geçti ve Pöti Lion sokağına doğru yoluna devam eden Pasavan'a bakarak kendi kendine mırıldandı:

«Yapacak daha iyi bir şey bulmaya çalışayım.»

Böylece Pasavan'ın peşinden yürüyerek onun, Talazar'ın evine girdiğini gördü. Bunu gören Tacir eliyle alnına vurarak söylendi:

— Ben nasıl oldu da bunu düşünmedim.. Saklanmak için buraya geleceklerini tahmin etmeliydim. Acaba şimdi hepsi de buradalar mı? Fakat, güçlükle kurtulduğum o kızın burada olmasını hiç istemem doğrusu.. Önce bunu öğrenmeliyim.

Bir zaman evin etrafında dolaşarak civarda rastladığı kimseleri usta bir biçimde sorguya çekti ve ağızlarından laf almaya çalıştı. Böylece, bir kaç gün öncesinden beri eve yeni üç kiracının gelmiş olduğunu öğrendi. Bu üç kişi Pasavan, Roben Narkua ve Brankayon'dan başkası olamazdı.

Keşfinden memnun olarak evine döndü ve düşünmeye başladı:

«Pasavan ile suç ortaklarını ele verirsem havadan altı bin altın kazanırım. Fakat Pasavan, Flora'yı kurtararak bana büyük bir iyilikte bulundu. İşte en büyük engel de budur. Neyse, artık bunun üzerinde uzun zaman düşünmeyelim.

Böyle söylenmekle birlikte düşünmeye devam etti. Kolayca kazanacağı bu altı bin altının hayalinden bir türlü kurtulamıyordu.

O kadar heyecanlanmıştı ki yerinde duramıyordu. Yavaş yavaş sakinleşti. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Gözleri parlamaya başladı. Aradığı çareyi bulmuş olduğu anlaşılıyordu.

Çalışma odasından çıktı ve Simon'un oturmakta olduğu salona gitti.

İkisi de bir zaman sessiz ve hareketsiz durdular. Fakat birbirlerini bir an bile ara vermeksizin gözlüyorlardı. Mersöro, uzun süren bu sessizlikten sıkılmış gibiydi. Sevimli bir ifade takınmaya çalışarak söze başladı:

— Sir dö Pasavan, Talazar ve Brankayon'un başını getirene veya nerede olduklarını haber verecek olana para verecekllerini biliyor musun?

Simon derhal kulak kabartmıştı. Fakat hiç renk vermeden öylece durdu.

Metr Mersöro, onun bakışlarından, haberi bildiğini anladı. Göz kırparak devam etti:

— Onları ele verecek kimse, boşuna vakit geçirmemiş olacaktır. Altı bin altın mükâfat da hiç az değil doğrusu..

— Altı bin değil, ben hesabını yaptım, yedi bin altın ediyor.

— Hayır Simon, sadece altı bin. Çünkü Talazar'ı bulamayacaklarına eminim. Demek oluyor ki bin altın eksik verecekler.

Simon para sözü edildikçe canlanmıştı. Merakla sordu:

— Kellesine para koyduklarına göre o ölmemiş demek..

Metr Mersöro sinsi bir alaycılıkla cevap verdi:

— Hayır, Simon, **ölmemişti.**

Sonra da sözüne devam ederek:

— Sir dö Talazar o zaman ölmemişti; fakat şu anda artık ölmüş bulunuyor. Bundan eminim.. Eminim, çünkü gerekeni ben kendim yaptım. Ben, iki kere atlayacak adam değilim, anlıyor musun Simon?..

Simon, bu sözün kendisi için bir ihtar olduğunu anlamıştı. Tacirin bakışları karşısında sarsıldı. Şaşkınlığını ve korkusunu belli etmemek için de dizlerinin üzerinde duran kitabına eğilerek okuyormuş gibi yaptı.

Metr Mersöro, onun yüzüne bir an daha baktıktan sonra sanki hiç bir şeyin farkına varmamış gibi sözüne devam etti:

— Beş bin altını kazanmak içinde ne lâzım? Çok şey bilmeye lüzum yok: Sadece onların nerede saklandıklarını bilmek yeter. Bulundukları yeri haber verirse, insan parayı kazandı demektir..

Simon'un kendisini dikkatle dinlemeye başladığını görerek sesini hafifleştirdi ve fikrini açıkladı:

— Nerede saklandıklarını ben biliyorum. Bunu sana söyleyece-

ğim. Simon. Böylece, altı bin altını kazanacaksın. Görüyorsun ki iyi bir efendiyim.

Bu sözlerin etkisi kadının üzerinde o kadar kuvvetli olmuştu ki bir an hiç bir şey söylemedi. Metr Mersöro ise sözünü şöyle bitirdi:

— Tabii, parayı bölüşmek şartıyla söyleyeceğim.

Simon sözlerinin üstüne basarak manalı bir şekilde cevap verdi:

— Ya öylemi?.. Unutmayın ki ben de sizin gibiyim; iki kere yanılmaktan hoşlanmam, Metr..

Metr Mersöro onu hararetle temin ederek:

Bu sefer, inan ki korkacak hiç bir şey yok. Para, adamları ele vererek astıracak olan kimsenin eline verilecek. Onları da sen ele vereceğine göre senin için korkacak bir şey yok demektir, parayı sana verecekler..

Simon bu garantiyle de yetinmeyerek tekrar sordu:

— Paranın, onları ele veren kimsenin eline verileceğinden emin misiniz?

— İstersen git bir de sen kendin sor Simon.. Göreceksin ki öyledir.

Simon kendi kendine: «Öyle yapmalıyım» diye düşündü. «Şayet öyleyse Metr Mersöro da bu paranın bir meteliğini kendisine vermeyeceğimi görecektir. Paranın hepsini, geçen sefer benim hissemi vermemiş olduğu için ona vermeyeceğim.»

Sonra da yüksek sesle devam etti:

— O halde ben de pazarlığı kabul ediyorum: Kazancı paylaşacağız.

Pazarlıkta uyuştuklarını görünce Metr Mersöro hiç vakit geçirmeyerek nasıl hareket edeceğini Simon'a anlatmaya başladı. Her şey bittikten sonra da Simon odasına gitti ve en iyi elbisesini giyinerek hazırlanmaya koyuldu. O giyinirken ise Metr Mersöro, çalışma odasında kendi kendine konuşuyor ve tasarılar yapıyordu:

«Tabii ki bu domuz şimdi paranın hepsini kendisi almak istiyecektir. Ben malımı bilirim. Fakat, Burgonya Dükünün vekilharcı sıfatıyla paranın benim elimden geçeceğini bilmiyor. Parayı alması için ona bir kâğıt verecek ve o kâğıtla birlikte, parayı alması için bana gönderecekler. Ben de elinden kâğıdı alır ve parayı vermem. Fakat, ya itiraz eder ve gürültü çıkarmaya kalkışırsa ne yaparım?..

Kısa bir an düşündükten sonra kararını verdi:

«İtiraz ederse de kendisi bilir. Elindeki kâğıdı aldıktan sonra ben ondan daha önce davranır ve devlet memuruna hakaretten hakkında şikâyetçi olurum. Böylece de ondan artık bütün bütüne kurtulmuş olurum.»

Bu sırada da Simon, düşmüş olduğu tuzaktan habersiz, koşa koşa Burgonya Sarayına doğru ilerliyordu.

Pave sokağına geldiği zaman evlerden birinin kapısına şifreli bir şekilde vurdu. Bu kapı, daha önce Malatr'ın elindeki anahtarla açarak Pasavan ve arkadaşlarını Burgonya sarayına sokmak için gelmiş olduğu kapıydı.

İçerde Malatr onu küçümseyen bir tavırla karşıladı. Zira Simon'un kim olduğunu artık öğrenmişti.

— Sizi buraya efendiniz yolladı zannederim, değil mi?

— Hayır, Monsenyör. Ben artık Metr Mersöro'nun hizmetinde değilim.

Bu sözler üzerine Malatr gözlerini açarak kadının yüzüne dikkatle bakmaya ve kendisiyle alay edilmediğinden emin olmaya çalıştı. Sonra da Simon'un kendisiyle alay etmediğini anlayarak yüzü güldü ve bir anda yine eski ve yukardan bakan tavrını takındı. Simon'dan başka herkesi gülmekten katıltacak kadar komik bir ifadeyle:

— O halde, şayet yanılmıyorsam kendinize başka bir iş arıyorsunuz, öyle mi?

— Hayır Monsenyör. Tanrıya şükür, bir kaç kuruşum var. Onun için, çalışmayı düşünmüyorum. Bundan sonra arzum, kendi evimin efendisi olmaktır.

Simon bu sözleri söyledikten sonra bir an, ihtiyatsızlık ettiğini düşünerek pişmanlık duydu. Fakat sözlerinin karşısındaki üzerinde yaptığı tesiri görerek memnun oldu.

Gerçekten, Malatr onun sözleriyle pek ilgilenmişti. Simon'un yüzüne daha da dikkatle baktı ve kendisine gülümseyerek, rahat bir şekilde bakmakta olan kadının ifadesinde şüpheye düşecek bir taraf bulmayarak onun yalan söylemediğine iyice inandı.

Ayağa kalktı ve şapkasını çıkardı. O zamana kadar, bir kadının karşısında şapka ile durmanın kabalık olacağını bilerek de olsa şapkasını çıkarmaya lüzum görmemişti. Özür dileyerek iki adım ileri yürüdü ve Simon'a oturacak yer gösterdi:

— Sizin gibi bir hanımefendiyi ayakta tutacak kadar dalgın olmamı mazur görün. Biraz düşünceli ve dalgınım da.. Buyurun, oturmaz mısınız, güzel bayan?

Simon, çevresine bakınarak bu sözlerin hangi güzel bayana söylendiğini saflıkla araştırıyordu. Tabii, odada başka kimse olmadığını gördüğü için de bu hitabın kendisine olduğunu anlamakta gecikmedi. Kalbi büyük bir sevinç ve gururla dolmuştu. Kendisine ikram edilen yere oturarak ayak ayak üstüne attı ve kurumlu bir edayla, kendisine ilk defa ilânı aşk edilen bir genç kızın heyecanıyla titreyerek durdu.

Bu sahne gerçekten gülünç, acıklı ve çirkindi.

Malatr ise bu durumun farkında bile değildi. Öyle anlaşılıyordu

ki her ikisi de birbirlerine bir anda vurulmuşlardı. Malatr, kısacık boyunu uzatmak için göğsünü şişirmiş, heybetli görünmeye çalışıyor; birbirine yaklaşık, küçücük, çipil gözlerini açarak profesyonel bir kadın avcısı gibi sabit nazarlarla karşısındakini süzüyordu.

Belliydi ki iltifat bekliyor ve beğenildiğini kulaklarıyla duymak istiyordu. Fakat Simon'dan böyle bir hareket gelmediğini görünce onun kuru, buruşuk elini avuçlarının içine alarak tatlı ve yalvaran bir sesle mırıldandı:

— Ah.. Şayet isteseydiniz..

Şaşkınlıktan enikonu aptallaşmış olan Simon ise kendini toparlayarak memnuniyetini idrak ettikten sonra iştiyakla mukabele etti:

— Neyi isteseydim, söylesenize..

— İsteseydiniz, şimdi hemen nişanlılık busemizi alarak mesut olabilirdik. Kalbimin ne zamandır beklediği kimsenin siz olduğunuzu anladım. Biz, birbirimiz için yaratılmışız.

Fakat Smon, bu çeşit sözlerin tesirine kapılarak kendini hemen teslim edemeyecek kadar ihtiyatlı idi. Boynuna sarılmak isteyen Malatr'ı tatlı bir sertlikle iterek kendisine sarılmasına mani oldu:

— Kötü çocuk, ne kadar da ileri gidiveriyorsunuz birden.. Daha birbirimizi yeni tanıdık.

Malatr üzüntülü bir tavırla iç geçirdi:

— İnsafsız, beni ümitsizliğe düşürdüğünüzün farkında mısınız? Birbirimizi uzun zamandan beri tanımadığımızı söylüyorsunuz; oysa bana öyle geliyoor ki sanki sizi yıllardan beri tanıyorum. Niçin bu kadar taş kalplisiniz?.. Yoksa beni kendinize lâyık bulmuyor musunuz? Şayet bu söylediğim doğruysa kendime lânet ederim. Sonra da inanın ki ümitsizliğimden ne yapacağımı bilmez duruma düşer ve kılıcımı kaptığım gibi vücudumun en can alacak yerine geçirerek hayatıma o saat son veririm.

Simon, kesin bir ifadeyle ve içli bir şekilde söylenen bu sözler üzerine korkarak onu teselli etmek istedi:

— Böyle düşünmekte haksızsınız. Ben o kadar hissiz miyim sanıyorsunuz? Sizin kadar yakışıklı ve kibar bir insanı ümitsizliğe düşürecek olursam, inanın ki kendimi ölünceye kadar affetmem ve yıllarca üzüntü, keder ve azap içinde yaşarım. Şayet istediğiniz evlenmekse, ondan da sırası geldiği zaman konuşuruz.

— Ne zaman?

— Yakında.. Daha önce, bana, sizden istediğimin ne olduğunu söylemek fırsatını verin.

— Siz benim kalbimin sultanısınız; emredin yapayım. İnanın ki istediğiniz ne olursa olsun, kutsal saydığım bu isteğinizi yapma-

ya bütün gücümle ve hayatım pahasına da olsa yapmaya çalışacağım.

— Yok, istediğim o kadar önemli ve güç bir şey değil: Pasavan ile suç ortaklarını ele verecek olan kimseye verilmesi kararlaştırılmış olan mükâfattan bahsetmek istiyorum.

— Evet?

— Önce şunu öğrenmek isterim: Mükâfat, iki alçağı ele veren kimseye mi verilecektir?

— Şüphesiz.

— O halde, Sir Dükü görmek isterdim.

Bu istek Malatr'ı enikonu eğlendirmişti. Alaylı bir sesle mırıldandı:

— Oo.. Siz, Dük hazretlerinin böyle hemencecik ve kolayca görülebilir bir kimse mi olduğunu sanıyorsunuz Onu görmek istiyorsanız, daha önce bana, kendisiyle hangi konuda ve ne söylemek için görüşeceğinizi söylemeniz gerekiyor. Böylece ben de kendisini bu istek için rahatsız etmemin doğru olup olmadığına karar vereceğim. Yoksa Dük hazretlerine, kendisini görmek isteyen biri olduğunu söyleyecek olursam ve ona bu kimsenin konuşacağı şeyin hangi mevzuda bile olduğunu söyleyecek kadar bilgi veremezsem bu hareketimle Dük hazretlerini hiddete sevketmekten başka bir şey yapmış olmam.

Simon bir an düşündükten sonra yeni aşığının hiç de haksız olmadığını anladı:

— Dük hazreyleriyle, aranmakta olan Pasavan alçağı ve arkadaşlarının saklandıkları yerin nerede bulunduğunu bildiğimi haber vermek için görüşmek istiyordum.

Bu sözler Malatr'ı yerinden sıçratmıştı. Kükrer gibi bir sesle sordu:

— Nerede olduklarını bildiğinizi mi söylediniz?

— Evet. Saklandıkları yeri biliyorum.

— Hepsinin de bir arada bulundukları yeri mi demek istiyorsunuz?

— Evet, hepsinin. Aralarında sadece Talazar eksik.

Malatr bir an düşündü:

«İşte bu çok güzel.. Bu büyücü karıyı bana Tanrı yolluyor. Az önce ne kadar aptal mışım ki parasına konmak için onunla evlenmeği düşündüm. Ben şimdi kırk beş yaşında olduğum halde bu ihtiyar benden en azından on yaş fazla gösteriyor. Üstelik bir de yardım istediği konu var ki bu benim canımı da tehlikeye sokar. Bu kadar tehlikeyi göze aldıktan sonra onun bana vereceğini umduğum sadakayı beklemektense sırrını zorla elinden alarak paranın hepsi-

ne kendim sahip olurum daha iyi. Hem bu iş de pek güç olmayacak sanırım.»

Sonra da yüksek sesle ve mütehakkim bir tavırla konuştu:

— Nerede saklandıklarını benim bilmem gerekiyor.

— Siz bunları başkasına yutturmaya kalkın, Mösyö. Beni o kadar saf mı buluyorsunuz? Galiba birbirimizi henüz iyi tanıyamadık. Siz beni hemencecik soyabileceğiniz bir avanak mı sanıyorsunuz?

Sonra da kat'i kararını gösteren bir ifadeyle sözünü bağladı:

— Diyeceklerimi sadece Monsenyörün kendisine söylerim, o kadar.. Hiç kimsenin beni dolandırmasına imkân yoktur.

Malatr tavır ve ifadesini değiştirmişti. İkna etmek isteyen bir sesle:

— Beni anlamıyorsunuz. Buradaki görevim, Monsenyörle görüşmek isteyenlerin ona ne söyleyeceklerini bilmemi gerektiriyor. Şayet bana güveniniz yoksa, bu bizim ikimizin aramızdaki bir şeydir. Ama bunun dışında bir de benim görevim var. Dükle görüşmek istiyorsanız işleri usulüyle yapalım, o halde; buranın usullerine uygun olarak bir müracaatta bulunun. Adınızı ve hangi konuda görüşmek istediğinizi bir kâğıda yazın. Şayet Dük hazretleri görüşmek isterlerse bir kaç gün sonra kendisiyle bir randevu ile görüşürsünüz.

— Siz beni enikonu aptal yerine koyuyorsunuz. Müracaatta bulunacak mışım, öyle mi? Sonra da aradan bir kaç gün geçecek ve şayet isteğim muvafık bulunrsa görüşeceğim. Oysa o zamana kadar adamlarınız saklananların bulundukları yere giderek onları ele geçireceklerdir ve ben hava alacağım. Öyle anlıyorum ki başka çare kalmadı. Şimdi burada o kadar büyük bir gürültü yapacağım ki sesi duyan Dük de ne olduğunu merak edecek ve ben kendisine, istediklerimi anlatacağım. Başka çare kalmadı.

— Hele bir deneyin bakalım. Ya sizi tevkif ettirirsem ne yaparsınız?

— Siz de onu bir deneyin bakalım. Ben dilimi cebime sokmadım ya.. Böyle bir şey yapmaya kalkacak olursanız bu odaya bir tek kişi girmeden önce yüzünüzü tırnaklarımla kızıla boyarım. Sonra ayrıca şunu da aklınızdan çıkarmayın ki Metr Mersöro bana sizin hakkınızda pek çok şeyler söyledi. Ben de onları ortaya çıkartacak olursam sizin için hiç de iyi olmaz. Aranmakta olan alçaklarla sizin aranızda ne gibi pazarlıklar geçmiş olduğunu da biliyorum. Söyleyin bakalım, Pasavan ve arkadaşları size, onlara yardım etmeniz için ne verdiler? Şayet pek istiyorsanız beni yakalatın. Gelenlere söyleyecek pek çok sözüm var. Onlara sizin de nasıl bir insan olduğunuzu ve geçmişinizde ne lekeler bulunduğunu hep anlatacağım. Ben, sizin sandıklarınızdan çok daha fazla şeyler biliyorum.

Simon, tabii ki bu sözlerin bir çoğunu kati bir şey bildiği için söylemiyor, daha çok tesadüfe güvenerek konuşuyordu. Fakat Simon'un sözlerinin Malatr üzerindeki etkisi büyük oldu. Simon'un belki de kendisi için pek çok şey bildiğini düşünerek tavrını birden değiştirdi:

— O kadar sinirlenmeyin canım. Size de biraz olsun şaka yapılmıyor ki..

Simon durumu anlamıştı. Tehditkâr bir gülümsemeyle konuştu:

— Ben de lâtife ediyordum canım, niçin alınıyorsunuz?

Malatr yenildiğini anlamıştı. Bir an düşünür gibi yaptı. Sonra da neşeli bir tavır takınarak konuştu:

— Bütün bunların hiç önemi yok. Bu iş bana en çok Monsenyörün söylenmesiyle biter. Oysa ben sizin için daha nelere katlanabilirim bilseniz, güzel bayan..

Sonra da yüzünde en tatlı gülümseyişle Düke haber vermek üzere odadan çıktı.

Jan San Pör, Simon'u derhal kabul etti. Kendisine verilmek istenen haberden o kadar sevinmiş görünüyordu ki ilk işi Simon'a şişkin bir kese uzatmak oldu. Sonra da bu hediyenin, vaad edilen mükâfattan ayrı olarak verildiğini de ayrıca belirtti.

Simon, Dükün yanından sevinç içinde ayrılmıştı. Her zamankinden daha da nazik ve mültefit olan Malatr ise onu kapıya kadar teşyi etmişti. Kapıda iki sahte âşık birbirlerine şu sözlerle veda ettiler:

— Ah, Simon.. Sizin bir miktar paranız var. Benim de biriktirilmiş biraz param vardır. Bunları birleştirelim ve bir yuva kuralım. Bunu kabul etmekle beni yeryüzünün en mesut adamı yapacaksınız.

Simon, teklifi dolaylı bir şekilde kabul ederek cevap verdi:

— Size hayır demiyorum.

Sonra da utangaç bir hareketle Malatr'a alnını uzattı.

Malatr gözlerini kapadı ve bu buruşuk, soluk genç kız alnına dudaklarını kendini zorlayarak kondurdu. Böylece, nişan buselerini de birbirlerine vermiş oluyorlardı.

Malatr, titreyen bir sesle sordu:

— Sizi tekrar görecek miyim?

— Ne zaman isterseniz..

— Nerede?

— Galile Sokağında, evde..

Malatr şaşırarak cevap verdi:

— Hayret; oysa ben, artık Metr Mersöro'nun hizmetinde bulunmadığınızı sanıyordum.

— Hizmetinde değilim. Fakat şimdilik daha bir süre orada kalacağım.

— O halde şimdilik hoşça kal, kalbimin sahibi..

— Yakında görüşeceğimizi umarım, güzel delikanlı..

— V —

KALANDR SOKAĞI

Pasavan'ın Kalandr Sokağındaki yeni ev sahibesi Dam Ürpid adını taşıyordu. Altmış yaşlarında kadar vardı ve saygı değer görünüşlü, tatlı yüzlü bir kadındı. Tellâl, Orböri sokağındaki pazar yerinde, bundan önce sözünü ettiğimiz ilânı yaptığı zaman Dam Ürpid de orada bulunuyordu. Aranan kimselerin kendi kiracıları olduğunu öğrenince zavallı kadıncağız şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Derhal oradan ayrılarak evindeki odasına çekildi ve kapısını kilitleyerek orada öylece kaldı. Müthiş bir korkunun tesiri altında kalmış olduğu belliydi; zira, tellâlın sözlerine göre, aranmakta olan kimseleri evinde saklayanın cezası diri diri yakılmaktı. Şimdi ne kadar sürdüğünü söylemek imkânından mahrum olduğumuz kadar bir zaman kaldıktan sonra odasından çıktı. Sokakta, göze çarpmadan ve evlerin dibinden sessizce ilerleyerek Şatle'de, Paris Esnaf Cemiyeti Başkanı Mesir lö Vo dö Bar'ın oturduğu yere gitti.

Uzunca bir zaman bekledikten sonra Paris şehrinin bu en önemli şahsiyetlerinden birinin yanına girebildi. Ziyareti çok kısa sürdü: Orada sadece, Pasavan, Talazar, Brankayon ve Roben Narkua adlarındaki hainlerin kendi evinde kalmakta olduklarını söyleyecek kadar kısa bir zaman kalmıştı.

Sonra da saygıdeğer Dam Ürpid, yine geldiği gibi sessizce ve kimsenin dikkatini çekmemeye gayret ederek evine döndü; heyecandan sapsarı olmuş bir yüzle tekrar odasına kapandı ve kendi kendine şöyle düşünmeye koyuldu:

«Bu haydutların saklanmak için benim evimi seçmiş olmaları doğrusu Tanrı'nın büyük bir lûtfu.. Bu sefer, bu talihle artık zengin oldum demektir. Bu caniler bu akşam yakalandıktan sonra ben de nihayet ne zamandır umutla beklediğim servete kavuşarak onları yakalatana vaad edilen altı bin altına kavuşarak zengin olacağım.»

Bu olay, Simon'un Burgonya konağından çıkarak artık servete kavuşmuş olduğu düşüncesiyle sevinç içinde koşarak ilerlemekte olduğu saatle aynı zamana rastlıyordu. Simon, bu ziyaret sırasında hem servete hem de kendisine koca olacak bir erkeğe kavuşmuş olduğu için pek sevinçliydi.

Aynı gün, Metr Jerve de Talazar'ın sıhhatinin artık düzelmiş

olduğunu görerek Şövalye dö Pasavan'ı görmek üzere hastasının yanından ayrılmak üzere karar vermiş bulunuyordu.

Pasavan'ı görmek için giden Metr Jerve'ye kapıyı açan Brankayon oldu.

Gelenin kim olduğunu görünce dev uşağın benzi solmuştu. Kendisini dehşete salan adamın geçtiği iç kapıya gözleri takılı olarak kaldı. Dış kapıyı ise şaşkınlıktan kapamayı bile akıl edememişti. Merdivenleri dörder dörder atlayarak telâşla yukarı doğru koşmaya koyuldu.

Bu esnada Metr Jerve, Pasavan'la konuşmaya başlamış bulunuyordu.

Pasavan'a, bu konuşma sırasında ilk olarak Talazar'ın yaralı olduğunu ve yanında emniyette bulunduğunu bildirdi. Talazar'ı iyi edeceğine dair kendine söz vermişti ve sözünü tutmaya kararlıydı. Hikâyenin ayrıntılarına girmeden sadece, Talazar'ın kendisine yaralı olarak getirildiğini ve getirenin bir genç kadın olduğunu söyledi. Pasavan kadının kim olduğunu öğrenmek için bazı sorular sormaya başlayınca da kısaca şöyle cevap verdi:

— Sizi bu konuda Sir dö Talazar aydınlatacaktır.

Bunun üzerine Pasavan da ısrar etmedi. Bundan sonra, Metr Jerve Pasavan'ın ne yapmak istediğini öğrenmek istedi:

— Burada daha uzun zaman kalmayı düşünüyor muunuz?

Pasavan kesin olarak anlaşılmayan bir ifadeyle cevap verdi:

— Doğrusunu isterseniz buna pek niyetim yok. Çünkü burada kendimi emniyette hissetmiyorum. Ayrıca neden olduğunu da bilmiyorum. Tabii ki sadece buradan ayrılmak meseleyi halletmiyor. Buradan ayrıldıktan sonra gidecek bir yer de bulmam gerekiyor.

Sonra da garip bir tarzda şunu ilâve etti:

— Bir yerde bana saklanmak imkânı vermiş bulunuyorlar; fakat bu teklifi kabul etmek hususunda da müteredditim.

Metr Jerve cebinden para kesesini çıkararak içini karıştırdı ve çıkardığı bir anahtarı Pasavan'a uzattı:

— Fev sokağındaki evim uzun yıllardan beri boş olarak durmaktadır. Buranın — neden olduğunu bildiğiniz — vermiş olduğu dehşet hissi o kadar büyük ki orada bu gün bile kimse oturmak istemiyor. Öyle sanıyorum ki kimsenin aklına sizi orada aramak gelmez. Evin dışardan harap görünmesine bakmayın; içerisi hiç de kötü ve konforsuz değildir.

— Bu fikir gerçekten güzel. Yarın oraya taşınalım, o halde..

Metr Jerve bundan sonra, ayrılmak için ayağa kalktı. Soğuk bir ifadeyle şunları söyleyerek gitmeye hazırlandı:

— Öğüt vermeye kalkıştığım pek nadirdir. Fakat, size bir öğütte bulunmak istiyorum: Yarını beklemeyin. Buradan hemen ayrı-

lın. Bir an önce hareket ediniz; zira şu anda bkile çok geç kalmış olabilirsiniz.

— Teklifiniz akla yakın. Söylediğiniz gibi yapacağım.

— Ayrıca, şayet düşündüğüm gibi Mersöro'nun kızını arıyorsanız, onu da Klo Margo dolaylarında bulabileceğinizi sanıyorum.

Pasavan bu sözler üzerine birden tavrını değiştirerek kayıtsız ifadesini terketti ve gözle görülür bir merakla sordu:

— Bu konuda bildiğiniz bir şey mi var?

— Üzülerek söyleyeyim ki size söylemiş olduğumdan fazla bir şey bilmiyorum.

— Çok yazık. Fakat verdiğiniz bilgi yine de benim için değerli olabilir, teşekkür ederim.

Metr Jerve yüzünde dostça bir gülümseyişle veda etti:

— Şimdilik hoşça kalın, Sir dö Pasavan.

— Güle güle Metr.

Merdivenlerden ineıken Metr Jerve gülümseyerek kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Jan San Pör bu kızdan,aklını kaybedecek kadar çok hoşlandığına göre onu Jan San Pör'ün elinden alarak sevgilisi Talazar'a vermek, Jan San Pör'e korkunç bir darbe indirmek olacaktır. Bunu Pasavan da anlamış görünüyor ama şimdilik açıkça söylemedi.»

Odasına geri dönen Pasavan ise hareket emrini veriyordu:

— Roben Narkua, burayı derhal terkediyoruz? Şu Brankayon hayvanı da nerede kaldı acaba?

Onun sözünü bitirmesine kalmadan kapı açıldı ve Brankayon hızla odaya girdi:

— Dikkat, Mösyö. Bizi yakalamak için gelen var..

Kahramanlarımız çatı katında oturuyorlardı. Buna karar vermiş olan Pasavan idi. Böyle yaparken elbet bir şey düşünmüş olmalıydı.

Pasavan, Brankayon'un sözlerini işitince pencereden dışarı sarktı ve aşağıya bakarak söylendi:

— Dö Jiyak, Dö Jakvil, Malatr ve kırk kadar da muhafız.. Derhal hareket edelim; biraz daha vakit geçirirsek çok geç kalmış olacağız.

Yandaki pencereden dışarı sarkarak bakmaya başlamış olan Roben Narkua ise genizden gelen sesiyle cevap verdi:

— Korkarım çok geç kaldık, Mösyö. Şu anda kapının önüne kadar gelmiş bulunuyorlar.

Pasavan tekrar pencereye doğru eğildi ve Roben Narkua'nın yanılmamış olduğunu gördü. Soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Ne yapalım. kapıdan artık çıkamayacağımıza göre pencere-

den kaçmayı deneriz. Bu yol bana yabancı sayılmaz. Daha önce de bu çeşit yollardan kaçtığım çok olmuştu.

Yandaki odaya geçtiler ve odaların kapılarının arkasına ellerine geçen ağırlıkları yığarak kapıların çabuk açılmasını önleyecek tedbirleri aldılar. Böylece, kısa bir zaman içinde, kendilerini yakalamak üzere gelenlerle onların arasına iki mania konmuş bulunuyordu. Bu manialardan biri, odanın bir kapısı ile arkasına yığılmış ağırlıklar; diğeri de ikinci kapı ve ardındaki eşyalardı.

Pasavan iki arkadaşını arkada, penceresi binanın arka tarafına bakan küçük bir odaya götürdü. Sonra da pencereyi işaret ederek onlara:

— İşte yolumuz burasıdır.

Roben Narkua pencereden dışarı bir göz attı ve biraz sararmış bir yüzle şöyle söylediği işitildi:

— Buradan, şu karşıda ve biraz aşağıda gördüğümüz dama atlamak için oldukça tehlikeli bir manevra yapmamız gerekiyor.. Karşı dama atlayalım derken sokağın ortasına düşerek ezilmemiz işten bile değildir.

Pasavan onun sözünü önemsemeyerek güven veren bir sertlikle emretti:

— Brankayon, pencerenin kenarındaki şu demir çubuğu yakala ve kendini boşluğa sarkıt. Ben söylemeden de kendini aşağıya bırakma. Demiri sıkı tut ve elinden kaçırayım deme.

Brankayon derhal efndisinin dediğini yaptı. Böylece demiri tutarak dördüncü kat seviyesinde boşlukta asılı kalmış duruyordu. Pasavan pencereden onu idare etmeye devam etti:

— İşte birinci safha oldu. Şimdi ikincisini yapacaksın. Ondan sonra da ben üçüncü hareketi yapacağım ve böylece karşı damın üstüne varmış olacağız.

Brankayon kendini yukarı çekerek tekrar pencereden içeri girdi ve cevap verdi:

— Evet. Anladım.

Bu olayın üstünden yarım saat kadar geçmişti ki her üçü de karşı damın üstündeydiler. Pasavan iki at uşağının arasında damın üstünde duruyordu. Rahatlamış olarak konuştu:

— İşin en güç yanını böylece bitirmiş bulunuyoruz.

Üçü de keyifli keyifli güldüler.

Nefes alacak kadar kısa bir zaman geçtikten sonra Pasavan'ın sesi tekrar duyuldu:

— Haydi, şimdi de yarım dönelim.

Hareketi her üçü de büyük bir dikkatle yaptılar. Pasavan devam etti:

— Yere yüzü koyun yat Brankayon ve sıkı dur; senin üzerinden yürüyerek geçeceğim.

Roben Narkua kiremitlerin üzerine yattı. Elleri ve ayaklarıyla zemine sıkıca yapışmıştı.

Pasavan da yüzü koyun ilerleyerek Roben Narkua'nın üzerinden sürünerek yürüdü ve ilerleyerek onu geçti. Bu manevranın sonunda en öne Pasavan geçmişti. Onun arkasında Roben Narkua ve en arkada da Brankayon ilerliyordu. Evlerin damları birbirine bitişik gibiydi. Ardarda ilerledikleri sırada Pasavan onları ikaz etti:

— Haydi, ağır ağır sürünelim; fakat dikkat edelim, gözümüz boşluğa takılırsa başımız dönebilir.

Ardarda sürünmeye devam ederken her üçünün de gözleri ileri doğru dikilmişti ve aşağı bakmamak için büyük bir dikkat gösteriyorlardı. Böylece yandaki ikinci evin damını da geçtiler. Fakat orada önlerine bir boşluk çıktı; zira ondan sonraki evin yüksekliği daha az olduğu için damı da biraz daha aşağıya düşüyordu. Fakat mesafe pek çok değildi. Büyük cambazlıklar yapmalarına ihtiyaç kalmadan evin damına tehlikesizce indiler. Ondan sonraki evin damında bulunan bir çatı penceresi de işlerini iyice kolaylaştırdı ve hiç kimseyle karşılaşmadan bu pencereden geçerek evin içinden ilerlediler ve merdivenlerden inerek sokağa çıktılar.

O saatte herkes, yatmadan önce sokağa çıkarak yatmadan önce hava almak için kısa bir süre sokakta dolaşmaktaydı.

Evlerinin önünde bekleşen adamlar yerlerinden kıpırdamamışlardı. Yakalamak istedikleri kimselerin çıkmasını mı bekliyorlardı? Pasavan bu durumdan enikonu rahatsız olmuştu. Çıktıkları evin kapısından sağa doğru döndü. Böylece, oturdukları evden aksi istikamete giderek onlardan uzaklaşmak istiyordu.

Paltosunun yakalarını gözlerine kadar kaldırmış, bir eli hançerinin, bir eli de kılıcının kabzesinde olduğu halde her an silâh çekmeye hazır olarak ilerledi.

Yirmi adım kadar ilerlememişlerdi ki arkalarından sesler işittiler.

Ses, Malatr'a aitti.

Pasavan ile arkadaşları arkalarına bakmadan yollarına devam ettiler.

Nöbetçiler olan biteni anlayıncaya kadar Fev sokağına varabileceklerini düşünüyorlardı.

Yanılmamışlardı. Zira Malatr, onları görmüş olmasına rağmen peşlerinden gitmek cesaretini gösteremedi. Dö Jiyak ile Jakvil'in gelmesini bekleyerek onlara çok kıymetli iki dakika kazandırmış oldu.

Bu zaman zarfında da Pasavan ile arkadaşları Savatri sokağını geçmiş bulunuyorlardı. Böylece, Sen Jermen lö Viyö'ye, dolayısıyla da Fev sokağına, yani kurtuluş yerine biraz daha yaklaşmış oluyorlardı.

O anda karşılarından, başlarında bizzat muhafızların kumandanı Lö Vo dö Bar olduğu halde kendilerine doğru ilerleyen yirmi kadar asker gördüler.

Arkalarından kovalayanların sesleri ise git gide yaklaşıyordu:

— Tutun. Yakalayın..

Dö Jiyak ile Jakvil'in sesleri adamlarının seslerini bastırıyordu:

— Yakalayın, tutun.. Canlı olarak ele geçirin.

Üç kahramanımız, silâhlarını çıkarmanın zamanı geldiğini anladılar ve kılıçlarıyla hançerlerini çektiler. Pasavan'ın meşhur kavga narası duyuldu:

— Pasavan lö Hardi.

Sonra da üçü birden, umutsuzluğun da arttırdığı bir güçle önlerindeki askerlerin üstüne saldırdılar. Niyetleri, ne olursa olsun ya orada postu bırakmak ya da önlerindeki engeli aşmaktı.

Gerçekten önlerindeki engeli de aştılar. Pasavan'ın «Pasavan lö Hardi» narasına bir başka ses cevap vermişti:

— Deri yüzücüler de buradadır.

Bir anda, nereden çıktıkları belli olmayan bir grup daha ortaya çıkıvermiş ve Pasavan ile arkadaşlarını kovalamakta olanların önünü kesmişti.

Adamların başında, elinde kocaman bir gürz ile Polifer ilerliyordu.

Gelenlerin kimler olduğu tanınınca dehşet sesleri yükseldi:

— Deri yüzücüler.. Deri yüzücüler geliyor..

Bu sözler üzerine bir çok kimse oraya buraya dağılarak kaçmaya çalışıyordu. Muhafızların başında kurumla ilerlemekte olan kumandanları Lö Vo dö Bar hiddetten kudurmuştu.

Pasavan, Roben Narkua ve Brankayon böylece, deri yüzücülerin başkanının yardımıyla bir anda kendilerini tehlikenin dışında ve Fev sokağının başında buldular. Polifer, o zaman, kendine biraz çeki düzen vermeye çalışarak sordu:

— Nereye gidiyorsunuz?

Pasavan kısaca cevap verdi:

— Fev sokağına..

— O halde geldiniz demektir. Fev sokağı işte burası..

Polifer sözünü bitirmişti ki şifreli bir ıslık çaldı ve onun ıslığıyla birlikte adamları da kendisi re bir anda ortalıktan yok oldular.

Dö Jiyak, Jakvil, Malatr ile adamları az sonra Fev sokağına geldikleri zaman Fev sokağında kimseler kalmamıştı.

Deri yüzücüler, herzaman olduğu gibi, sihirli bir değnekle yok edilmiş gibi ortalıktan kaybolmuş; kahramanlarımız da nereye gittikleri anlaşılmayacak biçimde ortalıktan çekilmişlerdi.

Böylece, Simon'un da, çok saygıdeğer görünüşlü Dam Ürpid'in de servet hayalleri yıkılmış oluyordu. Jakvil hiddetten köpürmüş bir halde kendi kendine söylendi:

— Yerin dibine batası herifler, sanki Şeytan'la dostlukları varmış gibi nasıl da bir anda yok oluverdiler.. Nereye gidebilir bunlar?..

Sir dö Jiyak emin ve sabırlı bir tavırla onu teskin etti:

— Üzülme; er ya da geç bizim de sıramız gelecek.

— VI —

KLO MARGO'DAKİ KÜÇÜK EVİN ÖNÜNDE

Polifer, kahramanlarımıza, kendilerine teşekkür etmek için yetecek kadar kısa bir zaman bile bırakmaksızın yanlarından ayrıldıktan sonra Pasavan, Brankayon ve Roben Narkua vakit geçirmeden yola koyuldular.

Sokakta, Metr Jerve'nin evine yaklaştıkça Brankayon gittikçe artan sabırsızlık alâmetleri gösteriyordu. Nihayet, efendisinin kendisini devamlı olarak teskin etmesi sayesinde her zamanki sükûnetini ve kendine güvenini yeniden kazanabildi. Nihayet evin önüne geldikleri zaman artık korkusu yatışmış olduğu için kendisine büyük bir korku veren adamın evine nispeten sakin olarak girdi.

Eve girdikten sonra Pasavan'ın ilk işi, muhteşem bir savunma ihtiyacı karşısında elindeki imkânları ölçmek için en alt kattan çatıya kadar bütün evi dolaşmak oldu. Gerçekten bunu yapmakta da çok doğru hareket etmiş oluyordu. Zira, içinde bulundukları durum en küçük bir ihmale yer vermeyecek kadar önemliydi..

Roben Narkua ile Brankayon ise her yerin ve her şeyin küf koktuğu bu terkedilmiş evde yaşamaları için gerekli konforun bulunduğunu görmek amacıyla araştırmalarına başlamışlardı.

Buldukları arasında onları en çok sevindiren de evdeki erzak ve oldukça iyi kaliteli şarap şişeleri oldu.

Pasavan evin içindeki araştırmadan döndüğü zaman ona özür rileyerek hazırladıkları sofrayı gösterdiler ve evde ancak bunları bulabildiklerini söylediler. Pasavan sofraya bir göz atarak sevinçle haykırdı:

-- Şimdi yemekler için özür dileyecek sıra mı? Açlıktan ölüyorum.. Haydi siz de gelin hep birlikte yemeğe oturalım.

İki arkadaş da bunu bekliyorlardı. Derhal sofraya oturdular ve yiyecek, içecek hiç bir şey kalmayıncaya kadar yemek yedikten, içtikten sonra da ağızlarını şapırdatarak kalktılar. Sonra da yorgun bir tavırla yataklarına uzandılar.

Ertesi gün, öğleden sonra Pasavan Şömen Gayyar'a Metr Jerve'nin kaldığı eve gitti. Talazar'ı bulmak ve onunla görüşmek istiyordu. Orada, Metr Jerve'nin ihtarlarına rağmen Talazar'la uzun süren bir konuşma yaptı ve Talazar'ı, Flora'nın izini mutlak bulacağını temin ederek akşama doğru terketti.

Talazar'ın yanından ayrıldıktan sonra Pasavan kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Dam dö Jiyak bütün yakınlarına ihanet ederek bizi Burgonya konağından niçin kurtardı, bunu bir türlü anlıyamıyorum.. Ondan başka, kendini daha da büyük bir tehlikeye atarak Talazar'ı niçin kurtardı acaba?.. Sakın Talazar'a âşık olmasın?.. Bu ihtimal, işleri biraz daha karıştırmaktan başka bir şeye yaramaz.»

Sonra da omuzlarını silkerek devam etti:

«Her ne hal ise; bunu da yakında anlarız elbet..»

Gideceği yerin uzak oluşuna aldırmayarak yoluna devam etti.

Sent Katerin sokağından, lâğımların aktığı yerin üstünden geçen köprüden geçti. Klo Margo'ya gitmesi için bu köprüden geçmesi gerekiyordu. Köprüyü keçerken bir an, orada Sakraman'ın emriyle lâğıma atılarak can vermekten zor kurtulmuş olduğunu düşündü ve titredi.

Köprüyü geçtikten sonra da daha önce sözünü etmiş olduğumuz boş arazi parçasına geldi.

Gök yıldızlarla doluydu ve gecenin loşluğu içinde etraf kolaylıkla görülebiliyordu. İlerleyerek önündeki evleri teker teker inceledi. Çevresine dikkatle bakıyor, duvarların yüksekliklerini, evlerin birbirleriyle bağlantılarını göz kararıyla ölçüyordu.

Kararsız ve müteredditbir tavırla düşünmeye koyuldu:

«Metr Jerve'ye inanmak gerekirse — ki Metr Jerve hiç bir zaman kararlamadan ve bir şeyler bilmeden boş yere hüküm yürüten bir kimse değildir — Flora'nın şu sekiz veya on evden birinde olması gerekir. Ama hangisinde .. Demek ki ne olursa olsun, bu evleri teker teker aramam gerekse bile Flora'yı burada arayacağım.»

Aradan bir kaç gün geçti. Mevsim Temmuz sonuna gelmişti. Pasavan, aradan geçen zaman içinde her gün Klo Margo'ya gitmişti. Fakat vardığı sonuç ilk günkünden farklı değildi. Araştırmalarında bir adım bile ilerleyememişti.

O gece de Pasavan'ı akşam saat on sularında Klo Marko'ya varmadan önceki düzlükte görüyoruz.

Köprüye doğru bakmakta olan Pasavan, kendisine doğru gelmekte olan bir çift gördü.

Birbirleriyle münakaşa ederek köprüden geçmekte olan iki kişinin sesleri duyunca Pasavan gelenleri derhal tanıdı. Sessizce gülümsedi:

«Demek Sir dö Jiyak ile Dam dö Jiyak geliyorlar, öyle mi? İlerdeki şu evlerden birinde aradığımı bulacağımı düşünmekle demek ki yanılmamışım. Neyse, şimdi kulakalrımızı açalım ve dinleyelim bakalım. Bu gece bana öyle geliyor ki zamanımı boşuna harcamayacağım.»

Gerçekten gelenler, birbirleriyle her yalnız kalışlarında olduğu gibi çekişe çekişe konuşan Sir dö Jiyak ve Dam dö Jiyak idi. Pasavan onların konuşmalarını rahatça duyabiliyordu:

— Size bundan önce, Veliahtla meşgul olmanız gerektiğini söylemiştim. Fakat, sözümü bir türlü dinletemedim.

— Söylemek istediğinizi anlıyorum. Açık konuşmak gerektiğine göre ben de sizinle açık konşacağım. Siyasî tasarılarınızda size elimden geldiği kadar yardım edeceğime söz veriyorum. Fakat şunu iyi bilin ki bunran önce bana yaptırmış olduğunuz gibi şimdi de Jan San Pör'den sonra Şarl dö Frans ile münasebet kurmayacağım. Beni şuracıkta bir hançer darbesiyle öldüreceğinizi bilsem bile bunu yapmayacağım.

Dö Jiyak, karısının bu sözleri üzerine garip ve manasız bir kahkaha atarak cevap verdi:

— İşte buna sevindim, güzelim. Hiç değilse açık konuştunuz.

— Yalnız o kadar da değil.. Şunu da aklınızdan çıkarmayın ki bana bu güne kadar Dükle oynattığınız komediye de artık devam edecek takatim kalmadı. Bu iğrenç münasebetten de bir an önce kurtulmak istiyorum. Yarından tezi yok, Düke giderek onunla münasebetimi kesmiş olduğumu söyleyeceğim. Öyle sanıyorum ki buna o da pek fazla üzülmeyecektir.

Dö Jiyak homurdanarak onun sözünü kesti:

— Bunu yapmak cesaretini gösterebilecek misiniz?

— Evet, yapacağım. Buna, şu anda bizi duyan Tanrı adına söz veriyorum. Pek sevdiğiniz arkadaşınız Madam dö Toner de böylece ne zamandır istediği adama zahmetsizce kavuşmuş olacak.

Sonra da sözlerini daha kuvvetle tekrarladı:

— Madam dö Toner, sizin gibi, bir takım olmayacak tasarılarla zamanını harcamayan zeki bir kadındır. Biliyor musunuz ki onunla çok iyi anlaşıyoruz ve şayet arada siz olmasaydınız..

Dam dö Jiyak müthiş bir sükûnetle cevap verdi:

— Doğru. Gerçekten de tam birbiriyle anlaşacak kıratta ve yaratılışta kimselersiniz. Bu durumda, Mösyö, ben sanki mevcut değilmişim gibi hareket edin o halde.. Madam dö Toner'i benden daha az aptal, kendinize daha uygun buluyorsanız onunla yaşayın. Size söz veriyorum: Sizden ne Dükü geri isteyeceğim, ne de sizin üzerinizde en küçük bir hak iddia edeceğim.

— Birlikte yaşamak.. Madam dö Toner'le birlikte yaşamak, size sormadan da yapabileceğim bir şeydir. Fakat bu işin getireceği bütün kârı alabilmek için daha da ileri gitmem gerekiyor. Tasarılarımı başarıya ulaştırabilmek için Madam dö Toner'in aşığı değil, mesut kocası olmam gerekiyor. Bu ise siz hayatta kaldıkça maalesef imkânsız..

Sir dö Jiyak bu sözleri söylerken karısından sert bir tepki, bir isyan hareketi beklediği anlaşılıyordu. Oysa Dam dö Jiyak onu bu düşüncesinde de yanıltmıştı.

Karısı, korkmak ya da aman dilemek yerine umutsuz durumunun verdiği bir cüretle daha da dikildi. Böylece kocasının kafasının içindeki caniyane tasarıyı sezmiş olduğunu da göstermiş oluyordu. Donuk bir sesle devam etti:

— O halde vurmak, son ve öldürücü darbenizi vurmak için ne bekliyorsunuz? Buranın bu çeşit bir cinayete çok elverişli bir yer olduğunu bilerek beni buraya kadar getirmediniz mi? Şimdi imdat istesem, sesime koşan bir tek kimse olmaz. Sesim gecenin karanlığı içinde kaybolur, gider. Köprünün altından akan lâğım da vücudumu hiç kimsenin bulamayacağı kadar iyi saklar. Cesedimi lâğıma atmakla bu işi başarıyla bitirebilirsiniz değil mi?

Dö Jiyak bir an şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış olarak durdu. Sonra, uzun zamandan beri tutmaya, göstermemeye çalıştığı hiddete kendini bıraktı. Karısını bileğinden yakaladı ve korkunç bir yüzle, ulur gibi söylendi:

— Öğrenmek istediğim şeyi şimdi biliyorum: Beni başka bir kadınla görmek, düşünmek size artık hiç bir etki yapmadığına göre demek ki beni artık sevmiyorsunuz. Bana karşı böyle açıkça ve cüretle dikildiğinize göre de demek ki bir başkasını seviyorsunuz. Bir aşığınız var, öyle mi?..

Aşağılanmak Dam dö Jiyak'a ağır gelmişti. Titreyen bir sesle haykırdı:

— Sadece bir tek aşığım oldu. O da sizin bildiğiniz kimsedir. Bu kimse ise beni zorla kollarına atmış olduğunuz Jan dö Burgony'den başkası değildir. Şimdi ise beni aşağılamanızın, tahkir etmenizin sebebi, sizin bana seçmiş olduğunuz aşığı kabul etmememdir. Şarl, Fransa Veliahtı Şarl dö Frans.. On beş yaşında bir çocuk.. Fakat yarın belki de Kral olacak olan bir çocuk..

Dö Jiyak yalancı bir hiddetle bağırdı:

— Yalan söylüyorsun.. Ben sana bir âşığın olduğunu ve bu âşığını Dükün odasına kabul etmiş olduğunu söylüyorum. Adı nedir bu adamın? Çabuk söyle, yoksa son saatin geldi demektir.

— Alçak, bayağı adam..

Bu cevap üzerine Dö Jiyak soğuk bir sesle rişlerinin arasından söylendi:

— O halde öl, kudurmuş köpek.

Böyle söyleyerek elini kaldırdı ve karanlıkta bir çelik parıltısı görüldü.

Pasavan gerektiği anda müdahale etmek için tetikte bekliyordu. Arkadan yaklaşarak Dö Jiyak'ın kaldırdığı elinden bir hamlede hançerini aldı ve onun hayretten donmuş bakışları altında uzağa doğru fırlattı:

— Alçak köpek.. Bir kadını tehdit etmeye, bir kadına küfür etmeye utanmıyorsun, değil mi?

Dö Jiyak bu olanlardan hiç bir şey anlayamamıştı. Ne kendisine engel olanı, ne de nasıl engel olduğunu bilemiyordu. Şaşkınlığı o kadar büyük oldu ki arkasını dönerek bakamadı bile. Karşı konulmaz bir kuvvetin tesiri altında imiş gibi öylece, hareketsiz duruyordu. Bir an kendini boşlukta yüzüyor sanmıştı. Sonra dayanılmaz bir acıyla iki büklüm oldu. Sanki bir anda bütün azalarına felç gelmişti. Dudaklarından kısık bir haykırıştan başka ses çıkmadı.

Bütün bunlar çok kısa bir zaman sürmüş bulunuyordu. Dö Jiyak'ın gövdesi, dayanılmaz bir acı içinde yere yıkıldı ve hareketsiz kaldı.

— VII —

KLO MARGO'DAKİ KÜÇÜK EVDE

Pasavan, yaptığı sert hareketlerden hiç bir yorgunluk duymamış gibi çevik bir hareketle Dam dö Jiyak'ın önünde eğildi ve şapkasını çıkartarak onu saygıyla selâmladı:

— Artık korkacak bir şey kalmadı. Madam.

— Az önce, yalnız olduğumu sandığım zaman korkmuyordum. Ayrıca şimdi sizin burada olduğunuzu gördükten sonra korkmak artık hiç de söz konusu olamaz.

Sonra başını çevirerek kocasının hareketsiz vücuduna şöyle bir baktı ve omuz silkerek Şövalyeye, titreyen bir sesle:

— Geliniz Şövalye..

Birlikte bahçeye girdiler. Dam dö Jiyak bahçe kapısını ihtiyat-

la kapadı ve kilitledi. Az sonra da bir kadının ince zevkiyle döşendiği ilk bakışta anlaşılan çok şık küçük bir odaya giriyorlardı.

Dam dö Jiyak odada bir yastık yığını üstüne oturdu. Şövalyeye de sıkılgan ve heyecanlı bir hareketle karşısında yer gösterdi:

— Bir aydan daha kısa bir zaman içinde bu ikinci defadır ki benim hayatımı kurtarıyorsunuz, Şövalye. İzin verirseniz size bundan önce hayatımı kurtardığınız zaman Mölon yolunda söylediğim sözleri tekrarlayacağım: Sizinle veya sizin için ölüm tehlikesine bile çekinmeden atılacak kadar büyük bir dostunuzum. İnanın ki Şövalye, bu sözlerim basit, bayağı nezaket sözleri değildir. Size bu sözleri yürekten söylediğime inanmanızı isterim.

Pasavan ağır ve ciddî bir ifadeyle cevap verdi:

— Şu anda söyleyebilirim ki Madam, konuşmaktan çok daha fazla bir şey yapıyorsunuz. İspat ediyorsunuz. Zira, hatırlarsınız ki siz olmasaydınız Burgonya konağında yakalanmıştık. Şayet öyle olsaydı bu gece sizin için faydalı olmak, size hizmette bulunmak imkânını bulamayacaktım. Yine siz olmasaydınız, genç arkadaşım Talazar şu anda ölmüştü. Arkadan alçakça vurulan bir hançer darbesi, şayet siz imdadıma yetişmemiş olsaydınız onu şimdi aramızdan ayırmış bulunacaktı. Şunu söylememe izin verin Madam: Sizin açık yürekliliğinizi ve cesaretinizi hayranlıkla müşahade ediyorum. Bizim için bu güne kadar yapmış olduklarınızı Yeryüzünde pek az erkek başarabilir ve bunu yapmaya cesaret edebilirri.

Bu sözler üzerine genç kadın utangaç bir tavırla cevap verdi:

— O halde size karşı gösterdiğim yakınlık umarım sizi rahatsız etmiyordur?

— Bu yakınlıktan şeref ve gurur duyuyorum, Madam. Bana karşı göstermek lûtfunda bulunduğunuz bu yakınlığa karşı da sizden, benden de aynı yakınlık ve fedakârlığı her zaman göreceğinizi bilmenizi isterdim.

Dam dö Jiyak inanç dolu bir sesle Şövalyenin sözlerini tasdik etti:

— Benim hakkımda düşünmekte olduğunuz iyi şeylere lâyık olmaya hayatım boyunca çalışacağım.

Sonra da her zamanki neşeli ve hafifmeşrep tavrıyla sordu:

— Fakat söyler misiniz, Şövalye siz burada ne arıyordunuz?

— Birdenbire ortadan kaybolan ve kaçırılarak burada saklandığını tahmin ettiğim bir genç kızı arıyordum, Madam.

Dam dö Jiyak, Şövalyenin biraz müteredditt bir ifadeyle söylediklerini bitirmesine bile vakit bırakmadan haykırdı:

— Flora Mersöro.. Sir dö Talazar'ın nişanlısı. Ne kadar aptalım. Bunu şimdiye kadar nasıl oldu da düşünemedim .. Flora Mersöro buradadır, Şövalye..

Pasavan gerçekten büyük bir şaşkınlık geçirmişti. Eliyle üst katı işaret ederek Dam dö Jiyak'a, genç kızın orada olduğunu mu söylemek istediğini sordu:

— Bunu nasıl olup da bildiğinizi sorabilir miyim?

Genç kadının Pasavan'a bakışlarında öylesine bir tatlılık, hareketlerinde o kadar büyük bir yumuşaklık vardı ki Pasavan bu defa artık istese bile kendisini yanıltamayacağını ve kadının Talazar'ı değil kendisine âşık olduğunu anlamakta gecikmedi. Bu keşfinden sonra da kendini enikonu tedirgin, rahatsız hissetmeye başlamıştı.

Dam dö Jiyak ise Pasavan'ın bu keşfinden sonra tavrında beliren soğukluğun farkına varmayarak bildiklerini anlatmaya koyulmuştu. Sir dö Jiyak'ın ölüm tehtidi altında bu olayda oynamak zorunda kaldığı rolü, Simon'un bilgisini satmak için yapmış olduğu ziyaretten başlayarak Flora'nın kaçırılışına, daha doğrusu firarına kadar olanları kısaca anlattı. Sözlerini bitirirken de Flora'ya oynanmış olan oyunu acıklı ve acındırıcı bir sesle tekrarlamaktan kendini alamamıştı:

— Zavallı genç kız, Burgonya Konağından çıktıktan sonra Sakraman tarafından Kraliçeye ait bir küçük eve gğtürülmüştü. Kraliçeye ait diyorum ama evi kullanan aslında Kraliçe değildi. Zira Kraliçe bu evi, bu işte istemeyerek oynadığım rol ve yardımlarım karşılığında bana vermiş bulunuyordu.

Pasavan bu hikâyeyi büyük bir dikkatle ve en küçük bir noktasını bile kaçırmamaya dikkat ederek dinlemişti. Genç kadının sözünü bitirmesini bekledikten sonra düşündüğünü söyledi:

— Yüreğiniz bu genç ve tecrübesiz kızı o kurtların arasında ve onların elinde bırakmaya nasıl razı oldu, Madam?.. Ona niçin hürriyetini iade etmediniz? Oysa, öyle sanıyorum ki bunu yapabilirdiniz..

Dam dö Jiyak kısık gir sesle cevap verdi:

— Haklısınız, yapamadım. Ölüm korkusu beni geriletti. Çünkü böyle bir şey yapacak olsaydım ne İzabo ne de dö Jiyak ve bilhassa dö Jiyak bu hareketimi hiç bir zaman affetmezlerdi.

Yerinden kalktı ve her zamanki aceleci hareketleriyle Pasavan'ın karşısına geçerek güzel gözlerini onun yüzüne dikti:

— Fakat artık bu tereddütlerin hepsi bitti. Vicdanımın bana ne zamandır fısıldadıklarını siz az önce yüksek sesle söylediğinizden beri artık bütün düşüncelerim ve hareket tarzım değişkmiş bulunuyor. Gelin benimle.. Yukardaki genç kız şu andan itibaren artık serbesttir. Onu istediğiniz zaman buradan götürebilirsiniz. Ne olursa olsun; haydi, gelin benimle..

Fakat tam o anda Madam dö Jiyak birden taş kesilmiş gibi

hareketsizleşti. Gözlerinden nefret pırıltıları geçiyordu .Ümitsizlik ifade eden bir sesle mırıldandı:

— Saat on biri çaldı.. Oysa ben bir an saati unutmuştum.

Sonra da şaşkın bir tavırla konuşmasına devam etti:

— Kraliçe.. Şimdi neredeyse gelir.. Saat on birde burada olacağını söylemişti; ben bunu bir ara tamamen unuttum. Onun arkasından Dük de gelmekte gecikmez.

Pasavan onun heyecanını yatıştırmaya çalışarak cevap verdi:

— Kimbilir belki de vaktinde gelmelerini önleyen bir engelleri olmuştur. Bu durumda, yukarda kurtulmayı bekleyen zavallının yardımına yetişmek için geç kalmamış sayılırız. Rica ederim, metin olunuz..

Genç kadın bu ihtimali makul bularak cevap verdi·

— Haklısınız, olabilir.. Haydi, acele edelim o halde..

Sonra, ikisi birlikte dar bir merdivenden üst kata çıktılar. İkinci kata geldikten sonra odalardan, sofalardan geçerek kapalı bir kapının önüne geldiler.

Dam dö Jiyak kapalı kapıyı açmadan önce yanda, yarı açık bir pencereye doğru giderek avluya baktı ve Pasavan'a:

— Artık çok geç; bakın aşağıya..

Eve gelen yolun ortasında iki gölge ağır adımlarla eve doğru ilerliyordu.

Pasavan, gelenlerin İzabo ile sadık hizmetkârı Sakraman olduklarını tanıdı.

Dam dö Jiyak aşırı bir heyecan içinde yine kendini kaybetmişti. Ellerini birbirine kavuşturarak Pasavan'a yalvarır gibi:

— Gidiniz, buradan hemen gidiniz..

Pasavan genç kadının yüzüne şöyle bir göz attı ve onu heyecan ve korkudan bitkin bir halde görerek cevap verdi:

— Hay hay, hemen gidiyorum. Fakat, Madam kendinize geliniz.

Dam dö Jiyak telâş ve heyecanı arasında Pasavan'ın yalnız bir sözünü, derhal gitmeyi kabul etmiş olduğunu anlamıştı. Pasavan'ı elinden tutarak sürükler gibi çekiyordu:

— Gelin, haydi çabuk; çabuk..

Koşarak birinci kata indiler. Dam dö Jiyak Pasavan'ı, Kraliçe ile Sakraman'ın geldiği tarafın aksine, binanın karşı tarafında bulunan odalardan birine soktu. Hava sıcak olduğu için odanın penceresi de yarı açıktı. Dam dö Jiyak Pasavan'a yarı açık pencereyi göstererek:

— Buradan çıkabilirsiniz. Pencerenin yanında biraz ilerleyin, oradaki hangarda bahçe duvarını aşmak için kullanabileceğiniz bir merdiven bulacaksınız. Haydi, daha çabuk olun..

Pasavan biraz üzgün biraz da kızgın bir ifadeyle konuşarak pencereden dışarı ayağını attı ve Damdö Jiyak'a:

— Yerin dibine batasıca İzabo, tam da zamanında geldi; oysa o gelmeseydi..

— Üzülmeyin, bu iş sadece gecikmiş oldu. Yarın gece yine gelin, tam gece yarısında sizi bekleyeceğim. Genç kızı yanınıza alarak gidebilirsiniz. Size bahçe kapısının anahtarını da vereyim, buyurun.

Pasavan genç kadının yalan söylemediğini bildiği için sözlerini başını eğerek cevaplandırdı ve pencereden kendini bahçenin yumuşak toprağı üzerine atmadan önce ona tatlı bir teşekkür gülümseyişi atfederek kendini bahçenin yumuşak toprağına doğru bıraktı.

Dam dö Jiyak pencereden, Pasavan'ın hangara girdiğini ve az sonra kolunun altında merdivenle çıktığını gördü.

Derin bir nefes aldı ve kendine biraz çeki düzen vererek Kraliçeyi karşılamaya koştu..

— VIII —

ZEHİRLİ KADEH

İzabo evin kapısına doğru gelen yolun başında göründüğü zaman Dam dö Jiyak da kapıya varmıştı. Onu gören İzabo neşeli bir sesle:

— İyi akşamlar, güzelim.

Sonra arkasında yürümekte olan Sakraman'a döndü.

— Sakraman sen yine dış kapının önüne dön ve Dükün arabasını görür görmez koşarak bana haber ver. Onun gelmesinden önce haberim olmasını istiyorum.

Bu sözler üzerine iri yarı uşak karanlıkta kayboldu.

Kraliçe ile sırdaşı Dam dö Jiyak ise, bir kaç dakika önce Dam dö Jiyak'ın Pasavan'la birlikte oturmakta olduğu küçük odaya girdiler.

İzabo odada kendini kürkler ve yastıklar arasına atarak boylu boyunca uzandı ve tatlı bir şikâyet sesiyle:

— Ne kadar sıcak..

Dam dö Jiyak aşırı bir itina ile derhal cevap verdi:

— Majesteleri biraz serinlemek isterler mi?

Kraliçenin üzerine uzanmış olduğu divan odanın bir köşesinde bulunuyordu. Bu divanla kalın bir örtüyle örtülmüş olan bir kapı arasında ise kapıya divandan daha yakın duran camlı bir büfe vardı.

Dam dö Jiyak bir yandan Kraliçeye serinlemek istediğini sorarken her zamanki aceleci hareketleriyle bu büfenin yanına gelmiş ve oradan bir kadeh çıkarmıştı.

İzabo bunu görerek onu yorgun bir hareketle durdurdu:

— Az sonra, güzelim. Daha önce, şu küçük kızdan bahsetmek istiyorum. Bu işi artık bitirmenin zamanı geldi.

Dam dö Jiyak Kraliçenin ayaklarının dibine samimi bir tavırla oturdu.

Kraliçe, kısa bir sessizlikten sonra konuşmanın konusunu belirledi:

— Söyle bakalım Dö Jiyak, bu küçük kızın ölmesi sence pek mi önemli?

— Ölmesi ya da yaşaması bence o kadar önemli değil. Asıl önemli olan, beni rahatsız etmemesi, bana engel olmamasıdır.

— Dur bakalım, o halde açık konuşmamız daha doğru olacak sanırım: Şayet bu kızı, birtakım sert yollara başvurmadan zararsız hale getirirsek ne dersin?

— Kraliçem, beni dinleyin: Ben bir kadınım. Dolayısıyla, çok önemli bir sebep olmadıkça, başka bir çare bulunabileceği hallerde tabii ki bir takım sert yollara baş vurulmasına, kan dökülmesine ben de sevinmem. Bu sözlerimle size şunu söylemek istiyorum ki bu kızın ille de ölmesi gerektiği düşüncesinde değilim. Benim bütün istediğim, onun bana zararlı olmasını önleyecek tedbirlerin kesin olarak alınmasıdır.

— Böyle düşünmene bilhassa memnun oldum. Zira ona hürriyetini iade etmeyi düşünüyorum.

— Fakat, Madam, bu hareketinizle ona karşı biraz fazla cömert davranmış olmuyor musunuz? Bu genç kızın daha sonra zararlı olması ihtimalini göz önünde tutmuyor musunuz?

— Müsterih ol. Şayet ona hürriyetini iade etmeyi kararlaştırdımsa, artık sana hiç bir zaman zararlı olamaması için gerekli tedbirleri de almış olduğumu tabii ki söylemeye bile lüzum yoktur. Biliyorsun ki bu iş seni olduğu kadar beni de ilgilendiriyor. Bana güvenebilirsin. Sonra da zamanı gelince. benim kusursuz hareket ettiğimi anlayacaksın.

— Size güveniyorum ve kararı size bırakmamın lehimde olacağına inanıyorum, Madam.

İzabo, Dam dö Jiyak'a güven veren bir gülümseyişle cevap verdi:

— Buna pişman olmayacaksın. Git de şu kızı getir. Bu işi bitirelim artık.

Dam dö Jiyak, sevinçli ve neşeli bir tavırla yerinden kalkarak Flora'yı getirmek üzere koştu:

— Derhal, Madam.

İzabo onun arkasından biraz düşünceli ve şüpheci bir ifadeyle baktı. O odadan çıktıktan sonra da derhal ayağa kalktı.

İzabo artık gülümsemiyordu. Yüzünü ciddî bir ifade bürümüştü.

Göğsünden küçük bir şişe çıkardıktan sonra şişeyi elinde tutarak cam dolaba doğru ilerledi. Dolabın üzerinde, Dam dö Jiyak'ın kendisine içki vermek için çıkarmış olduğu altın işlemeli bir bardak duruyordu. Şişenin içindeki suyu kadehe boşalttı ve kendi kendine mırıldandı:

«Harekete geçmenin tam zamanıydı. Zira biraz daha geç kalsaydım, öyle sanıyorum ki belki de çıldırmış olan Dö Jiyak kuşun kafesini açacak ve onu serbest bırakacaktı.»

İşini bitirdikten sonra yüzünde yine bir gülümseme belirdi.

Bir yandan da kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Başka bir yoldan hareket etmek isterdim. Daha kuvvetli, tesiri çok daha ani ve kati bir usulle çalışmak daha doğru olurdu. Fakat, o deli kadını bulmak imkânı olmadığına ve Saytano'nun zehirinin tesiri de çok ağır olduğuna göre, elimde olanla yetinmek zorundayım. Hazırladığım şu içkiyi içtikten bir çeyrek sonra, Pasavan'ın sevgilisi artık bir daha kalkmamak üzere yere yıkılacaktır.»

O sırada da Dam dö Jiyak, yanında Flora olduğu halde geldi. Flora, Kraliçenin karşısında ayakta duruyor ve hiç de sıkılgan, ezilmiş görünmüyordu.

İzabo, eliyle arkalıksız iskemlelerden birini göstererek Flora'ya oturmasını söyledi:

— Oturunuz güzelim.

Flora, yumuşak başlı bir tavırla gösterilen yere oturdu ve Kraliçenin konuşmasını bekledi. İzabo da tatlı olmasına çalıştığı bir sesle konuştu:

— Yarın sabah bu evi terketmek üzere hazır olunuz. Size bundan önce açıklamış olduğum ve bu yüzden de kendi kendinizi buraya hapsetmenizi gerektirmiş olan durum ve sebepler artık mevcut değildir. Dolayısıyla, artık burada kalmanıza ve saklanmanıza lüzum kalmamıştır. Buradan serbestçe çıkacaksınız ve sizi istediğiniz yere götüreceklerdir.

Flora, sevinci yüzünden belli olacak şekilde neşeyle cevap verdi:

— Kadirşinaslığınızı ömrümce unutmayacağım. Majestelerinin benim için yapmak lûtfunda bulundukları iyiliklere teşekkür eder, şükranlarımı sunarım.

— Yaptıklarım, bize büyük hizmetlerde bulunmuş olan babanız içindi.

İzabo cümlesini bitirdikten sonra genç kızın cevap vermesine zaman bırakmadan Dam dö Jiyak'a döndü:

— Dö Jiyak, susuzluktan ölüyorum. Bana şu karşıdaki kadehi verir misin? Sonra da az önce ikram etmek istediğin meyvalardan getirirsen memnun olurum.

Dam dö Jiyak koşarak dolabın üzerindeki tepsinin içinde duran kadehi aldı ve tepsisiyle birlikte Kraliçenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Sonra da yine masanın üzerine Kraliçenin seçtiği meyvaları koyarak içi su dolu bir de sürahi getirdi.

İzabo, meyvaların içinden beğendiği bir tanesini seçti ve elindeki bıçağın ucuyla ince bir dilim kesti. Sonra, meyvayı ağzına götürmeden önce Dö Jiyak'a:

— Sen susamış değil misin dö Jiyak?

— Evet, Madam. Ben de susuzluğumu gidermek isterdim.

— Burada biz bize olduğumuza göre Sarayın merasimli tavırlarını bir kenara bırakalım, o halde.. Kısa bir an için bile olsa biz de küçük burjuvalar gibi yaşayalım. Dö Jiyak, iki kadeh daha getir ve ikiniz de benim gibi yapın.

Dam dö Jiyak derhal Kraliçenin dediğini yaptı. İki kadeh getirdi ve meyva sepetinin içinden seçtiği meyvaları ısırarak yemeye koyuldu.

İzabo yeniden Dö Jiyak'a:

— Bize içecek bir şey de ver..

Dam dö Jiyak yüzünde en sevimli tebessümüyle Kraliçenin elindeki kadehe bir miktar şarap koydu ve kadehin boş kalan kısmını da suyla doldurdu. Sonra da kadehi tekrar Kraliçenin önüne koymak için elini uzattı.

İzabo tatlı bir tebessümle Florayı göstererek devam etti:

— Matmazel için de..

Böyle söyleyerek, kendisine saygıyla reverans yapan genç kızın önüne, daha önceden göğsünden çıkardığı küçük şişenin içinden bir kaç damlalık beyaz sudan koyduğu kadehi sürmüştü. Kraliçe, o zamandan beri, bu kadehi gözünden kaybetmemiş ve kadehlerin içine şarap doldurulduktan sonra da tam zamanında müdahale ederek kadehin içindeki ilâcı Flora'nın içmesini sağlamak üzere kadehi onun önüne sürmüştü.

Kadehini eline alarak ayağa kalktı ve Floraya:

— Sevdiklerinizin yanına dönerek mesut olmanız şerefine içiyorum.

Sözünü bitirdikten sonra da bardağını bir dikişte boşalttı.

Gerçekten, birinin ya da bir olayın şerefine içildiği zaman adet böyleydi. İçenler, kadehlerini böyle durumlarda sonuna kadar içerlerdi. Kadehini sonuna kadar içmemek, temizlenmesi gereken bir

hakaret sayılırdı. Bunun için, Flora ve Dam dö Jiyak da Kraliçe gibi yaptılar. Kadehlerini sonuna kadar içtiler.

O anda İzabonun gözlerinden kanlı bir pırıltı geçti.

Aynı anda da Sakraman içeri girerek Kraliçeye Dükün geldiğini haber veriyordu:

— Madam, Monsenyör Dük hazreleri geldiler.

Flora bu sözü işitince gözleri yuvalarından uğramış bir halde ayağa kalktı. Fakat İzabo bunun farkına vararak yumuşak bir sesle onu teskin etti:

— Sakin olunuz çocuğum. Dük sizin burada olduğunuzu bilmiyor. Haydi, yerinizden kalkınız ve Dük buraya gelmeden önce gidiniz. Dö Jiyak, bu genç kıza odasına kadara refakat ediniz.

Onlar odadan çıkarak ortadan kayboluncaya kadar İzabo gözleriyle onları takip etti. Bu sıradaki gülüşü o kadar hain bir ifade taşıyordu ki en soğukkanlı, en taş yürekli insan bile bu bakışın karşısında rahatsız olurdu.

Dam dö Jiyak ile Flora Kraliçenin yanından ayrıldıktan sonra ikinci katta mütevazi bir şekilde döşenmiş bir odaya girdikleri zaman artık Flora'nın o zamana kadar kendine hakim olabilmek için sarfettiği güç tükenmişti. Ağlamaklı bir sesle Dam dö Jiyak'a döndü:

— Madam, Kraliçenin gerçekten bana hürriyetimi vermek kararında olduğuna siz de inanıyor musunuz? Bu davranışın benim için yeni bir tuzak olmadığını söyleyebilir, beni bu konuda temin edebilir misiniz? Biliyorsunuz ki Kraliçe benden nefret ediyor, Madam. Buna rağmen az önce benimle ne kadar candan konuştu, değil mi ..

— Öyle sanıyorum ki Kraliçe size verdiği sözü tutacaktır ve teklifinin arkasında gizlenen bir başka taraf yoktur. Bunun böyle olduğuna inanmama yetecek bazı sebeplerim vardır.

Sonra da Madam dö Jiyak, çevresine bakındı ve şüpheli bakışlarla bir süre kaldıktan sonra kendilerini kimsenin dinlemediğini ve kimse tarafından gözetlenmediklerini anlayarak sesini biraz alçalttı ve genç kıza bir sır verir gibi şunları söyledi:

— Kraliçe fikrinden dönse bile — biliyorsunuz ki İzabo'nun kararlarında ne kadar zaman sebat edeceği belli olmaz — şuna inanın ki yarın sabah serbest olacakasınız. Bu konuda size namus sözü veririm. Buradan en geç yarın akşam çıkacağınıza inanın. Bunu size daha da emin olarak söyleyebilirim; zira yarın sizi buradan, bir asilin refakatinde gönderecek olan kimse ben olacağım

Genç kadının sözlerini büyük bir heyecanla dinlemekte olan Flora birden heyecanla haykırdı:

— Milon.. Demek Milon beni almaya gelecek?..

Dam dö Jiyak sevimli bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Yok, Sir dö Talazar'ı henüz görecek değilsiniz. Sizi buradan Şövalye dö Pasavan götürecek.

Flora bu söz üzerine heyecanla sordu:

— Onu gördünüz mü?

— Bir çeyrek kadar önce buradaydı. Şayet İzabo aksi bir zamanda, ben tam sizi Şövalye dö Pasavan'a teslim edeceğim sırada gelmemiş olsaydı siz şu anda serbest olacaktınız.

Flora saf bir ifadeyle esef etti:

— Yazık..

Sonra da biraz sıkılgan, biraz da çocukca bir ifadeyle devam etti:

— Ne kadar iyisiniz ve bu iyiliklerinizden ötürü mesut olmaya ne kadar da lâyıksınız.. Sizi ne kadar çok seviyorum bilseniz.. Boynunuza sarılmama izin verir misiniz, Madam?

— Tabii, sevinçle..

Böyle söyledikten sonra da genç kızı göğsüne bastırırken kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Dilerim bu saf ve temiz çocuğun öpmesi bana uğur getirsin ve üzerimde taşıdığım kötülüklerin izlerini yok etsin..»

Flora ile Dam dö Jiyak'ın odadan çıkmasından sonra Kraliçenin tavrı birden değişti ve gözlerinin içine bakarak emir beklemekte olan Sakraman'la sessiz bir bakışla anlaştılar. Sakraman elini hançerinin kabzesi üzerine koydu, dikkat kesilerek gözleri efendisinin gözlerinden ayrılmaksızın beklemeye koyuldu.

Sakraman'ın bu hareketi belki pek basitti. Fakat, anlayan bir göz için bu hareket pek çok şeyler ifade ederdi.

İzabo, Sakraman'a teşekkür makamında gülümsedi ve ancak kendisine mahsus olan bir tavırla, yüksekten bakan bir ifadeye bürünerek beklemeye koyuldu.

Biraz sonra da Dük içeri girdi. Yorugn, neşesiz bir görünüşü vardı. İzabo tatlı ve ahenkli sesiyle:

— Şöyle karşımda oturunuz, Dük. Yorgun görünüyorsunuz. Yoksa kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?

— Gerçekten kendimi pek iyi hissetmiyorum, Madam.

— Çok çalışıyorsunuz Dük. Hükümdarlık vazifelerinize kendinizi o kadar çok veriyorsunuz ki bundan sıhhatiniz bozuluyor.

Bu sözleri söylerken İzabo iltifatını tatlı bir gülümsemeyle de süslemiş ve Dükün üzerinde gözle görülebilecek kadar müsbet bir tesir yapmıştı.

Sonra da sanki konuşmalarının bundan sonrasının nereye geleceğini her ikisi de biliyorlarmış gibi devam etti:

— Şehrimize yapmayı düşündüğümüz girişimizi bu arada düşündünüz mü Dük?

— Pek tabii. Halk böyle olacağını biliyor ve bunu bekliyor. Halk arada bir sokaklardan Kralî alayların geçişini görmek ister. Bu çeşit geçit resimlerinin halk için dayanılmaz bir cazibesi vardır. Bu iş için en son meteliğine kadar elindeki bütün parasını harcar da bunun farkına bile varmaz. İkram edilen, bir çok yerlerde bedava verilen şarapları içer ve hiç bir şeyin farkına varmayarak bu şarapların ve daha nice paraların aslında kendi kesesinden çıkmakta olduğunun farkına bile varmaz. Bu da ona, içinde yüzdüğü sefaleti unuttturur.

— Söylemek istediğim bu değildi, Madam. Son haftaların olaylarından sonra böyle bir törenin ne dereceye kadar doğru bir hareket sayılabileceğini söylemek istiyordum.

— Her zamandan daha da doğrudur Dük.

— Özür dilerim, Madam. Bu konuda sizin düşüncenize katılmıyorum. Daha doğrusu, bu çeşit bir gösteriden ne kazanabileceğimizi iyice anlayamıyorum.

— Evet, anlayamamakta haklısınız, çünkü bu törenden sonra ikinci bir tören, ikinci bir gösteri olacağını size henüz söylemiş değilim. Bu ikinci törenin ne olduğunu söylediğim zaman beni daha da haklı bulacaksınız.

— Bilirsiniz ki Madam, ben törenlere, geçit resimlerine, gösterilere pek önem vermem.

— Fakat ya bu törenin sizin taç giyme ve tahta çıkma töreniniz olacağını söyleyecek olursam yine de önemsememekte ısrar edecek misiniz?

Jan San Pör, Kraliçenin bu sözleri üzerine işi şakaya vurmakla yetindi:

— İşte vukuu hiç de yakın olmayan bir olay..

— Aklınızı mı kaçırdınız? Böyle konuşan ve insanın hakkı olmayan bir tacı almak, ele geçirmek için ancak sertlik yoluna baş vurması gerektiğini bilmeyen Jan San Pör mü? Yok, hayır. Olamaz. Böyle konuşan Jan San Pör olamaz. Hayır Jan San Pör, o halde siz istediğini koparmasını bilen bir kimse değil, elinden oyuncağı alınmış olduğu için ağlayan, tepinen güçsüz, zavallı bir çocuk, ya da ne bileyim, dengesiz, yeteneksiz bir insansınız.

Dük, hiddetini zaptetmek isteyerek mırıldandı:

— Madam..

Kraliçe ise birdenbire parladığı kadar ani olarak sessizleşti ve omuz silkerek söylendi:

— Bu davranışınız bana sadece bir acıma duygusu veriyor. Üs-

telik, bütün bu davranışlarınızın sebebi de hoşlandığınız kadını elinizden alarak kaçırmış olmamdan başka bir şey değil.

Dük, Kraliçenin bu sözleri üzerine yerinden doğruldu:

— Ya, demek itiraf ediyorsunuz, öyle mi?

— Şimdiye kadar bana bir şey sordunuz mu? Sordunuz da inkâr mı ettim ki şimdi benimle böyle konuşuyorsunuz? İzabo dö Bavyer, sizin yaptığınız gibi, sözünden, andından geri dönecek kimse değildir. Oysa siz and içmiştiniz, Jan dö Burgony; elinizle öldürdüğünüz kızınızın külleri üstüne and içmiştiniz. Siz andınızı bozarak aramıza bir canlının girmesi için çalıştınız. Ben de onu yanınıza aldığınızın ertesi günü evinizden kaçırdım. Bunu daha önce de size ihtar etmiş, haber vermiştim. Beni dinlemek istemediniz. Bunun üzerine ben de böyle davrandım. Sonra şunu da bilin ki bu genç kızı sizin evinizden kaçırdımsa bu hareketi sadece kıskançlık gibi aptalca bir duyguyla yapmış da değilim.

Dük bu sözler üzerine artık yüzünden maskesini atarak açık konuşmaya başladı:

— Evet, biliyorum. Bu kızı elde etmenin, benim hırsımı ve başarı gücümü azaltacağını düşünüyordunuz, değil mi? O halde siz de şunu bilin ki yanılıyorsunuz. Bu genç kızın yanımda olması gücümü kesmez; tam tersine arttırırdı. Fakat ondan ayrılmak bana nasıl tesir etti ve beni ne duruma koydu, bunu şu anda gözlerinizle görüyorsunuz.

— Güzel. O halde Dük, size, büyüklü küçüklü bütün insanları, hepimizi tesiri altında tutmakta olan bir takım hislerin tesirinden çok uzakta olduğumu göstereceğim. Şayet bu kızın yanınızda olması sizin teşebbüslerinizde daha başarılı, daha atılgan olmanızı sağlayacaksa size onu iade edeceğim.

Jan San Pör inanmayarak, şaşkın bir halde durdu ve mırıldandı:

— Siz mi?

— Evet, şayet istiyorsanız yarın sabah Flora Mersöro yanınızda olacak. Sözümü tutmayacak olursam beni istediğiniz gibi itham edebilirsiniz.

Dük bu defa Kraliçenin doğru konuştuğunu anlamıştı. Yerinden kalktı ve Kraliçenin önünde diz çökerek elini avuçlarının içine aldı, heyecanla söylenmeye başladı.

Kraliçe sert bir hareketle elini Dükün ellerinin arasından kurtararak otoriter bir sesle:

— Ayağa kalkın.

Dük derhal onun dediğini yaptı ve perişan bir yüzle samimi bir şekilde yalvarmaya koyuldu:

— Ah. Madam. Bizim zaaflarımızın üstünde olduğunuzu söy-

lemekle bilseniz ne kadar haklısınız. Ne kadar büyüksünüz, ulusunuz.. Size hayranım.

Kraliçe insanı duygulandıracak kadar büyük bir hassasiyetle cevap verdi:

— Artık bundan bahsetmeyelim. Kararlaştırılan şey yapılacaktır. Şimdi artık işlerden söz etmenin zamanı geldi. Beni iyi dinleyin Dük: Bu günden tezi yok, İl Adam'ı ve Şastelüks'ü Mareşal yapıyorum. Şarl dö Lans'ı ise donanma kumandanı ve amiral.. Östaş dö Letr'i de Adalet Bakanı.. Her biri bize medyun ve bağlı olan bu adamlar da her biri ikişer bin silâhlı adamın başında olarak kortejdeki yerlerini alacaklar.

Birdenbire ciddileşerek Kraliçenin sözlerinden bir tekini bile kaçırmadan dinlemekte olan Dük memnuniyetle gülümsedi:

— Bakın şimdi işler daha da önemli olmaya başladı.

— Ay sonuna kadar her tarafa altın yağdıracağız. Para işlerinizle uğraşan çok becerikli bir adamınız olduğunu işittim.

Metr Mersöro'ya yapılan bu ima Dükü biraz rahatsız etmişti, fakat ses çıkarmadı. Kraliçe ise konuşmasına devam ediyordu:

— Biz bir yandan altın dağıtırken bir yandan da şehirde bazı söylentiler yayılmaya başlayacak. İşin o tarafını ben yaptırırım. Şehre törenle girdiğimiz gün doğruca ve alayın başında olarak Notr Dam kilisesine gideceğiz. Orada dini tören yapılacak. Adamlarım tarafından daha önceden işlenerek hazırlanmış olan halk sizin hükümdar olarak Kilise tarafından takdisinizi isteyecek. Paris kiliselerinin baş papazı bizim adamımızdır.. Kilisenin kapısında, yardımcıları ve idaresindeki dinî erkân ile bizi beklemekte olan baş papaz, halktan gelen bu istek üzerine sizi hükümdar olarak takdis edecek.

Jan San Pör, Kraliçenin sözlerinin burasında onun sözünü keserek sordu:

— Pek iyi, ya Kral, ya Veliaht?..

İzabo muzaffer bir sesle:

— Kral da törende bulunacak. Kararı tasdik edecek. Bunu, önce orada mevcut olmakla dolaylı olarak kabul etmiş olacak. Sonra da tahttan feragat ettiğini bildirecek ve Veliahtın artık taht üzerinde hakkı kalmamış olduğunu açıklayarak gösterecek.

Kraliçe ile Dük böylece uzun bir zaman, hazırladıkları bu plânın çeşitli noktaları üzerinde çalışarak bir eksiği olmamasına dikkat ettiler. Plânlarına göre kilisedeki bu törenden sonra Kral, yerini Düke bırakacak ve bir manastıra çekilecekti.

Konuşmaları bittikten sonra kalktılar ve kapıda Kraliçe arabasına yerleşti; Dük de kendisini beklemekte olan atlılarının başına geçti. Atlılara talimatını verdikten sonra da Kraliçenin araba-

sında Kraliçenin yanındaki yerini aldı. Dam dö Jiyak da arabanın içinde onların karşısına oturmuştu.

Kraliçenin konağının giriş kapısının bulunduğu Sen Pol sokağına kadar geldiler. Yol boyunca birbirleriyle konuşmamışlar, sadece bazı kısa cümleler teati etmişlerdi. Dük bu durumdan gitgide rahatsız oluyor, Kraliçenin Flora'dan hiç söz etmemiş olması karşısında çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Son dakikada, araba Kraliçenin konağının önünde durduğu zaman Kraliçe elinde tuttuğu çantasından bir anahtar çıkardı. Anahtarı Jan San Pör'e uzatırken şöyle söyledi:

— Verdiğimiz sözü tutmamız gerekiyor: İşte az önce ayrıldığımız evin anahtarı.. Anahtarı size veriyorum, Dük. Şayet isterseniz derhal oraya dönebilirsiniz. Eve girdiğiniz zaman ikinci kata çıkınız. Flora Mersöro'yu orada bulacaksınız. Haydi, Dük. Şimdi artık bildiğiniz ve istediğiniz gibi hareket ediniz.

Dük, Kraliçenin sözlerini bitirmesiyle birlikte arabadan çıktı ve nezaket usullerini bile kısa tutarak atına atladı, adamlarının başında derhal hareket etti.

Dam dö Jiyak ise bu sözleri işitince sapsarı olmuştu. Güçlükle konuşarak müdahale etti:

— Nasıl, Madam? Bu.. kimseyi, benim rakibem olan bu kızı Dükemi teslim ediyorsunuz? Fakat bu bana büyük bir ihanet olur, Madam..

İzabo ona gülerek cevap verdi:

— Bunu da nereden çıkarıyorsun güzelim?

— Evin anahtarını az önce Düke verdiniz. Ona ayrıca, evde Flora Mersöro'yu bulacağını da söylediniz.

— Evet bütün bunları söyledim. Fakat bir şeyi söylemedim: Onu da şimdi sana söyleyeceğim.

Dam dö Jiyak Kraliçenin söylediklerinden bir mana çıkaramamıştı. Merak ve heyecanla sordu:

— Bana ne söyleyeceksiniz, Madam?

— Evet, Düke söylememiş olduğum ve seni de söylediğim zaman teskin edecek olan çok önemli bir nokta var: Oraya gittiği zaman Dük sadece bir ceset bulacaktır..

— IX —

JAN SAN PÖR FLORA'YI YENİDEN BULUYOR

İzabo'nun geleceğini öğrendiği zaman Pasavan'ın aklına gelen ilk fikir, Flora'yı Kraliçenin gelişinden önce oradan kaçırmak ol-

muştu. Fakat bu iş için çok geç kalmış olduğunu ve Kraliçenin evin bahçesine kadar geldiğini görerek fikrini değiştirdi ve Kraliçe ile Jan San Pör'ün konuşmalarını dinleyerek çok faydalı bilgiler edinebileceğini düşündü.

Karşısına böyle bir fırsat çıkmış olduğuna göre bundan faydalanmamak hiç de akıllıca bir iş olmazdı. Şövalye dö Pasavan böyle muhakeme ederek harekete geçmeyi ve Flora'yı daha sonra kurtarmayı kararlaştırdı. Kendisi nasıl olsa bu süre içinde evde bulunacağına göre, onun kontrolu altında bulunan evde istemediği bir olay geçecek olursa her an müdahale edebilirdi.

Niyeti, kendisine karşı çok iyi davranan ve ona büyük bir zaafı olduğu belli olan Dam dö Jiyak'tan kendisini, her şeyi görebileceği ve duyabileceği bir yere saklamasını istemekti. Genç kadının bu teklifini kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Fakat Kraliçenin geleceğini öğrenen Dam dö Jiyak'ın telaş ve heyecanı o kadar büyük olmuştu ki Pasavan hislerini frenlemekte bu kadar güçlük çeken bir kimseye güvenmenin yanlış olacağını hesap ederek ona bir şey açmamayı daha doğru buldu.

Bu düşünceyle odadan çıktıktan sonra atladığı pencerenin dibinde bir an durakladı ve Dam dö Jiyak'ın kendisine gösterdiği yerden küçük merdiveni alarak bahçe duvarından dışarı çıkmak üzere iken fikrinden caydı. Tekrar eve döndü. Pencerelerden birini biraz zorlayarak kolayca açtı. Evin içine girdi.

Bulunduğu yeri tahmin ederek Dam dö Jiyak ile konuşmuş olduğu küçük oda istikametinde ilerlemeye başladı. Az sonra ise, küçük odanın bir yanında bulunduğunu söylemiş olduğumuz perde ile örtülü kapının öte yanına gelmiş bulunuyordu. Kapıyı biraz araladı ve odadakiler tarafından görülmeksizin her şeyi duyabileceği, görebileceği bir köşeye yerleşti.

İzabo, elinde tuttuğu kadehin içine çantasından çıkardığı şişedeki zehiri koyduktan sonra içi zehirli kadehi almak için Pasavan'ın, perdenin aralığından elini uzatması kâfi gelmişti. Kadehi eline alarak başka bir kadehle değiştirdi. Sonra da elindeki zehirli kadehi yanındaki pencerelerden birinden dışarı attı. Pasavan'ın değiştirdiği kadeh yine aynı yere konmuş olduğu için İzabo kadehi tekrar alırken değiştirilmiş olduğunun farkına varamadı.

Sırlarını dinleyerek öğrenmiş olduğu kimselerin evden ayrılmalarından sonra ise odada bulduğu mumlardan birini yaktı ve ikinci katta, Dam dö Jiyak'ın kendisini kapı önüne kadar götürmüş olduğu odaya gitti. Burası, Flora'nın bulunduğu odaydı.

Genç kız odasının kapısını, her zaman olduğu gibi kilitlemişti. Henüz uyumuş değildi; zira evin içinde Jan San Pör'ün bulunduğunu bildiği için uyumanın kendisi için ihtiyatsızlık olacağını dü-

şünmüştü. Pencereden ve bahçenin görebildiği yerlerinden bakarak Jan San Pör ve diğerlerinin evi terketmelerine kadar bekledi.

Onların gitmesinden bir süre sonra kapısının vurulduğunu görerek hiç telâş etmedi. Dükün ve Kraliçenin gitmiş olduklarını bildiği için Dam dö Jiyak'ın kendisiyle görüşmek üzere gelmiş olduğunu sanıyordu. Onun için de kapının vurulması onu telâşlandırmamıştı. Dışarıya seslendi:

— Siz misiniz, Madam?

Pasavan adını söyledi. Bunu duyan genç kız kapıyı açtı. Fakat, derhal hareket etmek isteyen Pasavan, genç kızın uzun süren sorularına cevap vermek zorunda kalmıştı. Pasavan nihayet genç kızın sorularının arkasının kesilmeyeceğini anlayarak acele etmeleri gerektiğini anlattı:

— Şimdi aşağı yukarı her şeyi bildiğinize göre artık daha fazla gecikmemiz doğru olmaz, Matmazel. Haydi hazırlanın ve hemen buradan gidelim.

Flora'nın istediği de bundan başka bir şey değildi. Derhal mantosunu sırtına geçirerek cevap verdi:

— Hazırım.

Böylece derhal hareket ettiler. Birinci kata indiler. Pasavan önden, elinde bir mum tutarak yürüyordu. Evin içini tanıyormuş gibi hareket eden Pasavan, zemin kata indikleri zaman elindeki mumu bir yere koyarak kapıyı açmak üzere çıkış kapısına yöneldi.

Çıkmadan önce mumu söndürmeye hazırlanıyordu ki sokak kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

Kapıda beliren adam Jan San Pör'dü.

Jan San Pör'ün yüzü bir hayvanı andırıyordu. Gözleri parlıyor ve bakışları Flora ile Pasavan arasında sürekli olarak gidip geliyordu.

Pasavan, açılan kapının önünde beliren adamın Jan San Pör olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Dükün arkasında da bir an, Malatr'ı görmüştü. Fakat Malatr, Pasavan'ı görünce birden ortadan kayboldu. Anlaşılan korkudan bayılmış veya kaçmıştı.

Pasavan anide karşısına çıkan bu iki yüzü görerek bir an şaşırmıştı. Fakat kendini derhal toplayarak duruma hakim oldu. Arkasında titreyerek duran genç kızı metin bir sesle teskin etti:

— Korkacak bir şey yok. Sakin olunuz.

Sonra da elinin hafif bir hareketiyle genç kızı yanından uzaklaştırdı.

Flora uğradığı şaşkınlık arasında, Pasavan'ın kendisini yanından uzaklaştırmasının sebebinin, onun hareketlerinde serbest olmak isteğinden ileri geldiğini anlamıştı. Derhal Pasavan'ın arkasına çekildi ve sessizce beklemeye koyuldu.

Bu arada Jan San Pör de ilk anda kapıldığı şaşkınlıktan kurtulmuştu.

Elini boynuna götürerek boynunda asılı duran gümüş bir düdüğe el attı. Düdüğünü yalnız bir kere öttürebilse adamları derhal gelecek ve karşısındakini yakalayacaklardı. Zira adamları bahçe kapısının arkasında bekliyorlardı.

Pasavan, Dükün aklından geçeni sezmişti. Ani bir hareketle elini Dükün boynuna götürdü ve bir çekişte onun boynunda asılı duran düdüğün zincirini kopardı. Sonra da düdüğü tutarak döşemenin üzerine fırladı.

Jan San Pör bu hareket üzerine inledi. Gözlerini çevresinde dolaştırarak kendisine yardım edecek bir şey veya birini aradı. Fakat yapayalnızdı. Bunu görünce korkusu dahada arttı. Dükün duyduğu bu korku, can korkusu değildi. Dük her şeye rağmen mert bir adamdı. Fakat durumun hakimiyetini elinden kaçırmış olduğu için korkmuştu.

Böğürür gibi garip bir ses çıkardı ve bir hamlede kılıcını çekti. Pasavan'la kılıçları çatıştı.

Dük kılıcını büyük bir soğukkanlılıkla ve o nispette de sertlikle kullanıyordu. Pasavan'ın yapacağı en küçük hatanın canına mal olacağını her gören anlayabilirdi.

Pasavan ise Dükün hücümlarına karşı sadece kendini savunmakla yetiniyor ve hücuma geçmiyordu. Kılıcını Dükü şaşırtacak bir ustalıkla bir kaç kere döndürdü ve bir ara yakaladığı küçük bir açıktan faydalanarak vurduğu hafif bir kılıç darbesiyle Dükün silâhı elinden uçtu.

Rakibinin silâhsız kalmasından sonra ise Pasavan kılıcının sivri ucunu yere doğru eğdi.

Dük, elini şimşek gibi bir hareketle hançerine atarak tekrar Şövalyenin üzerine atılmıştı.

Pasavan Dükün bileğini havada yakaladı ve çelik pençesinin içinde hareketsiz bıraktı. Sonra da elini biraz daha sıkarak yüzü acı içinde buruşan Dükün elinden hançeri de düşürttü.

Yere düşen hançere ayağının ucuyla bir darbe vuran Pasavan onu da uzağa attıktan sonra yine hareketsiz durdu. Soğuk bir sesle Düke:

— Seni az önce bir darbede öldürebilirdim. Bunu yapmak da yerden göğe kadar hakkım olurdu. Çünkü bana iki kere alçakça saldırdınız. Hayatınızı bir kere daha bağışlıyorum, Dük.

Jan San Pör ise, bileğinden kan akan sağ elini tutarak artık hareketsiz kalmıştı. Hiddet ve şaşkınlıktan titriyordu.

Pasavan, sanki odanın içinde kendisiyle Flora'dan başka kimse yokmuş kibi Düke bakmaya bile lüzum görmeden tatlı bir sesle Flora'ya:

— Geçiniz kızım.

Flora, kızgınlık ve utançtan ter içinde kalmış olan Jan San Pör'ü daha fazla utandırmamak için yüzüne bile bakmayarak onun önünden geçti.

Onun arkasından da Pasavan geçti ve odadan çıktı.

Jan San Pör onların arkasından garip bakışlarla baktı. Elini yumruk haline getirerek hırsla kaldırdı ve küfürler savurarak öylece durdu. Sonra da kafasına ani bir darbe yemiş gibi boyluboyunca yere uzandı, öylece kaldı.

Pasavan dışarı çıktıktan sonra evin önündeki boş alana doğru yalnız başına yürüdü. Bir süre çevresine bakındıktan sonra şüpheli bir durum görmeyerek arkasından gelen ve bahçe kapısının önünde durarak kendisini beklemekte olan Flora'ya:

— Her şey yolunda.

Pasavan sözünü bitirmeden Flora, kapının arkasında görünmeyen iki el tarafından ani bir hareketle geriye doğru çekilmiş bulunuyordu. Bunu gören Pasavan derhal ileri doğru bir hamle yaptı fakat o anda kapanan kapı genç kıza dokunmasına bile imkân vermemişti.

Ani bir hiddet hamlesiyle Pasavan kapıya yüklendi. Fakat kapıyı açmanın imkânı yoktu. Kendini çabuk topladı ve şöyle söylendi:

«Bu kapıyı zorlamaya kalkmakla çok kıymetli olan zamanımı harcıyorum. Zira kapıyı açmam belki de imkânsız.. Duvarlar da çok yüksek. Fakat buna rağmen içeri girmek zorunda olduğuma göre bir yol bulmalıyım.»

Duvardan atlayarak öte yana geçmesini sağlayacak bir imkân aramaya başladı. Duvarın boyunca ağır ağır yürümeye koyuldu. Bir kaç adım attıktan sonra duvara dayalı duran bir ağaç gövdesi görerek hayret etti. Kendi kendine şöyle düşündü:

«Az önce bu ağaç gövdesi burada değildi. Bunu çok iyi biliyorum; çünkü bu duvarın çevresini adım adım dolaştım. Demek ki bunu oraya daha sonra koydular. O halde ben içerde iken eve bu yoldan birisi girdi.. Gelen, yoksa Sir dö Jiyak mı idi? Bunu bilmeliyim.»

Ağacın gövdesini bir merdiven gibi kullanarak duvarın üstüne çıktı. Sonra da kendini duvarın öte yanına attı. Duvarın öte yanına geçtikten sonra ilk olarak kapının yanına gitti. Kapının anahtarı üzerindeydi. Anahtarı kilidin üzerinden alarak cebine koydu.

Sonra eve doğru yürümeye başladı. Kapılar, bıraktığı gibi açıktı. İçeri girdi. Yerde Jan San Pör, kendini bilmez bir halde yatıyordu. Bir an Düke bakarak kendi kendine şöyle düşündü:

«Demek ki Florayı kapıdan geri çeken o değildi.. İşte bu çok

garip. Ya kızcağızın ağzından bir feryat bile çıkaramadan kaybolmasına ne demeli?.. Her neyse, aramaya devam edelim. bakalım; elbet bir ip ucu bulacağız..»

Yakalanmak tehlikesini göze alarak tekrar eve girdi. Evin içini de aramasına rağmen genç kızdan en küçük bir iz bulmak mümkün olmamıştı. Evin penceresinden atladıktan sonra merdiven almak için girmiş olduğu hangara da bir göz attı. Orada, kendisinin daha önce hangardan alarak sonradan tekrar aldığı yere bıraktığı merdivenin onun koyduğu yerde bulunmadığını gördü. Etrafına bakınarak merdivenin nerede olduğunu görmek istedi, fakat bulamadı.

Bütün bu araştırmaların faydasızlığına inanarak kendini, ihtiyatsızlığı için suçladı ve orada daha fazla kalmasının artık hiç bir işe yaramayacağını düşündü. Evden ayrılarak geriye döndü.

Fev sokğına geri döndüğü zaman onun keyifsiz halini gören Roben Narkuave Brankayon, Şövalyenin genç kızın yerini henüz keşfedememiş olduğunu düşünerek onu rahatsız etmemek ve kızdırmamak için konuşmadan beklemeyi uygun buldular.

Bu arada da Jan San Pör'ün refakatinde bulunan adamları onun, aradan uzun bir zaman geçtikten sonra geri dönmemiş olduğunu görerek meraka düşmüşlerdi. Bir zaman daha bekledikten sonra ise merakları endişeye döndü. Nihayet içlerinden en cesur ikisi efendilerini aramak için bahçeye ve eve girmeye karar verdiler. Zira, Dükle birlikte gitmiş olan Malatr da geri dönmemişti.

Bahçede Malatr'ı kendini kaybetmiş olarak yerde yatar bir durumda buldular. Derhal arkada kalmış olan diğer arkadaşlarını çağırdılar. Önden gitmiş ve Malatr'ı bulmuş olan iki kişi küçük adamı yerden kaldırarak evin içine doğru götürürken diğerleri de eve giriyorlardı. Onlar da evin içinde henüz kendine gelmeye başlamış olan Dükü buldular.

Jan San Pör onlara bir tek kelime söylemeden sallanarak yerinden kalktı ve ileriye doğru yürümeye başladı.

Dışarı çıktıktan sonra atına bineceği sırada adamların Malatr'ı kendine getirmek için uğraştıklarını gördü ve kendi kendine konuşuyormuş gibi söylendi:

— Kör olası Pasavan onu bu hale koydu..»

Adamlar, Dükün şeflerini dikkatle sözdüğünü görerek Malatr'ın durumunu açıklamak istediler. İçlerinden biri Düke:

— Kafasına ağır bir darbe yemiş. Biliyorsunuz, efendim, insan böyle bir darbe yedikten sonra ölmezse kurtulmuş demektir.

Ertesi günün sabahı Jan San Pör, İzabo'yu ziyarete gitti.

Kraliçe, Dükün anlattıklarını büyük bir hayretle dinliyormuş gibi duruyordu. Dük bu durumun şüpheyi çekecek bir tarafını görmediği için devam etti:

— Talihim tersine döndü sanıyorum. Bana bırakmak lûtfunda bulunduğunuz genç kız, daha sonra yine elimden kaçtı. Hem de nasıl olduğunu bilmeden..

— Ne söylüyorsunuz, Dük?..

— Yolumun üstüne yine o kör olası Pasavan çıktı ve genç kızı yine elimden aldı, Madam..

— Doğrusu bu söylediklerinizden pek bir şey anlayamadım. Hadiseyi bana bir kere daha ve bütün teferruatıyla anlatır mısınız?

Jan San Pör ona Pasavan ile aralarında geçenleri anlattı. Sözünü bitirdikten sonra İzabo:

— Gerçekten talihsizsiniz, Dük. Oysa ben, isteğinize kavuşmanız için elimden geleni yapmıştım.

— Evet, biliyorum Madam. Bunu ömrümce de unutmayacağım.

Dük ayrıldıktan sonra Kraliçe uzun bir zaman dalgın bir ifadeyle durdu. Zira Dükün anlattıkları içinde onun da çözemediği bir çok nokta vardı. Kendi kendine şöyle düşünmeye koyuldu:

«Nasıl oluyor da Dük genç kızı canlı buldu? Oysa ben kullandığım zehirin kati tesiri olduğunu biliyorum.»

İzabo en çok dikkatini çekmiş olan bu nokta üzerinde bir süre daha düşündükten sonra yine garibine giden başka noktalar üzerinde de durdu: «Nasıl oluyor da Pasavan evde bulunuyordu?»

— X —

ÜÇÜNCÜ MEÇHUL

Flora ne olmuştu? Şimdi işte bu noktayı aydınlatalım.

Klo Margo'da geçtiğini söylediğimiz ve hikâye etmiş olduğumuz olaylar Flora'nın kayboluşundan bir gece önce geçmişti.

Sir dö Jiyak ile Dam dö Jiyak, Burgonya konağındaki dairelerinden çıkarak konağın gizli çıkış yoluna doğrulmuş bulunuyorlardı. Bu gizli yolun büyük bir kısmı, Dükün yakınlarından bazıları tarafından da biliniyordu.

Dük bu yolu, kendisine çok yakın bildiği Dam dö Jiyak ile Sir dö Jiyak'tan başka Metr Mersöro'ya da öğretmişti. Fakat, Dükün malûmatı olmadığı halde gizli yolun mevcudiyetini bilen daha başkaları da vardı.

Dö Jiyak, çok ihtiyatlı bir kimse olmasına rağmen kendini bu yolda emniyette hissediyordu. Fakat, yolun meselâ Roben Narkua tarafından da bilindiğinden haberi yoktu. Bir zamandan beri karısının kendisini aldatmakta olduğundan şüphelenip duran Sir dö Jiyak ikide bir karısıyla kıskançlık sahneleri yaratıyor ve karısının

kendisinden her geçen gün biraz daha uzaklaşmakta olduğunu seziyordu. Ayrıca Kraliçenin, Flora'nın işini halâ bitirmemiş olmasını da gerek kendisiyle ortak çıkarları olan kimseler için doğru bulmuyordu. Zira Dükün genç kızı aratmakta olması onları tehlikeye atan bir durum ortaya çıarabilirdi.

Sir dö Jiyak, gizli yoldan geçerlerken bütün bunları karısına anlatıyor ve onun da çok ihtiyatsız ve gevşek hareket ettiğinden yakınıyordu. Tabii bu konuşmaları yaparken bulundukları yerin gizli ve kimse tarafından bilinmeyen bir yer olduğunu hesaba katarak da sesini yükseltmekte bir mahzur görmemekteydi.

Fakat tam Dükle karısı gizli yoldan geçer ve bunları konuşurken onları duyabilecek kadar yakın mesafede bir yerde birisi gizli bir kapı açıyor ve tesadüfen Sir Dö Jiyak'ın bütün söylediklerini duymuş oluyordu. Bu kimse Metr Mersöro'dan başkası değildi.

Metr Mersöro, Sir dö Jiyak'ın sözlerini kafasının içinde evirdi, çevirdi ve onların uzaklaşmasını bekledikten sonra da aksi istikamette ilerlemeye koyuldu. Kararını vermişti. Bu kararın ne olduğunu onu iş başında iken görerek anlayacaktık.

Sir dö Jiyak ile karısı Dam dö Jiyak Sent Antuan sokağındaki dairelerinden çıkarak Klo Margo'ya gitmek üzere yola koyuldukları zaman hava iyice kararmıştı. Yanlarında tepeden tırnağa kadar silâhlı dört de muhafız bulunuyordu. Karanlıkta kendilerini kimsenin görmemesi için ışık yakmamışlardı.

Onların arkasından, duvarları yalayarak sessizce ilerlemekte olan ve onları takip eden bir gölge gidiyordu. Bu gölge, Metr Mersöro idi.

Puli sokağının köşesinde, Dö Jiyak adamlarına kendini orada beklemeleri emrini verdi ve karısıyla birlikte lâğımlara doğru yürüdü.

Metr Mersöro da onların arkasından ilerleyerek Sir dö Jiyak'ın adamlarının önünden geçmemek için bir yarım daire çizdikten sonra Sir dö Jiyak ile karısını takibe devam etti.

Orada, Dö Jiyak için kötü sonuçlanan münakaşa sahnesini de uzaktan gördü. Fakat uzakta olduğu için, Pasavan'ın son dakikada duruma müdahale edişini göremedi. Fakat bir çekişme olduğunu ve bu çekişmenin Sir dö Jiyak aleyhine sonuçlandığını görmüştü.

Pasavan ile Dam dö Jiyak bahçeye girerlerken Metr Mersöro biraz daha sokuldu. Sir dö Jiyak'ın yanından geçerken ona şöyle bir göz attı ve baygın yatmakta olduğunu gördü. Kenki kendine şöyle düşündü:

«Benim bildiğime göre böyle bir kuvvet gösterisi yapabilecek olan Sir dö Pasavan'dan başka kimse yoktur. Acaba o mu idi?»

Sonra o da Pasavan gibi çevresini incelemeye koyuldu. Niçin

böyle yapıyordu? Çünkü o da Pasavan gibi, Flora'nın orada bulunduğundan şüphelenmişti. Bu sebepten ötürü de içeriye girebilmek imkânlarını arıyordu.

Metr Mersöro da Pasavan'ın yapmış olduğu gibi, içeri girebilmek için epey zaman kaybetti. Araştırmaları sonunda da gördü ki içeri girmek kendisi için güç olacaktır. Sonra o da Pasavan'ın yapmış olduğu gibi, bahçe duvarını aşmasını sağlayacak bir şey aramaya koyuldu.

Uzunca bir zaman aradıktan sonra, ilerde, Viey dü Tampl sokağı yakınlarında işini görebilecek olan kurumuş bir elma ağacı kütüğü buldu. Kütüğü alarak sürükleye sürükleye evin bahçe duvarı yakınına kadar getirdi.

Dö Jiyak'ın aynı yerde durmakta olan vücuduna dönüşünde bir daha baktı ve bu aldatılmış kocanın kendisi için tehlikeli olabileceğini, zira Dö Jiyak'ın da onun gibi eve girmek isteyebileceğini, bu arada da gürültü yapacak olursa kendisinin de yakalanmasına sebep olabileceğini düşündü. Bu yüzden, ondan kurtulmanın doğru olacağına karar verdi.

Bu düşünceyle Puli sokağına kadar gitti ve orada beklemekte olan dö Jiyak'ın adamlarına, Klo Margo'da yerde hareketsiz duran bir adam görmüş olduğunu haber verdi.

Bu hareketi, düşündüğü sonucu vermişti: Dö Jiyak'ın adamları derhal yerlerini terkederek efendilerinin gitmiş olduğu istikamette ilerlemeye koyuldular. Biraz ilerledikten sonra da Sir Dö Jiyak'ı bularak onu ayıltmak için kollarından tutarak geriye götürdüler:

Böylece Metr Mersöro, tahmin ettiği gibi duruma hakim olabildi. Fakat çok zaman kaybetmişti.

Ağaç gövdesini sakladığı yerden aldı ve uzun zaman uğraştıktan sonra da duvarı aşabildi.

Bahçeye iner inmez ilk işi çevresini incelemek oldu. İlk olarak gözüne hangar çarptı. Oraya girdi ve bir merdiven buldu. Merdiveni, evin pencerelerinden birine dayayarak eve girebilmek için kullanmak amacıyla aldı.

Fakat, koltuğunun altında merdiven olduğu halde hangardan çıkarken ayak sesleri işiterek bir an durdu. Merdiveni hangarda bıraktı ve bir kenara çekilerek gelenin kim olduğunu anlamak için bekledi.

Koşarak geleni tanımakta gecikmedi. Gelen Jan San Pör'dü. Sonra da Dükün arkasından ilerlemekte olan Malatr'ı da gördü. Malatr, Dük tarafından görülmekten korkuyormuş gibi ihtiyatla ilerliyordu.

Metr Mersöro, evin içinde kimin olduğunu bilmiyordu. Fakat, Dük ile Malatr'ı görünce ve onların birbirlerini kollayarak gidiş ge-

lişlerinin farkına vararak anladı ki bu iki adam da orada Flora için bulunuyorlar ve ilk fırsatta Flora'yı kaçırmak niyetindedirler.

Sürünerek kapıya yaklaştı. Bir yeşilliğin arkasına saklanarak bir zaman çevresini dinledi. Nefes bile almaya cesaret edemiyecek kadar ihtiyatlı hareket ediyor ve elini hançerinin kabzesinden ayırmıyordu. Fakat hiç bir şey duymadı ve bir şey göremedi.

Hiç bir şey görmedi dedik, oysa Malatr'ın kaçtığını görmüştü.

Malatr da kaçarak Metr Mersöro'nun az ilersinde bir yere sindi. Metr Mersöro dikkat kesilmişti ve bir yandan kapıyı gözden kaçırmamaya gayret ediyor; bir yandan da Malatr'ı tarassut ediyordu.

Her ikisinin de bekleyişi uzun sürmedi. Oldukça uzun süren bir zaman içinde anlatmış olduğumuz çatışma aslında Dük ile Pasavan arasında kısa bir zaman sürmüştü.

Pasavan, arkasında Flora olduğu halde kapıda göründü.

Malatr bunu görerek saklandığı yerde için için güldü. Ondan sonra da kararını vererek sessizce ilerledi ve ilk fırsatta atılmak üzere Flora'nın arkasından yaklaştı.

Metr Mersöro bu sefer Pasavan'ı tanımıştı. Pasavan'ın neden Flora'yı alarak götürdüğünü anlayamamıştı. Çünkü Talazar'ı ölmüş sanıyordu. Bunun için de Pasavan'ın genç kızı alarak götürmesine hem bir anlam veremiyor, hem de buna engel olmak istiyordu.

Bir an düşündükten sonra önce Malatr'ı, bildiği gibi hareket etmeye bırakmayı doğru buldu. O işini gördükten ve genç kızı kaçırdıktan sonra da kendisi Malatr'ın üzerine saldırarak elinden Flora'yı alırdı.

Gerçekten de her şey Metr Mersöro'nun tasarladığı gibi oldu.

Malatr, Flora'nın kapının önünde yalnız olarak kaldığı kısa bir anı bekledi. Üzerine atılarak genç kızı geriye doğru çekti. Ondan sonra da kapıyı kapayarak arkadan açılmasını önlemek için sürgüledi.

Sonra da hançerini genç kızın boynuna dayadı ve tehditkâr bir sesle mırıldandı:

— Bağıracak olursanız sizi öldürmek zorunda kalacağım. Ayrıca ilerde beklemekte olan adamlarım da geleceklerdir. O zaman da sizi götürmek isteyen kimsenin ölmesine kimse engel olamaz. Onun için şuna inanın ki yapabileceğiniz en akıllıca iş beni sessizce takip etmektir.

Flora, Malatr'ın nasıl bir insan olduğunu biliyordu. Onun için, onun adamlarının yakında beklediğine inanmamazlık edemezdi. Kendisi nasılsa yakalanmıştı. Bir de onu kurtaran kimsenin yaka-

lanmasına sebep olmakla hiç bir şey kazanmazdı. Boynunu büktü ve Malatr'ın peşinden gitmekten başka çare bulamadı.

Metr Mersöro onları adım adım takip ediyordu. Genç kızın Malatr'ı takip etmekte olduğunu görünce de yüzü güldü. Biçimsiz gövdesinden umulmayacak bir hareketle ileri atıldı ve hançerinin sapıyla Malatr'ın ensesine kuvvetli bir darbe indirdi. Sonra da Flora'nın kulağına eğilerek şefkatli olmasına çalıştığı bir sesle fısıldadı:

— Benim Flora,. Ben babanım, kızım.. Korkma.

Metr Mersöro'nun şaşkınlığı o kadar büyüktü ki genç kızın onu görmekle şaşıracağını ve korkacağını da hesap edememişti. Genç kızın kolundan tutarak konuşmaya devam etti:

— Gel kızım, vakit kaybetmeyelim.

Flora ise Metr Mersöro'ya soğuk bir tavırla şöyle cevap vermişti:

— Beni nereye götürmek istiyorsunuz, Mösyö?

— Emin bir yere götürmek istiyorum kızım. Neyin var, niçin öyle titriyorsun

— Beni yeniden Dükün eline teslim etmek için mi götürüyorsunuz?

— Dük mü?.. Hele bir kere daha gözlerini sana bakmak için kaldırmayı denesin, o zaman derhal ölecektir. Biliyorum, seni oraya götüren benim. Fakat, bilir miyim, kızım?.. Yok, evlâdım, artık hiç bir şeyden korkma. Benim evime, bize gidiyoruz. Tanrı hakkı için söylüyorum ki seni oradan almaya ne Dük ne de başka bir kimse cüret edemeyecektir.

Genç kızın uysal tavrı karşısında cesareti artan Metr Mersöro, hangara bırakmış olduğu merdiveni aramaya koştu. Merdiveni alarak bahçenin Turnel'e bakan tarafındaki duvara dayadı.

Böylece oradan yan bahçeye geçtiler. Oradan da daha önce sözünü etmiş olduğumuz ve köprünün hemen yanında bulunan kulenin önüne geldiler. Metr Mersöro, merdiveni de yanına almıştı.

Tam o anda da Pasavan, Metr Mersöro'nun daha önceden oraya getirmiş olduğu ağaç gövdesinin yardımıyla küçük evin bahçe duvarını aşıyordu.

Metr Mersöro, kulenin yanına geldikleri zaman artık işine yaramayacak olan küçük merdiveni yandaki hendeğe attı. Sonra da genç kızı teskin edeceğini ve ona itimat vereceğini umduğu sözler söyleyerek kolundan tuttu, ilerlemeye başladılar.

Sabahın saat birine doğru, geç saatte uykusundan uyandırılmış olmaktan bile şikâyet etmeyen Simon'un sevinçli gülümsemeleri arasında Metr Mersöro ve Flora Galile sokağındaki eve varmışlardı.

— XI —

PASAVAN İLE DAMI DÖ JİYAK ARASINDA BİR GÖRÜŞME

Ertesi sabah, elinde iki sepet olduğu halde Orböri sokağındaki pazar yerine Simon yalnız olarak erken saatte çıkıyordu. Çok kısa bir zamanda, her zaman yapmak adetinde olduğu gibi pazarlık bile etmeden alacaklarını bitirdi. Elindeki sepetleri tanıdığı esnaflardan birinin dükkânına bırakarak hızla, Üniversitenin yanındaki kalabalık sokaklardan birine saptı.

Doğruca Metr Jerve'nin evine gitti ve içeri girdi. On beş dakika kadar sonra oradan çıktığı zaman her halinden, büyük bir sevinç içinde olduğu görülüyordu. Önlüğünün cebinde de Metr Jerve'nin kendisine vermiş olduğu şişkin keseyi sıkı sıkı tutuyordu.

Öğleye doğru da aynı yere Pasavan, Talazar'ı görmek üzere geldi. Genç arkadaşına, bir gün önce olanları ve Flora'yı tam kurtardığı sırada nasıl olup da elinden kaçırdığını anlattı.

Metr Jerve'nin yakın ilgisi ve tılsımlı ilâçlarıyla kendini iyice toplamış olan Talazar ise Pasavan'ı dinledikten sonra artık bir dakika bile hareketsiz kalamayacağını anlayark ayağa kalktı. O da arkadaşlarının yardımın koşmak istiyor ve başlarına gelecek olan iyi ve kötü şeylerde payına düşen fedakârlığı yapmak istiyordu.

O sırada gelmiş olan Metr Jerve durumu öğrendi ve Pasavan'ın bakışlaraına başıyla müsbet cevap vererek hastanın artık sokağa çıkabilecek kadar iyileşmiş olduğunu söyledi. Fakat, Talazar'ın yine de kendine iyi bakması ve tehlikeli durumlara düşmekten kaçınması gerekiyordu.

Talazar'ın sağlık durumu böylece bir karara bağlandıktan sonra Pasavan pek önem vermiyormuş gibi görünerek Metr Jerve'ye bir soru sordu:

— Metr, İzabo son günler içinde sizden, eskiden yaptığınız gibi öldürücü ilâçlarınızdan istedi mi?

Metr Jerve bu soru üzerine Pasavan'ın gözlerinin içine bakarak şöyle cevap verdi:

— Madam İzabo benden, söylediğiniz ilâçlardan iki şişe istedi. Bu şişelerden birincisi, dediğine göre kendisini son zamanlarda rahatsız etmeye başlamış olan Mersöro içindi. İkincisi de yine kendi ifadesine göre, onu son zamanlarda aynı şekilde rahatsız etmekte olan Kral içinmiş.

Sevgilisinin adının geçtiğini gören Talazar birden heyecanlanmıştı. Titreyen bir sesle sordu:

— Sonra, şişelerin ikisini de verdiniz mi?

— Hangisi sizi daha çok ilgilendiriyor: Kral için olanı mı, yoksa Flora Mersöro için olanı mı?

Pasavan da gözlerini Metr Jerve'nin yüzünü kaldırmıştı. Yaşlı bilgini çok eskiden beri tanıyan biri olduğu için onun sözlerinin ne demeye geldiğini kavramış görünüyordu. Onun için de Metr Jerve'nin sorusuna şöyle cevap verdi:

— Öyle sanıyorum ki cevabınızı anladım, Metr. Bu konuda daha fazla konuşmamıza artık lüzum yok.

Talazar ise ne olup bittiğini iyice anlayamamış olduğu için korkulu bir sesle soruyordu:

— Siz ikiniz birbirinizle o kadar iyi anlaşıyorsunuz ki yanınızda bulunan kimseler bile neden söz ettiğinizi anlamakta güçlük çekiyorlar. Sözlerinizden ben bir tek kelime bile anlamış değilim. Siz diyorsunuz ki Şövalye, öğrenmek istediğinizi öğrendiniz. Çok güzel. Fakat ben ne sizin konuşmanızdan, ne de Metr Jerve'nin açıklamasından hiç bir şey anlmış değilim. Yalnız şunu biliyorum ki bu iki şişe zehirden biri benim nişanlım için hazırlanmıştı.

Metr Jerve sakin bir sesle Talazar'a cevap verdi:

— Evet, Madam İzabo'nun benden iki şişe zehir istediğini az önce söyledim. Sonra da ona iki şişe verdiğimi söyledim. Fakat kendisine iki şişe zehir vermiş olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum.

— O halde ona ne verdniz Metr?

Pasavan burada söze karışarak Metr Jerve'nin adına cevap vermek istedi:

— Muhtemelen su vermiş olmalı.

Metr Jerve de eğlenceli bir sesle onu tasdik etti:

— Evet, halis su verdim.

Üç adam arasındaki konuşma daha bir zaman devam etti. Talazar yaşlı bilgine kendisi için yaptıklarından ötürü hararetle teşekkür etti. Sonra da Talazar ve Pasavan, kendilerini kapıya kadar geçiren alime veda ederek oradan ayrıldılar. Kapıda, iki arkadaş ayrılmadan önce Metr Jerve önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi onlara şöyle söyledi:

— Size, Flora Mersöro'nun dün akşam babası tarafından evine götürdüğünü söylemeyi unuttum. Herhangi bir âşık kaprisinden korunması için orada bir süre gizli olarak kalacak. Kendisi için emin bir yer bulununca da oraya geçecek.

Metr Jerve bu sözleri çok önemsiz bir şeymiş gibi söyledikten sonra Talazar'a bakarak ilâve etti:

— Şunu da unutmayın ki babası sizi ölü biliyor.

Sözünü bitirdikten sonra Metr Jerve, kendisini bir soru yağ-

muruna tutmaya hazırlanan delikanlının hareketlerine bakmadan kapısını kapadı.

Talazar kapının kapanmış olduğunu görünce bu defa Pasavan'a döndü:

— Şövalye, isterseniz benimle alay ediniz. Fakat ben öyle sanıyorum ki bu şeytan adamın sözleri insanı rahatlatacak çeşitten şeyler değil. Zira, şayet yanılmıyorsam, Flora o şeytan adamın pençesine tekrar düştü gibi geliyor bana.. Metr Mersöro'nun bu durumda yapacağı da onu tekrar Dükün eline teslim etmekten başka bir şey olmayacaktır.

Pasavan omuz silkerek cevap verdi:

— Aşıklar hep birbirine benzer. Metr Mersöro'nun anlatmak istediği ve sizin anlamamış olduğunuz şeyin ne olduğunu bir kere de ben size anlatmaya çalışayım. Her şeyden önce şurası kesin olarak belli ki Flora Dükün pençesine düşmüş değil. İkinci olarak da Flora'nın Madam İzabo'nun pençesine düşmemiş olması da çok önemlidir.

— Evet ama ya tacir?..

— Tacir, Dük konusunda fikrini değiştirmiş bulunuyor. Bu bakımdan nişanlınızı tekrar Dükün eline vermesi tehlikesi de kalmamıştır.

Talazar Pasavan'ın bu hükmünü anlamayarak itiraz etti:

— Bunu nereden çıkarıyorsunuz, Şövalye?

— Metr Jerve'nin sözlerinden çıkarıyorum. Metr Jerve, «Metr Mersöro'nun, kızının her türlü aşk macerasında tehlikeli teşebbüslerden uzak kalmasını sağlamak için ona gizli ve uzak bir yer aramakta olduğunu» söyledi. Bu sözlerin manası benim için çok açık Metr Jerve'nin büyük bir rahatlık ve emniyetle sözünü ettiği bu uzaktaki yere gelince, bana öyle geliyor ki Metr Jerve, Metr Mersöro'nun kızını göndereceği bu uzaktaki yerin neresi olduğunu da sırası geldiği zaman öğrenebilecektir. Dolayısıyla bu yerin neresi olduğunu biz de ondan öğreneceğiz. Sonra çok önemli bir nokta daha var: Metr Mersöro sizi ölü biliyor. Dolayısıyla, kızına karşı herkesten gelebilecek olan tehlikelere karşı tedbir alır ama ölü bildiği bir kimseye karşı tedbir almak da aklından geçmez, değil mi? Demek oluyor ki Metr Mersöro kızını gizli yere yerleştireceği güne kadar sizi ölü bilsin, bu sizin işinize daha çok yarar. Son olarak da şunu belirteyim ki bizim şimdi yapmamız gereken çok önemli bir iş vardır. Bu işi, Flora'nın emniyette olduğunu bildiğimiz şu sırada yapmamız çok doğru olur.

İki arkadaşın konuşması böylece yol boyunca devam etti durdu. Fev sokağındaki esrarengiz eve geldikleri zaman Pasavan genç

arkadaşını nihayet ikna edebilmişti. Şimdi artık Talazar'ın arada bir ahlayıp oflaması, durumu tehlikeli görmesinden ötürü değil, sevgilisinin bulunduğu yeri daha önce öğrenerek onun yanına gidememiş olmasından ötürü duyduğu üzüntü sebebiyle idi.

Günün kalan kısmı ise Talazar ile Pasavan'ın, ayrıntılarını daha sonra göreceğimiz bir plânı hazırlamalarıyla geçti.

Gece olunca Pasavan, Klo Margo'ya gitmek için hazırlığını yaptı. Aynı zamanda da Madam dö Jiyak'ın kendisine o gece yarısında randevu vermiş olduğunu unutmuyordu.

Hareket etmeden önce Pasavan'ın, kendisiyle gelmek isteyen Talazar ve onu destekleyen Roben Narkua'yı ikna ederek fikirlerinden caydırması gerekti. Onları, kendisine yardım etmek yerine engel olacaklarına, onun için de gelmemelerinin daha faydalı olduğuna inandırmak için uzunca bir süre konuştuktan sonra nihayet bunu başardı.

Dam dö Jiyak ile gece yarısında buluşacakları eve gece yarısından az önce vardı. Evin etrafında dikkati çekecek bir durum yoktu. Evin çevresini sıkı bir şekilde gözren geçirdikten sonra bunu görerek rahatladı.

Eve pek acele etmeden ilerledi. Zira, Dam dö Jiyak ile randevuları gece yarısında olduğu için kendisini erken gelmiş sayıyor ve acele etmiyordu.

Kapıya geldiği zaman kapının sessizce aralandığını gördü ve Dam dö Jiyak'ı tanıdı. Jan San Pör'ün metresi ona şu sözleri fısıldıyordu:

— Sizi arkadaki küçük pencereden gözlüyordum. Geliniz Şövalye.

Sonra Şövalyenin elinden tutarak ona yol gösterdi. Evin içi karanlık denecek kadar loştu. Böylece ilerleyerek dört mumlu iki şamdanın aydınlattığı küçük bir odaya geldiler. Madam dö Jiyak bu odaya gelmelerinin sebebini Şövalyeye şöyle açıkladı:

— Bu küçük odanın dışarıya bakan penceresi yoktur. Onun için de içerdeki ışığın dışardan görülmesi gibi bir tenlike mevcut değil.

Sonra da Şövalyeye oturacak yer gösterdi ve biraz sıkıntılı bir ifadeyle özür diledi:

— Sizi buraya kötü bir haber vermek için çağırmış oldum. Zira burada bulacağınızı umduğunuz kimse artık burada değil. Benim için kimbilir ne düşüneceksiniz?.. Fakat şayet size bunun sebebini açıklayacak olursam bana inanır mıydınız?..

Pasavan genç kadının sözünü keserek cevap verdi:

— Madam, buraya gelirken Flora Mersöro'nun artık burada bu-

lunmadığını biliyordum. Özür dilemenize hiç lüzum yok; zira sizin bu işte hiç bir suçunuz olmadığını da biliyorum.

— Durumu bildiğinize göre genç kızın şu anda nerede olduğunu da bana söyleyebilir misiniz, Şövalye? Kraliçeden öğrendiğime göre zavallı kızcağızın başına kötü bir şey gelmiş olmasına ihtimal vermek yanlış olmaz.

Pasavan, Dam dö Jiyak'a, onun ayrılmasından beri geçenleri kısaca anlattı.

Pasavan sözünü bitirdikten sonra ise Dam dö Jiyak:

— O halde buraya geldiğiniz zaman genç kızın artık burada olmadığını biliyordunuz, öyle mi? Buna rağmen de buraya geldiniz. Demek gelişiniz benimle buluşmak içindi.

— Evet Madam; size bundan önce de, sizi bir kardeş gibi koruyacağımı söylememiş miydim? Benim için atıldığınız tehlikeleri bildiğim halde gelmeyecek olsaydım benim için neler düşünürdünüz?..

Pasavan genç kadını biraz tedirgin ve keyifsiz buldu ve orada daha fazla kalarak onu rahatsız etmemek için gitmek üzere ayağa kalktı. Dam dö Jiyak onu tutmak ve gitmesine engel olmak için en küçük bir harekette bulunmamıştı. Pasavan onun önünde saygıyla eğilerek veda etti:

— Madam, beni gerektiği zaman nerede bulabileceğinizi daha önce söylemiştim. Kendinizi tehlikede gördüğünüz an beni yardıma çağırmak için tereddüt etmemenizi bilhassa rica ederim. Dönüş için size refakat etmemi ister miydiniz?

— Hayır, teşekkür ederim. Adamlarım bekliyor. Yanınızda görülmek benim için tehlikeli olabilir.

— Nasıl isterseniz.. Yalnız, izin verirseniz, adamlarınızın yanına kadar size refakat edeyim.

Işıkları söndürdüler ve karanlıkta çıkış kapısına doğru yürüdüler.

Kapıya doğru yaklaştıkları sırada Dam dö Jiyak ansızın Şövalyenin kolunu tutarak ona yavaşça fısıldadı:

— Dinleyin, bana dışarda, bahçede biri yürüyormuş gibi geliyor.

Pasavan da yavaş sesle ona şöyle cevap verdi:

— Bakın Madam, sizi tehdit eden tehlikenin ne olduğunu bana söylemeyecek olursanız sizi neye ve kime karşı korumam gerektiğini de bilemem.

— Benden şüphe ediliyor, Şövalye.. İzabo ve Dö Jiyak, ve bilhassa Dö Jiyak şüpheleniyor. Buraya gelmek için bile onun gözünden kurtulmakta oldukça güçlük çektim. Bunun için de şayet beni sizinle gören olursa işim bitiktir. Buraya geldiğimi hiç kimse bilmemeli.

Pasavan sükünetle cevap verdi:

— Güzel. O halde buradan kimse tarafından görülmeden çıkmanız gerekiyor, demektir. Bahçeden geçeceğiz. Siz benimle hiç meşgul değilmiş gibi görünün. Ben yokmuş gibi hareket edersiniz. Ben önden yürüyeceğim. Siz arkamdan gelirsiniz ve yalnız bir tek şeyle meşgul olursunuz: Görülmemek. Kapı açıldıktan sonra da uzaklaşın. Gerekirse ben sizi korurum. Anlaştık mı? Haydi, şimdi yola çıkalım. Hiç bir şeyden korkmayın.

Kapıya çıktılar. Kapının önündeki bir kaç basamak merdiveni inerek bahçeye çıktılar. Bahçede ilerleyerek çıkış kapısına yaklaşıyorlardı. Pasavan bahçe kapısına kadar tehlikesizce gidebileceklerini sanıyordu. Zira o ana kadar karşılarına hiç kimse çıkmamıştı. Kimbilir belki de ayak sesleri duyduklarını sanarak yanılmışlardı.

Pasavan birden durdu.

Kapının önünde daha loş duran bir yerde kıpırdayan bir kaç gölge görür gibi olmuştu. Demek ki kapı tutulmuş bulunuyordu.

Derhal geri döndüler ve tekrar evin önüne geldiler. Pasavan fısıldadı:

— Acaba içeri girsek mi? İçeri girerek onlar beklemekten sıkılıncaya kadar kalırız.

— Dö Jiyak'ı tanımıyorsunuz: Evin boş olduğuna inanıncaya kadar orada kalır ve bekler.

— O halde bizde arka taraftaki pencereden çıkarız. Gelin benimle.

Eve girdiler ve ikinci kata çıktılar.

Pasavan ön taraftaki pencereden ileriye bir göz attı. Pencerenin altında bir kaç kişi duruyordu.

Tekrar evden çıktılar ve kapıdan çıktıktan sonra bahçe kapısına doğru gidecekleri yerde ters tarafa yönelerek sola döndüler.

Fakat o tarafta da adamlar vardı.

Bu durum Pasavan'ı kızdırmaya başlamıştı.

Tekrar geri döndüler. Evin kapısı önünden bu sefer de ters istikamette ilerlediler. Bu taraf, Turnel ile ev arasındaki duvarın bulunduğu yandı. Bir gün önce Metr Mersöro, Flora'yı bu yoldan geçirmişti.

O tarafta da Pasavan tam zamanında, bir takım adamların kenara sinmiş olarak beklediklerini gördü.

Tam o sırada küçük evin kapısına vurulmaya başlandığını işittiler. Bir yandan da dö Jiyak'ın sesi duyuluyordu:

— Açınız.. Açınız Madam..

Pasavan Dam dö Jiyak'ın kulağına fısıldadı:

— Dinleyin. Ben şimdi ortaya çıkarak onları üstüme doğru çekeceğim. O arada siz duvara doğru gidin. Duvarı geçebilirseniz her

şey yolunda demektir. Geçemezseniz benim gelmemi bekleyin. Fakat ben duvarı tek başınıza açacağınıza eminim. Öte yanda küçük bir ev ve evin içinde bir bahçıvan görceeksiniz. Bir veya iki altın vererek bu adama sizi dışarı çıkarmasını söyleyebilirsiniz. Ben, sizin uzaklaşmanıza yetecek kadar vakit kazanmak üzere onları yeteri kadar oyalamaya çalışacağım.

Dam dö Jiyak soğukkanlılığını kaybetmemişti. Pasavan'ın dediklerini yapmak için harekete geçmeye hazırlandı.

Pasavan ise bahçe yolunun ortasına çıktı ve gürültülü bir şekilde yürüyerek dikkati çekmeye çalıştı.

Manevra başarılmıştı. Loş yerlerde saklanmış olan adamların bir kısmı bağırarak yerlerinden fırladılar ve Pasavan'ın üstüne saldırdılar:

— Koşun, yakalayın. Kadın avcısını yakaladık.

Pasavan adamların kendisine doğru geldiklerini görerek geriye dönmüş ve bir kuş çevikliğiyle kaçmaya başlamıştı.

Madam dö Jiyak bu zamandan istifade ederek bahçe duvarına doğru koştu ve duvarın dibindeki bitkilerin yardımıyla duvardan öte yana geçmeye çalıştı. Fakat bütün gayretleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Pasavan ise çok uzun bir süre kaçmamıştı. Adamların arkasından koşmakta olduğunu görünce bir yarım tur yaparak duvarın önüne geldi.

Pasavan'ı gören Dam dö Jiyak da ona doğru koştu.

Pasavan genç kadını bir tüy gibi kaldırarak tutunabilmesi için duvarın üstüne kadar ellerinin üzerinde yükseltti. Sonra da genç kadının duvarın üstüne kadar çıktığını görerek onun bir hamlede karşı tarafa geçmesini kolaylaştırmak üzere yardım etti.

Dam dö Jiyak duvarın üstüne oturmuştu ve öte yana geçmesi için artık sadece kendini aşağıya bırakması yetecekti.

Pasavan kendini daha bir hafiflemiş hissetti. Karanlıkta bir an kendi kendine güldü ve şöyle düşündü:

«İşte şimdi rahatladım. Şimri artık sadece ona kaçmak için biraz zaman kazanmaktan başka yapacak bir iş kalmıyor. Eh, ben de on dakika dayanırım. Ondan sonra da kendimi kurtarmak için biraz uğraşarak bu işi bitiririm.»

— XII —

KLO MARGO'DAKİ KÜÇÜK EVİN BAHÇESİNDE

Pasavan, Dö Jiyak ile adamlarının karşısında bulunduğunu sanıyordu. Gerçekten yanılmamıştı.

Dö Jiyak, yanında bir düzüne kadar hamal kılıklı adam olduğu

halde orada idi. Bu adamları herhalde ancak son dakikada bulabilmişti. Dö Jiyak'ın asıl hiddeti, bütün projelerini tehlikeye attığı için karısına idi. Bu yüzden de yakalamak istediği ve ele geçirecek olursa bu sefer artık hiç tereddüt etemden canını alarak kurtulacağı kimse karısıydı.

Fakat Pasavan da Dö Jiyak'ın yalnız olmadığını henüz bilmiyordu.

Zira Jan San Pör, Pasavan'ın bu randevuya yalnız gelmek ihtiyatsızlığında bulunacağını düşünmüştü. Onun için de oraya ayrıca Jakvil ve Malatr'ın kumandasında yirmi kadar adam göndermişti.

Bütün bunlardan başka Kraliçe de Pasavan'ın oraya yalnız olarak gelebileceğini Dük gibi düşündüğü için Sakraman'ı ve onun adamlarından çok sayıda muhafızı göndermiş bulunuyordu.

Demek oluyor ki Şövalye karşısında sadece kıskanç koca Dö Jiyak ile adamlarını bulacağını umarken pek çok sayıda silâhlı adamla karşılaşmak talihsizliğine uğruyordu.

Pasavan bir zaman kendini gölge bir yere atarak orada kıpırdamadan ve görülmeden durabildi. Bu kadarcık zaman kazanmak da onun için iyi idi. Zira bu kısa zaman zarfında Dam dö Jiyak oralardan uzaklaşabilecekti. Ayni zamanda da Pasavan dinlenerek güç kazanıyordu.

Pasavan bu düşünceyle bir süre bekledikten sonra artık harekete geçmek zorunda olduğunu düşündü. Sessizce duvarı tırmanmaya koyuldu. Fakat duvarın dibindeki ağaç yapraklarının hışırtısı derhal duyuldu. Adamlar sesleri duyarak bağırmaya koyuldular:

— Burada, yakalayın.. Tutun..

Adamların hepsi de ona doğru koştular. Pasavan, duvarı aşarak öte yana kadar geçmeye vakti olmayacağını anladı. Çünkü duvarı aşmaya çalışırken arkadan vurulması ihtimali vardı.

Bir anda, elli kişiye yakın bir kalabalık tarafından kuşatılmış olduğunu gördü.

Adamların arasında bulunanlardan bir kısmını seslerinden tanıdı. Bunlar Sakraman, Dö Jiyak, Dö Jakvil ve Malatr idi. Hep bir ağızdan bağırıyorlardı:

— Canlı olarak yakalayın. Canlı ele geçirin..

Turnel ile küçük evin bahçe duvarının bitişik olduğunu daha önce söylemiştik.

Küçük evin bahçe duvarının sola doğru bir meyille devam ettiğini de söylemiştik. Böylece, her iki evin bahçe duvarları dar bir açı çiziyorlardı. Pasavan bu açıdan az bir mesafede bulunuyordu. Bunun için de, kendini oraya atabilirse arkadan kimsenin hücumuna uğramayacağını düşündü.

Böyle düşünerek başını eğdi ve onların, manevrasını anlamasına zaman bırakmak istemeyerek hızla ileri atıldı. Yolunun üstüne çıkmaya cesaret eden iki kişi daha ilk hamlede Pasavan'ın kılıcının öldürücü hamlelerinden kurtulamamış ve kan içinde yere yuvarlanmışlardı.

Böylece Pasavan kendini emniyette hissedebileceği köşeye gelmiş ve arkası ile iki yanını emniyet almıştı.

Pasavan'ın yaptığı ani ve korkunç hücum rakipleri üzerinde ilk anda bir panik başlangıcı yaratmıştı. Bu yüzden adamlar bir süre hareketsiz kaldılar. Durumu kavrayan Pasavan tekrar saldırdı ve meşhur savaş narasını attı:

— Pasavan, lö Hardi..

Durumu buna rağmen hiç de iyi değildi. Pasavan da bunu görmüştü. Fakat umutsuzluk, geçici bir zaman için bile olsa ona daha da fazla kuvvet vermişe benziyordu. Sağına, soluna, ileriye doğru savurduğu kılıcının her darbesinde karşısındakilerden biri bağırarak meydanı terkediyor, fakat Pasavan'ın kurtulma şansı da yine artmıyordu.

Pasavan'ın bütün yapabildiği işte ancak bu kadar oldu. Birden dudaklarından bir ümitsizlik feryadı ve onu takiben de karşısındakilerin ağzından birer sevinç çığlığı koptu:

— Silâhı gitti. Silâhsız kaldı..

Arkadan da Jakvil'in sesi gürültüleri bastırarak çınlıyordu:

— Canlı yakalayın. Canlı istiyorum.

Seslere, Sakraman'ın sevinç dolu çığlığı karışıyordu:

— Aman canlı yakalayın..

Pasavan o anda her şeyin bitmiş olduğunu anladı. Artık hayata veda etmek üzere iken kafasını halâ işgal etmekte olan bir tek düşünce vardı:

«Yazık, çok yazık. Jan dö Burgony ile kozumuzu daha paylaşmamıştık.»

Fakat Pasavan'ın kılıcı elinden gitmişti ama hançeri henüz üzerindeydi. Ölmeden önce hiç değilse bir kaç kişiyi daha meydandan silebilirdi. Gecenin karanlığı içinde tiz sesyle attığı savaş narası ortalığı bir daha çınlattı:

— Pasavan lö Hardi..

Sonra da karşısına geçerek üzerine saldıranların hücumlarını bir adım bile gerilemeden karşıladı.

Kolu güçlü bir makina gibi durmaksızın kalkıp iniyordu. Üstü başı kan ve ter içinde kalmıştı. Elbiseleri yırtılmış, paçavra haline gelmişti. Fakat en küçük bir yorgunluk duymuyor, yaralarının acısını bile hissetmiyordu. Daima ve durmadan, inanılmaz bir enerji ile durmaksızın vuruyor, vuruyordu.

Fakat bu çılgınca direnme tabii ki daha uzun bir zaman süremezdi. Çember gittikçe daraldı, daraldı ve sonunda Pasavan'ın kolunu bile kıpırdatamayacağı kadar sıklaştı. Kollarının her birinin üstüne on kadar el yapışmıştı. Ayaklarına da saldıran eller onu yerden kestiler ve uçar gibi bir hızla ileriye doğru sürüklediler.

Pasavan ikiye katlanmış bir halde duruyordu. Adamların hepsi de birden üstüne yüklendiler ve onu çökerttiler.

Bütün gücünü toplayarak yaptığı son bir hamleyle yarı yarıya doğrulabildi. Savaş narasını son gücüyle bir kere daha haykırdı:

— Pasavan lö Hardi..

İşte o anda beklenmedik, inanılamayacak bir şey oldu: Pasavan'ın sesine arkasını verdiği duvardan düşen üç ağırlık cevap verdi. Pasavan'ın işini bitirmek üzere olan adamların üzerine düşen bu üç ağır gövdenin altında bir kaç kişi ezilmişti.

Çığlıklar ve sesler arasında bir ara kulağına gelen şu sesi işitti:

— Alın şunu.

Kulağına gelen sesin «şu» dediği. uzun, geniş ve sağlam bir kılıçtı. Titreyen bir elle sevinç içinde kılıcı aldı. Yardımına koşanları da işte ancak o anda tanıyabilmişti. Bunlar Brankayon, Roben Narkua ve Talezar'dı. Oysa Pasavan onların kendisiyle gelmemesini bilhssa istemiş ve kendisine refakat etmelerine kesin olarak engel olmuştu.

Pasavan'ın az öncesine kadar bir alay adamla yaptığı ümitsiz döğüş şimdi artık garip bir eğlence haline gelmişti. Dördü birden aynı anda karşılarında duran insan yığınının içine daldılar .

En önde saldırmış olan Brankayon silâhını o kadar büyük bir hızla çeviriyordu ki onun arkasından ilerleyenler önlerinde hiç bir mania bulamadılar. Brankayon'un elinde kılıç yoktu. Çünkü kılıcını Pasavan'a vermişti. Onun yerine silâh olarak kullandığı şey ise iki eliyle tuttuğu ağır ve uzun bir cisimdi. Brankayon bu korkunç silâhını o kadar büyük bir maharetle kullanıyordu ki dev seyisin elinin uzanabileceği mesafede bulunan kol, bacak, omuz ve kafalar bir darbede göçüyordu.

Bir ara Pasavan farkına vardı ki Brankayon'un elinde tuttuğu korkunç silâh bir merdivenden başka bir şey değildir.

Çemberden sıyrılmışlardı. Fakat adamların tekrar kendilerini toparlamalarından önce, kazandıkları bu değerli zamandan faydalanarak uzaklaşmaları gerekiyordu. Bunu dördü de derhal anlamıştı. Yapmayı düşündüklerini de herkesin aklından geçeni anlamış gibi Roben Narkua ortaya attı:

-- Dağılalım. Çok azız hemen dağılalım.

Brankayon elindeki merdiveni Roben Narkua'ya verdi ve yer-

den bir kılıç aldı. Ondan sonra da Roben Narkua merdiveni duvara dayayarak Pasavan'a döndü ve o durumda insanı gülmekle şaşmak arasında kararsız bırakacak bir soğukkanlılıkla Pasavan'a dönerek kibar bir sesle:

— Möryö, siz önden buyurun.

Pasavan adamların karşısına dikilmiş onların geri çekilişini korumak isteyen Brankayon'un yanında yer alarak Roben Narkua'ya merdiveni işaret etti:

— Haydi sen çık ve çabuk ol.

Roben Narkua'yı Talazar takip etti. Onun ardından da Brankayon ve en son Pasavan merdiveni çıktılar.

— Kaçıyorlar, yakalayın..

— Tutun..

Küfürler, tehditler birbirine karışıyordu. Dö Jiyak, Jakvil ve Sakraman adamlarından sağlam kalanlarının başına geçmişler onların arkasından ümitsizce saldırıyorlardı. Malatr ise kendisi geride durarak onları tahrik etmekle yetiniyordu. Fakat artık çok geçti ve tehdit seslerinin yerini ümitsizlik feryatları almaya başlamıştı bile..

Kahramanlarımız duvarın öte yanında at üstündeydiler. Pasavan atının üstünden eğildi ve duvara dayalı merdiveni de alarak adamların onların peşinden gelebilecekleri tek yolu da kesmişti. Sonra da alaylı bir sesle bağırdı:

— Tekrar görüşeceğiz haydut efendiler.

Dördü de atlarını yan bahçenin kapısına doğru sürdüler.

Onların gidişini, kalanların attıkları naralar ve küfürler takip etti.

Dö Jiyak ile Jakvil hiddetten kudurmuş bir haldeydiler. Sakraman iri gövdesini felce uğratmış olan bir hiddet krizi içinde ne yapacağını şaşırmış oradan oraya koşuyordu.

Dö Jiyak kiraladığı adamlarının paralarını vererek gönderdi. Atına atlayarak dört nala Sen Antuan'a doğru yola çıktı. Sen Antuan'daki dairesine varınca bir rüzgâr gibi karısının odasına girdi ve Dam dö Jiyak'ı derin bir uyku içinde uyur buldu.

Kanlı gözleriyle bir zaman yataktaki karısını süzdü. Sonra yavaşça kapıyı çekerek odadan çıktı. Odasına girdiği zaman tehditkâr bir tebessümle şöyle düşünüyordu:

«Buraya gelmek için geç kaldım. Zaten böyle olacağı da belliydi. Fakat şunu anlayamadım: Nereden ve hangi yolla kaçarak bu kadar kısa zamanda buraya dönebildi?.. Neyse şimdi bunun artık bir önemi yok. Kesin olan şudur: Orada, kör olası Pasavan'la birlikte idi. Fakat ümitsizliğe düşmeye lüzum yok; seni elbet suç üstünde yakalayacağım. O zaman da ihanetini çok pahalı ödeyeceksin.»

— XIII —

TURNEL KONAĞI BAHÇIVANININ EVİ

Önce Dam dö Jiyak'ın, daha sonra da Pasavan, Talazar, Roben Narkua ve Brankayon'un kaçmak için kullandıkları bahçe Turnel Konağının bahçelerinden biriydi.

Pasavan'ın, Dam dö Jiyak'ın kaçışını hazırladığı sırada kendisine izah etmiş olduğu gibi bu bahçenin ortasında bir ev bulunuyordu. Bu ev bahçıvan eviydi. Daha doğrusu, bahçıvanın ikameti için yapılmıştı.

Dört arkadaş yandaki duvardan bu bahçeye geçtikleri zaman işte bu evin kapısı açıktı ve gecenin karanlığı içinde gelen ışık kapının önünü bir miktar aydınlatıyordu.

— Hey.. Kralın malı olan bir yere izinsiz girmek cesaretini gösteren kimdir?

Oradan geçmiş olan Pasavan bu sesi tanıdığını düşündü. Ses yeniden duyuldu:

— Hey, niçin cevap vermiyorsun?

Pasavan sesin Krala ait olduğunu tanımıştı. Işığa doğru gelerek kenrini gösterdi ve garip bir ses tonuyla konuşarak saygıyla eğildi:

— Sir, beni bir dostunuz olarak tanımıyor musunuz?

Kral — gerçekten, bağıran Kralın kendisi idi —kederli bir sesle konuşmaya devam etti:

— Terkedilmiş bir zavallı hasta için yardım edecek bir tek kimse çıkmıyor. ne acı bir şey..

Pasavan duygulu bir sesle cevap verdi :

— Yanılıyorsunuz Sir. Bu durumda yardım edecek olan hiç değilse bir kişi vardır. Bu kimse de Odet Rozelis'in kocasıdır. Odet Rozelis'in kocası Şövalye Hardi dö Pasavan size saygılarını sunmak için önünüzde eğilir.

Kral bu sözler üzerine sevinçle bağırdı:

— Pasavan.. Sahi, sizi şimdi tanıdım. Ben zavallı hasta adama en sonuna kadar sadık kalan sizden başkası olamazdı. Haklısınız Şövalye.

O sırada Brankayon da kapının önünden sızarak dışarısını aydınlatan yere doğru ilerlemişti. O da Krala doğru bakarak şöyle söyledi:

— Kralımız, beni de size en sadık adamlarınızdan biri saymıyor musunuz? Brankayon'u, Brankayon kardeşinizi tanımıyor mu-

sunuz, Kralım? Oysa bir zamanlar sizi ne kadar eğlendirmiştim. değil mi?

Kral samimi bir şekilde ve bütün kalbiyle eğlenerek sarsıla sarsıla gülmeye başlamıştı.

Pasavan da neşeli bir sesle Kralın sevincine katıldı:

— Artık dostu kalmadığını düşünmekte olan Kral, unuttuğu iki eski dostunu karşısında görmekle acaba şaşırdı mı? Zira öyle sanıyorum ki bu dostlarının mevcudiyetini artık hatırlamıyordu? İşte burada size sonuna kadar sadık kalmaya yeminli iki kişi daha var. Size kendilerini tanıtayım, Sir. Onların sadakatinden de emin olmanızı ben size kefil olarak temin edebilirim.

Pasavan böyle söylerken Kralın önünde eğilmekte olan Talazar ve Roben Narkua'yı işaret ediyordu.

Kral Şarl, kendisine bu garip durumda ve aynı derecede garip şartlar altında takdim edilen iki kişinin yüzlerini görmek ve incelemek için kısa bir an durdu. Sonra da çok ince bir tavırla cevap verdi:

— Sizin takdim ettiğiniz kimseler, başka türlü insanlar olamaz Şövalye. Baylar dışarda durmayınız ve odama kadar gelerek biraz dinleniniz.

Dört arkadaş basit döşenmiş olan bu odaya girdiler. Oda vakıa basit döşenmişti ama tabii ki bir bahçıvanın odası karar basit de değildi.

Kral ortada duran bir koltuğa oturarak onlara da yer gösterdi:

— Oturunuz baylar.

Sonra onların da oturduğunu görerek gözlerini Brankayon'a dikti ve gülen gözleriyle ona bakmaya başladı.

— Seni gördüğüme çok memnun oldum.

Gerçekten de Brankayon'u görmekle çok memnun olduğunu her halinden anlaşılıyordu. Brankayon da sevinçli bir tebessümle mukabele etti:

— Ben de öyle Sir..

Sonra da Kralla merasimli konuşmasını bir yana bırakarak devam etti:

— Hatırlıyor musunuz, Sir, bir zamanlar sizi iyileştirmek için yanınızdaydık. O zaman hepimiz bir arada ne güzel vakit geçirmiş ve ne içmiştik, değil mi?

Bu sözler Kralın üzerinde kederli bir tesir yapmıştı. Belirli bir teessüfle mırıldandı:

— Evet, güzel zamanlardı onlar.. O zaman, Odet benimle bir iyilik meleği gibi ilgilenirdi. Heyhat, artık o zaman geri gelmeyecek..

Daha sonra da Kral kesik kesik öksürdü ve karamsar bir sesle konuşmaya devam etti:

— Kral artık yok. Kral hasta ve sayılmıyor. Kral öldü. Anlıyor musunuz, öldü diyorum size.. Onun yerine şimdi hasta, mariz, terkedilmiş bir zavallı var. Artık Kral, o eski bildiğiniz Kral değil. Kralın gövdesini sırtında bir ağırlık gibi taşıyan zavallı ise şimdi artık bir bahçıvan kulübesinde oturuyor.

Kralın yeni bir kriz geçirmek üzere olduğunu anlayan Pasavan, hatıralarının altında gitgide daha büyük bir tazyikle ezilmekte olan hastayı teskin edecek sözler arıyordu. Fakat bu sözleri o da bulamadı.

Durumu kurtaran yine o umursamızlığı ve hiç bir şeyin farkına varamaması sayesinde iyi kalpli, mert yürekli Brankayon oldu:

— Bütün bunlar, öyle sanıyorum ki hayatınızı düzene sokamamış olduğunuz için başınıza geliyor. Sir. Şayet ben, Brankayon Kral olsaydım kendimi iyileştirmek için ne yapacağımı bilirdim. İlâç daima elimin altında bulunurdu ve inanın ki ne pahasına olursa olsun, ihtiyaç duyduğum her an o ilâcı kullanmakta bir an bile tereddüt etmezdim.

— Ne yapardın demek istiyorsun

— Yanımda her an için yiyecek ve içecek dolu bir sepet bulundurur ve masamın üstünden şarabı, yiyecekleri eksik etmezdim. Yer, içer, bir şeyi dert etmeden keyfime bakardım. Böyle bir zaman devam etseniz, inanın ki Sir, sizde de en küçük bir sıkıntı, üzüntü kalmaz. Sevinç içinde şarkı söylemeye başlarsınız.

Bunları söylerken Brankayon'un yüzü o kadar canayakın ve insanî bir ifadeye bürünmüştü ki ona bakarak iyimser olmamak elde değildi.

Kral bu sözler üzerine Brankayon'u başıyla tasdik ederek katıla katıla gülmeye başladı.

Brankayon bilmeksizin Kralın krizini geçirmişti.

Kral, Brankayon'un patavatsızlığını görerek kızmış olan ve ona engel olmak için bir çare arayan Pasavan'a döndü ve şöyle söyledi:

— Bırakınız Şövalye. Bu mert Brankayon bana buradaki ev sahibi görevimi ve vazifelerimi hatırlatıyor.

Kral bundan sonra neşeli bir sesle bağırdı:

— Şaraplar getirilsin. En iyi şarapları içelim.

Bir kaç dakika sonra da Kralın önünde zengin bir sofra kurulmuş bulunuyordu. Kral sofranın baş köşesindeki yerini aldı. Diğerleri de onun çevresinde oturdular. Kadehler doldurulduu. Bu hava Kralı o kadar sevindirmişti ki o da eline kadehini alarak havaya kaldırdı:

— Yeniden doğmuş gibiyim, Şövalye. Bana bu saadeti veren sizin ve arkadaşlarınızın mevcudiyetinizdir.

Pasavan Krala şöyle cevap verdi:

— Kral hazretlerinin sıhhatinin iyiye doğru gitmekte olduğunu ben de sevinçle müşahade ettim.

Kral Şarl onun sözlerini tasdik ederek:

— Evet, bir zamandır kendimi iyi hissediyorum. Bu iyiliğimi de oda uşağımın nereden bulup getirdiğini bilmediğim bir şifalı suya medyunum. Bu sudan her gün sabahları bir yudum alıyorum ve kendimi böylece her gün dinç ve sıhhatli hissedebiliyorum.

Pasavan Kralın bu iyimser ifadesi karşısında memnun olarak gülümsedi ve ondan şu istekte bulunmanın zamanı olduğunu düşündü:

— O halde şansım bana yardım ediyor Sir. Zira ben de Kralı kimseden habersiz olarak görmek ve kendisiyle kısa bir konuşma yapmak için fırsat arıyordum. Zira Krala söyleyeceğim bazı çok ciddi şeyler var.

Şövalyenin Krala yapmayı tasarladığı ve tesadüflerin yardımıyla hiç ummadığı birzaman elde ettiği bu görüşme bir saat kadar sürdü. Turnel sarayının bahçesinden bu konuşmadan sonra Pasavan ve arkadaşları çıktıkları zaman saat sabahın üçüne geliyordu.

Şövalye ile arkadaşları, lâğım yolunun yanındaki gizli küçük bir kapıdan çıktılar. Pasavan kapıdan çıktıktan sonra arkadaşlarının da geçmesini bekledi ve kapının anahtarını yanına alarak cebine koydu.

Dışrda Pasavan'ın ilk sözü şu oldu:

— Şimdi Dam dö Jiyak'ın evine hadisesizce gitmiş olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.

Talazar, Pasavan'ın öğrenmek istediği sorunun cevabını biliyordu:

— Dam dö Jiyak her halde evine varmış ve başına hiç bir şey gelmemiş olmalı. Zira biz size gelirken ona Turne bahçesinde rastladık. Bize olanları anlattı. Biz de ona, adamlarının yanına kadar refakat ettik.

Pasavan bunun üzerine rahatlamıştı. İçini çekerek yorgun bir ifadeyle:

— Güzel. O halde haydi biz de yatmaya gidelim. Uykusuzluktan ölüyorum.

— XIV —

METR MERSÖRO KENDİNİ AÇIKLIYOR

Flora'nın Metr Mersöro tarafından Galile sokağındaki eve getirilmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Genç kızın durumunda bir değişiklik olmuş değildi. Zira Galile sokağındaki evde de, daha önceden Burgonya konağında ve Klo Margo'daki evde olduğu gibi mahpustu. İstediği zaman sokağa çıkamıyor, devamlı bir tarassut altında tutuluyordu.

Simon da her zaman olduğu gibi genç kıza karşı görünüşte büyük bir yakınlık ve şefkat gösteriyor, fakat içinden yine ondan istifade etmek için biraz sonra teferruatıyla öğreneceğimiz bazı yeni planlar hazırlıyordu.

Metr Mersöro'ya gelince o da Burgonya sarayındaki önemli saydığı görevinden uzaklaşmamak için büyük bir itina gösteriyordu.

Tabii ki Jan San Pör, Metr Mersöro'ya, alçak Pasavan tarafından Flora'nın tam zamanında ve tam Dük genç kıza sahip olacakken nasıl kaçırılmış olduğunu anlatmıştı. Ayrıca Jan San Pör bunu, Metr Mersöro'nun kendisine ihanet etmiş olduğundan şüphelenmesine rağmen yapmış bulunuyordu. Çünkü Malatr da daha önceden Jan San Pör'e, genç kızı tam Pasavan'ın elinden kaçıracakken Flora'nın bir anda elinden uçup gittiğini anlatmış bulunuyordu. Dük, kendisine bütün bu anlatılanlardan, Pasavan'ın arkadaşlarını o sırada bahçede bulundukları ve genç kızı onların kaçırmış oldukları sonucuna varmıştı.

Metr Mersöro, Dük kendisine bu hikâyeyi anlattığı zaman bir şey söylemekten kaçınmış ve kızını görmek için ahlayıp oflayan bir zavallı baba rolü yapmayı kendisi için daha elverişli bulmuştu.

Metr Mersöro ayrıca, Burgonya konağındaki resmî vazifelerinin dışında da çalışma odasında, kendisinin büyük bir önemle üzerinde durduğu bir takım işlerle uğraşıyor ve Burgonya konağındaki işinden arta kalan bütün zamanını bu işlerine harcıyordu.

Metr Mersöro'yu işte bu işlerinin arasında bir gece yine çalışma odasında ve önemli kararlar arifesinde buluyoruz. Tacir, odasının kapısına kadar giderek kapıyı kilitledi ve kendi kendine şöyle söylendi:

«Artık bu işi bitirmek gerekir. Bu belirsizlik devresi daha da uzun sürecek olursa korkarım delireceğim. Kendimi mahkûm etmek pahasına da olsa bu işi artık bitirmek gerekiyor.»

Sonra da kapıyı açarak koridora çıktı ve Flora'nın küçük köşesine doğru yürümeye başladı.

Koridorun loşluğu içinde Simon'un da peşinden gelmekte olduğunu göremedi.

Flora onun geldiğini görerek yerinden kalkmak için davrandı. Fakat Metr Mersöro onun yerinden kalkmasına şu sözlerle engel olmuştu:

— Oturunuz Flora. Sizinle yapacağım konuşma sanırım biraz uzun sürecek.

Sonra da titreyen bir sesle devam etti:

— Buraya dönüşünüzden beri sizi çok değişmiş buldum. Bana karşı duymakta olduğunuzu hissettiğim bu soğukluğun neden olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Benim hareketlerimden bazılarını beğenmiyorsanız bunu bana açıkça söyleyiniz.

Flora onun bakışları altında ezilerek kekeledi:

— Hayır Mösyö, size karşı söylehecek hiç bir sözüm yok.

— Bana, sizi Dükün eline teslim etmiş olduğumu söylediniz. Bununla ne demek istiyordunuz?

Bunun üzerine genç kız artık cevap vermek zorunda kaldı:

— Ben burada kalmayı tercih ettiğimi söylediğim halde beni ille de Burgonya konağına götürmeyi siz istemediniz mi?

— Evet doğru. Fakat bunun için bana kızmanız gerekmez ki.. Çünkü ben böyle hareket etmekle iyi yaptığımı, sizin iyiliğiniz için çalıştığımı sanıyordum. Fakat bundan sonra artık benim yanımdan hiç bir zaman ayrılmayacaksınız. Size söz veriyorum. Dükten çekiniyorsunuz. Sebebini bilmiyorum. Buraya geri döndüğünüzden beri geçen sekiz gün zarfında, sizin isteğinize uyarak buradaki mevcudiyetinizi kimseye duyurmadım. Öyle değil mi?

— Evet Mösyö, öyle yaptınız.

— Sizin için hazırlattığım ev bir kaç güne kadar bitmiş olacak. Orada tam bir emniyet içinde bulunacaksınız. Büyük bir bahçeniz olacak ve Simon'la birlikte istediğiniz gibi vakit geçireceksiniz. Ayrıca bütün bunların da geçici olarak ve belli bir zaman devam edeceğini söyleyeyim.

Bir an durarak düşündükten sonra devam etti:

— Flora, sizi çok şaşırtacağını tahmin ettiğim bir şeyi de size artık söylemenin zamanı gelmiş olduğunu sanıyorum.

Bir an sustuktan sonra Metr Mersöro, sözlerini daha fazla uzatmayı lüzumsuz bularak birden söyledi:

— Flora, siz benim kızım değilsiniz.

— Ne diyorsunuz?..

— Hakikati söylüyorum. Siz benim kızım değilsiniz. Bana iki yaşında iken terkedildiniz. Fakat sizi en az evlâdım kadar sevdi-

ğimi söylerken size yeni bir şey öğretmediğimi de sanıyorum. Şu anda da sizi ilk günkü kadar büyük birer şefkatle sevmekteyim.

Flora, Metr Mersöro'nun vereceği cevabın kendi bildikleriyle birbirini tutacağını anlamak isteyerek sordu:

— Ya ailem? Onlar kimdir?

— Bu konuda hiç bir şey bilmiyorum Flora. Öyle sanıyorum ki çok zaman önce ölmüş bulunuyorlar. Fakat bu konuda kesin bir şey söyleyemem. Zira belki de yaşıyorlardır da ben bilmiyorum.

— Bunu bilmemenizi nasıl açıklıyorsunuz?

— Bilmiyorum, çünkü sizi bana emanet eden aileniz değildi. Sizi bana, sizin ailenize kötülükler etmiş olan bir çeşit serseri, yersiz yurtsuz takımından bir adam getirdi. Ben onun söylediklerinden başka bir şey bilmiyorum.

— Bu adamın adı nedir, söyler misiniz?

— Adı Roben Narkua'dır. Buradan Burgonya konağına gitmenizden bir kaç gün önce size tanıştırdığım adam işte o kimseydi.

Flora, o zamana kadar gösterdiği tatlılık ve soğukkanlılıktan daha da yumuşak bir ifadeyle sordu:

— Bütün bunları bana söylemek için neden bu güne kadar beklediniz?

— Çünkü şimdi artık kendinizi bilecek yaştasınız ve benimle kalmak isterseniz kalırsınız. Fakat istemezseniz sizi tutmaya kendimde hiç bir hak ve yetki göremiyorum.

— Bu sözlerinizden, beni artık evinizden kovduğunuzu mu anlamam gerekiyor?

— Ah. Flora.. Hayır kızım. Bunu söylemek istemedim. Benim en büyük arzum sizi istediğiniz kadar zaman yanımda alıkoymaktan başka bir şey değildir.

Flora bu sözler üzerine önüne geçilmez bir hisle başını ileri doğru uzattı ve alnını Metr Mersöro'ya yaklaştırdı.

— Baba, sevgili babacığım, sizi yeniden bulmak ne saadet..

Metr Mersöro'nun buğulu gözlerinden bir duman geçti. Sonra derhal kendini toplayarak genç kızın kendisine doğru uzattığı yüzünü okşayarak alnından öptü. Sonra da genç kızın üzerinde bıraktığı tesirden memnun olarak konuşmasına devam etti:

— Flora, aramızdaki anlaşmazlığın ortadan kalkmasından ötürü ne kadar sevinçli olduğumu bilemezsiniz. İtiraz etmeyiniz, ne söylediğimi çok iyi biliyorum. Zira, benim öz kızım olmadığınız düşüncesiyle bilseniz ne zamandır kendi kendime işkence etmekteydim. Tabii bu arada sizi yine her zaman olduğu gibi büyük bir baba şefkatiyle sevdim. Flora, siz benim hayatımın ve gözlerimin en büyük neşesisiniz, kızım. Bütün çalışmam, uğraşmam, kazandığım

başarılar ve paralar, bunlar hep sizin içindir kızım. Çünkü sizin neşeli, mesut ve paralı olmanızı istiyorum.

Metr Mersöro sözlerini bitirdikten sonra yerinden kalktı ve odanın içinde bir boy dolaştıktan sonra kızının önüne gelerek durdu. Dimdik duruyor ve gururlu ifadesiyle olduğundan daha da güzel görünüyordu. Gözlerini genç kıza dikerek anlaşılamayan bir ifadeyle sordu:

— Bana dikkatle bakın Flora: Kaç yaşında görünüyorum?

Genç kız ona gülerek cevap verdi:

— Bilmiyorum. Fakat bana o kadar genç, sıhhatli. yakışıklı görünüyorsunuz ki..

Metr Mersöro genç kızın yerine ona sorduğu soruya kendisi cevap verdi:

— Sadece kırk beş yaşındayım.

Sonra da kızının cevap vermesine vakit bırakmadan ekledi:

— Flora, artık sizden gizli hiç bir şeyim olmamasını istiyorum. Gelin benimle.

Genç kızı elinden tutarak ileriye doğru yürüdü. Kanat takmış bir melek kadar neşeli, memnun ve enerjikti.

Kapının dışında onları dinlemekte olan Simon oradan çekilerek mutfağına gidecek kadar zamanı ancak bulabildi. Sonra da Metr Mersöro ile Flora'nın odadan çıkmalarını bekleyerek onların peşine takıldı ve usulca takibe başladı. Bir yandan da kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«En sonunda Metr Mersöro'nun paralarını sakladığı yeri nihayet öğrenebileceğim. Böylece bu hazinenin de ne kadar olduğunu öğrenebileceğim demektir. Metr Mersöro'nun böyle birden bire çıldırması gerçekten işime çok yaradı — zira şu anda Metr Mersöro gerçekten tam bir zır delidir — aksi halde onun bu sırrını hiç bir zaman öğrenemeyecek ve paralarını sakladığı yerin nerede olduğunu bulamayacaktım. Tanrım, aşk ne kadar kudretli bir şey.. Metr Mersöro da aşkın pençesine düşmemiş olsaydı onun da sırrını hiç bir zaman öğrenemeyecektim.

Metr Mersöro Flora'yı elinden tutarak, onu daha önceden de bir çok kere görmüş olduğumuz bodruma götürdü. Oraya varınca ilk olarak duvarın boyunca yapılmış olan ve duvara gömülü bir dolabın kapağını açtı. Dolabın içi torba ve keselerle ağzına kadar doluydu. Metr Mersöro bir çeşit öğünme taşıyan bir ses tonuyla konuşarak kızına:

— Bakınız işte Flora: Sizin için biriktirdiğim ve bin güçlükle bir araya getirebildiğim hazine budur.

Sonra da keselerin ve torbaların ağızlarını açarak içindeki parlak altınları ışığa çıkardı:

— İşte sana altın, altın.. İstediğin kadar altın.. İşte bir çok kıymetli taşlar.. İnciler, elmaslar, pırlantalar.. İşte bir çok mücevher: Yüzükler, kolyeler, pantantifler.. Hem de ne kadar büyük bir dikkatle imal edilmiş, işlenmiş şeyler değil mi?..

Metr Mersöro açtığı torbaların arasından yüzükler alıyor, parmaklarına geçiriyordu. İnce bileklerine bilezikler geçirerek onları, bunu yaparken büyük bir zevk duyduğunu gösterecek şekilde ışıkta parlatıyordu. Az sonra Metr Mersöro, her tarafına takıp takıştırdığı altınlar ve kıymetli taşlarla aziz resimlerini andıran olağanüstü, gerçek dışı bir varlık hüviyetine bürünmüş bulunuyordu. Sonra da eline geçirdiği altınları ve kıymetli taşları Flora'nın ellerine parmaklarına, boynuna geçirmeye başladı. Bu işi bitirdikten sonra da Flora'nın karşısına geçerek baktı:

— Böyle ne kadar güzelsiniz, biliyor musunuz?..

Aceleci bir hareketle torbalardan birinin içine elini daldırdı ve oradan altın ve elmas kakmalı bir ayna çıkartarak Flora'nın eline tutuvtırdu:

— Bakın, bakın ve bu mücevherlerin güzelliğinizi nasıl süslediğini görün.. Düşünün ki bunlara sahip olarak onları taktığınız zaman ne kadar çok dikkati çekeceksiniz.. İşte bütün bunlar hep sizindir Flora..

Flora onun bu sözleri karşısında hayranlıktan çok şaşkınlık ifade eden bir sesle cevap verdi:

— Benim mi?..

Sonra da Metr Mersöro'nun yüzüne gök rengi gözlerini kaldırarak biraz hüzünlü ve biraz da yaklaşmakta olan bir fırtına sezinlemiş gibi bir hareketle devam etti:

— Bütün bunları, bu değerli şeyleri gözlerimin önüne niçin serdiniz? Bana bunları şimdi neden gösteriyorsunuz?

Genç kızın bu sorusuyla hakikate dönen Metr Mersöro birden sendeledi. Sonra da kararını vermiş gibi kesin bir ifadeyle devam etti:

— Sebebini söyleyeceğim.

Biraz doğruldu ve artık ne olursa olsun dermiş gibi bir hareketle:

— Flora, sizi seviyorum. Ne olur beni anlayınız.. Sizi kızım gibi değil de doğrudan doğruya ve siz olduğunuz için seviyorum. Bir erkeğin kendisiyle hiç bir akrabalık bağı olmayan bir kadını sevebileceği gibi seviyorum.

Genç kız bu sözler üzerine bir yerine iğne batırılmış gibi ani ve sert bir hareketle ayağa kalktı:

— Bana saygı göstermesi ve başkalarının da saygı göstermesini sağlamasını beklediğim kimse olan siz, bana hakaret ediyorsunuz.

Beni hiçe sayıyorsunuz. Bu yaptığınız çok alçakça bir şey Mösyö..

Metr Mersöro ona heyecanla cevap verdi:

— Yok, hayır Flora. Sizi küçük düşürmek aklımdan geçmez. Şayet kalbimin içinde olsaydınız ve beni oradan görebilseyriniz sözlerime o zaman siz de inanırdınız. Zira size, sizi sevdiğimi söylerken şunu da sözlerime ekliyorum: Beni yeryüzünün en mesut adamı yapmak ister miydiniz? Karım olmayı ister misiniz?

Genç kız onun sözlerini büyük bir hiddetle kesti:

— Yeter.. Beni hayatımda, bir insanın, her hangi bir insanın hayatında duyabileceği en büyük utançla kızartmış olduğunuzu görmüyor musunuz?

Ondan sonra da dayanılmaz bir kederle sözlerini bitirdi:

— Aramızda bu güne kadar mevcut olan en büyük ve sağlam bağı da böylece koparmış oldunuz.

Metr Mersöro soğuk terler dökerek ve bir sarhoş gibi yalpalayarak cevap verdi:

— Flora..

Flora ayağa kalkmış ve hissedilir bir tiksintiyle üzerindeki mücevherleri teker teker çıkararak Metr Mersöro'nun üzerine doğru fılatmaya başlamıştı.

Metr Mersöro ne yaptığını bilmez bir halde ona engel olmaya çalışıyordu:

— Hayır onlar sizindir. Verilmiş olan şeyler geri alınmaz. Verdiklerimin hepsi artık sizindir. Bunları kabul etmekle sizi hiç bir mecburiyet altına sokmuş olmuyorum.

Flora, Metr Mersöro'nun ondan o güne kadar işitmediği bir ses tonuyla konuşarak şöyle cevap verdi:

— Ah, mösyö.. Bu altınlara ben henüz dikkatle bakmamıştım. Bunların üzerinde çamur var. Çamurlu bu altınlarınız. Sonra, ya bu kızıl taşlar?.. Fakat bu taşların üzerindeki kızıllık kan kırmızısı.. Kan ağlamış olan insanların gözyaşlarının kanı var bu taşların üzerinde.. Sizin bu altınları bulduğunuz yerde pislik, çamur, her türlü kötülük dolu.. Temas ettiğim bu pisliklerin tesirini ömrüm oldukça unutmayacağım.

Metr Mersöro bu sözler karşısında kesin bir tavırla şunları söyledi:

— Sizi büyütüp yetiştirmiş, bu gününüze kadar getirmiş olan kimse için bunlar çok sert sözler Flora.. Önü alınmayacak, sonradan tamir kabul etmeyecek kadar söylemekten kaçının, rica ederim.

Sonra da kıskanç bir adamın tavırlarıyla sözlerine şunları ekledi:

— Ayrıca şu anda beni niçin dinlemediğinizi de biliyorum. Çünkü o çapkın taslağını düşünüyorsunuz, değil mi?..

Flora Metr Mersöro'nun gözlerinin içine bakarak cevap verdi:
— Onu seviyorum.

— Size onun ölmüş olduğunu söylüyorum. İnanmıyor musunuz? Saadetinizi bir ölüye sadık kalarak mı kurmayı düşünüyorsunuz? İnsan hele bu yaşta iken böyle saçmalıkları hiç yapmamalı..

— Ben size onun hayatta olduğunu söylüyorum. Ben, kalbini dolduran kimseyi her gün değiştirenlerden değilim. Öldü ise ben de matemlilerin siyah örtüsüne girerim ve öyle sanıyorum ki bu örtüyü de uzun zaman taşımam. Zira, onun yanına gitmek için bu Dünyadan elimi eteğimi bir an önce çekeceğim pek tabiidir. Şimdi de artık hoşça kalınız Mösyö..

Ağır hareketlerle ve dimdik yürüyerek çıktı. Zemin kata geldiği zaman şöyle seslendiği işitildi:
— Simon, bana kapıyı aç. Bu evde artık hiç bir işim kalmadı.

Oraya kadar Flora'nın arkasından gitmiş olan Metr Mersöro da bu sözler üzerine Simon'a seslendi:
— Simon, kapıyı sıkıca kapa ve bu çocuğun evden çıkmamasına gayret et. Onu önle. Şayet hayatına kıymet veriyorsan öyle yaparsın. En küçük bir ihmalini görmeyeyim.

İhtiyar kadın birbirinin zıttı bu karmakarışık sözlerden hiç bir şey anlamamış. kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:
— Tanrım, yine ne oluyor?..

Flora da ne olduğunu anlamayarak sordu:
— Burada hapis miyim?

Ondan sonra da Metr Mersöro'nun önünden dik ve ağır bir tavırla geçerek odasına girdi. Metr Mersöro da onun arkasından gitmek istedi ama genç kız odaya girdikten sonra Metr Mersöro'nun da kendisini takip etmiş olduğunu görerek sert bir hareketle elini kaldırdı ve emretti:
— Çıkınız. Buradan derhal çıkınız..

Metr Mersöro, bunun üzerine genç kızın önünde merasimli bir şekilde eğilerek ağır ağır odadan çıktı. Sonra da kapıyı kilitledi ve anahtarını cebine koydu. Çalışma odasına giderken Metr Mersöro şöyle düşünüyordu:

«Elbette razı olacak. Önemli olan sinirlenmemek ve beklemesini bilmektir. Ben de öyle yapacağım ve günün birinde benim de arzumun olacağı saat gelecek.»

— XV —

SİMON ZENGİN OLUYOR

Tacir ile Flora arasındaki münakaşa sırasında Simon da olayın şahidi olmuş ve münakaşanın kesilmesinden sonra da bu işin henüz sona ermemiş olduğunu düşünerek uyumamış ve efendisinin kendisini çağırmasını beklemişti. Gerçekten de az sonra Metr Mersöro onu çağırdı ve Simon koşarak gitti. Metr Mersöro yorgun bir sesle konuşuyor ve şöyle söylüyordu:

— Sana bu güne kadar bir çok kereler vaadlerde bulundum ve maalesef bu vaadlerimin hepsini, her zaman tutamadım. Sen de bana bundan ötürü kızdın. Bunun için şimdi sana hiç bir vaidde bulunmayacağım. Çünkü nasıl olsa inanmazsın. Fakat bunlara inanırsın sanırım. Şu senetleri al Simon. Sahte olmadıklarını sorarak öğrenebilirsin. Bunlara sahip olmakla Site'nin Por Sen Landri sokağındaki evimin sahibi sen olursun. Bu ev iki bin altın eder. Bu da hiç azımsanmayacak bir miktardır, değil mi?

Simon senetleri eline aldı ve kısaca bir göz attı. Sonra da değerli kâğıtları koynuna sokarak Metr Mersöro'ya «hepsi bu kadar mı?» diyen bir ifadeyle baktı.

Metr Mersöro onun bakışının manasını anlamıştı. Simon'a biraz daha güven vermek gerektiğini anladı:

— Müsterih ol Simon. Bana sadık kaldıkça ve hizmetini eksiksiz yaptığın müddetçe hepsi bu kadarla kalmayacak. Senden beklediğim de çok güç bir şey değildir. Flora'yı yanına alarak onunla birlikte bu evde oturacaksın. Onu iyi muhafaza et ve yanına kimsenin sokulmasına izin verme. Benim izin vermediğim hiç kimseyle temas etmeyecek, konuşmayacaktır.

— Doğru. Bu çok güç bir iş değil. Fakat genç kızın bu görüşme yasağında bazı istisnalar yok mu? Meselâ Monsenyör Jan dö Burgony?..

Metr Mersöro bu sözler üzerine birden ani bir hiddete kapılarak:

— Alçak köpek.. Hayır hiç bir istisna yok. Anladın mı sefil?..

— Kızmayın. Niçin kızıyorsunuz?.. Pek iyi, dediğiniz gibi olsun. Yalnız, şunu söylemek istiyorum ki insan fikir değiştirirse haber vermelidir, değil mi?

İhtiyar kadının tarizi Metr Mersöro'yu, bu sözde haklı olduğu için biraz güç durumda bırakmıştı ama o yine de fazla sinirlenmedi. Böylece, bir kaç gün sonra Simon ile Flora evi terkederek Por

Sen Landri'deki eve yerleştiler. Tacirin cömertliği sayesinde Simon artık bu evin sahibi olmuştu.

Evin içi gerçekten büyük bir lüksle döşenmişti. Simon buna çok sevindi. Zira Tacirin, pek sevdiği paracıklarını sarfederek aldığı bu eşyalar da Simon'un malı olacaktı.

Simon eve taşındığının ertesi gün Metr Jerve'yi görmeye gitti. Ona, talihsiz genç kızın yeni hapis yerinin nerede olduğunu söyledi. Simon ayrıca daha pek çok önemli bilgiler de vermiş olmalıydı ki Metr Jerve ona karşı her zamankinden de cömert davrandı.

Metr Mersöro ise Sarayın karşısındaki eski evinde oturmaya devam ediyordu. Por Sen Landri'deki eve iki gün uğramadı. Fakat üçüncü gün Flora'nın karşısına geçmekten kendini alamamıştı. Alçak gönüllü bir kimsenin sesi gibi olmasına çalıştığı bir ses tonuyla Flora'ya şöyle söylüyordu:

— Flora, görüyorsunuz ki sizden uzak durmaya çalışıyorum. Mevcudiyetimi size zorla kabul ettirmek istemiyorum. Fakat şuna inanın ki yavrum, çok bedbahtım. Sizi daha sık görmeye gelmeme izin verin..

— Size olan itimadımı büsbütün kaybetmiş durumdayım. Fakat şayet gerçekten samimiyseniz bunu bana ispat etmek için yapabileceğiniz bir şey var.

— Nedir? Konuşun yavrum. Eğer isteğiniz büsbütün imkânsız bir şey değilse inanın ki isteğinizi yerine getirmeye bütün gücümle çalışacağım.

— Bir baba gibi hareket ediniz. Beni arkasına kilitlediğiniz şu kapıları açın ve beni, kalbimin seçtiği kimseye verin. O zaman her şeyi unutacağım ve siz de benim için Yeryüzündeki babaların en iyisi olacaksınız.

— Fakat Flora, sözünü ettiğiniz kimsenin ölmüş olduğunu size kaç kere söyledim ya..

— Ben de size kaç keredir, size inanmadığımı söyledim. Bir tek söz Mösyö: Kapıyı açıyor musunuz, açmıyor musunuz?

— Bu isteğinizin yerine getirilmesi benim için imkânsızdır.

— O halde artık bu konuya dönmeyelim.

Metr Mersöro yalvardı, yakardı ısrar etti, ağladı, evet gerçekten göz yaşları dökerek ağladı fakat bunların hiç bir etkisi olmadı ve sonunda umutları kırılmış olarak geldiği gibi gitmek zorunda kaldı.

Simon ise hiç de tatmin edilmiş sayılmazdı. Bir kaç ay önce onun aklını başından alacak kadar büyük bir servete sahip olduğu halde şimdi bunu küçümsüyor, elindeki imkânı ve parayı pek az buluyordu.

Günün birinde sabah erkenden kalktı. Süslendi. Üzerine Metr

Mersöro'nun verdiği elbiselerin en iyisini giydi ve kapıları, pencereleri iyice kapayarak kilitledikten sonra doğruca Burgonya konağına gtti ve Malatr'la görüşmek istediğini bildirdi.

Onu pek itinayla giyinmiş ve mücevherlerini takmış olarak karşısında gören Malatr en kibar tavrını takınmıştı. İltifatlar yağdırarak misafirini kabul etti. Malatr'ın bu davranışı ihtiyar kadının üzerinde öyle bir etki yaratmıştı ki Simon'un ilk sözü artık evinde, kendi evinde kendi geliriyle yaşamakta olduğunu söylemek oldu. Bu haber Malatr'ı çok sevindirmişti. Gözleri parlayarak Simon'u fethetmeye çalıştı:

— Ah, Simon.. Düğünümüzü yapacağımız günün sabırsızlığı içindeyim. Artık sizden uzak yaşayamayacağımı anlıyorum.

Simon da cevap olarak ona oraya niçin gelmiş olduğunu söyledi:

— Derhal Monsenyör Dükü görmeliyim. Kendisiyle, Flora Mersöro konusunda konuşmak istiyorum.

Bu sözler Malatr'ı heyecanlandırmıştı. Sabırsızlıkla sordu:

— Yoksa onun bulunduğu yeri biliyor musunuz?

Simon kuru bir cevap vermekle yetindi:

— Evet biliyorum. Fakat ancak ve yalnız Monsenyörün kendisine söyleyebilirim.

Ona istemediği hiç bir şeyi kurnazlıkla söyletemeyeceğini anlamış olan Malatr ısrarı lüzumsuz bularak razı oldu:

— Benimle gelin.

Beş dakika sonra da Simon, Dük dö Burgony'nin karşısındaydı.

— Bana Flora dö Somberno'nun bulunduğu yeri doğru olarak söyleyeceğini iddia eden kimse siz misiniz?

Simon en saygılı reveranslarından birini yaparak cevap verdi:

— Evet, bunu bilebilecek kimse belki de benim.. Bütün mesele Monsenyörün bu bilgiyi ne fiyata satın almak niyetinde olduğudur.

— Ya bildiğinizde yanılıyorsanız?..

— Size Pasavan alçağının gizlendiği yeri de haber verdiğim zaman yanılmış değildim. Şayet onları yakalayamadılarsa bu hiç de benim suçum değildi. Oysa verdiğim bilgi karşılığında bana hiç bir şey verilmedi.

Jan San Pör karşısındakini ancak o zaman tanıyabilmişti. Kadının sözlerine daha çok önem vermeye başladı ve yerinden kalkarak dolaplardan birinden şişkin bir kese aldı. Sonra da keseyi tam Simon'un durduğu yerin önündeki bir masaya önemsiz bir şeymiş gibi atıverdi. İhtiyar kadın, kesenin masaya düşerken çıkardığı sesten içinin altın dolu olduğunu derhal anlamıştı. Yüzü aydınlandı. Dük onun gözlerinin içine bakarak konuştu:

— Şayet söylediklerinde yanılmadınsa bu kese senindir. Ama eğer sözlerin doğru çıkmazsa o zaman da senin için hazırlanmış olan sağlam bir ip bulacaksın.

Simon masanın üzerinde duran kesenin üzerine atıldı ve alarak göğsüne bastırdı. Fakat sırrını bu kadar bir paraya vermek niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. Pazarlık ediyormuş gibi devam etti:

— Söyleyeceklerimin hepsi bu kadar değil: Size bu bilgiyi vermekle bana oldukça iyi bir para getiren yerimden de oluyorum.

— Bundan sonra da benim hizmetime girersin ve sana daha önce kazandığının bir mislini veririm.

Simon istenileni söylememekte devam ediyordu:

— Hepsi bukadar da değil: Genç kızın bulunduğu yeri benim söylediğim öğrenilecek olursa beni öldürürler.

— Seni ben himayeme alırım. Ayrıca senin o pek korktuğun Pasavan da zaten yakında elime düşecek.

Dükün bu sözleri üzerine düzenbez kadın şöyle düşündü:

«Bak hele sen, demek ki o Pasavan'ın bu işi yapmış olduğunu sanıyor. Böylesi daha iyi. Zira böylece Metr Mersöro da tehlikeden kurtulmuş olur. Çünkü Metr Mersöro'ya daha ihtiyacım var.»

Bundan sonra da sırrını açıklamaya nihayet karar vererek genç kızı kendisinin saklamakta olduğunu ve kızı ona Pasavan'ın getirdiğini söyledi.

Jan San Pör'e, onun sözlerini bitirmesiyle birlikte ayağa kalkmış ve harekete hazırlanmış bulunuyordu:

— Haydi yürü hemen gidelim.

— Fakat Monsenyör, Pasavan'ın genç kızın kaçırılmasına engel olmayacağını mı sanıyorsunuz?

Dük bu sözler üzerine duralamıştı:

— Doğru, haklısın. Öyle ya önümüzde bir de Pasavan var. Ayrıca bu öyle bir kimsedir ki onun içinde bulunduğu bir işte ne kadar tedbir alınsa yine de en küçük aksilikleri bile hesaplamak gerekir.

Bunun üzerine Simon, meselenin kendi bildiği gibi nasıl halledilebileceğini izah etti.

Simon'un plânını Jan San Pör beğenmişti. Bunun sonucu olarak da ertesi gece Simon'un evinin kapısı önüne bir araba geldi. Yarım düzüne kadar maskeli genç kapıyı zorladılar ve içeri girdiler. Sonra da evde bulunan iki kadını zorla yakalayarak kollarından çektiler ve aşağıdaki arabada beklemekte olan Jan San Pör'ün yanına getirdiler.

Olay oldukça gürültülü cereyan etmişti. Bunun ilk sebebi işi gören adamların aldıkları emre uyarak gizlenmeye lüzum görmeksizin hareket etmeleri idi. İkinci sebep de Simon'un itirazları, ba-

ğırması ve kaçırılmamak için elinden geldiği kadar direnmiş olmasıydı. Dolayısıyla gürültüler olaya bir çok meraklı çekti. Fakat hiç kimse müdahale etmeye niyetli görünmüyordu.

Simon'un istediği de bundan başka bir şey değildi. Zira herkesin gözü önünde çırpınmış, mücadele etmişti. Böylece kendisi için çok değerli iki sonuca varmış oluyordu: Bunlardan birincisi, bu mücadelesiyle Flora'nın güvenini kazanmış olmasıydı. İkincisi ve daha da önemlisi Metr Mersöro'nun şüphesini çekmemiş olmaktı.

Araba evin önünden hareket etti. Site'yi ve Üniversiteyi geçerek şehrin dışına çıktı. Sonra sağa doğru dönerek şehir duvarları boyunca ilerledi ve Brak konağı adını taşıyan bir yapının önünde durdu.

Jan San Pör genç kıza karşı çok kibar davranıyor ve mürebbiyesinin onun yanından — mürebbiye dediği tabii Simon'dan başkası değildi — bir dakika bile ayrılmayacağını temin ediyordu. Genç kızla Simon'un eve girmelerinden sonra da Jan San Pör içeri girmeyerek derhal hareket etti. Gitmeden önce Flora'nın önünde eğilerek saygılı bir reverans yapmıştı.

Fakat arabayı atıyla takip etmiş olan Malatr eve girdi ve Jan San Pör ayrıldıktan sonra da evde kaldı.

Ertesi sabah Metr Mersöro, bir kaç günde bir yaptığı ziyaretlerden biri olarak genç kızı görmek üzere Site'deki eve gitmişti.

Kapının önünde dumakta olan mahalleli dedikoducular bir gece önceki olayı derhal Metr Mersöro'ya yetiştirdiler. Tabii bu arada Simon'un ve Flora'nın ne kadar dürüst ve iffetli bir hareketle kendilerini kaçıran kimselere karşı savaştıklarını da ballandıra ballandıra anlatmayı ihmal etmemişlerdi.

Bunu duyan Metr Mersöro bir deli gibi eve koştu. İçeri girdi ve evi, daha sonra da bahçeyi aradı. Ararken bir yandan da çılgınlar gibi bağırıyor ve «Flora.. Flora..» avazeleriyle ortalığı çınlatıyordu. Sonunda genç kız ile Simon'un gerçekten kaçırılmış olduklarına nihayet inandı ve bahçedeki taş kanapelerden birine çökerek başını ellerinin arasına aldı, uzun bir süre orada öylece kaldı.

Aynı gün Malatr, her gün yaptığı gibi Burgonya konağına gelmiş ve günlük raporunu verdikten sonra da efendisinden talimat almıştı. Ondan sonra da konaktan çıktı ve Posta sokağının yolunu tuttu.

Pöti Pon'a yaklaştığı sırada karşısından gelen iki iri yarı adamı görmedi ve Sablon yakınlarındaki kötü meyhanelerden birinden yeni çıkmış olan adamların da onu görmeleriyle birlikte geriye dönerek tekrar çıktıkları meyhaneye girmeleri bir oldu.

Bu iki kişi Roben Narkua ile Brankayon'dan başkası değildi.

Malatr'ı gördükten sonra gerisin geriye meyhaneye girmişler ve kapının aralığından gözleyerek onun geçmesini beklemişlerdi.

Malatr onları görmeden geçti ve köprüye doğru ilerledi. Roben Narkua ile Brankayon ise onun peşi sıra meyhaneden çıktılar ve takibe başladılar.

— XVI —

SİMON İLE MALATR'IN İŞBİRLİĞİ

Günler boyunca, Pasavan ile Talazar gündüzleri uyuyarak ve geceleri çıkarak Fev sokağında gizlendikleri evde kaldılar. İki veya üç defa da gündüz çıkarak Metr Jerve'yi görmeye gittiler. Bunu yaparken de her zaman olduğu gibi en küçük bir tedbir almak ve kendilerini gizlemek lüzumunu duymamışlardı.

Bu arada da kendi haline bırakılmış olan Brankayon ve Roben Narkua sıkıntıdan patlıyorlardı. İlkin ihtiyatlı hareket ederek evde oturdular. Fakat sonunda sıkıntıları ağır bastı ve sokağa çıktılar. Ondan sonra da artık her gün çıkmaya başladılar. Gayesiz dolaşıyorlar, meyhaneden meyhaneye geziyorlardı. Fakat efendilerinin yemeklerini hazırlamak için her gün muntazaman ve aynı saatte eve geliyor, sonra yeniden çıkıyorlardı.

İşte Malatr'a rastladıkları gün de böyle gayesiz ve vakit geçirmek için dolaştıkları günlerden biriydi.

Flora'nın hapsedilmiş olduğu yeni yerin kapısı Posta sokağına açılıyordu. Zira adete göre Brak konağının cephesi, binayı üç yanından çeviren bahçeye bakıyordu. Sokak tarafında yalnız büyük bir kapı ve üst katta bulunan bir kaç çatı penceresi vardı.

Binanın tam karşısında ise kötü **bir meyhane vardı**. Malatr'ın eve girişinden sonra Roben Narkua ile Brankayon işte bu meyhaneye girdiler ve bir şişe beyaz şarap söyledikten sonra cam kenarında bir masaya oturarak onun çıkışını gözlemeye başladılar. Fakat orada iki saat kadar bekledikleri halde Malatr'ın çıkmadığını görerek orada artık daha fazla beklemek istemeyerek çıktılar ve evin çevresini incelemeyi daha doğru buldular. Roben Narkua evin bahçe duvarına doğru ilerledi. Brankayon da ona omuz verdi ve böylece onun omuzları üstüne tırmanan Roben Narkua duvarın üstünden bahçeye bir göz atmak imkânını buldu. Roben Narkua bahçeye bakar bakmaz şaşkınlıktan az kalsın Brankayon'un omuzları üstünde dengesini kaybederek yere düşecekti. Zira bahçede Simon ile Malatr'ın iki âşık gibi el ele tutuşarak bahçede dolaşmakta olduklarını görmüştü.

Az sonra Roben Narkua yere indi ve bir taşın üzerine oturarak başını elleri arasına aldı, düşünmeye koyuldu:

«Bu Simon cadısının Malatr'la orada ne işi var acaba?.. Sonra Simon nasıl oluyor da genç bir burjuva kızı gibi takıp takıştırmış olarak Malatr'la bu evin bahçesinde kol kola aşkıdaşlık ediyor?»

Roben Narkua, o sırada kolunu çekerek kendisini bu düşüncelerinden ayıran Brankayon olmasaydı böyle uzun zaman düşünmeye daha devam edecekti.

— Artık gitsek iyi olur, Roben. Şövalyenin akşam yemeğini hazırlamak için geç bile kaldık.

Bunun üzerine Roben Narkua yerinden kalkarak gitmeye hazırlandı ve kendi kendine şöyle mırıldandı:

«Haydi bakalım şimdilik gidelim. Fakat buraya tekrar gelmek ve bu işi aydınlatmak gerekiyor.»

Bilindiği gibi Simon, Flora'nın kaçırılışında genç kızı kaçıranlarla kendisi arasında bir iş birliği ihtimalini hatıra getirmeyecek kadar iyi bir plân hazırlamış ve bu işi başarıyla sonuna kadar götürmüştü. Ayrıca Dükten de genç kızın muhafazasında görev almayı da başarmıştı. Çünkü yaşlı kadının hazırlamakta olduğu yeni ihanet plânında buna lüzum vardı.

Bu işte daha da ileri gidebileceğini aklı kestiği zaman böyle hareket etmekte en küçük bir tereddüt etmemişti. Malatr'la konuştukları sırada ise esrarlı bir tavır takınarak sevgilisine sordu:

— Her birimize beşer bin altın getirebilecek olan bir teklifim var. Ne dersiniz?

— Böyle bir teklife ne denir? Sadece şunu söylerdim: Derdim ki, evet derdim ki teklifinizi memnuniyetle kabul ediyorum.

Simon, Malatr'ın cevabı karşısında gülümsedi: İşler iyi gidiyordu. Malatr teklifinin ne olduğunu sormaya bile lüzum görmeden kabul etmişti. Buna pek memnun olan Simon âşığına derhal teklifinin ne olduğunu anlatmaya koyuldu. Onun sözlerini sonuna kadar dinleyen Malatr'ın tepkisi pek olumlu değildi:

— Fakat bu açıkça bir ihanettir. Biliyor musunuz ki bu işte biz kellemizi tehlikeye atmış oluyoruz?..

— Yok canım.. Önemli olan yakalanmamak.. Beş bin altını da tabii insana hiç bir tehlikesi olmadan vermezler.

— Doğru, haklısınız. Dediğiniz gibi, insana beş bin altını da öyle kolayca hiç kimse kazandırmaz. Her işin kendine göre tehlikeleri vardır.

Görüldüğü gibi, Malatr'ın tereddüdü uzun sürmemişti. Onu bu işte kendisine yardıma kararlı gören Simon işi başarıyla sonuna erdirecekleri zaman kendilerine parayı verecek olan kimsenin de es-

ki efendisi saray taciri Metr Mersöro olduğunu açıklamakta bir sakınca görmedi.

Malatr, Simon'un sözlerini büyük bir dikkat ve hayranlıkla dinliyordu. Simon'un plânının bir iki yerini daha iyi belirtebilmek için de önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi sordu:

— Demek ki bu işi Metr Mersöro ile ben konuşacak ve pazarlığını ben yapacağım, öyle mi? Şayet doğru anladımsa parayı da demek bana verecek?

— Böyle olması daha iyi. Fakat tabii ki o sırada ben de orada bulunacağım. Konuşmanızın konusunu daha önceden hazırlamış olan ben olacağım gibi, konuşmalarınız sırasında da sizin yanınızda bulunacağım. Sonra da Metr parayı verince bölüşürüz.

Malatr neden olduğu pek iyi anlaşılamayan bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Tabii ki öyle yapacağız. Fakat söyler misiniz, Metr Mersöro'dan bu iş için on bin altından daha fazla isteyemez miyiz? Zira bizim bu işteki riskimiz hiç de az değildir.

— Daha fazla isteyebileceğimizi sanmıyorum. Ben efendimi iyi tanırım. Ondan bu miktarı bile koparmak oldukça güç olacaktır. Düşünün ki şayet iyi yalnız yapmış olsaydım beş bin altından fazlasını istemeyi bile düşünmezdim. Zira biz lüzumundan fazla pazarlıkçı olursak korkarım ki istediğimizi elde etmekte bile güçlük çekeceğiz.

Malatr, Simon'un fikrini doğru bularak cevap verdi:

— Belki de haklısınız. O halde ben bu günden tezi yok taciri aramaya başlıyorum.

Simon onun sözünü keserek böyle bir şey yapmasının lüzumu olmadığını anlattı:

— Sakın ha.. Aceleye hiç lüzum yok. Metr Mersöro ne kadar kötümser ve ümitsiz olursa pazarlıkta da o kadar cömert davranır. Bırakalım ilk adımı o atsın. Böylece bizim durumumuz daha da kuvvetli olur.

Onlar plânlarını hazırladıkları sırada da Metr Mersöro Burgonya konağına gitmekte idi. Tabii ki Metr Mersöro oraya yeni bir ip ucu bulmak maksadıyla değil, sadece kendini işe vererek üzüntüsünü unutabilmek gayesiyle gidiyordu. Konağa vardığında derhal Dük tarafından çağırıldığını öğrendi. Dük pek neşeli bir günündeydi. Sevinçli olmasının sebebini de Metr Mersöro'ya hemen söyledi:

— İstediğiniz gibi sevinebilirsiniz, sayın Maliye Bakanımız. Kontes dö Somberno'yu buldum. Onu tekrar ele geçirdim ve bu defa o kadar iyi muhafaza ediyorum ki artık hiç kimse elimden alamaz.

Hiç beklemediği bu haber Metr Mersöro'nun üzerinde çok kötü bir tesir yapmıştı.

Eli hiç farkına varmadan, paltosunun altında sakladığı ve yanından hiç bir zaman ayırmadığı hançerinin kabzesine gitti. Bir an, Jan San Pör'ün hayatının gitmesine ramak kalmıştı. O ise hiç bir şeyin farkına varmamış olduğu için neşeyle devam ediyordu:

— Evvelki gün talih yaver gitti ve kızı, muhafazasına, kimin için olduğunu bildiğiniz kimsenin hesabına muhafazasına memur olan kadınla birlikte kaçırttım.

Jan San Pör, Metr Mersöro'nun hiç bir şey söylememiş olmasına pek önem vermeyerek açıklamalarına devam etti:

— Kimin muhafazasına memur olduğunu söylemedim. Bildiğinizi sanıyorum. Pasavan'ın hesabına..

Metr Mersöro Dükün bu sözleri üzerine üstünden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldı.

Bu arada Jan San Pör, teferruata girmeden, genç kızın nasıl kaçırılmış olduğunu teferruatıyla anlatıyordu. Sonra da sözlerini, aslında bir emir olan bir dilek ve duayla bitirdi:

— Yarın, bir kaç gün kalmak üzere Sen Döni'ye gidiyorum. Biliyorsunuz ki Paris'e muzaffer bir şekilde gireceğimiz gün gittikçe yaklaşıyor. Bu giriş büyük bir tören olacaktır. İlerde size düşecek olan göreve ağır ağır ve başarılı bir şekilde şimdiden hazırlanmaya başlayınız.

«Genç kız, geleceğin Kralının kendisi için sevgi ile dolu olduğunu bilmelidir. Bu işi, öyle sanıyorum ki bir hafta içinde yapmış oluruz. Zira yakın zamanda bendeki insan, yerini hükümdara bırakacaktır. Böyle olunca da kendi zaaflarımın hükümdar sorumluluklarına engel olmayacak şekilde yenilmesine çalışmam gerekiyor. Maalesef onu bu müddet içinde göremeyeceğim. Fakat siz benim yerime kendisini görür ve yapılması gereken bu işleri yaparsınız. Bu sayede de ayrılık kederi içinde geçireceğim günlerin üzüntüsünü biraz azaltmış olabileceğimi sanıyorum.»

Metr Mersöro, Dükün bu sözleri karşısında sevinçten bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. İkiye bükülerek Dükün karşısında eğildi ve onu temin etti:

— Monsenyör benim samimî hizmetlerime güvenebilirler.

Jan San Pör bu sözleri başını hafifçe sallayarak tasvip etmişti. Sonra masasının başına geçti ve bir kâğıda bir kaç satır karaladıktan sonra kâğıdı Metr Mersöro'ya uzattı:

— İşte size, Malatr'ın bana itaat ettiği gibi sizin sözlerinize de itaat etmesini sağlayacak olan bir emir.

Metr Mersöro, gözleri sevinçten parlayarak kâğıdı aldı ve cebine koydu. Bundan sonra derhal oradan ayrılmaktan başka bir isteği yoktu. Fakat, hükümdarının sözlerini ve tavsiyelerini sonuna kadar dinlemesi gerekiyordu.

Nihayet Dükün sözleri bitti ve Metr Mersöro onun yanından ayrılabildi. Katırının üstüne atladığı gibi Sen Marso mahallesine doğru yol almaya başladı. Brak konağına geldiği zaman o daha kapının önünde iken Simon ile Malatr ihanet plânlarının sonuna gelmiş bulunuyorlardı.

Soymak için plânlarını bitirdikleri sırada soyacakları adamın birden karşılarına çıkması Simon ile Malatr'ı şaşırtmıştı. Bilhassa Malatr pek endişelenmiş bulunuyordu. Fakat Metr Mersöro'nun uzattığı kâğıdın üzerinde Dükün imzasını tanıyarak itaat etmekten başka çare bulamadı.

Metr Mersöro'nun ise ilk işi, Simon'la rahatça konuşabilmek için onu yanına alarak uzaklaşmak oldu. Simon ona şöyle fısıldadı:

— Yavaş konuşunuz. Zira ben de burada mahpusum ve Flora'dan daha sıkı bir muhafaza altında tutuluyorum.

Metr Mersöro'nun Simon'un bu sözlerinden şüphelenmek aklından geçmezdi; zira Simon ile Flora'nın kaçırıldıkları Por Sen Landri sokağındaki eve gittiği zaman kapının önünde rastladığı kimselerden almış olduğu bilgiye göre Simon'un genç kızı ve kendisini kaçıranlarla ne kadar mücadele etmiş olduğunun hikâyesini dinlemişti. Onun için Simon'a usulca şöyle söyledi:

— Merak etme. Sadakatini biliyorum. Bunun mükâfatını göreceksin. Sizi buradan nasıl kurtaracağımı şimdilik bilmiyorum. Fakat şuna emin ol ki bunu başaracağım. Sizi muhafaza edenler arasında, bir miktar para karşılığında bize yardım edebilecek olan bir kimse biliyor musun?

İhtiyar kadının gözleri sevinçle parladı. Zira Metr Mersöro, Simon'un onu getirmek istediği noktaya böylece kendiliğinden gelmiş oluyordu. Sükûnetle cevap verdi:

— Adamların elinde hiç bir şey yok. Fakat başlarındaki şef her istediğini yapabilir. Bunun için siz onunla konuşmalısınız.

— Razı olacağını sanıyor musun?

— Bunu başarmak size düşüyor. Benim için burada mahpus olarak kalmak pek önemli bir şey değil. Ben zavallı, yaşlı bir kadınım. Hayatın benim için, yaşanacak pek uzun bir kısmı kalmadı. Fakat sizin burada düşünmeniz gereken kimse asıl Flora'dır. Sonra biliyorsunuz ki Dük de ona karşı hiç ilgisiz değil. Öyle sanıyorum ki Metr, şayet biraz daha gecikecek olursanız genç kızı Dükün eline düşmekten artık hiç kimse kurtaramaz. Neyse, tabii siz artık bildiğiniz gibi hareket edersiniz.

Metr Mersöro yumruklarını sıkarak azimli bir ifadeyle cevap verdi:

— Kâfi. Birazdan o adamla konuşacağım.

Metr Mersöro'nun bu sözleri üzerine ihtiyar kadının gözlerinden bir zafer pırıltısı geçti. Bu sırada Metr Mersöro ona dönerek:

— Haydi şimdi de Flofa'yı görelim.

Genç kızla tacir arasındaki görüşme kısa sürdü. Flora yerinden kalkmış, dudaklarını ısırarak ayakta duruyordu. Yüzü biraz solgundu. Metr Mersöro, heyecanla titreyen bir sesle ona şöyle söyledi:

— Görüyorum ki beni düşman sayıyorsunuz Flora. Fakat şuna inanmanızı isterim ki çok iyi niyetliyim. Şunu biliniz ki ne olursa olsun sizi Dükün eline bırakmayacağım. Bana yardım etmek istiyorsanız Simon'un size söyleyeceklerini yapın. Böylece sanıyorum ki en geç yarın ve hatta belki de bu akşam serbest olacaksınız. Sizi en kısa zamanda onun pençelerinden kurtarmak için var gücümle çalışacağım.

Bundan sonra da Metr Mersöro genç kızı Simon'la baş başa bırakarak çekildi. Bahçede dolaşmakta olan Malatr'ın yanına gitti. Kendilerini kimsenin işitmediğine emin olduktan sonra da doğrudan doğruya konuya girdi:

— Size küçük bir servet versem ne derdiniz Malatr?

— Size ilk olarak benden ne istediğinizi sorardım. Zira öyle sanıyorum ki bu serveti bana benim güzel gözlerim için verecek değilsiniz.

— Muhafazaya memur olduğunuz kadınları serbest bırakmanızı istiyorum.

Bunun üzerine yüzüne daha ciddi bir ifade veren Malatr:

— Olabilir. Fakat şunu da gözden uzak tutmamanız gerekir ki bu teklifinizle benim kellemi tehlikeye atmış oluyorsunuz. Oysa benim için bu çok önemlidir. Biliyorsunuz yalnız bir tek kafam var. Bununla şunu belirtmek istiyorum ki karşılığında vereceğinizi söylediğiniz şey öyle küçük bir servet olamaz.

— Beş bin altın Malatr. Bu hiç de az değildir sanıyorum.

Malatr başını sallayarak itiraz etti:

— Yok. Benim kellem bundan fazla eder.

— On bin.

Malatr bu kadar kısa bir süre içinde kazanmış olduğu başarıdan pek memnun olmuştu. Fakat çok kolay razı olmuş görünmemek için bir zaman düşünür gibi yaptı. Metr Mersöro ise ondan daha sabırsız çıkmış ve miktarı yükseltmişti bile:

— On beş bin.

Kabul etmeye kararlı olan Malatr sevinçten bir an şöyle düşündü:

«Oh ne güzel.. Bırakalım konuşsun. Durduğu zaman kabul etmekle bir şey kaybetmem. Hatta bu gidişle öyle anlaşılıyor ki kabul etmekte geciktikçe kazanacağım.»

Metr Mersöro ise onun inatçı sükütu karşısında artık kendini iyice kaybetmişti. Solur gibi devam etti:

— Yirmi bin.

Sonra artık hiddetinin son kertesine gelmiş bulunan Metr Mersöro daha fazla dayanamayarak Malatr'ın üzerine atıldı ve onun yakasına sarılarak:

— Sefil.. Yirmi bin altın yetmiyor mu? Yoksa sen beni iflâs ettirmek mi istiyorsun? Haydi konuş..

— Kabul ediyorum.

Aldığı sonuçtan memnun ve şaşkın olan Metr Mersöro Malatr'ın yakasını bırakarak soğukkanlılığını kazandı.

Fakat Malatr pazarlıkta uyuşmalarından sonra da paranın ödeme şeklini sağlama bağlamak ve Metr Mersöro'nun oyununa gelmemek istiyordu.

— Öyle sanıyorum ki parayı da hemen alırım değil mi?

— Parayı sana şimdi verecek olursam vaadini tutacağını nereden bilirim?

— Size ihanet etmek için hiç bir sebep yok Metr. Hem sonra böyle bir şey yapacak olursam da beni Monsenyör Düke şikâyet ederek cezalandırabilirsiniz.

Metr Mersöro razı olarak cevap verdi:

— Öyle olsun. Sana güvenim var.

En önemli meselenin üzerinde görüş birliğine vardıktan sonra da teferruatı konuşmaya başladılar. Bu işi bitirdikten sonra ise artık Flora'nın nasıl kaçırılacağı ana çizgileriyle kararlaştırılmış oluyordu.

Metr Mersöro, Flora'nın yanında bulunan Simon'a giderek Flora'ya hitap etmemeye bilhassa dikkat etti ve Simon'a:

— Yarın gece bu evi terketmek üzere yarın ortalık karardığı zaman hazır bulunun.

— Gördünüz mü Metr, size verdiğim öğütte yanılmamışım değil mi?

Metr Mersöro Simon'a içini çekerek cevap verdi:

— Evet, fakat bu iş bana oldukça pahalıya mal oldu.

Simon. büyük bir merakla:

— Ne kadar?

— Yirmi bin altın. Yarın vereceğim.

Simon bunun üzerine kendi kendine düşünmeye başladı:

«Yirmi bin.. Bu para benim tasarladığımın bir misli.. Doğrusu Malatr benden daha iyi iş görüyormuş. Onunla ortaklık kurmakla iyi ettim.»

Metr Mersöro, odanın içinde olup bitenlerle ilgilenmiyormuş gibi duran Flora'nın önünde eğilerek odadan çıktı.

Evden ayrıldıktan sonra da ilk işi Jan San Pör'ü görmeye giderek ona yapılması gerekenin yapılmış olduğunu bildirmek oldu.

☆

Metr Mersöro Dükle görüşmekte olduğu sırada da konağın içinde bir salonda Sir dö Jakvil ve Sir dö Jiyak ile gizli bir görüşme yapıyordu. Bu iki adamın birbirlerinden ayrılmamaları oldukça dikkati çekiciydi. Gizli konuşmalarında Jakvil gözlerini arkadaşının gözlerine dikerek:

— Azizim, size dün gece başımdan geçen bir şeyi anlatayım. Sizden bütün istediğim bu konuşmayı benden öğrenmiş olduğunuzu kimseye söylememenizdir.

Dö Jiyak da ona söz verdi. Bunun üzerine Dö Jakvil de ona bir gece önce Flora'nın kaçırılışına şahit olduğunu söyledi ve geçenleri anlattı. Jakvil, hikâyenin en küçük bir noktasını bile unutmayarak anlatmış ve genç kızın kaçırılmasından sonra götürüldüğü evin yerini de söylemişti.

Sözlerini bitirdiği zaman Dö Jiyak onun elini büyük bir samimiyetle sıktı ve duygulu bir sesle teşekkür etti:

— Benim için bu yaptığınızı hiç bir zaman unutmayacağım Jakvil. Bundan sonra artık ölünceye kadar en iyi arkadaş olacağız.

Jakvil omuzlarını oynatarak önemsiz bir şey yapmış gibi cevap verdi:

— Yok canım, siz olsaydınız, siz de benim için bu kadarcık bir şey yapardınız.

Bundan sonra da birbirlerinden ayrıldılar.

Yalnız kalan Dö Jiyak düşünmeye koyuldu:

«Derhal Kraliçeye haber vermeliyim. Fakat aksilik şu ki şimdi burada görevli olduğum için ayrılamam. Nasıl yapmalı bilmem ki?.. Onu gönderebilirim ama ona da artık hiç güvenim kalmadı. Neyse, en iyisi buradaki işim bittikten sonra bu akşam benim gitmemdir.

Gerçekten de o günün akşamı Dö Jiyak, Kraliçenin konağında idi. Derhal Kraliçeyle görüşmek istediğini söyledi ve yanına götürüldü.

Kraliçeyle görüşmesi oldukça uzun sürdü.

Onun hareket etmesinden sonra ise Kraliçe, konuşmada bulunmuş olan Sakraman'a lüzumlu talimatını verdi.

— XVII —

Ertesi gün, kararlaştırılan saatten çok daha önce Malatr, evin civarında dolaşarak Metr Mersöro'nun yolunu gözlemeye başlamış

bulunuyordu. Nihayet karşıdan, katırının üstünde ağır ağır, Metr Mersöro'nun geldiğini görerek derin bir nefes aldı. Fakat içinde yine de küçük bir şüphe vardı: Tacir acaba parayı getirmiş miydi? Fakat biraz dikkatle bakınca da katırın eğerinin iki yanında asılı duran iki torba görerek yüzü güldü.

Malatr, Metr Mersöro'ya katırı konağın ahırına koyması için yardım etti ve iki ağır torbayı alarak Metr Mersöro ile birlikte eve girdiler. Merdivende Simon'a rastladılar. Torbaları görünce onun da gözleri parladı.

Metr Mersöro ile Malatr, Malatr'ın odasına çıktılar. Metr Mersöro, odaya girdikleri zaman yorgun bir sesle Malatr'a altınların tam olup olmadığını saymasını söyledi.

Malatr elini torbalardan birine daldırdıktan sonra Metr Mersöro'ya:

— Size itimadım var.

Ondan sonra da Metr Mersöro elini Malatr'ın yakasına atarak soğuk bir sesle şunları söyledi:

— Bu gece. Beni dinle ve ihanet etmeye kalkma Malatr. Yoksa senin için çok kötü olur.

— Üzülmeyin. Bu fiyata işiniz en mükemmel şekilde yapılacaktır.

Metr Mersöro Malatr'ın samimi olduğunu anladı ve yüzünde memnun bir tebessüm belirdi. Ondan sonra da odadan çıktı, Flora'nın yanına gitti.

Simon, onun gidişine çok sevinmişti. Zira o da böylece Malatr'la yalnız kalarak parayı bölüşebilecekti.

Metr Mersöro Flora'nın yanına vardığı zaman onun yüzüne tatlı bir şekilde bakarak sordu:

— Flora, bütün tedbirleri almış bulunuyorum. Bu gece sizi buradan kaçıracağım. Beni kendi arzunuzla takip edecek misiniz?

— İşin ucunda her ikisi de hapis olduktan sonra sizin yanınızda mahpus olmayı Dükün yanındakine tercih ederim.

— Güzel. O halde bu gece hazır olun. Beni kendi isteğinizle takip etmiş olmanızın mükâfatını göreceksiniz. Hoşunuza gitmeyecek bir tek kelimenin bile ağzımdan çıkmamasına çalışacağım, çocuğum.

Sonra onun önünde eğilerek çıktı.

Bu sırada da Malatr'ın odasında Simon, Malatr'a şöyle söylüyordu:

— Haydi Malatr, hesabımızı yapalım. Çabuk ol.

— Hesaplar, hesaplar.. Bir kere sizin hesabınız kolay: Payınıza düşen tam beş bin altındır.

İhtiyar kadın kendinde olmayarak yerinden fırladı:

— Beş bin mi?.. Benim payıma tam on bin altın düşer. Şunu da unutma ki bu işi ben akıl ettim.

Gerçekten pek kötü yürekli bir insan olan Malatr ise Simon'a hak vermek niyetinde görünmüyordu:

— Siz değil miydiniz efendinize daha fazla para ödetemeyeceğinizi söyleyen? Ondan aldığım fazla paranın bu durumda bana verilmesi gerekir.

— Bu son sözünüz mü?

Biraz endişelenmiş olan Malatr soğukça cevap verdi:

— Evet.

Simon kapıya doğru giderken tehditkâr bir ifadeyle:

— Güzel. O halde ben de yapacağımı bilirim.

Malatr iki adımda onun yolunu keserek kapı ile Simon'un arasında durmuştu. Tatlı olmasına çalıştığı bir sesle sordu:

— Nereye gidiyorsunuz?

— Monsenyörün yanına, sizin ihanetinizi anlatmaya..

Simon böyle davranmakla büyük bir ihtiyatsızlık yapmış oluyordu. Bunu çok geç farketti. Zira tam o anda Malatr kapıya kadar gitmiş ve anahtarı kilidin içinde çevirdikten sonra da cebine koymuştu. Tehditkâr bir ifadeyle Simon'a:

— Bunu bana söylememeniz gerekirdi. Oturun bakalım şuraya.

Sonra da hançerinin kabzesine kaba bir şekilde vurarak devam etti:

— Sakin oturmanızı tavsiye ederim.

Halinden o kadar büyük kararlılık okunuyordu ki Simon son saatinin gelmiş olduğunu sandı ve korkuyla pustu. Kendi kendine şöyle düşünüyordu:

— Son gülen tam güler. Bu akşam serbest kalacağıma göre yarın da Monsenyör herşeyi öğrenir. Ben de böylece onu ele vererek intikamımı almış olurum.»

Fakat Simon gerçekten çok talihsiz bir günündeydi. Zira ona dikkatle bakmakta olan Malatr aklından geçenleri sezmiş görünüyordu. Odanın içinde bir zaman, sıkıntılı bir ifadeyle enine boyuna dolaştıktan sonra yüzü güldü. Zira bir hal çaresi bulmuştu.

Birden Simon'un üstüne atıldı. Kısa zamanda ellerini ve ayaklarını sıkıca bağladı. Fakat ihtiyar kadın durmaksızın bağırıyordu. Bunun üzerine Malatr odanın köşelerinden birinden kirli bir çamaşır çıkartarak Simon'un ağzını da sıkıca bağladı. Sesler artık duyulmayacak kadar hafifiemişti.

Malatr, onun karşısına geçerek bir zaman zevkle süzdü ve şöyle söylendi:

— Sana hazinemizin muhafazası vazifesini veriyorum. Ona kim-

senin yaklaşmamasına dikkat et ve şimdilik hoşça kal bakalım Simon.

Ondan sonra da arkasından korkulu ve kızgın gözlerle bakmakta olan Simon'u orada bırakarak odadan çıktı.

Bordel kapısı civarında bir çok ev bulunuyordu. Evlerin aralarındaki boşluklarda ise uzaktan görülmeden pek çok kimse saklanabilirdi.

Sanki bu yer pusu kurmak için hazırlanmıştı.

Malatr, Metr Mersöro ile kararlaştırdıkları saatten önce buraya gelerek yanındaki bir kaç serseriyi de bu evlerin arasındaki boşluklara yerleştirdi. Ondan sonra da adamlara talimatını vererek yanlarından ayrıldı.

Konağın karşısında bulunan meyhanenin sahibi de aynı saatlerde, dükkânına üçer beşer kişi olarak ve aralıklarla gelen yirmi kadar yabancı görüyordu. Fakat ortada endişe edecek bir durum görmemişti. Zira adamlar sessizce ve kibar tavırlarla gelerek masalara yerleşiyor, yüksek sesle konuşmuyorlardı.

En son olarak da yirmi birinci bir adam geldi. Görünüşünden bir asil olduğu anlaşılıyordu. Kendisine itaat edilmesine alışkın bir tavırla, rahat hareket ediyordu. İçeri girdikten sonra kapıyı kapayarak anahtarı aldı ve cebine koydu.

Salonun ortasına kadar geldi ve durdu.

Onu gören diğerleri başlarını kaldırarak dikkatle bakmaya koyuldular.

Gelen adam Sakraman idi. Karşısında bulunan serserilere sözünü dinletebilmek için ancak Sakraman gibi bir diğer serseri gerekliydi.

Sakraman küçük bir işaretle adamları etrafına topladı ve alçak sesle onlara şunları söyledi:

— Bakın, yapılacak iş, birazdan herkes ve her şey uykuya çekildikten sonra şu karşıdaki konağa girmektir. Ben sizinle gelmeyeceğim; zira oradakiler beni tanırlar. Oysa bu darbenin kim tarafından tertip edilmiş olduğunu hiç kimsenin bilmemesi gerekir. Sonra şunu da aklınızdan çıkarmayın ki orada karşılaşacağınız kimseler kılıç ve silâh ustalarıdır. Orada bulunan bir genç kızı alacak ve bana buraya getireceksiniz. Yirmi kişisiniz. Onun için bu işi başarmanız gerekir. Ayrıca genç kızın bir yerine bir şey olmamasına, incinmemesine bilhassa dikkat ve itina edin. Bu genç kızın kim olduğunu da biliyorsunuz. Bu kız, daha önce Gayyar şatosu yakınlarında suda boğmanızı istemiş olduğum kızdır. Siz o zaman bu işi beceremediniz. Her şey anlaşıldı mı? Şimdi oturun ve birer kadeh bir şey için. Zamanı gelince de harekete geçersiniz.

Sözlerini bitirdikten sonra da ordusunu savaşa hazırlayan bir

komutan edasıyla kurumlu bir şekilde sallanarak yerden küçük bir iskemle aldı ve kapının karşısına oturdu.

Tetikte durarak beklemeye koyulan Sakraman az sonra, hiç bir şeyden şüphelenmeden gelen Malatr'ın konağa girdiğini gördü.

Saat dokuz buçuğa doğru ise Metr Mersöro geliyordu. Malatr'a güveni olduğu anlaşılıyordu. Zira yanında sadece iki kişi vardı.

Malatr zemin katın salonunda beklemekteydi. Metr Mersöro'nun geldiğini görünce telâşlı bir şekilde, onu çabuk olmaya zorladı:

— Acele edelim Metr. Zira adamlarım buradan az bir zaman için ayrılmış bulunuyorlar. Onlar dönmeden önce işi bitirmeliyiz. Bitiremezsek suç bende değildir. Onlara engel olamam; zira beni bile öldürebilirler.

Metr Mersöro da işi bir an önce bitirebilmek için en az onun kadar sabırsızlanıyordu. Derhal merdivenlere doğru yürüdü ve Flora'nın odasına, yanında Malatr olduğu halde girdi.

Genç kız hareket etmek için hazırlanmıştı. Metr Mersöro'ya:

— Simon nerede? O da bizimle gelmeyecek mi?

Metr Mersöro'nun Simon'u beklemeye zamanı yoktu. Cevap verdi.

— Simon da yerin dibine batsın. Haydi kızım benimle gel.

Malatr bu sözler üzerine son bir itimat verme gayretine girişerek Simon'u aramaya gidiyormuş gibi bir an ortalıktan kayboldu. Sonra da dönerek Simon'u bulamamış olduğunu söyledi ve Metr Mersöro'ya, kendisinin de onlarla birlikte geleceğini söyledi.

Metr Mersöro'nun gelirken birlikte getirdiği iki kişi önden ilerlediler. Metr Mersöro ile Malatr ise genç kızın iki yanında yürüyorlardı.

Böylece ilerleyerek konağın ilersindeki kilisenin önünden geçtiler ve Paris'in bütün çıkış kapılarının önünden geçerek devam eden yolda yürümeye koyuldular.

Sakraman, arkasına saklandığı meyhane kapısından onların çıktıklarını görmüştü. Fakat kafası o kadar ağır işleyen bir insandı ki gördüğü kimselerin, elinden kaçmak üzere bulunduklarını anlayarak adamlarına haber vermeyi akıl edinceye kadar onlar gözden kaybolacak bir mesafeye gelmiş bulunuyorlardı. Sakraman ise durumu nihayet kavrayarak bağırmaya başlamıştı:

— Hay kör şeytan.. Bunlar kızı götürüyorlarmış..

Ondan sonra da adamlarını çevresinde toplayarak onlara plânın değişmiş olduğunu, artık eve girmeye lüzum kalmadığını anlatmak için ayrıca çok kıymetli bir kaç dakika daha kaybetti. Sonra da genç kızı, ilerlemekte olduğu yol üzerinde yakalamak üzere adamları yola çıkardı.

Adamlar büyük bir sessizlik içinde teker teker ve dikkati çek-

meden dışarı çıktılar. Büyük bir sessizlik içinde ve hızla ilerliyorlardı. Sakraman da onları belli bir mesafeden takip ediyordu.

Kilisenin önünden geçtikten sonra kilise avlusundaki bir kaç mezarın önünden geçerken arkasında iki gölgenin belirdiğini görmedi. Bu iki gölge, Roben Narkua ve Brankayon'du. Onlar da Sakraman'ı görmemişlerdi. İkisi de kilisenin önündeki mezarların arasından çıkarak yola atladılar. Fakat karanlıkta önlerini görmedikleri için Brankayon, hiç istemeden ve kendisi de farkına varmadan Sakraman'ın tam üstüne düşmüştü.

Sakraman sırtında birden büyük bir ağırlık duydu. Bu ağırlık, Brankayon'un iri gövdesi idi. İki dev böylece sokağın ortasına düştüler. Brankayon yere düştükten sonra derhal yerinden kalkmış ve önünde koşarak ilerlemekte olan Roben Narkua'nın peşi sıra o da koşmaya başlamıştı. Sakraman ise sersemlemiş ve bir an yerinde hareketsiz kalmıştı.

Bu arada da Malatr, işaret ıslığını çalmış bulunuyordu.

Fakat Malatr'ın da yapabildiği bundan fazla bir şey olmadı. Islığı daha bitmeden burnu yerdeki tozlara gömülerek ani bir darbeyle yere yıkıldı.

Islık sesiyle birden kuşkulanmış olan Metr Mersöro ise Malatr'ın yere kapaklanmış olmasına hayretle bakarken kendisi de ani bir darbeyle baygın olarak yere yıkıldı.

Flora bir anda beş veya altı kadar adamla burun buruna gelmişti. Adamlar derhal onun etrafını sardılar. Bağırmak için ağzını bile açmasına vakit kalmadan da boynuna sarılan bir eşarpla ağzı tıkandı ve büyük bir itinayla yerinden kaldırıldığını hissetti.

Bütün bunlar o kadar büyük bir sessizlik içinde ve okadar hızla yapılmıştı ki önde yürümekte olan iki adam arkalarındaki gürültüyü bile duymadılar ve yollarına devam ettiler. Buna karşılık Malatr'ın gürültücü adamlarının seslerini duydular. Sesi duyunca da derhal efendilerinin yanına koştular.

Sakraman'ın adamları kısa zamanda duruma hakim olmuşlardı. İşi kolayca bitirdikleri için sevinçliydiler ve efendileri Sakraman'ın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Fakat onların bekledikleri gibi olmadı. Zira Sakraman gelmedi ve onun yerine bir kasırga geldi. Zira Roben Narkua ile Brankayon bir kasırga gibi aralarına girmiş ve bir ellerinde kılıç, diğerinde de hançerleri olduğu halde hepsini kırıp geçirmeye başlamışlardı.

Gerçekte ise Roben Narkua ile Brankayon kimle döğüştüklerini bilmiyorlardı.

Ancak adamların arasına girdikten sonra onların bazılarını tanımış ve durumu böylece anlamışlardı. Bundan sonra da artık var

güçleriyle bu işi sonuna erdirmekten başka yapacak bir iş kalmıyordu.

Roben Narkua ile Brankayon kısa zamanda, rakiplerinin zayıflamakta olduklarını anladılar. Küçük bir gayret daha göstererek biraz da bilmeden girdikleri bu kötü maceradan muzaffer çıkabileceklerdi. Gerçekte bu gayreti de gösterdiler.

Fakat tam o anda Roben Narkua arkadan gelen ani bir darbeyle boylu boyunca yere yıkıldı. Onun arkasından da Brankayon'un sırtına ağır bir darbe iniyor ve o da yere yıkılıyordu. Bu sırada da Sakraman'ın gururlu sesi duyuldu:

— Alçak herifler, şayet ben yetişmeseydim iki kişinin önünde karma duman olacaktınız.

Onun sesini duyan adamları kendilerine geldiler ama zaten kavga da o sırada bitmiş bulunuyordu.

Sakraman onlara bir süre daha küfrettikten sonra kayıplarını saymaya başladı: Beş ölü, altı kadar ağır yaralı vardı. Diğerleri ise ufak tefek yaralara bakılmayacak olursa sağlam sayılırdı. Bundan sonra da Sakraman öğünerek devam etti:

— Üzerime saldıran o iki kişinin kimler olduklarını tanıyamadım. Fakat şunu kabul etmek zorundayım ki iyi döğüşen adamlardı.

Ölüler yolun kenarındaki hendeğin içine atıldı. Yaralıların da yaraları kısa zamanda biraz sarılarak gurup yoluna devam etti ve uzaklaştı.

Sakraman Flora'yı kolundan tutmuş götürüyordu. Bunu yaparken bir yandan da genç kızı teskin etmeye çalışıyordu.

Bu arada hemen şunu söyleyelim ki Malatr ölmemişti. Yalnız, ensesine yediği darbe onu bir an sersemletmiş bulunuyordu. Bir müddet sonra kendine gelerek yerinde doğruldu ve hiç bir yerinin kırılmamış olduğunu sevinçle gördü.

Sonra çevresine bir göz gezdirdi ve yol üstünde hareketsiz yatmakta olan daha beş kişi olduğunu gördü. Yerinden kalkarak sallana sallana konağa döndü ve odasına çıktı.

Burada gördüğü manzara karşısında hayret daha da büyük olmuştu. Zira, eliyle kilitlemiş olduğu ve anahtarını cebinde taşıdığı kapı aralıktı.

Kapıyı ayağıyla iterek açtı ve bir elinde meşale, diğerinde hançeri olduğu halde içeri girdi.

Yerde Simon'un ağzına tıkamış olduğu bez parçası ve ipler duruyordu. Simon ise odada değildi.

Koşarak altınları koyduğu köşeye baktı. Onlar da yok olmuştu. Malatr'ın dudaklarından iradesi dışında bir çığlık çıktı.

— Çaldılar.. Benim malım altınları çaldılar..

Kapıya vurulan darbelerle ve adını çağıran bir sesle şaşkınlığından kurtuldu. Dış kapı vuruluyordu. Adamlarının sesini tanıyarak açtı.

Adamlar onun karşısında durarak uzun süren bir açıklamaya girişmişlerdi. Biraz sonra da sokağa kadar çıkarak orada yatan yaralı iki kişiyi de sırtlayarak içeri getirdiler.

Malatr bu iki kişiye hayretle baktı. Zira bunlar Roben Narkua ile Brankayon'du. Gözleri parlayarak onların üzerine eğildi:

— Evet yanılmıyorum, onlar..

Sonra kendini tutarak onların isimlerini adamlarının yanında söylememenin daha doğru olacağını düşündü:

«Aptallık etmeyerek bunların adlarını adamlara söylememeliyim. Zira bu iki kişinin yakalanmasıyla elime geçecek olan bin altına onlar da ortak olmaya kalkarlar.»

Adamlara dönerek sert bir sesle şu emri verdi:

— Bunların derhal silâhlarını alın ve sıkıca bağlayarak mahzene indirin. Elinizden kaçıracak olursanız onların yerine sizin asılacağınızı da unutmayın.

Adamlarının ikisi bu işi yaparken o da odasına çıkmıştı. Uzun zaman düşündükten sonra kendi kendine şöyle düşünerek yattı:

«Roben Narkua ile Brankayon'un sayesinde kaybımın hiç değilse bir kısmını telâfi edebileceğim. Ondan sonra da Simon'un peşine düşmek kalıyor. Benden çaldığı paralarımı geri vermek istemezse onun ciğerini sökerim.»

— XVIII —

SİMON'UN İNTİKAMI

Şimdi artık Simon'un ne olduğunu söylemenin zamanı geldi. Böylece Roben Narkua ile Brankayon'un da nasıl olup ortaya böyle hiç beklenmeyen bir zamanda çıkmış oldukları da açıklanmış olacaktır.

Malatr ve Sakraman birbirlerinden habersiz olarak, Flora'yı Metr Mersöro'nun elinden almak için hazırlık yapmakta oldukları sırada Brak konağının yakınındaki Brak kilisesinin bahçe duvarına iki gölge yaklaşıyordu.

Bu iki gölge Roben Narkua ve Brankayon'dular. Brankayon'un omuzunda bir merdiven göze çarpıyordu. Bu merdiveni, bahçe duvarını aşmak için kullandılar ve öte yana geçtikten sonra da Brankayon merdiveni itinayla sakladı. Böylece kilisenin karşısında bulunan eve girmiştiler.

Kapılar kilitli değildi. İçeri kolaylıkla girdikten sonra da zemin katı dikkatle gözden geçirdiler.

Ondan sonra da birinci kata çıktılar. Roben Narkua endişelenerek çok geç kalmış olduklarını ve kuşların oradan uçmuş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bir koridordan geçerken, inleme sesleri duyar gibi oldu ve durarak etrafını dinledi.

Yanılmamıştı. Birinin inlediği duyuluyordu. Sesin geldiği kapıya doğru gitti. Fakat kapıyı açamadı, kilitliydi. Bunun üzerine Brankayon cebinden çakmağını çıkartarak aydınlattı ve Roben Narkua da maymuncuğuyla kapıyı açtı.

Açılan kapının ardında derhal Simon'u gördüler. Yerde sürünerek yuvarlanıyor ve tıkalı ağzından kesik sesler çıkarıyordu. Roben Narkua, ancak yaşlı kadını kurtardıktan ve bağlarını çözdükten sonra kim olduğunu tanıdı. Şaşkınlıkla feryat etti:

— Fakat nerede? O nerede?.. Flora nerede?..

Simon bir zaman onların yüzlerine aptallaşmış bir ifadeyle baktıktan sonra anlaşılmaz sözler mırıldanmaya başlamıştı.

Roben Narkua'nın sürekli ısrarıyla Simon nihayet konuşmaya başladı ve onlara, Malatr'ın Metr Mersöro ile anlaşarak genç kızı nasıl kaçırdığını ve sonradan da onu tekrar ve bu defa Metr Mersöro'nun elinden yolda kaçırdığını, böylece tekrar Düke vermek niyetinde olduğunu anlattı. Fakat tabii bu olaylar sırasında kendisinin oynamış olduğu rolden hiç söz etmemeye özellikle dikkat etti.

Roben Narkua kendisini ilgilendiren kısımdan başka, hikâyenin üzerinde durmamıştı. Netekim Simon sözünü bitirdikten sonra yerinden fırladı:

— Gel Brankayon..

Fakat orada yalnız bırakılacağından korkan Simon da onlarla birlikte gitmek istiyor; ama altınlarını. daha doğrusu kendisinin ve Malatr'ın hissesine düşen altınları da birlikte götürmek istediği için bir yandan onlara kendisini yalnız bırakmamaları gerektiğini anlatmaya çalışırken bir yandan da Malatr'ın altın torbalarını sakladığı dolabın kilitli kapısını zorluyor, açmaya çalışıyordu.

Fakat Roben Narkua'nın acelesi vardı. Yaşlı kadını bekleyemezdi. Onun için derhal ve Brankayon'la birlikte hareket etti. Simon'a da verdiği bilgiye karşı bir iyilik etmiş olmak için giderken şöyle bağırdı:

— Mezarların yanında bir merdiven bulacaksınız, onu kullanın.

Simon ise bu sırada altınların saklandığı dolabın kapısını açabilmek için uğraşıp duruyordu. Nihayet odanın içinde ele geçirdiği demir parçalarını kullanarak ve zayıf göğsünün bütün gücüyle çalışarak dolabın kilidini yerinden oynatmaya muvaffak oldu.

Ondan sonra da zayıf bedeninden umulmayacak bir güçle iki ağır torbayı aldı ve Roben Narkua'nın gitmeden önce yerini söylediği merdivenin bulunduğu yere doğru ağır ağır ilerlemeye koyuldu. Bu arada gözleri de dikkat kesilmişti. Zira biliyordu ki hissesini çalarak ortadan kaybolmak üzere bulunduğu sırada Malatr'ın karşısına çıkması hiç de hoş bir şey olmazdı.

Ağır torbaların altında ezilerek bin bir güçlükle merdiveni buldu ve duvarın üstüne dayayarak üstüne çıktı. Ondan sonra da yine aynı güçlüklerle merdiveni çekerek duvarın öbür tarafına geçirmesi gerekti. Nihayet uzun uğraşmalardan sonra sokağa varabilmişti Oraya varınca ilk işi yol kenarındaki hendeğin içine girerek saklanmak oldu. Orada kendisi gibi hendeğin içine saklanmış olan iki adam gördü. Bunlar Metr Mersöro'nun gelirken getirmiş olduğu adamlardı ve olanları gördükten sonra yapılacak en doğru işin saklanmak olduğunu düşünerek ortadan kaybolmuş ve hendeğin içinde saklanmışlardı.

İki adamla birlikte Simon sabaha kadar bekledi ve gün ışıyınca da adamlarla birlikte doğruca Por Sen Landri sokağındaki eve gitti.

Yorgunluktan bitaptı. Fakat yine de kendini toplayarak evin önüne geldiği zaman içeri girmeden önce ilk işi torbalarını sıkıca yakalayarak evin içinde en gizli köşesine saklamak oldu.

— XIX —

İZABO'NUN SON TEDBİRLERİ

Ertesi günün sabahı ise Sakraman İzabo'nun karşısına çıkıyor ve onun sessizce, başının işaretiyle sorduğu soruya yerlere kadar eğilerek gururla cevap veriyordu:

— Emirlerinize uygun olarak hareket edilmiştir, Madam.

İzabo, Sakraman gireli beri takındığı sakin yüzünün hatları değişmeksizin ve sorusuna aldığı cevap üzerinde fazla durmadan tekrar sordu:

— Onu sana söylediğim yere götürdün değil mi?

— Evet Madam.

Başını eline dayayarak bir zaman düşündükten sonra İzabo yerinden kalktı ve Sakraman'a da kendisini takip etmesi için işaret etti:

— Benimle birlikte gel. Krala gideceğiz.

Salonlar, avlular, bahçeler geçerek Kralın bulunduğu yere geldiler.

Altıncı Şarl bir koltukta oturuyordu. Çok sıkıntılı olduğu görülüyordu.

İzabo onun yanına yaklaşırken gözleri büyük bir dikkatle Kralın yüzünde dolaşıyordu.

Zavallı meczup kralın ise İzabo'yu görür görmez gözlerinde garip pırıltılar uçuştu. İzabo o sırada Kralı büyük bir saygıyla selâmlamakta olduğu için Kralın bakışındaki bu manayı göremedi.

Tatlı ve ahenkli sesiyle Krala tebessüm ederek konuştu:

— Kralın günden güne daha iyi olduğu görülüyor.

Şarl onun sözlerini başıyla tasdik etti ve solgun bir gülümsemeyle:

— Evet. Bana mucizevî bir ilâç, bir su içiriyorlar ve bu sayede de kendimi günden güne iyi hssediyorum.

İzabo en okşayıcı sesiyle cevap verdi:

— Majesteleri, yakında kendilerini ziyarete Burgonya Dükü olan yeğenlerinin geleceğini unutmamışlardır sanıyorum. Kral hazretleri halen daha önce de söylemiş oldukları kararlarında mıdırlar?

Kral enerjik bir hareketle cevap verdi:

— Evet.

Ondan sonra da yine canlı bir şekilde sözlerine devam etti:

— Kararım katidir. Yeğenimiz Burgonya Dükü Paris şehrine girdiği gün onun için tahttan feragat edeceğim. Veliaht Şarl kötü bir evlâttır. Onu bizden sonra hüküm sürecek şerefe lâyık görmüyorum. Fransa ve Burgonya saraylarını temsil eden zevatın önünde imzalayacağım feragatnamemin hazırlanması gerekli her şeyin yapılmasını istiyorum.

İzabo ona canlı bir şekilde cevap verdi:

— Her şey hazırdır.

Kral, anormal hareketlerle garip tavırlarla gülmeye başlamıştı:

— Bana gelince, ben de tahttan feragat ettikten sonra bir manastıra çekilerek kendimi ibadete vereceğim ve son günümü bekleyeceğim.

Kraliçe onun bu sözleri üzerine pek üzgün bir tavırla cevap verdi:

— Fakat Sir, bu da çok fazla değil mi?

Şarl, ayağıyla yere vurarak ısrar etti:

— Hayır.. Manastıra çekilmek istiyorum.

— Fakat Sir, böyle bir şeyi Kralın kendi arzusuyla yapmış olduğuna kimse inanmayacaktır.

Bunun üzerine Kral ani bir hiddetle yerinden doğruldu:

— Öyle mi? Güzel. O halde beni dinleyin: Tahttan feragat et-

tikten sonra bu merasimin yapılacağı aynı kilisede ve aradan hiç zaman geçirmeden, orada bulunanların ve halkın gözü önünde manastıra çekilmek istediğimi söyleyeceğim. Ben böyle olmasını istiyorum. İtiraz istemem. Şimdilik daha bir zaman Kral benim. Ben halkın ve saray adamlarının önünde manastıra girmek istediğimi söylersem, aksini iddia etmeye kim cüret edebilir? Kral olduğum için ben de herkes gibi istersem manastıra çekilmek hakkına sahip değil miyim?

İzabo, Kralın bu kesin ifadesi karşısında daha fazla direnmenin lüzumsuz olduğunu anladı:

— Her şey Kralın irade ettiği gibi yapılacaktır.

Kralın onun sözlerini işitmiş olduğu bile şüpheliydi. Zira o sırada kendini bir koltuğa atmış katıla katıla gülüyordu:

— Manastıra, manastıra.. Deli Kral manastıra.. Güneş ona kadar gelmemeli. Onun yeri güneşten uzak bir manastır köşesidir.

Kraliçe yanından ayrılıncaya kadar da Kral aynı şekilde kahkahalar atarak aynı sözleri tekrarlamaya devam etti:

— Manastıra. Manastıra.. Deli Kral manastıra gidecek..

İzabo Kralın yanından ayrılarak gizli köşesine çekildiği zaman orada bir süre sessiz durduktan sonra kapının dibinde beklemekte olan Sakraman'a seslendi:

— Sakraman fikrimi değiştirdim. Beni Bon Püi sokağında o deli kadının yanına götür.

Sonra da kendi kendine söylenmeye başladı:

— Pasavan işin içinde oldukça insan hiç bir zaman bütün tedbirleri aldığını söylememeli. Böylece şayet teşebbüsümde başarısızlığa uğrarsam bile deli kadın benim elimde kalmış olur.

İki saat kadar sonra da İzabo'nun arabası Bon Püi sokağının yanındaki Traversin sokağının köşesine gelmiş bulunuyordu. İzabo arabadan indi ve Sakraman'ın koluna dayanarak yolun geri kalan kısmını yaya gitti.

Metr Jerve tarafından tedavi edilmiş olan Flora'nın annesi iyileşerek ayağa kalkabilecek kadar kuvvetli hale gelince evine dönmek istemişti. İzabo evine vardığı zaman zavallı kadını evinde buldu.

Kadınla karşı karşıya gelince ilk olarak, İzabo biraz şaşırdı: Deli kadın kendisini tanımamıştı. Kraliçeyi ve onunla daha önce yapmış olduğu konuşmaları unutmuştu. Flora Mersöro adı bile üzerinde en küçük bir etki yapmadı.

İzabo umutsuzluğa kapılmayarak onunla uzun bir zaman konuştu. Kadının hafızasını uyandırmak için çok çalıştı. İzabo yanından ayrılırken Bon la Fol'ün hafızası kısmen yerine gelmiş, hiç

değilse kendi öz kızına karşı duyduğu kin ve nefret duygusu İzabo'nun yardımıyla yeniden uyanmış bulunuyordu.

İzabo eserine gülümseyerek baktı ve onun yanından ayrılmadan önce her şeyin iyice anlaşılmış olduğunu bir kere daha görmek istedi. Bon la Fol onu bu konuda tatmin edecek şekilde cevap verdi:

— Müsterih olunuz. Her şeyi anladım ve unutmayacağım. Bunu kızım için, demek ki biraz da kendim için yapacağım.

İzabo onun artık gizli açıklamalarını unutmayacağından emin olarak yanından ayrıldı ve Sakraman'ın refakatinde arabasına döndü.

Konağının önüne geldikleri zaman İzabo eğilerek Sakraman'a gizli bir emir verdi ve Sakraman da efendisinin emrini yapmak için derhal hareket etti.

İzabo ise konağına girerek gizli köşesinde yastıklar ve kürklerle örtülü divanının üstüne uzanmıştı.

Aradan bir zaman geçtikten sonra Sakraman'ın geldiğini görerek yerinden doğruldu:

— Emirlerinizi Metr Kaplüş'e götürdüm Madam. Arzularınız derhal yerine getirilecektir.

İzabo başıyla tasdik ederek tekrar düşünceye daldı.

Aradan biraz geçtikten sonra da tekrar başını kaldırarak Sakraman'a:

— Dö Jiyak'ı ne zamandır göremiyorum. Öyle anlaşılıyor ki bu kadının bana olan bağları yavaş yavaş gevşemeye başladı. Gerçekten yokluğunu duymaya başladım.

— Kraliçe kendisini çağırmamı arzu ederler mi?

İzabo esneyerek cevap verdi:

— Evet. Canım sıkılıyor. Onunla gevezelik ederek vakit geçirebilirim.

Sakraman çıkmak için kapıyı açtı ve tam odadan çıkacağı sırada İzabo:

— O arada Sir dö Jiyak'a da haber ver: Buraya gelerek beni arka salonlardan birinde beklesin.

Sonra da dev uşak onun bu sözlerinin ne demeye geldiğini soruyormuş gibi yüzüne bakınca devam etti:

— Ona. karısının burada benim yanımda olduğunu ve benim kendisiyle görüşmek için onu çağırtmış olmamı karısının görmesini istemediğimi söylersin.

Bütün bu gidip gelmeler, konuşmalar, görüşmeler oldukça uzun bir zaman almıştı. Kraliçenin önünde Dam dö Jiyak ilk olarak göründüğü zaman da bu sebeple, akşam olmak üzereydi. Kraliçe ona sitemli bir sesle:

— Nihayet.. Fakat güzelim, seni görmek için her defasında aratmam mı gerekecek?

Dam dö Jiyak gülümsemeye çalışarak:

— Hayır Madam. Sizi unutmuş değilim, tabii.. Fakat bu gün kendimi pek iyi hissetmiyorum da..

— Ne kadar kötü.. Burada hiç kimse kalmadı. Saray adamları, asiller hepsi de Dükle birlikte Sen Döni'deler. Bildiğin gibi Paris'e törenle girişimiz yarından sonra yapılacak. Onlar da bu töreni hazırlamak için Dükle birlikte hepsi de Sen Döni'ye gittiler. Ben de burada sıkıntıdan çatlıyorum. Bu gece için yalnız ikimizin katılacağı bir gece eğlencesi düşünmüştüm. Fakat sen de kendini iyi hissetmediğini söylediğine göre demek ki bundan da vaz geçmek zorunda kalıyoruz. Neyse, ziyanı yok..

Dam dö Jiyak kendini toplamaya çalışarak cevap verdi:

— Evet Madam, kendimi iyi hissetmiyorum. Fakat bu, Kraliçenin istediği zamanlarda kendisine refakat etmek şerefi ve zevkinden mahrum olacak kadar büyük bir rahatsızlık değil.

Kraliçe bunun üzerine bu konu üzerinde daha fazla durmayarak gece eğlencesini bir karara bağlamak için devam etti:

— Öyle mi? Demek eğlenceye katılabilirsin? Buna çok sevindim.

Sonra da esrarlı bir sesle devam etti:

— Düşün bak, bana yeni söyledikleri bir ev var. Oraya gitmeyi ne kadar istiyorum bilemezsin.. Dediklerine göre burası eski bir büyücünün eviymiş. Şayet istersen bu gece, gece yarısında bu büyücünün evine gideriz.

— Fakat Madam bana henüz bu evin nerede olduğunu bile söylemediniz.

İzabo bir zaman onun yüzüne dikkatle bakarak cevap verdi·

— Doğru, az kalsın unutuyordum.

Sonra bir an sustu ve kelimelerin üstüne basarak ağır ağır konuştu:

— Site'de bir evmiş burası, şey sokağı.. Neydi? Dur bakayım, Fev sokağında.

Madam dö Jiyak bu sözler üzernie aniden yerinden doğrulmuştu. Korku ve şüphe dolu bir sesle söylendi:

— Fev sokağı..

İzabo ise onun durumundaki ani değişikliğin farkında olmamış gibi gülümseyerek devam ediyordu:

— Benimle geliyorsun değil mi?

— Bu bir emir mi, Madam?

İzabo, Dam dö Jiyak'ın bu sorusu karşısında şaşırmış gibi:

— Deli misin, güzelim? Bu işte emir olur mu hiç?.. Sadece sana

bir gece eğlencesi teklif ediyorum; isteyip istememekle ve kabul edip etmemekte serbestsin.

— O halde sizden çok üzülerek özür dilerim. Zira siz de görüyorsunuz ki rahatsızım. Eğlencenize katılmaya takatim olmayacak.

İzabo genç kadının bu teklifi reddine kırılmış gibi donuk bir ifadeyle cevap verdi:

— Güzel. Demek sandığımdan da daha hastaymışsın. Haydi o halde git de yat güzelim, umarım çabuk iyileşirsin.

— Majestelerinin bana kırılmamış olduklarını ümit ederim.

İzabo'nun cevabı yalancı bir kibarlık gösterisi oldu:

— Yok canım.. Ben o kadar taş yürekli bir kimse miyim?.. Dostlarımı sadece kendim için değil onların kendileri için de severim ben. Şimdi doğruca yatmaya git ve istirahat et benim iyi Dö Jiyak'ım. Sana olan dostça yakınlığımın da hep aynı kaldığını aklından çıkarma.

Genç kadın uzaklaşırken İzabo da onun arkasından öldürücü bir bakış fırlatıyor ve kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Biliyordu.. Bundan zaten şüpheleniyirdum. Şimdi ise artık eminim Pasavan'la bir olarak bana ihanet ediyordu. Hem de kimbilir ne zamandan beri?..»

Genç kadının onun yanından ayrılmasından sonra da İzabo, Sakraman'a dönerek sordu:

— Dö Jiyak?

— Majestelerinin emirlerini bekliyor.

İzabo bir zaman sabırla bekledi ve sonra Sakraman'a, Dö Jiyak'ı çağırması için emir verdi.

İzabo'nun Sir dö Jiyak'la konuşması oldukça uzun sürdü. Hemen her konudan biraz söz ettiler. Kraliçe anack Dö Jiyak onun yanından ayrılmak için kendisini selâmlamak üzere önünde eğildiği zaman görüşmenin gerçek yanını ortaya çıkardı:

— Size şunu da sormak isterdim: Bundan bir süre önce bana, karınızın bazı davranışlarından şüphe etmekte olduğunuzu ve size ihanet etmekte olduğunu sanmanızı gerektirecek davranışlarının gözünüze çarpmış olduğunu söylemiştiniz. Ben de buna karşılık size, karınızın size çok bağlı olduğunu ve kendisinden şüphe etmekle gerçekten vesveseli bir koca durumuna düşeceğinizi söylemiştim. Oysa bu gün, üzülerek söylemeliyim ki bu düşüncenizde haklıymışsınız.

Dö Jiyak dişlerini gıcırdatarak Kraliçeye yalvarır gibi baktı:

— Sizden istirham ederim Madam, bildiğiniz bir şey varsa bana söyleyiniz.

Kraliçe ona dostça bakarak ve gittikçe daha tatlı bir sesle cevap verdi:

— Hayır, hiç bir şey bilmiyorum. Demek istiyorum ki kesin olarak hiç bir şey söyleyemem. Fakat emin olmak istiyorsanız, bu gece bile kesin bir sonuca varabilirsiniz: Fev sokağını biliyorsunuz, değil mi? O sakakta, büyücünün evi adıyla bilinen eski bir ev olduğunu da biliyor musunuz? Demek biliyorsunuz? Güzel. O halde birazdan buradan çıktıktan sonra o eve doğru küçük bir gezinti yapın. İçeri girmenize lüzum yok. Sadece kapının önünde durarak bekleyiniz. Öyle sanıyorum ki aradan çok zaman geçmeden oradan, şüphelendiğiniz kimsenin çıktığını veya oraya geldiğini göreceksiniz.

Kendini güçlükle tutmakta olan Dö Jiyak garip bir sesle sordu:

— Ya ne kimsenin girdiğini ne de kimsenin çıktığını görmezsem?

Kraliçe onun sorusuna soğuk bir şekilde cevap verdi:

— O zaman da anlarız ki ikimiz de düşündüklerimizde yanılıyormuşuz. Şüphe ettiğimiz kimsenin masum olduğunu anlayarak kendisinden gerekirse özür dileriz.

Dö Jiyak bunun üzerine kapıya doğru hızlı ve sert adımlarla ilerledi:

— Derhal oraya gidiyorum.

İzabo onun arkasından gülerek baktı ve divanının üzerine uzanarak yastıkların arasına gömülürken de düşünmeye koyuldu:

«İşte böylece Sir dö Jiyak için de pek sevdiği ve kendisinden ayrılamayacağını bildiği güzel Kontes dö Toner'le evlenmek için aradığı fırsat da çıkmış oluyor. Sanırım bundan sonra artık onu elinden kaçırmaz.»

— XX —

FEV SOKAĞI

Aynı günün akşamı Pasavan ile Talazar, at uşakları Brankayon ile Roban Narkua'nın kaybolmuş olmalarından ötürü endişeli olarak, her gün yapmakta oldukları ve Kraliçe İzabo ile Dük dö Burgony'nin Paris şehrine giriş töreni hazırlıkları arttıkça, törenin günü yaklaştıkça daha da sıklaştırmış oldukları esrarengiz ziyaretlerinden birinden daha dönüyorlar ve eve doğru ilerlerlerken bir yandan da kaybolmuş olan Roben Narkua ile Brankayon'un başlarına ne gelmiş olabileceğini tartışıyorlardı.

Eve girdiklerinden kısa bir zaman sonra da kapıya belli aralıklarla vurulduğunu duydular. Sesleri duyan Pasavan arkadaşına, gelenin Dam dö Jiyak olduğunu, zira kapıya, Pasavan'ın Dam dö Jiyak'a verdiği şifre ile vurulmakta olduğunu söyledi.

Sonra da yüzünde beliren açık bir acıma ifadesiyle devam etti:

— Zavallı kadın, umarım kendisini tehdit eden bir tehlike yoktur.

Ayak seslerini gizleyerek ikisi de usulca kapıya yaklaştılar. Pasavan kapının üzerindeki küçük gözetleme deliğini açarak dışarıya bir göz attı ve kapının önünde duran bir gölgeden başka bir şey görmeyerek açtı.

Gerçekten gelen de Madam dö Jiyak'tı. Sessizce içeri süzüldü.

İçeri girer girmez de Kraliçeyle yapmış olduğu manâlı konuşmayı naklettikten sonra sözlerini şöyle bitirdi:

— Madam İzabo'nun kafasından yeni neler geçirdiğini bilmiyorum. Fakat sizin saklandığınız yeri biliyor. Burada artık emniyette sayılmazsınız. Bir an önce burayı terkediniz.

Pasavan genç kadının yüzüne tatlı bir şekilde bakarak cevap verdi:

— Bu hareketinizle bir kere daha, bizi kurtarmak için kendinizi açık bir ölüm tehlikesine atmış oluyorsunuz.

Talazar da duygulanmıştı. O da genç kadına şunları söyledi:

— Her görüşmemizde bizi bir ölüm tehlikesinden kurtarıyorsunuz. Siz artık bizim iyilik meleğimiz oldunuz, Madam..

Pasavan da delikanlının sözlerine tatlı ve sıcak bir tebessümle katılarak onu destekledi ve kararını açıkladı:

— Burada tuzağa tutulmuş gibi beklemektense yapabileceğimiz çok daha iyi bir şey var. Madam, mantonuza sarınınız, buradan derhal gidiyoruz. Talazar ile ben sizi oturduğunuz yere kadar götürmek şerefine nail olmak istiyoruz.

Işıkları söndürdüler ve salonu geçerek çıkış kapısına doğru yürüdüler.

Fakat tam o sırada da kapı vuruldu. Dam dö Jiyak elinde olmaksızın mırıldandı:

— Yazık, çok geç..

Genç kadının bu sözleri dudaklarının arasından mırıldanmış olmasına rağmen Pasavan onun ne söylediğini duymuştu. Onları eliyle durdurdu, kapının küçük gözetleme penceresini aralayarak dışarı baktı. Gözleri karanlığı delen bir parlaklıkla bundan önce yaptığı gibi pencereden dışarsını boydan boya dolaştı. Ondan sonra da gözetleme penceresini kapayarak arkadaşlarını içeri götürdü.

İçerdeki ikinci odaya girdikleri zaman Talazar mumları yakar-

ken Pasavan da onlara, dışarda gördüğünü büyük bir soğukkanlılıkla anlatıyordu:

— Dışarda İzabo ve yanında da Sakraman vardı.

Kendine hakim olmayı büyük bir güçle başarabilmiş olan Dam dö Jiyak merakla sordu:

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz, Şövalye?

Pasavan en tehlikeli anlarda takınmak adetinde olduğu çocukça tavrı ile cevap verdi:

— Tabii onları derhal kabul edeceğiz. Fransa Kraliçesini insanın kapısında bekletmesi gibi bir kabalık yapabilir miyiz?

Aradan bir kaç saniye geçtikten sonra da kapıya bir daha vuruldu. Pasavan yalancı bir telâşla:

— Kraliçe sabırsızlanıyor.

Sonra Talazar'a döndü:

— Baron, Madamı sizin refakatinize bırakıyorum. Ne olursa olsun, onun evine sağ salim dönmesini sağlayınız. Ayrıca sizi yolda hiç kime de görmemelidir.

Talazar gülümseyerek cevap verdi:

— Çok iyi anladım. Kendilerinin emniyetini bizim emniyetimizden daha önce düşünmez ve bunu sağlayamazsak kendimi ben de sizin gibi şeref borcumu yerine getirmemiş sayarım. Geliniz Madam.

Pasavan onun sözlerini başını tasvip makamında eğerek dinledi ve gülümseyerek Talazar'a teşekkür etti. Ondan sonra da genç kadınla Talazar'ın yandaki odaya geçmelerini bekleyerek onlar gözden kaybolduktan sonra mahmuzlarını şakırdatarak kapıyı açmaya gitti.

Küçük pencereyi açtığı zaman İzabo'nun kısık bir sesle konuştuğunu duydu:

— Açınız, Sir dö Pasavan. Sizin kötülüğünüzü istemeyen bir kadına kapınızı açınız.

Pasavan alaycı bir sesle cevap verdi:

— Bir kadın mı? Onu anladım. Fakat kapıyı açmadan adınızı söylemek nezaketini..

Kraliçenin biraz kalın ve ahenkli sesi Pasavan'ın sözünü keserek cevap verdi:

— Izabo.

Sonra da artık hiç de alaycı sayılamayacak bir sesle devam etti:

— Hangi İzabo diyerek düşünmeniz ihtimaline karşı «Fransa Kraliçesi» de demem gerekiyor mu?

Pasavan konuşmayı, İzabo'nun kendilerini kötü bir anda yakalamış olduğu kanısına kapılmaması için yeteri kadar uzatmış oldu-

günu düşünerek cevap vermedi. Zira Pasavan için, kendi üzerinden şüpheyı atmak aynı zamanda Dam dö Jiyak üzerinden de atmaktı. Zira o anda Pasavan kendi emniyetinden çok Dam dö Jiyak'ın emniyetle olmasıyla ilgileniyordu. Kapıyı açtı ve çok ince bir saray adamı nezaketiyle Kraliçenin önünde eğilerek onu selâmladı. İzabo içeri girince Sakraman'a emretti:

— Siz burada kalınız Sakraman.

Sonra da kendisine çok yakıştırdığı ahenkli yürüyüşüyle ilerleyerek girişteki odayı geçti ve salona doğru yürüdü. Az önce Dam dö Jiyak'ın oturmakta olduğu eski bir koltuğa oturdu. Sonra da Pasavan'a:

— Sir dö Pasavan, dört gündür buraya sığınmış olarak yaşıyorsunuz. Bunu, az önce bana atfetmiş olduğunuz kötü niyete karşılık olarak söylüyorum. Zira dört gündür burada olduğunuzu bildiğime göre aradan dört gün geçtikten sonra ziyaretinize gelmek yerine kötü niyetimi tatbike koyabilirdim. Bunu yapmak için de yeteri kadar muhafızı buraya sevketmek çok kolaydı.

— Her şeyi bu kadar eksiksiz bilen Kraliçe herhalde benim burada yalnız olmadığımı ve Baron dö Talazar ile birlikte bulunduğumu da biliyorlardır, değil mi? Kendileri bilhassa kenarda kalmayı tercih ederek yan odaya geçtiler.

— İki de yoldaşınız yok mu? Dediklerine göre iki at uşağınız da burada sizinle birlikte bulunuyormuş.

Pasavan gülümseyerek cevap verdi:

— Haklısınız Madam. Fakat onlar şu anda burada değiller.

Kraliçe gözlerini Pasavan'a dikerek sordu:

— Burada siz ve Barondan başka kimse bulunmadığını kesin olarak söylüyor musunuz?

— Majesteleri evi dolaşmak isterler mi?

Kraliçe bir an sessizce durdu ve şöyle düşünmeye koyuldu:

«Yalan söylemesini bilmiyor. Dö Jiyak buradadır. Fakat işin ucunda bundan bana ne? Onu kocası düşünsün.»

Sonra da Pasavan'a şöyle cevap verdi:

— Hayır. Buna hiç lüzum yok. Benim sizin sözünüze güvenim vardır.

Titreyen bir sesle devam etti:

— Şövalye, şu anda Sen Döni'de Dük dö Burgony'nin yanında bulunmalıydım. Herkes beni orada sanıyor. Daha oraya gitmemiş olmamın sebebini biliyor musunuz?

Böyle söyleyerek ayağa kalktı ve Pasavan'ın önünde durdu. Gözleri onun gözlerine dikilmiş ısrarla bakıyordu:

— Bana bakınız, Şövalye.. İyi ve dikkatle bakınız. Gözlerinizin

önünde şu anda bulunandan daha tam ve mükemmel bir güzellik bulunabileceğini düşünebilir misiniz?

Pasavan bu sahneden sıkıntı duyuyormuş gibi sessizce duruyordu.

— Cevap veriniz bana.. Cevabınızı bekliyorum Şövalye.

— Gerçekten de Madam, eşi bulunmaz güzellikte bir heykelsiniz.

— Bir heykel? Hayır, bir kadın..

Sonra da sözlerini yeterince etkili bulmayarak devam etti:

— Yok, hayır Şövalye, önünüzde soğuk bir heykel yok. Aşkın tutsağı olmuş bir kadındır karşınızda gördüğünüz. Şayet bunu görmüyorsanız, demek ki görmek istemiyorsunuz. Ya da ne bileyim, kalbiniz belki de size ait olmadığı için..

Sözlerini bitiremedi. Kalbi sıkışıyormuş gibi heyecanlanmıştı. Heyecanla devam etti:

— Bir kelime söyleyin, gitmekten vaz geçeyim, Şövalye.. Jan San Pör de beni Sen Döni'de beklesin dursun. Sabırsızlanır ve ordusunun başında Paris'e yürümeye kalkarsa o zaman da siz yanımda olacağınız için korkmak aklıma bile gelmez. Şehrin ve sarayın hakimi olarak onu siz karşılar ve gerekeni yaparsınız. Bu defa artık ip boynundan sarkmaz. Kılıçla görürsünüz işinizi. Ya da cellâdın baltasıyla işi bitirilir.

Pasavan ise onu dinlerken kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Haydi canım, sanki ben İzabo'yu tanımazmışım.. Onun kafasının içindeki bir melânete âlet olmayacak bir aşk düşünülemez. Âşık olamaz, o. Ancak âşık imiş gibi görünerek kimbilir ne çeşit bir dolap çevirmeyi düşünüyordur..»

İzabo o sırada Şövalyenin yüzüne eğilerek titreyen bir sesle soruyordu:

Cevabınızı bekliyorum, Şövalye..

Pasavan çocuksu ifadesini takınarak safça cevap verdi:

— Madam, Jan dö Burgony'yi şimdiye kadar en az dört kere irademe altında tutmak imkânını buldum. İsteseydim onu öldürmeme kimse engel olamazdı. Şimdi niçin onu öldürmek isteyeyim?

«Ayrıca şunu da belirteyim ki onun yaşaması veya ölmüş olması benim için hiç bir şey ifade etmez. Biliyorum, siz onun mülkünü, Dükalığını ele geçirmek istiyor olabileceğimi düşünüyorsunuzdur. Fakat bu mülkü ve zenginlikleri ne yapayım istiyorsunuz?.. Kendime ait olanla rahatça yaşıyorum. Bunun için de hırsızlık ve dürüst olmayan diğer yollarla elde edeceğim bir servet beni ancak iğrendirir. Sizinle hiç bir zaman anlaşamayacağız, Madam. Çünkü siz yukarda, cemiyetin kaymak tabakasına mensup insanların dilini

konuşuyorsunuz. Ben ise aşağıda ezilen, yokluk içinde yıpranan insanların dertlerini dile getirmeye çalışıyorum.»

İzabo onun sözlerini büyük bir dikkatle dinlemişti. Son olarak, zayıf da olsa bir imkân daha denemek istiyordu:

— Haklısınız. Sizin bu çeşit hırsları olan bir adam olmadığınızı unuttum.

Bir an düşündükten sonra da şöyle devam etti:

— Bu güne kadar hayatımda en önemli saydığım şeylerden sizin için vaz geçiyorum. Alnımdaki bu kralî tacı ayağımla itiyorum. Seninle birlikte olmak için gerekirse ekmeğimi dilenerek çıkarmaya razıyım. Beni yine de istemiyor musun? Senin tarafından sevilmek için daha ne yapmalıyım?

Pasavan ona istemeyerek de olsa indirdiği bu darbenin daha az aşağılayıcı daha az küçük düşürücü olmasını sağlamak için elverişli kelimeler arıyordu.

Fakat İzabo ona daha fazla düşünecek zaman bırakmadı. Gözleri parlayarak yeniden konuşmaya başladı:

— Susuyorsunuz. Bir şey söylemediniz. Fakat dikkat edin: İzabo'nun aşkını ittiğinize göre demek ki kalbinizde bir başkası var. Bu doğruysa kalbinizde taht kurmuş olan o kadın çok çekecektir. Çünkü onu bulacağım.

— Madam, sizin de az önce söylediğiniz gibi, kalbim artık bana ait değildir. Onu birine verdim ve ben kalbini verdiği kimseden geri almayan bir kimseyim. Sevdiğim kimseye gelince: Onu siz uzun yıllar kin ve nefretinizle kovaladınız. Fakat artık ona karşı hiç bir şey yapamazsınız.

Bu sözlerin manâsı artık çok açıktı. Gerçekten İzabo da onun ne söylemek istediğini anladı. Hiç bir şey söylemeksizin öyle sessizce bir zaman durdu. Gözlerinden alev saçan bakışlar içinde daldı:

«Bu yiğit adamın tam bir örnek âşık olduğunu unutmamalıydım. Yeryüzünde, sonuna kadar sadık kalacak olan bir tek kişi tanıyorum. İşte bu adamı da talih, kalbini bir başkasına vermiş olduğu zaman karşıma çıkardı. İlk defasında onun kalbine giren, dolayısıyla da benim karşıma çıkan Odet Rozelis idi. Şimdi ise karşıma bu sefer de Flora Mersöro çıkmış bulunuyor. Fakat bu adam, sevdiğine karşı hiç bir şey yapamayacağımı söylerken yanılıyor. Odet Rozelis öldü. Yakında da Flora Mersöro, giden hiç kimsenin geri gelmemiş olduğu o meçhule giderek Odet Rozelis'i takip edecek.

Görüldüğü gibi, ikisinin arasında korkunç bir yanlışlık vardı. Zira, Pasavan Kraliçeye cevap verirken, on bir yıl önce ölmüş bulunan Odet Rozelis'i düşünmüştü. İzabo ise, ölümden sonra bile

devam eden böyle bir aşk tasavvur edemediği için Pasavan'ın bu sözüyle Flora Mersöro'yu kasdettiğini sanmıştı. Böylece bu konuşmadaki anlaşmazlığın masum kurbanı, günahsız Flora oluyordu.

Kararını verdikten sonra İzabo artık her zamanki emin ve hakim tavrına dönmüştü. Daha önceden oturmakta olduğu koltuğa giderek oraya bıraktığı mantosunu aldı ve zarif bir hareketle omuzuna attı. Sonra da Pasavan'a:

— Bu son sözünüz mü?

Pasavan da cevap olarak sessizce eğildi.

İzabobunun üzerine mantosunun yakasındaki kapüşonu kaldırdı ve mantosuna sarınarak kapıya doğruldu. Kapıyı açarak Sakraman'a seslendi:

— Dönüyoruz, Sakraman.

Böyle söylerken gülümsüyordu. Hareketleri o kadar büyük bir rahatlık ifade ediyordu ki bunu gören Pasavan da rüya görmüş olabileceğini düşünerek kendi kendini şöyle bir yokladı.

İzabo ayrılmadan önce Pasavan'a döndü:

— Sen Döni'ye gidiyorum. Söyler misiniz Sir dö Pasavan, şehre girişimizi görmeği düşünüyor musunuz?

Pasavan alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Bu kadar büyük bir töreni kaçırmak istemem, Madam.

— O halde, Parvi meydanında erken saatten yer almanızı tavsiye ederim. Orada sizi çok ilgilendireceğini umduğum bir manzarayla karşılaşacaksınız.

— Tavsiyenizi unutmayacağım Madam.

Sonra boyunu daha dikleştirerek İzabo'nun gözlerinin içine baktı:

— Gitmeden önce size bir şey söylememe izin verir misiniz, Madam?

— Buyurun Şövalye, sizin gibi bir kimsenin sözleri en büyük dikkatle dinlemeye lâyık olacak kadar önemlidir.

— O halde söyliyeyim: Sen Döni'ye gitmeyiniz, Madam. Jan dö Burgony'nin peşini bırakınız.

Merakı arttıkça yüzündeki gülümseme de artan İzabo sordu:

— Niçin Şövalye?

— Çünkü Madam, Jan dö Burgony'yi öldürmek istemiyorsam da onun bütün yolsuz teşebbüslerini de başarısızlığa uğratmak için elimden geleni yapmaya kararlıyım. Her gittiği yerde, tabii siz de onunla birlikte olursanız siz de onun gibi beni karşınızda bulacaksınız. Şunu da hiç öğünmeden ekleyeyim ki Madam, Dük bütün gücüne rağmen benimle boy ölçüşebilecek bir kimse değildir. Onunla olacak her karşılaşmamızda, her çekişmede, ben küçücük adam o de-

vin hakkından geleceğim. Jan dö Burgony bütün yolsuz teşebbüslerinde başarısızlığa uğrayacaktır.

Fakat İzabo'nun kaderi çizilmişti. Tereddüdü çok kısa sürdü. Doğrularak meydan okur gibi dikildi ve beyaz dişlerini göstererek alaycı bir tebessümle Pasavan'ı süzerken kapının eşiğinden atladı:

— Haklısınız Şövalye. Fakat sizin bu öğütünüz de bütün öğütlerin akıbetine uğramaktan kurtulamayarak tutulmayacak. Şimdilik hoşça kalın Şövalye. Siz de benim tavsiyemi unutmayın: Meydanda erkenden yerinizi alın. Yarından sonra..

Pasavan kapıyı kaparken:

— Orada olacağım Madam.

Sonra da Kraliçe Sakraman'ın kolunda uzaklaşırken kendi kendine söylendi:

— Orada olacağım ve şayet işler de benim umduğum yönde gelişecek olursa o zaman çok geç de olsa benim orada bulunduğuma pişman olacaksınız.

— XX —

BÜYÜCÜNÜN EVİ

Pasavan kapıyı kapamadan önce sokağa bir göz attı. İlerde, gölge bir yerde ne olduğu anlaşılamayan bir kaynaşma farketti. Sonra ağır ağır kapıyı kapadı.

Milon'un yanına geldiğinde ise Dam dö Jiyak'ın yüzünün çok solgun olduğunu gördü. Fakat genç kadının heyecanlanmış olduğu için böyle solmuş olacağını tahmin ederek pek fazla önem vermedi. Onlara derhal kapının önünde gördüklerini anlattı:

— Öyle sanıyorum ki kapının önünde, bir takım adamların başında Sir dö Jiyak bekliyordu. Buna rağmen şundan emin olunuz ki Madam, evinize sağ salim ve kimse tarafından görülmeden gideceksiniz. Bunun için de sizden müsterih olmanızı tekrar rica ederim.

Genç kadın Pasavan'ın bu sözlerine onu şaşırtan bir umursamazlık ve sesinde anlamı anlaşılamayacak bir tatlılıkla cevap verdi:

— Ölümden korkmuyorum.

Pasavan onun bu aşırı duygululuğu karşısında dikkatini çeken bu durumu daha da yakından inceleyecek sebebini araştırmaya karar verdi.

Talazar da merakını çeken bir konuyu öğrenmek istiyordu:

— Sizi yakalatmak isteyen asıl İzabo değil midir?

— Mümkündür. İzabo söz konusu olduğu zaman her şey mümkündür. Fakat bunu pek sanmıyorum. Zira İzabo bana kendisi için de önemli olduğunu söylediği bir randevu verdi. Randevumuz yarından sonradır. Onun için, beni bu gece öldürtmek isteyeceğini sanmıyorum. Her ne ise, öyle sanıyorum ki bu sorunun cevabını öğrenmek için daha uzun zaman beklememiz gerekmeyecek. Zira kapının önünde bulunan kimseler herhalde artık saldırırlar.

Dam dö Jiyak kederli bir tavırla düşünceye dalmış olduğu sırada Pasavan ile Talazar arasında alçak sesle kısa süren bir konuşma oldu. Bunu takiben de Talazar odadan çıktı. Şövalye ise evin içinde eline geçirdiği her şeyi çok metodlu bir şekilde dış kapının arkasına yığmaya başladı.

Onun bu hareketleri Dam dö Jiyak'ın dikkatini çekerek daldığı hayal âleminden çıkmasını sağlamıştı. Yerinden kalktı ve Şövalye'ye alçak sesle:

— Benim için yeniden hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz.

— Siz de benim için kendinizi çok kere tehlikeye atmıştınız.

Dam dö Jiyak, Şövalyenin bu sözlerine iç geçirerek cevap verdi:

— İkisi aynı şey değil.

Pasavan çocuksu bir ifadeyle ona cevap verdi:

— Bunu da nerden çıkarıyorsunuz?..

Genç kadın o sırada Talazar'ın orada olmadığını farketmişti. Merakla sordu:

— Baron nereye gitti?

Tam o anda da yerin dibinden geliyormuş gibi tok ve boğuk sesler duyulmaya başladı.

Pasavan genç kadının sorusuna bu sesleri işaret ederek cevap verdi:

— Duyuyor musunuz? Talazar sizin için çalışıyor.

Dam dö Jiyak bir an düşünceli durdu.

Bu arada da Pasavan kapının dayanması için yapmış olduğu barikatı beğenen bir gözle seyretti. Sonra da memnun bir şekilde:

— İşte sağlam ve temiz yapılmış bir iş.. Bu kapı on veya onbeş dakika kadar dayanır. Şimdi de ötekine gidelim. Benimle birlikte gelir misiniz, Madam?..

Dam dö Jiyak onu ikinci odaya kadar takip etti. Pasavan orada da kapıyı kapayarak arkasına aynı şekilde bir barikat kurmaya başladı. Dam dö Jiyak da sessizce ona yardım ediyordu. Şövalye bunu sessiz bir şekilde tasvip etti. İkinci mania da bittikten sonra Pasavan:

— Haydi şimdi de birinci kata çıkalım.

Birinci katta, giriş kapısının tam üstüne gelen yerde bir pen-

cere vardı. Pasavan doğruca pencereye gitti ve kapalı olan kanatlarını en küçük bir darbeyle açılabilecek şekilde araladı. Ondan sonra da pencerenin çevresine yarım düzüne kadar küçük iskemle sıraladı. Aralarına orada bulabildiği çeşitli eşyaları doldurdu. Pencerenin tam kenarına ise odada bulunan mermer bir masayı getirmişti.

Dam dö Jiyak o sırada Pasavan'a birden şunları söyledi:

-- Şövalye, İzabo ile olan konuşmanızdan bir kelimesini bile kaçırmamış olduğumu size söylemek isterdim.

-- Hiç önemi yok, Madam.

Dam dö Jiyak bunun üzerine bir an sessiz ve düşünceli durduktan sonra güç bir karar vermiş gibi nihayet konuştu:

— Madam İzabo'ya, sevemeyeceğinizi, çünkü kalbinizin başkasına verilmiş olduğunu söylediniz. Bu doğru mu idi Şövalye?

— Yalan söylemeyi bilmem Madam. Madam İzabo'ya söylediklerim gerçekti.

Dam dö Jiyak kendini tutamayarak hıçkırdı:

-- Ben de öyle sanıyorum.

-- Bunda sizi üzecek bir taraf mı görüyorsunuz?

— Hayır, Şövalye; fakat bunu işitmek bana acı verdi de.. Çünkü.. Sizi seviyorum Şövalye.. Fakat rica ederim beni donduran bu tavrınızı terkediniz. Bana acıyınız. Yüklü kalbimi boşaltmak ihtiyacı içinde çırpınıyorum. Yaralı kalbimi boşaltmazsam öleceğim, Şövalye; izin verin de konuşayım, ne olur.. Aşkım sizi şaşırtıyor mu? Bunu daha önce anlamamış mıydınız?

Pasavan taş gibi duruyordu ve ne beklediği anlaşılmaz bir biçimde en küçük bir hareket yapmaksızın bir zaman öylece kaldı.

Dam dö Jiyak ise gözlerini sildi ve gülümsemeye çalışarak:

— Artık bitti. Görüyorsunuz, geçti..

Böyle söyleyerek gerçekten büyük bir irade gücü göstermiş ve gülümsemeye başlamış bulunuyordu.

— İnanın Şövalye, bu söylediğimi size bir daha söylememeye çalışacağım. Yolunuzun üstünde bana bir daha rastlamamanız için elimden geleni yapacağım. Yalnız şimdi şunu eklememe izin verin: Sevdiğiniz kimse çok temiz ve değerli bir insan, mükemmel bir genç kız olmalıdır. Öyledir de sanıyorum..

Bunun üzerine Pasavan yerinden kalktı ve onun önünde eğilerek:

— İzabo'ya söylememiş olduğumu size söyleyeyim o halde: Sizden daha çok sevilecek bir kimse tanımıyorum, Madam. Eğer halâ bir kalbim olsaydı..

-- Bununla ne söylemek istiyorsunuz?

Pasavan. çok uzaklardan geliyormuş gibi boğuk ve titrek bir sesle:

— Her zaman sevmiş olduğum, her zaman da seveceğim, son nefesime kadar sevmeye devam edeceğim kimse(karım Rozelis'tir. Onu sakın kıskanmayın, Madam; çünkü Rozelis tam on bir yıldır Val Jerar'da bir mezarda ebedî uykusunu uyumaktadır. Size kalbimi veremediğim için özür dilerim, Madam. Ama görüyorsunuz ki kalbim onun küçük ellerinin arasındadır.

Dam dö Jiyak hiç bir şey söylemedi. Sadece, Şövalyenin elini ellerinin arasına alarak tatlı bir hareketle dudaklarına götürdü.

Pasavan da onu kollarının arasına alarak alnına kardeşçe bir öpücük kondurdu:

— Her zaman benim sevgili kızkardeşim olacaksınız.

— Önünde ağlayabileceğiniz ve sizi ondan söz ederek oyalamaya gayret etmeyi kendisi için kutsal bir iş sayan bir kardeş olacağım, Şövalye.

O sırada Talazar gelerek neşeli bir sesle:

— Şövalye, iş bitti.

Pasavan derhal tabii haline dönmüştü:

— Çok güzel. Bir saniye kaybetmeden derhal hareket edin. Dönüşünüze kadar dayanmaya çalışacağım. Tabii, şayet Dö Jiyak saldırmaya karar verirse.. Zira Madam İzabo buradan ayrılalı beri yarım saatten fazla bir zaman geçmiş olduğu halde Dö Jiyak'tan ses çıkmadı.

Talazar bunu şöyle yorumluyordu:

— Sir dö Jiyak ihtiyatlı bir kimse. Sanıyorum, Madam'ın çıkmasını bekliyor. Fakat evden hiç kimsenin çıkmadığını görünce saldırmaya karar verecektir.

Pasavan onun tahminini doğru bularak cevap verdi:

— Doğru. Sanırım haklısınız. O halde dostum, bir an önce hareket ediniz ve bir an önce geri geliniz.

Böylece hepsi birden zemin katına indiler. Yürürken Pasavan Dam dö Jiyak'a kendilerini bulacağı yeri tarif ediyordu. Zira tabii ki artık İzabo'nun öğenmiş olduğu bu evde oturmaya devam etmelerine imkân yoktu. Bunun için de Pasavan konağına gitmeye karar vermişlerdi.

İki arkadaş Dam dö Jiyak'ı evin çevresinde kocasının örmüş olduğu ağın dışına çıkarmak için çalışırken Sir dö Jiyak'ın da ne ile meşgul olduğuna bir bakalım:

Dö Jiyak, İzabo'nun yanından ayrıldıktan sonra Sen Antuan sokağındaki evine gitmişti. Orada Dam Dö Jiyak, bir rahatsızlık bahane ederek odasına çekilmiş bulunuyordu. Sir dö Jiyak onun bu hareketine itiraz etmemiş, fakat odasının kapısını dikkatle gözlemeye koyulmuştu. Dö Jiyak kapının önünde dolaşırken bir yandan da kendi kendine düşünüyordu. Birden aklına bir fikir geldi:

«İşin ucunda benim istediğim nedir? Karımın âşığıyla buluşmasını mı önlemek istiyorum? Hayır. Tam tersine, onun aşığıyla buluşmasını ve onu âşığıyla birlikte suç üstünde yakalamak istiyorum. Ancak böyle yaparsam ondan kurtulabilirim.»

Bunun için de daha çabuk davranmak amacıyla Dö Jiyak, Kraliçenin ayrılmasından bir kaç dakika sonra Fev sokağındaki evin önüne geldi. Adamlarını evin çevresine ustalıkla yerleştirerek beklemeye koyuldu. İzabo ile Sakraman'ın evden çıktıklarını gördü. Fakat kapının önünde görünen Pasavan'ı karanlıkta tanımadı. Yalnız Kraliçenin evin önünden ayrılırken söylediğini işitmişti:

— Hoşça kalın Sir dö Pasavan.

Bunu duyunca da İzabo'nun, başına ödül konmuş olan bu adama karşı gösterdiği bu yakınlığın ona karşı her hangi bir kimsenin yapacağı her harekete karşı koymasına sebep olabileceğini düşündü. Onun için de karısıyla âşığını ele geçirdiği zaman her ikisini de öldürerek bir taşla iki kuş vurmanın çıkarına olduğunu tasarladı.

O sırada İzabo evden çıkmış bulunuyordu. O uzaklaştıktan sonra Dö Jiyak kendi kendine şöyle düşündü:

«Evin bundan başka kapısı yok. Bu kadın neden halâ çıkmadı o halde?.. Zira çıktığı zaman onun derhal işini bitirmek çok kolay olur. Ondan sonra da Pasavan iblisi kalıyor ki onunla da o zaman uğraşırım. Şimdi bence en önemli olanı, şu kadını elimden kaçırmamaktır.

Böylece iki saat kadar daha bekledi.

Sonunda sabırsızlığın yerini ihtiyat almaya başlamıştı. Sabahın saat birine doğru artık kapıya vurmaya karar verdi. Önce kapıya hafifçe vurdu. Hiç bir cevap alamadı. Daha kuvvetli vurdu. Yine bir ses çıkmadı. Sir dö Jiyak'ın elleri kapının üstünde artık bir çekiç gibi işliyor, fakat bu sinirli gayretleri de en küçük bir sonuç vermemekte devam ediyordu. Dö Jiyak daha fazla dayanamayarak bağırmaya başladı:

— Çıkınız Madam..

Bunun üzerine birinci katın penceresinden, Sir dö Jiyak'ın Pasavan'ın sesi olduğunu tanıdığı bir ses yükseldi:

— Hey, kimdir orada gürültü eden?

Dö Jiyak tekrar ve hiddetle bağırmaya devam ediyordu:

— Çıkınız Madam; dışarı çıkınız diyorum size..

Pasavan ona bu defa daha sert cevap verdi:

— Öyle sanıyorum ki insan sesini taklit etmek isteyen bu yaratığın sesini tanıyorum.

Onun sesine Talazar'ın alaycı sesi de katıldı:

— Tabii tanıyoruz ya.. Kalıbımı basarım ki bu ses benim de bildiğim bir yol kesicinin, bir eşkiya bozuntusunun sesidir.

Dö Jiyak soğukkanlılığını kazanmak için büyük bir gayret sarfederek cevap verdi:

— Sir dö Pasavan, açınız. Kralın adına açınız.

Pasavan da bunun üzerine artık gürlemişti:

— Ben de kendi adıma sana şunu söyleyeyim dostum: Buradan derhal arabanı çek; yoksa seni öldürürüm.

Dö Jiyak dişlerini gıcırdatarak:

— O halde kapıyı kırdırıyorum.

— Keyfinizin istediği gibi yapın dostum. Yalnız dikkat edin, altında ezilmeyin.

Dö Jiyak kapıyı kırdırmak için hazırlığa başlamıştı bile.. Bir işareti üzerine adamlarından sekiz kişi ellerinde uzun ve kalın bir kütükle kapıya doğru ilerlediler. Dö Jiyak onlara hücum emrini verdi:

— Haydi..

Adamlar kapıya yaklaştılar ve kütüğü kapıya vurmaya başladılar.

Tam o anda da birinci kat penceresinin kanatları gürültüyle açıldı. Pasavan dengeli bir şekilde, kapının önünde ellerindeki kütüğü iki yanından tutarak kapıya vurmakta olan adamların üstüne yukarda bu iş için hazırlamış olduğu mermer masayı attı. Bu uzun ve geniş masa bir zamanlar Metr Jerve'ye büyülerini hazırlamak için çalışma masası olarak hizmet etmiş olan masaydı.

Masanın düşmesiyle birlikte aşağıdan sesler, haykırışlar, feryatlar gelmeye başlamıştı.

Pasavan soğuk bir sesle seslendi:

— Size söylemiştim: Dikkat etmeliydiniz. Yoksa altında kalırsınız.

Dö Jiyak hiddetten köpürerek haykırdı:

— Haydi yeniden başlayalım.

Tekrar ilerleyen adamlardan ikisinin kafalarına bu defa da iki tahta iskemle düştü. Adamlar bağırarak yere yıkıldılar.

Henüz yaralanmamış olan adamlardan biri korkuyla bağırdı:

— Vay.. Bu iş çocuk oyuncağı değilmiş.

Hücum durunca yukardaki pencerenin kanatları tekrar kapanmıştı. Böylece anlaşılıyordu ki onlar saldırmadıkça karşıdan bir hareket gelmiyecektir.

Dö Jiyak da bunu anlamıştı. Zira kısa zamanda adamlarından altı kişi saf dışı kalmış bulunuyordu. Şayet hücuma devam edecek olurlarsa bu gidişle az sonra kendisinin belki de yalnız kalacağını

hesapladı. Bir süre düşündü ve hücumu durdurarak adamlarının beş veya altısını Por Sen Landri'ye doğru koşarak yolladı.

Aradan uzunca bir zaman geçti.

Sokağın karşı tarafına çekilmiş olan Dö Jiyak ile adamlarının sesleri artık duyulmuyordu. Sessizliğe bakılırsa gitmiş oldukları düşünülebilirdi. Fakat Pasavan ile Talazar onların gitmemiş olduklarını biliyorlardı. Zira, karanlıkta karşı kaldırımda gölgeleri arada bir seçiliyordu.

Dö Jiyak ile adamlarının bu sessizliklerinin sebebi az sonra anlaşıldı. Zira Pasavan ve Talazar'ın bulundukları oda dumanla dolmaya başlamıştı. Kahramanlarımız ilkin karanlıktan bunun farkına varamadılar. Fakat odanın içine dolmakta olan duman kokusu onları uyardı. Talazar:

— Bizi dumana boğmak istiyorlar.

Pasavan da kokuyu almıştı. Cevap verdi:

— Evet, tilki yavrularını ininden çıkarır gibi, onlar da bizi buradan böyle çıkarmayı kurmuşlar.

Az sonra duman daha da kesif olmaya başlamıştı. Onun ardından da alevler görülmeye başladı. Odanın havası artık teneffüs edilecek gibi değildi. Talazar arkadaşına:

— Öyle sanıyorum ki buradan gitmek zamanı geldi.

Gerçekten biraz daha bekleselerdi çok geç kalmış bile olabilirlerdi. Bunun, odadan çıkmak için merdivene geldikleri zaman farkına vardılar. Zira merdivenler de yanmaya başlamıştı. Paltolarının yakalarını kaldırarak başlarını eğdiler ve ateşlerin arasından geçmek üzere atıldılar.

Zemin kata geldiler. Vakıa paltolarının şurası burası biraz yanmıştı, fakat bir yerlerinde bir şey yoktu. Orada da fazla durmadan doğruca mahzene indiler ve ancak oraya geldikleri zaman biraz daha rahatlıkla hava alabildiler. Böylece mahzenden mahzene geçerek evlerin altından Jüivri sokağına kadar gidebileceklerini tasarlıyorlardı. Bu sokak onların bulundukları Fev sokağına paralel bir sokaktı. Ağır ağır ve kendinden emin insanların metin hareketleriyle Sen Landri rıhtımına kadar vardılar. Talazar rıhtımra bağlı duran bir kayığın ipini çözerken Pasavan'a:

— Dam dö Jiyak'la iki uşağını götümek için de bu sandaldan yararlanmıştım. Sandala bindim ve geçerken de onları aldım.

Sandalla Grev meydanına kadar geldiler ve nehre doğru inen bir merdivenin önünde karaya çıktılar. Burası Porto Fuan yakınlarında ve Hüg Restore değirmeniyle Tampl değirmenleri arasında bulunuyordu.

Yarım saat sonra Pasavan'ın Trüi Pandü hanı karşısındaki Pa-

savan konağında bulunuyorlardı. Artık tehlikeyi atlatmışlar ve emniyete çıkmışlardı.

Bu arada Metr Jerve'nin evi de alevler içinde yanıyordu. Daha önce, kavga sırasında hiç seslerini çıkarmadan işin sonunu beklemiş olan komşular, tehlikenin kendilerini de tehdit etmeye başlamış olduğunu görerek ortaya çıktılar ve ev eşyalarını sokağa dökmeye başladılar. Bir yandan da alevlerin kendi evlerine sirayetini önlemeye çalışıyorlardı. Neyse ki buna muvaffak oldular.

Dö Jiyak evin alevler altında yanarak çökmesine kadar orada bekledi. Fakat evin artık bir toprak ve kül yığını haline gelmiş olduğunu görünce o da gitmekten başka çare bulamadı.

Konağına dönen Sir dö Jiyak yatmadan önce karısının odasına da bir göz atmak istedi. Böyle düşünerek büyük bir gürültüyle karısının odasına doğru yürüdü. Odanın kapısını iterek açtı ve masanın üstündeki mumlardan birini yakarak çevresine bir göz atınca da şaşkınlıktan az kalsın küçük dilini yutacaktı.

Sir dö Jiyak'ın yanan evin altında yanarak can vermiş olduğunu gözleriyle görmüş olduğunu iddia edebilecek kadar akibetinden emin olan Sir dö Jiyak'ın açılmış gözleri arasında Dam dö Jiyak yatağından doğrulmuş ve gece yarısı uyandırılmış olmanın verdiği rahatsızlıktan şikâyet ediyordu:

— Ne var? Ne oluyor?.. Odama böyle gece yarılarında ve gürültü, patırtı içinde girmek için çıldırmış olmanız gerekir Mösyö.. Bari beni kilitleyin veya geceleri uyurken de bağlatın da bu iş bitsin artık.. Nedir bu canım?..

Sir dö Jiyak kekeleyerek ne söylediğini kendisi de pek anlayamadan cevap verdi:

— Özür dilerim. Öyle sanıyorum ki yanılmışım.

— Hayır, siz herhalde sarhoşsunuz. Şarabınızı gidin de odanızda için ve hasta bir kadını gece yarılarında uyandırmayın.

Dö Jiyak bu sözleri tekrar ettirmeden derhal odadan çıktı ve gerçekten sarhoşmuş gibi ne yaptığını bilmeksizin sallanarak yürümeye başladı. Bu olanlardan hiç bir şey anlamamıştı. Bir çılgın gibi odasına koştu ve kapıyı kilitleyerek yatağının üzerine çöktü.

Şaşkınlığı az sonra geçmişti. Soğukkanlılığını yeniden kazanmakta güçlük çekmedi. Odanın içinde bir boy gidip gelerek kendi kendine düşünmeye koyuldu:

«Demek gece dışarı çıkmamıştı.. Büyücünün evinde o yoktu, öyle mi? Madam İzabo acaba yanıldı mı? Yazık, işte kaçırılmış bir fırsat daha..»

— XXII —

İZABO DÖ BAVYER İLE JAN DÖ BURGONY'NİN MUHTEŞEM ŞEHİRLERİ PARİS'E TANTANALI GİRİŞLERİ

Günlerden beri hazırlanmakta olan ve çeşitli sebeplerle günü bir kaç kere değiştirilmiş olan bu Paris'e giriş günü nihayet gelmişti. O gün güneş şehri neşeli ışıklarıyla aydınlatıyor ve şehirde oturan herkesin ağzında günün konusu bu olay olarak konuşuluyordu.

Kortej şehire gireceği Sen Döni kapısına vardığı zaman kapının çevresinde Kraliçeyi ve Dükü alkışlamak için toplanmış olan büyük bir halk kalabalığı görülüyordu.

Alayın başında, ellerinde Fransa ve Burgonya bayrakları taşıyan atlılar ilerliyordu. İki yanda ise yaya ve atlı kolcular alaya yer açmak için ilerliyor ve ellerindeki kalın sopalarla, gerektikçe vurarak yol açıyorlardı. Onların ardından da Mareşal Şastelüks adamlarının başında ve atının üzerinde dimdik ilerliyordu. Adamlarının ve kendisinin elbiselerine ve atlarının koşumları üzerine Burgonya sarayının armaları işlenmişti. Onların arkasından ellerinde kundaklı ok yaylarıyla ilerlemekte olan okçular ve ortalarında komutanları ilerliyordu. Yolun iki yanında yürüyen okçuların arasında ise önlerinde at üstündeki muhafızları olduğu halde baronlar. Şövalyeler, sarayın diğer asil erkânı yer almıştı.

En sonda da at üstündeki Jan San Pör ve açık, süslü bir arabanın içinde oturmuş olan Kraliçe İzabo geliyorlardı. Onların arkasında, Kraliçenin arabası gibi oymalarla süslü arabalarda asillerin karıları yer almış bulunuyordu.

Kortejin sonu binlerce silâhlı adamı idareleri altında götüren Mareşal dö Lil Adam ve Amiral dö Lans'ın başkanlığındaki bir askerler grubu tarafından teşkil edilmişti.

Alay halkın çılgınca alkışları arasında Sen Döni sokağına doğru ilerleyerek köprülerden Sen nehrini geçmek üzere yoluna devam etti.

O andan itibaren de Kraliçenin ve Dükün adamları halkın arasına yayılarak görevlerini yapmaya başladılar: Halkın yoksulluğuyla savaşmayı başarabilecek kadar güçlü bir Kral gerekliydi. Düşmana kafa tutabilecek ve halkın yoksulluğunu yenecek olan adamın çok kuvvetli olmasından daha tabii bir şey olamazdı. Bu adam da Jan San Pör'den başkası olamazdı. Netekim Kral Altıncı Şarl da bunu anlamış ve hasta olduğu için bu güç işi başaramayacağını düşüne-

rek yerini Jan dö Burgony'ye bırakmayı kabul etmişti. Kendisi bir manastıra çekilmek niyetindeydi.

Halkın arasına dağılan adamlar tarafından bu sözler kısa zamanda herkese duyuruldu.

Kraliçenin adamları, Kral kendisi tahtı bırakmak ve yerine geçecek olan kimseyi tayin etmek gibi bir fedakârlık yaptıktan sonra bu hareket artık kimsenin itirazı olamayacağına konuştukları herkesi anandırabilmişlerdi.

Gerçekten o devirde bir kralın isteğinin ne kadar önemle göz önünde tutulduğu ve bu isteğe kimsenin karşı gelemeyeceği düşünülürse, Kraliçenin adamlarının halkın arasında yaydığı söylentilerin ne kadar etkili olduğu kolayca anlaşılır. Gerçekten öyle oldu.

Jan San Pör, Şatle'ye vardığı zaman Dükün ve Kraliçenin hazırladığı halktan bir kısmının seslerine orada bulunanların çoğunluğu ve az sonra da hepsi katıldılar:

— Sir Dük, kralımız olunuz.

Fakat ne halktan ne de onların dışındakilerden hiç kimse bu komployu hazırlayanları gayelerine ulaştıracak olan kesin sözleri söylemeye henüz cesaret edemiyorlardı. Buna ilk olarak İzabo yol açtı. Halkın kendisine doğru bakmakta olduğu bir sırada arabasının içinde ayağa kalkarak ellerini kaldırdı ve bağırdı:

— Yaşasın Kral Jan..

Toplulukta kısa bir an bir ölüm sessizliği hüküm sürdü. Meydan okur gibi ayakta duran İzabo ve müteredditbakışlarla gözlerini ona dikmiş olan Jan San Pör birbirlerine baktılar. İşte tam o anda da halkın sebepsiz tereddüdü ve şaşkınlığı dağılmış bulunuyordu. Bütün ağızlardan birden aynı ses yükseldi:

— Yaşasın Kral Jan..

Jan San Pör derin bir nefes alırken İzabo da ona gülümsüyordu.

Halka artık ilk hareket verilmişti. Bundan sonrası kolaydı. Dükün ve Kraliçenin halkın arasına yaydığı adamların da yardımıyla Dükün derhal Kral ilân edilmesi için istekler, bağırmalar gelmeye başladı.

Jan San Pör bir an tereddüt ediyormuş gibi tavırlar takındıktan sonra onun bu hareketinin halkı daha da tahrik etmesi sonunda sesler biraz daha kuvvelli olmaya başlamıştı ki çok hesaplı bir davranışla ellerini kaldırarak çevresine baktı ve sordu:

— Arkadaşlar, bunu istiyor musunuz?

Halk bu sözlere hep bir ağızdan cevap verdi:

— Evet.. Haydi Notr Dam'a..

Bunun üzerine Dük de halkın baskısına ve ısrarına dayanamamış gibi cevap verdi:

— O halde sizin iradenizi yerine getirelim: Hep birlikte Notr Dam'a.

Sözleri kalabalığın alkışları ve sesleri arasında boğuldu.

Jan San Pör atından indi ve Kraliçenin arabasında onun yanında yer aldı. Bu komediyi usta bir sahneye koyucu gibi başından sonuna kadar ve en önemsiz noktalarını bile önceden hesaplayarak ayarlamış olan İzabo bunu da daha önceden düşünmüş ve Jan San Pör'e nasıl hareket edeceğini öğretmişli. Bunda da herhalde İzabo'nun kendisince önemli saydığı bir sebebi olmalıydı. Dük arabada onun yanındaki yerini aldıktan sonra da İzabo kulağına eğilerek şöyle söyledi:

— Dük, size Kral olmak için sadece bunu istemenizin kâfi geleceğini söylemişlim, değil mi?

Dük sevinçle gülümseyerek cevap verdi:

— Madam bana güçlü bir yardımda bulundunuz. Bülün teşekkür sözleri yaptığınızı karşılamak için az gelir. Zamanı geldiğinde size olan şükran borcumu hareketlerimle göstermek isterim.

Araba Notr Dam kilisesinin önündeki meydana yaklaştığı sırada karşıdan, meydanın ortasında bir darağacı kurulmuş olduğu görüldü. Dük ile Kraliçenin bindikleri araba ilerleyerek Notr Dam kilisesi ile kilisenin kapısının önünde bulunan meydanın ortasında, her ikisi arasında bir yerde durdu.

İzabo'nun bir el hareketiyle arabada bulunan nedimeler indiler ve az ilerde beklemeye koyuldular. Araba ortada kalmış ve çevresinde bir insan kalabalığı toplanmıştı.

Yalnız Sakraman, sağ eli hançerinin kabzesinde, atının üstünde dımdık durarak arabanın kapısı önünde bekliyordu. Konuşulanları yalnız o dinleyebilirdi. Fakal Sakraman'ın da istenilenleri duymak ve islenilmeyen sözleri işitmemek gibi bir özelliği vardı.

Kraliçe o anda darağacına doğru döndü. Dük de Kraliçe gibi yapmak zorunda kalmıştı.

İzabo'nun yüzü birden ciddileşmiş, bakışlarında anlaşılmaz bir sertlik belirmişti.

Dükle arasında bir an öldürücü bir sessizlik hüküm sürdü.

Nihayet, İzabo konuştu ve tatlı, ahenkli sesiyle.

— Her şeyi hazırladım. Herkese rolünü ezberlettim. İmkânsız gibi görünen ihtimalleri bile hesaba kattım: Kralın birden iyileşmesi ve kendine gelmesi. Bunu bile önleyecek çareleri düşündüm. Öyle ki Kral olmanızı engelleyecek bir tek ihtimal bile kalmamasına çalıştım ve bunu başardım.

Dük, sabırsızlık ifade eden bir lavırla cevap verdi:

— Şu anda benim size söylediğim de bundan başka bir şey değildi.

— Fakat ben sizin verdiğiniz sözlere artık inanmıyorum. Çünkü bana vermiş olduğunuz sözlerden birini ve benim için en önemli olanını tutmadınız. Bu durumda öyle sanıyorum ki sizi şan ve şerefle örttüğüm, Kral yaptığım zaman İzabo'nun çok müşkülpesent olduğunu düşünmeye başlayacaksınız. O zaman da kimbilir, belki elinizle küçük bir hareket yaparak sizi bütün bunları sağlamış olan kimseyi ölüme gönderebilirsiniz. Şunu iyi biliniz ki Dük, İzabo oyuna gelmeyen bir kadındır. Sararmayınız. Elinizi de hançerinizden çekiniz Dük. Şimdi size çok açık ve cevabının kesin olmasını istediğim bir soru soracağım: Evlilik bağıyla ne zaman birleşeceğiz? Cevap veriniz Dük.

Dük, sararmış ve kekelemeye başlamıştı:

— Kral Altıncı Şarl'ın ölümü ve karım Margaret dö Heno ile boşanmamdan sonra biliyorsunuz ki evlenmemiz için hiç bir engel kalmayacaktır. ?

— Bütün bunları beklemek oldukça uzun bir zaman alacaktır Dük.

— Madam, eğer daha kısa bir yol biliyorsanız siz söyleyiniz.

İzabo, Dük bu sözleri söylerken aklından neler geçirmekte olduğunu çok iyi biliyordu. Elini göğsüne soktu ve oradan bir kâğıt çıkardı:

— İşte evliliğimin hükümsüz olduğunu bildiren ve altında Papanın imzasını taşıyan bir vesika.

Dükün bu hiç beklemediği darbe onu belirli bir biçimde sarsmıştı.

İzabo bunu gördü ve dudaklarının ucunda bir gülümsemeyle koynundan bir ikinci kâğıt çıkardı:

— İşte sizin de evliliğinizi hükümsüz kılan ikinci bir papalık iradesi.

Sonra onu da ilk kâğıt gibi Düke uzattı.

Dük ne yaptığını bilmez bir insanın şaşkınlığı içinde onu da alarak açtı ve şöyle bir göz atarak gerçekten İzabo'nun söylediği gibi bir vesika olduğunu görerek sarardı ve kekeleyerek cevap verdi:

— Fakat Madam, anlamıyorum. Ne yapmak istiyorsunuz?..

İzabo doğrularak konuştu:

— Söyleyeceğim Dük. Kralın tahttan feragat etmesinden sonra bizim evliliğimizin ilânını istiyorum. Böylece aynı anda da siz Kral olurken ben tekrar Kraliçe olacağım.

İzabo, sıkıntılı bir ifadeyle hançerinin sapıyla oynamakta olan Düke gözlerini dikmiş ve dudaklarında öldürücü bir gülümsemeyle en ağır darbelerini, en öldürücü hücumlarını yaptığı zaman takındığı buz gibi soğuk bir tavır takınmıştı. Tehditkâr bir ifadeyle sözlerine devam etti:

— Aklınızı başınıza toplayın, Dük. Bu dakika sizin için çok önemlidir. Hayatınızın gidişi birden değişebilir. Sizin için yapmış olduğumu bir anda yok edebilirim. Sizi uçurumun dibine atmak için elimin küçük bir hareketi yeter de artar bile.. Şimdi beni, niyetli göründüğünüz gibi hançerleyebilirsiniz. Fakat böyle yapacak olursanız unutmayınız ki Sakraman da o zaman benden almış olduğu emre uyarak burada bulunanların gözleri önüne bir başka vesika daha çıkartarak sizin, karınız henüz hayatta iken karınız Margaret'ten habersiz olarak gizlice Lorans Danbrön ile evlenmiş olduğunuzu ispat edecektir. Sakraman'ın açıklayacağı bu kâğıdı okuyanlar ayrıca bu vesikada, sizin tarafınızdan zehirlenerek öldürülmüş olan öz kızınız Rozelis dö Pasavan'ı öldürdüğünüzün de delilini bulacaklardır.

Sözlerini bitirdikten sonra İzabo ellerini trajik bir ifadeyle iki yana açarak şunları ekledi:

— Sizi buraya kadar getirdim ve şu kilisenin kapısıyla şu darağacı arasında durdurdum. Sola giderseniz, siz Kral ve ben de karınız ve Kraliçe olacağım. Sağa giderseniz de orada gördüğünüz sehpaya çıkacaksınız.

Jan San Pör dişlerini gıcırdatarak bir an durdu. Sonra çaresizlik içinde ellerini iki yanına açarak konuştu:

— Kiliseye gidelim, Madam.

Kraliçe gülümseyerek onu durdurdu:

— Bir dakika Kral hazretleri: Size az önce, cellâdın kurbanını beklemekte olduğunu söylemiştim.

Sonra sağ elini kaldırdı ve bir an bekledi. Elini indirirken de Düke bu hareketinin manasını anlattı:

— Onu da şimdi getirecekler.

Gerçekten tam o anda Növ sokağında bir hareket belirmişti. Yedi veya sekiz kadar iri yapılı adam, aralarında bulunan beyazlar giymiş bir kadını kollarından tutarak kaba hareketlerle iterek yürütüyorlardı. Genç kızın yüzü, adamların arasında olduğu için seçilmiyordu.

Genç kızı sürükleyen cellât yardımcıları almış oldukları bir emir gereğince hareket ediyorlarmış gibi, meydana açılan sokağın köşesine vardıkları zaman birbirlerinden açıldılar ve genç kızı ortalarında bıraktılar.

Oraya doğru dikkatle bakmakta olan Jan San Pör, halkın şaşkın bakışları arasında yerinden ani bir hareketle doğruldu. Kükrer gibi:

— Tanrım, fakat bu..

İzabo onun sözünü keserek:

— Evet, bu kız Flora Mersöro'dur.

— Böyle bir şeye hiç bir zaman izin veremem.

İzabo bıçak gibi keskin bir sesle:

— Cellât için bir kurban gerekli, Dük. Seçiniz: O mu yoksa siz mi?

— Hayır.. Gözlerimin önünde bu cinayetin işlenmesine göz yumamam. Tahtı da krallık tacını da istemiyorum. Topraklarıma çekilerek orada yaşayacağım.

— Siz krallık tahtını, tacını reddedin, Dük. Fakat cellât işini reddetmiyor. Siz ne derseniz deyin, o işini sizle veya Flora Mersöro'yla görecektir. Uzatmadan kararınızı verin.

Dük artık yenilmişti. Kendini bilmez bir halde arabadaki yastıkların üstüne külçe gibi yığıldı. Başını eğmiş hıçkırıyordu.

İzabo ona bakarak tok bir sesle konuştu:

— Hatırlayınız Dük. Size ne demiştim? Aramızda canlı hiç bir yaratık olmayacak.

— XXIII —

KİLİSS'NİN AVLUSUNDA

İzabo bundan sonra sözlerine şöyle devam etti:

— Fakat o nedir?.. Görüyor musunuz Mösyö, bize doğru bir gelen var.

Gerçekten de onlara doğru gelen biri vardı ve bu kimse Jan dö Burgony'nin yeğeni Filip dö Burgony Braban idi. Filip dö Burgony aynı zamanda Paris şehri komutanıydı.

Dükün on beş yaşlarındaki yeğeni Filip dö Burgony. Dük, yerinden doğrularak gözlerini silmeye çalıştığı sırada onların yanına varmış bulunuyordu. Dük ona sert ve azarlayıcı bir sesle bağırdı:

— Buraya gelmeniz için size kim izin verdi? Derhal gidiniz.

Çocuk bu sert hitap karşısında yerinde kalakalmıştı. Heyecanla titreyen bir sesle konuştu:

— Monsenyör, son derece önemli haberler getirmek için rahatsız ediyorum. Bu haberlerin size bir an önce ulaştırılması gerekiyor. Bunun için de sizden, yalnız görüşmek üzere bana bir kaç dakika vermenizi istemek cesaretini gösteriyorum.

Jan San Pör babaca bir tavırla delikanlıyı yanına çağırdı:

— Yaklaşınız sevgili yeğenimiz. Yaklaşınız ve size her türlü kaideyi bile unutturacak kadar heyecan vermiş olan bu önemli haberlerinizi anlatınız.

Kont dö Sen Pol, Dükün yanına kadar ilerledi ve ona haberlerini verdi.

Bu haberler korkunçtu ve tahmin bile edilemezdi. Delikanlı Düke işte şunları söyledi:

Mareşal dö Lil Adam ve Amiral de Lans'ın emrindeki kuvvetler, önceden hazırlanmış olan bir hareket plânına göre, Dük ve beraberindekilerin teşkil ettikleri alayın muhafazasıyla görevlendirilmişti. Fakat bu kuvvetlerin şehre girmelerinden önce kendilerine engel olunmuş bulunuyordu. Zira, bu kuvvetler tam şehre girecekleri sırada şehrin kapılarındaki asma köprüler kaldırılmış ve kapıların giriş yerlerinde önceden hazırlanarak üzerleri ötülmüş olan alev makinaları birden ortaya çıkarılmış ve içeri girmeye hazırlananların üzerlerine ağızlarını çevirerek onları hareketsizliğe mahkûm etmiş bulunuyorlardı. Şehrin on iki giriş kapısı da bu şekilde ve aynı zamanda kapatılmış bulunuyordu. Dışardan gelebilecek en küçük bir direnme ve ısrar, alev makinalarının harekete geçmelerine sebep olabileceği için de Amiral ve Mareşal bu durumu bizzat gördükten sonra geri çekilmek ve Sent Antuan şehrinde, şehir dışında kamp kurarak beklemekten başka çare bulamamışlardı. Şimdi orada «hükümdarları» Dükün emirlerini bekliyorlardı.

Bu olaylar Düke anlatılmakta olduğu sırada ise Sen Döni sokağından Notr Dam kiliserine doğru ilerlemekte olan alayın dört bir yanı, nereden çıktıkları anlaşılamayan İskoçyalı, Gaskon ve saraya mensup bazı diğer asillerin kumandasında bulunan kuvvetler tarafından sarılıyor, alayın yoluna devam edebilmesi için geçmek zorunda olduğu köprülerin başlarına alev makinaları konuyordu. Böylece kısa bir anda, alayın geçebileceği dört köprü muhafaza altına alınmış ve birden ortaya çıkan kuvvetler ilerleyen kortejin dört bir yanını sarmıştı.

Alınan tedbirlerin hepsi bu kadar da değildi: Saray ve Şatle civarı da muhafaza altına alınmış bulunuyordu.

Bu durumu bir anda gören ve kendileri için askeri ve harekât imkânları bakımından ne kadar kötü bir durum yarattığını anlayan Jan San Pör, kafasının içi birden boşalmış gibi hareketsiz ve çaresiz bir duruma düşmüş bulunuyordu. Şaşkınlığı arasında da kurtarmayı düşündüğü ve bu yolda Kraliçeyle sert bir çekişmeye hazırlanmakta olduğu Flora'nın akıbetiyle ilgilenmeyi bile unutmuşa benziyordu.

Fakat İzabo da ondan çok daha kötü bir durumdaydı. Fakat o, durumu kurtarmak için bir şeyler düşünmeye, bir çıkar yol bulmaya çalışıyor ve bu amaçla da olanları en kısa zamanda gerçek yüzüyle öğrenmek için gayret sarfediyordu. Kont dö Sen Pol'e telâşla sordu:

— Bütün bu kuvvetlerin başlarındaki komutan Sir dö Pasavan'dır değil mi?

— Hayır Madam. Harekâtın içinde Sir dö Pasavan görülmedi. Gördüğünüz bütün kuvvetler bizzat Kralın emirleriyle hareket ediyorlar. Tamamen iyileşmiş olduğundan artık hiç şüphe edilmemesi gereken Kral, subaylarının eline kendi yazısıyla birer emir göndermiş bulunuyor. Bütün subaylar Krala itaat etmektedirler..

İzabo, hiddetini yenebilmek için gözlerini kapamış, güç toplamaya çalışıyordu.

Az sonra, bu drumda kalmak hiddetini azaltmak bir yana maneviyatını da bozmuş olmalı ki tekrar gözlerini açtı ve karşısında sessizce duran kalabalığın en ön sırasında ve yanında Talazar olduğu halde ellerini kavuşturmuş, her zamanki alaycı bakışıyla kendisini süzmekte olan Pasavan'ı gördü.

Pasavan, Notr Dam kilisesinin önünde ve sanki Kraliçenin kiliseye gitmek için geçmek zorunda olduğu yolu kesmiş olarak duruyor, Kraliçeye bakan gözleri de arada bir, önünde ve Kraliçenin yan tarafında bulunan sehpaya gidiyordu. Şapkasını çıkartarak Kraliçeyi selâmlarken sanki ona şöyle diyordu:

«İşte, verdiğiniz randevuya tam saatinde gelmiş bulunuyorum.»

Jan San Pör de onu görmüştü. Darbenin ondan geldiğini Dük de anlamıştı. Kendini tutamayarak dudaklarının arasından ıslık gibi bir sesle söylendi:

— Şeytan, yine mi sen?..

Pasavan, insanı iliklerine kadar donduran bir soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Evet, benim..

Sonra da meydanı çınlatan gür sesiyle bağırdı:

— Jan dö la Hart, hiç bir zaman Fransa Kralı olamayacaksın.

Jan San Pör artık iyice kendini kaybetmişti:

— Alçak, sefil.. Yakalayın onu, yakalayın..

Jan San Pör bu sözleri avazı çıktığı kadar bağırarak söylediğini sanıyordu. Oysa sesler ağzından sadece bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Fakat Pasavan onun ne söylediğini anlamıştı. Aşağılayan bir hareketle döndü ve bir daha onun yüzüne bakmadı. Parlayan, alaycı gözlerini İzaboya çevirdi. Elini kaldırarak ona, Notr Dam kilisesinin bahçesini gösterdi.

İzabo ile Jan San Pör sanki Pasavan'ın elinde tutmakta olduğu muhayyel iplerle kafaları döndürülmüş gibi gözlerini aynı anda kilisenin bahçesine çevirdiler.

Gördükleri onları dehşete düşürmüştü:

Notr Dam kilisesinin arkasındaki bahçe silâhlı adamlarla dolmuştu. Nereden çıktığı, oraya ne zaman ve nasıl getirilmiş olduğu

anlaşılamayan alev makinaları görülüyordu. Tekerlekli alev makinaları adamlar tarafından çekilerek kilisenin kapılarının önüne kadar getirildiler ve her an alevler saçmaya hazır ağızları alayın ve onların gerisinde kümelenmiş olan halkın üstüne doğru tehditkâr bir şekilde çevrildi.

Aynı anda da kilisenin kapıları açılıyor ve kralın özel muhafızları Riboları, başlarında «Riboların Kralı» adıyla anılan komutanları olduğu halde çıkıyorlardı. Riboların Kralı Etien Müsto ve iri yarı adamları ağır adımlarla ilerleyerek kapının önündeki merdivenlerin üstünde yerlerini aldılar ve görenlerin hayran olacakları birer heykel görünüşüyle durdular.

Bu dev döğüşçülerin ortaya çıkışı Jan San Pör'ün takatini artık iyice kesmişti. Yuvalarından fırlamış gözlerle, şuurunu kaybetmiş bir insan gibi bakınmaya başladı.

Buna karşılık İzabo, meydan okur gibi doğrulmuştu. O anda artık ne üstlerine dikilmiş olan alev makinalarını, ne Kralın muhafızlarını ve ne de bir cani gibi yakalanmak üzere olduğunu düşünmüyordu.

O anda İzabo her şeyi, her şeyi unutmuştu. Gövdesini ezen bakışlarla kendisine bakan Pasavan'a bakıyordu.

Gözlerinden kıvılcımlar uçuyor ve o anda şöyle düşünüyordu:

«Şayet şimdi öleceksem, beni öldürmüş olan kimse sen olacaksın. Fakat senden intikamımı alarak öleceğim.»

Bir eliyle boynunu saran kıymetli dantellerle süslü şalı tutarak öteki elini meydanın ortasında kurulmuş olan sehpaya doğru uzattı ve Pasavan'a bağırdı:

— Oraya bak..

Pasavan'ın Flora için endişe etmek o anda aklına bile gelmezdi. Zira o, Flora'nın Por Sen Landri'deki evde Metr Mersöro tarafından sıkıca muhafaza edilmekte olduğunu sanıyordu. Bunun için o anda Pasavan'ın merakı Flora için olmaktan çok bir kaç zamandan beri ortalıkta görememiş olduğu Roben Narkua ve Brankayon içindi. Bunun için de İzabo'nun sözlerini pek önemsemedi. Fakat İzabo onun ilgisiz tavrı karşısında yeniden dikkatini çekti:

— Dikkat et, işte sana vaad ettiğim sürpriz..

Pasavan'a biraz uzakça bir mesafede olan darağacının üzerinde cellât, İzabo'nun boynundan şalını çıkartarak işaret vermesi üzerine işe koyulmuş bulunuyordu.

Pasavan tam o anda sehpanın üzerinde beyaz ve ince elbisesinin içinde sallanan Flora'yı tanıdı ve İzabo'nun ne demek istediğini anladı. Uzun ve enli kılıcını çekerek ileri atıldı. Bir yandan da yanında bulunan Talazar'a orayı gösteriyordu:

— Koşalım.

Talazar durumu kavrayarak çılgına dönmüştü:

— Onu kurtaralım.. Gerekirse onun için ölelim, fakat onu kurtaralım.

Pasavan ise bir yandan koşarken bir yandan da tehlikeli anlarda hiç bir zaman terketmediği soğukkanlı tavrıyla cevap veriyordu:

— Ölmekten kim söz ediyor?.. Onu kurtaracağız..

İzabo o anda sadece Pasavan'ı görüyor, korkunç intikamının tek hedefi olarak gözüne başka hiç bir şey görünmüyordu. Pasavan'ın sehpaya kadar gelebilmesi için onun bulunduğu yeri dolaşarak halkın arasından geçmesi gerekiyordu. Bu mesafeyi ölçmüştü. Büyük bir emniyetle bağırdı:

— Çok geç kaldın.. Artık çok geç..

Fakat bu arada Pasavan ile Talazar gayelerine yaklaşmakta idiler. Kendilerini sehpadan ayıran mesafeyi aşmaları için on adım kadar bir yolları kalmıştı. İleri doğru bakan başları Flora'yı artık görmüyor, sadece arada bir cellâdın kırmızı pelerini gözlerine çarpıyordu. Öyle anlaşılıyordu ki cellât, korkunç işi için son tedbirlerini bitirmek üzereydi.

Pasavan ile Talazar nihayet sehpanın alt başındaki merdivenlerin önüne gelmişlerdi. Ağızlarında bir zafer narası belirmiş bulunuyordu.

Birden nasıl ve niçin olduklarını anlamadıkları bir şey oldu:

Aralarından geçerek oraya kadar varmış oldukları insan yığını bir anda hareketsizliğe bürünmüştü. Kimse kımıldamıyor, herkes taş kesilmiş gibi duruyordu. Az önceki gürültüler ve sesler de dinmişti.

Pasavan ile Talazar olanlardan hiç bir şey anlamamışlardı. Halkın az önceki çalkalanması sırasında kendilerini geriye doğru itmiş olanları elleriyle aralayarak tekrar sehpanın altındaki merdivenin başına kadar geldiler. Yel gibi ileri atılarak merdivenleri bir hamlede çıktılar.

Yukarı çıktıkları zaman ise birden donarak anlamsız bakışlarla çevrelerini süzmeye koyuldular. Zira, gördükleri inanılmayacak bir şeydi:

Sehpanın üzerinde hiç kimse yoktu. Kurban, cellât, cellâdın yamakları, muhafızlar, balta ve diğer işkence aletleri hepsi yok olmuşlardı.

— XXIV —

NOTR DAM'A...

Pasavan ile Talazar'ı sehpaya dehşet bakışlarıyla bakarken görüyoruz. İzabo'yu da konuşuyormuş gibi ağzı aralık, gözlerini sehpaya bakarken görüyoruz.

İşte, Kraliçenin arabasının bir kaç adım berisinde yanyana Dö Jiyak ve Jakvil de duruyor. Dö Jiyak'ın yüzünden büyük bir şaşkınlık okunuyor.

İşte arabanın kapısının önünde, sağ eliyle sinirli bir şekilde bıyıklarıyla oynamakta olan Sakraman'ın yüzünde de okunan ve korkudan çok şaşkınlık ifade eden bakışlar açıkça görülüyor.

Ve işte en nihayet. Dük'ün yanında oturmakta olan İzabo..

Dük, çok manalı bir şekilde eliyle Sakraman'ı gösterdi. Dö Jiyak ile Dö Jakvil onun ne demek istediğini anlamışlardı. Arkalarında atları üstünde durmakta olan adamlarından bir kaçına elleriyle işaret ederek atlarından atlayan ve onların peşi sıra yürümeye koyulan adamlarla birlikte yürümeye koyuldular.

Onlar arabanın önünden geçerlerken de Jan San Pör emrini daha belirli bir şekilde tekrarladı.

— Öldürün, ne ile ve nasıl olursa olsun öldürün..

Jakvil dişlerini gıcırdatarak cevap verdi:

— Tanrı şahidim olsun ki onu yok edeceğim..

Dö Jiyak da tasarılarında ondan aşağı kalmıyordu Dişlerinin arasından hırlar gibi konuştu:

— Onun kalbini ellerimle yerinden kopartacağım ve daha atması durmadan yiyeceğim. Ancak böyle yaparak onun bir daha karşıma çıkmayacağına inanabileceğim.

Kilisenin kapısı önünden arabaya doğru ilerlemekte olan kralın özel muhafızları Ribo'lar, komutanları Ribo'ların Kralı'nın sert bir el hareketiyle arabadan bir kaç adım mesafede durduruldular ve Riboların Kralı ağır gövdesini daha da heybetli gösteren bir hareketle göğsünü şişirerek arabanın yanına yalnız olarak geldi.

Kraliçenin önünde büyük bir saygıyla yerlere kadar eğildi. Sonra da aynı şekilde — fakat biraz daha az — Dükün önünde de eğildi.

İki elini gürzüne dayadı ve iri gövdesini dimdik tutarak insanı korkudan titretecek kadar heybetli bir sesle konuştu:

— Madam ve Sir Dük, size Kralımız ve burada bulunan bütün asillerin en büyüğü Kral hazretlerinin görüşmek üzere sizleri şu

anda karşıda gördüğünüz mabedin içinde beklemekte olduklarını bildirmek şerefiyle görevlendirilmiş bulunuyorum.

Jan San Pör bu sözler karşısında taş gibi sessiz kalmıştı. Kraliçe ise ne yaptığını bilmez bir şekilde gülümsüyordu. Dük kendini toplayarak Riboların Kralı'na cevap verdi:

— Metr Müsto, biz de Kraliçe ve ben, Kral hazretlerinin emirlerine hazır olduğumuzu kendilerine bildirmek üzere buraya gelmiş bulunuyorduk.

Müsto aynı ciddiyetle cevap verdi:

— Majesteleri Kraliçe hazretlerini ve sizi Senyör. Kralımızın yanına kadar refakat ederek ben götüreceğim. Kral hazretleri, sizin en iyileri ve en tanınmışları arasından seçeceğiniz yirmi kişilik bir refakat alayı ile birlikte gelmelerine izin vermiş bulunuyorlar.

İzabo ve Jan San Pör bu sözler üzerine bir kere daha birbirlerine baktılar. Zira bu teklif daha da manalıydı ve Dük ile sarayından seçilmiş olan erkânı Ribo'ların muhafazasında Krala götürmek, onların hepsini birden mahpus durumuna düşürmek gibi bir anlam taşıyordu. Fakat buna rağmen güçlükle muhafaza ettikleri soğukkanlılıklarını bozmadılar ve Dük adamları arasından kendisine refakat edecek olan kimseleri seçmeye başladı.

Kilisenin içinde Kralın bulunduğu yer mumlarla hafifçe aydınlatılmıştı. Yüz kadar subay ve saraya mensup bazı kimseler, kılıçları ellerinde olduğu halde birer gölge gibi duruyorlardı.

Riboların Kralı Dük ile Kraliçeyi kapının giriş yerinde durdurdu. O sırada içerden senyörlerden biri gelerek Kraliçeye ve Düke, Kralın kendileriyle özel olarak ve yalnız görüşmek istediğini; bunun için de onları Kralın yanına götürmek üzere emir almış olduğunu söyledi. İzabo ile Jan San Pör, adamı takip ettiler.

Dükle birlikte gelmiş olan refakat erkânına da bekleyecekleri bir yer gösterildi.

Kraliçe ile Dük. önlerinde adamlarıyla birlikte ilerleyen Riboların Kralı olduğu halde Kralın kendileriyle görüşmek üzere beklemekte olduğu yan odalardan birine götürüldüler. Riboların Kralı ve bazı asiller odanın kapısının önünde durmuşlardı. Odanın kapıları, iki mahpusun üzerine kapandı. Mahpusların, dedik; zira o anda Kraliçe ile Dük kendilerini öyle sayıyorlardı.

Altıncı Şarl odada yalnızdı. Hiç bir hareket yapmaksızın önünde eğilen Kraliçe ile Düke bakıyordu. Bakışları korku verecek kadar sertti.

Kral Altıncı Şarl nihayet yerinden kalktı. Odanın içinde boydan boya yürümeye başladı. Bu hareketi hastalığı boyunca çok sık yapardı. Başlangıçta ağır ve dengeli olan yürüyüşü az sonra hızlandı ve sarsak olmaya başladı.

Kralın davranışlarındaki bu değişiklik onu çok iyi tanıyan Kraliçenin gözünden kaçmamıştı. Kraliçenin tavırları bunun üzerine derhal değişti.

Mütehakkim bir bakışla Düke, dikkatli olmasını ihtar etti.

Bundan sonra da hücuma geçen Kraliçe oldu:

— Sir, bize nihayet, hangi cinayet, hangi büyük cürümle suçlandırıldığımızı söyleyecek misiniz?

Sonra da Kralın bu cüretli çıkış karşısındaki şaşkınlığını görerek ve onun zayıf bir durumda olduğunu da anlayarak devam etti:

— Adamlarınız, sizin bizzat tasvip ettiğiniz ve hazırlanmasını istemiş olduğunuz bir töreni bozuyorlar. Emirlerinizi yerine getirmeye çalıştığımız bir sırada özel muhafızlarınız Ribolar bizi, caniler gibi yakalayarak karşınıza getiriyorlar. Bütün bunların manası nedir? Siz de Sir, bizi caniler karşısında bulunuyormuşsunuz gibi karşılıyorsunuz.. Bizi ezici bir sükûtla karşınızda tutuyorsunuz. Tanrım, artık bu kadarı da dayanılacak gibi değil.. Kadın olduğum halde beni, emrinizdeki asillerin en küçüğünün bile yapmakta yüzünün kızaracağı bir kabalıkla karşılıyor, bana öyle davranıyorsunuz. Öyle olsun, güzel.. Fakat ben de bu sarayın sizden sonra gelen en önemli kişisi olarak herkesin karşısında bu çeşit davranışlarınıza sahip olmakla küçültülmek istemem. Bana saygı gösterilmesini isterim. Bunu diğerlerinden olduğu gibi sizden, hattâ belki de onlardan önce en başta sizden istemek en tabii hakkımdır.

Şarl, konuşurken onu durdurmayı düşünmemişti. Şaşkınlığı böyle bir şeyi aklına getirmesine engel olmuştu. Fakat zaptetmeye çalıştığı hiddeti nihayet taştı. Bağırarak:

— Bu kadarı da artık saygısızlık ve istismarın en büyüğü oluyor. Siz.. siz, kocasını aldatan günahkâr kadın, insanları zehirleyen, öldüren, onlara akla gelmedik işkenceleri yapmaktan başka bir şey düşünmeyen bir kimse karşıma geçerek böyle konuşsun?.. Olacak iş değil, bu.. Sizi şu anda derhal ezmemek için kendimi nasıl tutabildiğimi anlamıyorum.

Kraliçe o sırada yanında sessizce duran Jan San Pör'e dönmüştü. Yüzü acı ile buruşarak ona sanki şöyle diyordu:

«Heyhat, her zamankinden daha da deli bu gün.»

Sonra gözlerini tekrar hastaya çevirdi.

Dikkatle onlara bakmakta olan Şarl bu sessiz konuşmanın bir anını bile kaybetmemişti. Hiddeti daha da arttı. Ondan sonra da artık sözlerini ölçmeye bile lüzum görmeksizin kendini iyice bıraktı ve gürledi:

— Hayır, ben bir deli değilim. Ne söylediğimi ve ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Bütün söylediklerimi senin sözlerine dayanarak söylüyorum. Bunları bu güne kadar bana söyleyen hep sendin. Se-

nin bir alçak ve insanları zehirleyen bir canavar olduğunu tekrarlıyorum. Beni bile zehirlemek için zehir vermemiş olduğunu iddia edebilecek misin? Şayet çok değerli bir dostun yardımları olmasaydı senin hazırlatmış olduğun o zehirle ben bu gün, bir zavallı ve olduğumdan çok daha kötü durumda bir insan haline gelecektim.

İzabo ona belirli bir acıma ifadesiyle bakıyordu. Jan San Pör'ün bakışları da onun gibiydi. İkisi de iç geçirdiler, sonra İzabo Dükün kulağına eğilerek Kralın da duyabileceği kadar yüksek sesle:

— Çılgınlık.. Ne zehir ne de ilâç ve panzehirler hiç bir zaman olmadı. Bir de oturmuş kızıyorum. Kızmaya ne lüzum var? Zavallı Sir..

Şarl bu sözleri duymuştu. Kesesini açarak içinden küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi masanın üstüne koyduktan sonra hiddetten kekeleyerek konuştu:

— İşte beni kurtaran ilâç.. Ayrıca bu ilâcı kullanmamı gerektiren ve sizin hazırlatmış olduğunuz zehirin şişesini de gözlerinizin önüne sermem gerekiyor mu?

İzabo'nun Krala bu hareketi yaptırmak için çalışmış olduğu anlaşılıyordu. Gözleri parladı ve Jan San Pör'e baktı. Bakışlarıyla zamanın gelmiş olduğunu söylemek istiyor gibiydi.

Aynı anda da ellerini göğsünde kavuşturarak dokunaklı olmasına çalıştığı bir sesle konuştu:

— Evet Sir.. Sevgili varlık, sizin bütün istediklerinizi kabul edeceğim. Hatta zehir meselesini bile.. Bir tek şartla: Sakin olunuz ve ihtiyaç duyduğunuz sükûnete kavuşarak gerektiği gibi kendinizle meşgul olunuz. Kendinizi tedavi ettiriniz.

Kraliçenin, onun deli olduğunu daha da ısrarla söylemesinden başka bir anlama gelmeyen bu sözleri Kralı artık iyiden iyiye çileden çıkarmıştı.

Ne yaptığını bilmez bir hareketle elini yumruk yaparak kafasına götürdü ve kendini suçluyormuş gibi vurdu.

Zavallı Kral, hayatının akışını değiştirecek olan bu dakikalarda yaptığı bu hareketle haksız değildi. Fakat umutsuzluk içinde yaptığı bu hareketten sonra artık karısının karşısında duracak kadar güçlü olmadığını anlayarak masanın üstüne koymuş olduğu ilâç şişesini de, kafasında tasarlamış olduğu düşünceleri de unutarak gerisin geriye döndü ve odanın içinde yürüdü.

İşte bu kısa an da onun herşeyi kaybetmesi için yetti. Zira İzabo onun arkasını dönmüş olduğunu görerek Jan San Pör'e masanın üzerindeki şişeyi işaret ediyor ve aynı anda da koynundan aynı boyda küçük bir şişe çıkarıyordu.

Bundan sonra Kraliçe Kralın ardı sıra giderek onun ayakları dibine, kendini kaybetmiş gibi yığıldı.

Kraliçenin bu hareketi çok iyi hesaplanmıştı. Zira, tam o yere yığılırken, Kral ona baktığı zaman gözü masanın üzerinden uzaklaşmış bulunuyordu.

Oyun artık kısa süren bir hareketle her şeyin kazanılacağı bir inceliğe bürünmüştü. Zira Kral onları yok ettirecek veya onlar Kralı yok edeceklerdi ve bir üçüncü ihtimal kalmamıştı.

Bunu Jan San Pör de anlamış bulunuyordu. Yıldırım gibi bir çabuklukla bir eliyle masanın üzerindeki şişeyi alırken öteki eliyle de Kraliçenin vermiş olduğu şişeyi masaya bırakıyordu.

O sırada da İzabo yerde sürünerek Kralın kendisine bakmasını sağlamış ve bu işi kolaylaştırmıştı. Yerinden hafifçe kalkarak Kralın omuzlarına ellerini koydu ve ona sakinleşmesi için yalvarmaya koyuldu.

Fakat Kral sert bir hareketle onu iterek yanından ayrıldı. Kraliçe bu defa acındırıcı bir sesle yalvarmaya koyulmuştu:

— Ah.. Hayır beni anlamak istemiyor. Sir, madem ki bu ilâç, bana az önce sözünü ettiğiniz ilâç size o kadar iyi geliyor, ondan biraz içseniz.. Böylece hiç değilse, Kraliçeye yöneltmiş olduğunuz ithamların ağırlığını görecek ve haksızlık etmiş olduğunuz anlayacak kadar kendinize gelirsiniz.

Bu sözleri söylerken de masanın üzerinde ve Jan San Pör'ün değiştirmiş olduğu şişeyi eliyle işaret ediyordu.

Şarl onun sözlerini bitirmesini bile beklememişti. Birden şişeyi masanın üzerinde unutmuş olduğunu hatırladı ve İzabo sözünü bitirmeden önce ani bir hareketle dönerek masanın üzerinde duran şişeyi aldı.

Şişenin kapağını açtı ve bir yudum aldı. Ondan sonra da artık çok geç kalmış olan tedbirini alarak şişeyi kesesinin içine koydu.

Onun arkasında kalmış olan İzabo yüzünde şeytanî bir gülümsemeyle onun hareketlerini takip ediyordu. Kralın önünde durmakta olan Jan San Pör de yüzünün bir kılının bile oynamamasına dikkat ederek dikkatle Krala bakıyordu.

Şarl ilâcı içtikten sonra ferahladığını gösteren bir hareketle derin bir nefes almıştı. Aynı anda da İzabo ile Jan San Pör ferahlayarak derin birer nefes alıyorlardı.

Zehirin tesiri müthiş olmalıydı. Zira İzabo bunun böyle olmasını bilhassa istemiş ve buna göre hazırlatmıştı. Kral, ilâcı içtikten kısa bir zaman sonra vücudu titremeler geçirmeye başladı. İlkin buna pek önem vermedi. Zira haftalardır kriz geçirmemişti. Bunun için de artık o illetten kurtulmuş olduğunu sanıyordu.

Vücudunu sarmakta olan titremelere rağmen konuşmaya başladı:

— Bu işi artık bitirelim. İnkâr beyhudedir. İğrenç komplonuzu adım adım takip ettim. Bana vermeğe hazırlanmakta olduğunuz zehir beni sizin elinizde bir oyuncak haline getirecekti. Tahttan feragat etmiş olduğumu bu gün burada, Notr Dam kilisesinde herkesin önünde ilân ettikten sonra da insanların kendilerini yaşarken gömmek için bulmuş oldukları ve adına manastır denilen yere yine kendi isteğimle çekilecektim. Krallık tacımı da bu... adamın başına ellerimle koymuş olacaktım. Ama şundan artık en küçük bir şüpheniz olmasın ki sizi hiç bir şey kurtaramaz. Hattâ gelmesini sabırsızlıkla beklediğiniz bir kriz bile kurtaramaz.

Kral bu sözleri söylerken de sanki olaylar onu yalanlamak istiyormuş gibi birden kendini boşlukta imiş sandı. Her tarafından soğuk bir ter boşandı. Kafası çatlayacakmış gibi bir baş ağrısı gözlerini bile açmasına engel oluyordu. Göğsü ise ateş içinde kalmıştı. Sendeledi ve düşmemek için yanında bulunan masaya dayanmak zorunda kaldı.

Kriz büyük bir hızla onu etkisi altına alıyordu. İzabo'nun beklediği de buydu. Zira bu kriz artık son olacaktı.. Ondan sonra her şey bitiyordu.

Kral masaya dayanarak kendini biraz topladıktan sonra konuşmasına devam etmek gücünü buldu:

— Sizi buradan doğruca meydandaki sehpaya götürebilirdim. Sahtekârlar.. Fakat bu hareketin Krallık müessesesine vereceği zararı düşünerek böyle yapmayacağım. Krallık tacının bu kadar pis çamurlarla kirlenmesi haksızlık olur. Tahtımın kirlenmemesi için hayatlarınızı bağışlayacağım. Evet, sen efendisinin elini sonra ısırmak için şimdi yalamakta olan sürüngen köpek ve sen vücudunun esiri günahkâr kadın, yaşayacaksınız. Evet yaşayacaksınız, fakat.. fakat..

Artık söylediklerini kendisi de bilemiyordu. Bunu o da anlamıştı, zira başını elleri arasına alarak devam etti:

— Hayır, bilmiyorum.. Artık ben de bilemiyorum.. Fakat başımın içinde ne var, tanrım?.. Beynimi çekiçleyen nedir?..

O anda da kafasının içinde nihayet bir şimşek çakmıştı: Yeni bir kriz geçirmek üzere olduğunu kendisi de şimdi anlıyordu. İnledi:

— Fakat bu olamaz.. Bu iblisler yoksa şeytanla bir ortaklık mı kurdular?.. Tanrım, bu artık olmamalı. Olamaz. Olmasın istiyorum..

Böyle söylenerek Şarl, titrek bir sesle söylendi:

— Çabuk, papaslar, Tanrım. Kutsal kitap.

Sonra da bu anlaşılmaz sözlerin karşılığında hiç bir şey ya-

pılmadığını görerek kapıya doğru yürüdü ve açarak çıktı. Kraliçe ile Dük de onun peşi sıra gidiyorlardı. Kralın çıktığı salonda feragat töreni için önceden hazırlanmış olan bir taht kurulmuştu. Tahtın yanında ise Kralın tacı duruyordu. Tacı gören Şarl ona doğru koşarak bağırmaya başladı:

— Tacım, tacımı verin.. Getirin buraya çabuk..

Kralın arkasından ilerlemekte olan Kraliçe ile Dük, onun gösterdiği yerde durdular. Şarl onları önünde görünce emretti:

— Diz çökün. Krala saygı göstererek diz çökün. Deli Krala saygı.. Beni istediğiniz gibi yönetebileceğinizi sanıyordunuz değil mi, alçaklar sizi..

Şarl böyle konuşmaya devam ederek gitgide kötüleşiyordu. Az sonra inlemeleri feryat haline geldi. Yerinden cırlayarak peşinden kovalıyorlarmış gibi oradan oraya koşmaya başladı. Bir yandan da feryat ediyordu:

— İmdat.. Koşun.. Yanıyorum. Burada, kafamın içinde bir şey var..

Şarl'ı yakalamak için gerçek bir kovalamaca yapmak gerekti. Nihayet peşinden koşanlar tarafından yakalandı ve İzabo'nun günlerdir onun üzerinde tesir yapmak için söyledikleri ağzından dökülmeye başladı:

— Bu anarşi böyle devam edemez. Sağlam bir kral gereklidir. Deli Kralın, halkının selâmeti için ortadan yok olması gerekiyor. Kral, deli Kral manastıra.. Yaşasın Kral Jan..

— XXV —

SİTE'DE

Şimdi yeniden, boş sehpanın üstünde bırakmış olduğumuz Pasavan ile Talazar'a dönelim. İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra iki arkadaş sehpanın arka tarafından ileri doğru koşmaya başladılar. Gerçekten, mahkûm ve cellâtlar ancak o taraftan kaçmış olabilirlerdi. Bu istikamette bulunan sokak, Növ sokağıydı..

Talazar arkadaşına telâşla sokağı gösterdi:

— Koşalım Pasavan. Ancak bu sokaktan kaçmış olabilirler. Henüz uzaklaşmamışlardır.

Böyle söyleyerek sokağa girdiler. Sokak fazla kalabalık değildi. Pasavan bir yandan arkadaşını teskin etmeye çalışıyordu:

— Biraz daha soğukkanlılıkla hareket etseydik, Madam İzabo'nun bu idam hükmünü geri bırakmak zorunda kalmış olduğunu an-

lardık. Biliyorsunuz, o anda İzabo'nun yapacağı daha başka işler vardı. Bu bakımdan ben nişanlınızın şimdi emin bir yere götürülerek muhafaza altında tutulmakta olduğundan hiç şüphe etmiyorum. Zamanı gelince de onu oradan zahmetsizce çeker, çıkartırız.

Talazar Pasavan'ın bu sözleri üzerine meraklanarak sordu:

— O halde şimdi ne için endişeleniyorsunuz, Şövalye?

Pasavan kesin bir ifadeyle cevap verdi:

— Her şey için.. İzabo'nun görünüşteki bir cömert davranışına güvenmek bizim için en büyük çılgınlık olur. Şimdi geliniz doğruca Metr Mersöro'ya gidelim.

Talazar, üzüntülü bir sesle bunun mümkün olamayacağını söyledi:

— Fakat, sarayın içine girmemize izin vermezler..

— Geçmemize engel olmaya kalkışırlarsa biz de zorla gireriz. Şimdi önce sarayın karşısında Metr Mersöro'nun evine gidelim. Orada kimseyi bulamazsak Por Sen Lanrri'deki eve gideriz.. Zira, genel olarak iyi bilgi edinen Metr Jerve bize Flora'nın orada saklanarak muhafaza edilmekte olduğunu söylemişti.

Böyle konuşarak hızlı adımlarla Kaladr sokağına doğru yürümeye başladılar. Eve vardıkları sırada uzaktan kendilerine, durmaları için eliyle işaretler yapmakta olan Metr Jerve'yi gördüler. Yaşlı bilgin onlara yaklaşarak sordu:

— Koşarak böyle nereye gidiyorsunuz?

Bir kaç dakika içinde durumu ona da anlattılar. Bilgin başını sallayarak onlara kesin bir ifadeyle şunları söyledi:

— O genç kızı Site'de bulamayacaksınız; zira Site'de değil Üniversite'dedir.

Talazar merakla sordu:

— Bunu nasıl oluyor da biliyorsunuz?

— Çünkü size söylediğimi gördüm.

— Nerede?

— Genç kızı Sen Jak sokağında gördüm.

— Ne zaman?

— Bir kaç dakika kadar önce.

— Simon ile birlikte mi?

— Hayır Dam dö Somberno ile birlikte idi.

— Annesiyle birlikte, öyle mi? Şaşılacak şey..

O zamana kadar onların konuşmalarını sessizce dinlemiş olan Pasavan bunun üzerine Metr Jerve ile Talazar'a sordu:

— Nasıl oluyor da köprüyü geçebildiler acaba? Zira köprülerden izinsiz geçiş, yeni bir emre kadar durdurulmuş bulunuyor.

Metr Jerve'nin cevabı kesindi:

— Şurası belli ki nasıl olduğunu bilmemekle birlikte geçmiş ol-

duklarını söyleyebilirim. Çocuk annesinin yanında bir zaman kalarak saklanabilir. Onu Bon la Fol'un yanında aramayı kimse aklına getirmez. Şayet daha fazla bilgi de istiyorsanız size şunu söyleyebilirim ki oraya, yolunuza böyle doğruca devam ederek gidiniz. Zira sanırım başkalarının durdurulduğu yerden siz geçebileceksiniz.

Sonra bir zaman düşünceli bir ifadeyle durdu. Metr Jerve'nin solgun ve ne düşündüğü pek anlaşılamayan yüzünden bir an, bir ümitsizlik ifadesi geçti. İç geçirerek Şövalyenin gözlerinin içine baktı ve şöyle söyledi:

— Size bir şey söyleyeyim mi? Eğer Jan San Pör'le savaşmaya, onun kendisinin de sizinle savaşmaya niyeti olduğu gibi kararlıysanız..

Pasavan onun sözünü keserek cevap verdi:

— Biliyorum. Benim niyetim de değişmiş değildir.

— O halde hazır Jan San Pör oradan çıkamaz iken siz Site'yi terkedin. Zira birazdan yine sözünü geçirmeye başlayacaktır.

Pasavan onu sükûnetle dinlemişti. Metr Jerve'ye hak verdi:

— Tavsiyeniz belki de hiç yabana atılmaya gelmez. Fakat bir kimseyi kovalamak ondan kaçmaktan daha güçtür. Yalnız şu var ki buradan nasıl kurtulabileceğimizi doğrusu ben kesin olarak söyleyemeyeceğim. Zira, Site'nin çıkış yolları tutulu bulunuyor. Bu durumda bizim yapabileceğimiz belki de sadece burayı nehire atılarak ve yüzerek terketmke olacaktır.

Metr Jerve onun sözlerine, Pasavan'dan başka kimi olsa heyecanlandıracak bir ifadeyle cevap verdi:

— Bu da düşünülebilir. İnanın ki bu konuda tereddüt etmeniz hiç de iyi olmayabilir. Gerekirse suya atılın, fakat burayı bir an önce terkedin. Yeni yerinize giderek bir zaman ortalıkta görünmeyin.

Bu sözleri söyledikten sonra da Metr Jerve pelerinine sarınarak kayboldu.

Pasavan ise Talazar'ın koluna girerek Sen Kristof sokağına girerken ona şöyle söylüyordu:

— Buradan çıkamadığımıza göre, Notr Dam tarafında neler olup bittiğine bir bakalım.

Talazar, Metr Jerve'nin tavrından ve sözlerinden meraka düşmüştü. Pasavan'a bunu sordu:

— Şövalye, Metr Jerve'nin nesi var dersiniz? Bana her zamankinden çok daha endişeli göründü.

Pasavan omuz silkerek cevap verdi:

— Geçer herhalde.. Biliyor musunuz, Metr Jerve, Jan dö Burgony'nin ölümünden başka bir şey düşünmeyen bir kimsedir. Bizim Dükün yeni bir teşebbüsünü akamete uğratmamız onun için hiç bir

zaman yeterli bir sonuç değildir. Onun için de belki bir an Jan dö Burgony'nin cellâdın kılıcıyla veya baltasıyla can vereceğini düşünmüştü. Fakat bunun olmadığını anlayarak bizim bu çeşit bir cinayete razı olamayacağımızı da tahmin ederek umutsuzluğa kapıldı.

Pasavan arkadaşına bunları anlatarak yoluna devam ederken Metr Jerve de bir aralıktan onları gözlüyor ve kendi kendine şöyle düşünüyordu:

«Bu adam gerçekten gönlü bol bir insan. Bu yüzden belki de, şayet ben arkasında olmazsam çok şey kaybedecek.

Sonra da dişlerini gıcırdatarak devam etti:

— Jan dö Burgony pek alâ ezilebilirdi. Pasavan ise bunu yapmak yerine onu bıraktı. Oysa şayet Pasavan kendisi bir kere olsun o duruma düşecek olsa Jan dö Burgony onu ortadan kaldırmak için bir an bile düşünmez. Neyse, şimdi ben intikamımı almak istiyorsam kendi işlerimle uğraşmalıyım..

Kararını vererek Metr Jerve Nöf sokağına doğru yürümeye başladı. Sokağa saptıktan sonra karşıdan, yakalarını gözlerinin üstüne kadar çekmiş, hızla ilerlemekte olan kısa boylu bir adam az kalsın onu yere yıkacak kadar hızla çarptı.

Kendisinden özür dilemek gibi bir şeyi düşünmekten çok uzak bir adam olan Malatr'ı tanımakta gecikmedi. Malatr, arkasından yürüyen iki adamla birlikte hızla, Sen Kristof sokağına girdi.

O sırada da başlarında dö Jakvil olduğu halde dört, beş kadar asil de aynı sokaktan çıkıyorlardı. Jüivri sokağından gelmekte olan bir diğer grup görerek onlara doğru yürüdüler. Onların başında da dö Jiyak vardı.

Metr Jerve, Malatr gibi onları da tanıdı. Uzaklaşacaktı. Fakat gruba doğru bir kaç adım daha yaklaştı. Bunu yaparken de paltosunun yakalarını biraz kaldırmıştı. Dö Jiyak hiddetli bir sesle konuşuyordu:

— Vakit kaybetmeyelim. Oradan geçmiş olacaklar. Cehennemin dibine kadar kaçsalar onların peşini yine bırakmayacağım.

Böylece iki grup da birleşerek Sen Kristof sokağına girdiler.

Metr Jerve onların konuşmalarının bir kelimesini bile kaçırmamıştı. Ayrıca onlar da duyulmayacak kadar yavaş konuşmuyorlardı. Metr Jerve kendi kendine şöyle mırıldandı:

«Kovalamaca başlıyor.. Demek ki yanılmamışım: Jan dö Burgony yeniden buyurmaya başladı. Avın da Pasavan'dan başkası olmasına ihtimal yoktur. Fakat ben onun ölmesini istemiyorum. Önce, ona ihtiyacım var. Sonra da..»

Yaşlı bilginin yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirmişti.

Anlaşılan, gördükleri ve duydukları sonunda fikrini değiştir-

mişti. Çünkü yönünü değiştirerek Kalandr sokağına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Bu arada da Pasavan ile Talazar, peşlerinden gelen kimselerden habersiz olarak kilisenin bulunduğu meydana doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Aslında böyle davranmakla takipten de kurtulmuş oluyorlardı; zira, kalabalığın içinde görülmeleri ihtimali çok daha azalmıştı.

Aradan uzunca bir zaman geçti.

Pasavan ile Talazar, Notr Dam köprüsüne doğru akmakta olan halkın arasında ilerlemeye devam ediyorlardı. Lantern sokağına kadar geldiler.

Fakat orada kendilerini bir talihsizlik beklemekte idi. Zira, köprü zincirlerle kapatılmıştı ve kimsenin geçmesine izin vermeyen Burgonyalılar tarafından kontrol ediliyordu. Durum hiç de iyi sayılmazdı. Ayrıca az sonra daha da kötüleşti.

Çünkü ilkin, Dükün adamlarının komutasındaki devriyeler sokaklarda dolaşmaya başladı. Ondan sonra da sokaklarda işsiz güçsüz dolaşır gibi gözüken bir çok kimseler durdurulmaya ve sorguya çekilmek üzere yakalanmaya başladı.

Her şey bu kadarla da bitmiş değildi. Halk, o zamana kadar kahramanlarımıza bilmeksizin yardım etmiş olan halk topluluğu bu defa rahatsız olmaya başlamış ve aralarında dolaşmakta olan yabancıları, bilmedikleri, tanımadıkları kimseleri Dükün adamlarına eliyle teslim etmeye başlamıştı.

Kendileri için bir mahkûmiyet kararı olan bu ani değişikliğin sebebini anlamakta gecikmediler. Zira, çevrelerinde konuşulanları dinleyerek halkın konuşmalarından, Pasavan alçağının aranmakta olduğunu; bütün bu telâşın da sadece onun için olduğunu öğrendiler. Pasavan'ı yakalayana verilmesi vaad edilmiş olan beş bin altın mükâfat da Dükün emriyle bir misline çıkarılmıştı. Bütün bunlar da yetmiyormuş gibi, Kralın da Pasavan tarafından zehirlenmiş olduğu ve Kral tam memlekette barışı sağlayacak olan çalışmalarına başladığı sırada bu durumun ortaya çıkmasının memleket için çok kötü olduğu söylenip duruyordu.

Talazar bu ithamları dinledikten sonra hiddetten kıpkırmızı olmuştu. Kendini tutamayarak söylendi:

— Bu kadarı da artık gerçekten olabileceğinden bile daha iğrenç bir şey..

Yüzünün çizgileri gerilmiş olan Pasavan da bütün soğukkanlılığına rağmen heyecanlanmıştı. Arkadaşına şöyle cevap verdi:

— Evet, bu iş artık oyun olmaktan çıktı. Ardımızdakilerin sadece Dükün adamları olduğunu bildiğimiz sırada mesele bizim için pek önemli sayılmazdı. Zira, onlarla başa çıkmamız güç olmuyordu.

Fakat gelin de şimdi olduğu gibi umutsuzluk içinde çırpınan ve kurtuluşunu yalnız ve sadece sizin yakalanmanıza bağlı olarak gören bir halk kitlesinin önünde durun: İşte bu imkânsızdır. Şimdi daha iyi anlıyorum ki Metr Jerve bizi ikaz etmekte yerden göğe kadar haklıydı. Korkarım bu darbe hepimizin sonu olacak.

Talazar düşünceli bir şekilde durarak bir teklif yaptı:

— Yüzerk buradan kurtulamaz mıyız dersiniz Şövalye? Öyle sanıyorum ki yüzerek karşıya geçmemiz mümkün olabilir.

— Evet, fakat nehrin kıyılarını kontrol etmediklerini nereden biliyoruz? Zira biliyorsunuz ki bu durumda bizim aklımıza gelen bu tedbiri onlar da düşünmüş olabilirler.

Böyle söyleyerek Pasavan bir çare bulmak için çevresine bir göz attı. Sol yanlarında bulunan Marmuze sokağından bir kaç adım uzaktaydılar. Oradan kendilerine doğru bir devriye kolu ilerliyordu. Sağ yanlarında ise Viey Drapri sokağı vardı ve o an için serbest olduğu anlaşılıyordu. Pasavan'ın bu kısa keşfi ona bir fikir vermiş gibiydi. Heyecanla söylendi:

— Fakat, öyle sanıyorum ki ben de kendimi heyecana kaptırarak asıl yapılması gerekeni göremedim. İşte kendimizi gizleyebileceğimiz bir yer: Oraya kadar varabilirsek kurtuluruz.

Böyle söyleyerek eliyle Madlen kilisesinin karşısında ve Jüivri sokağında bulunan bir evi gösteriyordu. Taazar'ın da bu evi tanıdığı anlaşılıyordu. O da sinirli bir şekilde gülmeye başladı:

— Gerçekten, nasıl oldu da bunu şimdiye kadar düşünmedik?..

Pasavan hiç bir şey söylemeden Talazar'ın kolunu yakalayarak onunla birlikte karşı kaldırıma ilerledi. Bunu yaparken de konuşmamaya bilhassa dikkat ediyorlardı. Tam tersine, eğlenerek ilerleyen iki arkadaş gibi güler yüzle yürümeye koyuldular.

Fakat bu manevrayı tamamlamalarına da talih yardım etmedi. Marmuze sokağında görmüş oldukları devriye kolu Dö Jiyak ve Dö Jakvil tarafından kumanda ediliyordu. Uzaktan Pasavan ve Talazar'ı tanıdılar ve adamlarına da bağırarak onlarla birlikte üstlerine doğru koşmaya başladılar:

— Tutun, yakalayın. Pasavan'a ölüm..

Sesi duyan halktan da şuursuz haykırışlar başlamıştı:

— Ölüm.. Yakalayın..

Halkın içinde bir kaynaşma belirdi. Herkes, vaad edilen parayı alabilmek için diğerlerinden önce davranmak istiyordu. Fakat asıl büyük güçlükleri de aranan adamı kimsenin tanımaması idi. Dö Jiyak ile adamları da aranan Pasavan'ı halka gösterebilmek için henüz çok uzaktaydılar.

İşte bu sırada Pasavan arkadaşına şöyle söyledi:

— Eve girersek görülürüz ve ev de baştan aşağı aranır. Viey Drapri sokağından geçmeye çalışalım.

Fakat şimdi artık mesele sadece kendilerini aramakta olan devriyeleri yanıltmak olmadığı için artık gizlenmekle daha çok zaman kaybedebilirlerdi. Onun için de koşmaya başladılar.

Sent Krua kilisesi boyunca koşuyorlardı. Sol yanlarında bulunan Fev sokağına varmaları için bir kaç adım daha yapmaları gerekiyordu.

Tam o sırada da o sokaktan çıkan bir devriye kolu yollarını kesti. Devriyelerin başında Sakraman vardı. Pasavan arkadaşına telâşla:

— Buradan geçemezsek yakalanırız.

Talazar'ın cevabı kesindi:

— Geçelim.

Böylece ikisi de olanca güçleriyle sokağa doğru atıldılar. Sakraman, midesine yediği müthiş bir darbe ile konuşmaya bile vakit bulamadan kaldırımın kenarına yığılıp kalmıştı.

Sakraman'ı bir anda baygın olarak yere yıkan, her zaman olduğu gibi yine Pasavan'ın ani bir kafa darbesiydi. Şövalye bu arada kılıcını da çekmiş ve ağır kılıcın kabzasıyla önüne gelen ikinci adamın kafasına bir darbe indirerek onu da yere yıkmıştı. Talazar da ondan aşağı kalmıyordu. Askerlerin arasında bir şaşkınlık oldu. Bağırmalar, sesler duyuldu.

Fev sokağının ortasına geldikleri sırada sol yanlarında dumanları tütmekte olan bir enkaz gördüler. Burası, Dö Jiyak'ın ateşe verdirmiş olduğu Metr Jerve'nin eviydi.

Eve yaklaştıkları sırada da karşılarına evin enkazı arasından üzeri toz toprak içinde ellerinden, kollarından kan damlayan bir hayalet çıktı. Dikkatle bakınca Metr Jerve'yi tanıdılar. Metr Jerve perişan bir durumdaydı, fakat sesi oldukça sakindi:

— Buraya sığınmak isteyeceğinizi tahmin ettim ve mahzenin bir kısmını temizledim.

Böyle söyleyerek onları peşine taktı ve harabenin içine sokarak orada bulunan küçük bir deliğin başına kadar götürdü:

— İçeri girin ve sonra da bu deliği içerden kapatın. Tehlike geçtikten sonra sizi aramaya gelirim.

Konuşmaları bu kadar sürmüştü. Metr Jerve'nin onlar için hazırlamış olduğunu söylediği mahzen bir merdivenin kalıntılarına açılıyordu. Bu merdivenden dikkatle inerek mahzene vardılar. Okurlarımızın hatırlayacakları gibi, Metr Jerve'nin evinin bu mahzeninden Jüivri sokağına çıkılabilmektedir.

Metr Jerve onlara bu yeri açabilmek için mahzenin yangından bozulmuş olan duvarlarının taşlarını teker teker alarak kenara yer-

leştirmek zorunda kalmıştı. Pasavan ile Talazar da mahzene girdikten sonra yine bu taşları kullanarak giriş yerini kapadılar.

Onların mahzene inmelerinden sonra Metr Jerve paltosuna sarınarak evin yanından uzaklaştı.

Pasavan ile Talazar'ı aramakta olan Dö Jiyak ve Dö Jakvil de az sonra sokağa girmişlerdi. Gözleriyle sokağı araştırdıktan sonra da yanmış eve bakmak akıllarından bile geçmedi ve yanlarından sessizce uzaklaşan yaşlı bir adam sandıkları Metr Jerve'ye de dikkat etmeyerek uzaklaştılar ve aramalarına devam ettiler.

— XXVI —

ROBEN NARKUA İLE BRANKAYON'UN TALİHSİZLİKLERİ

Okurlarımıztn Roben Narkua ile Brankayon'u unutmamış olduklarını umarız. Şimdi artık bu iki kişiyle ilgilenmemizin zamanı gelmiş bulunuyor.

İki arkadaşın, Flora'yı onun elinden almak üzere bulundukları sırada Sakraman tarafından kendilerinden geçirilerek bırakıldıktan sonra Malatr tarafından da Posta sokağında ve Brank kilisesi yakınında bulunan bir konakta zincire vurulmuş olduklarını hatırlatalım.

İlk olarak Brankayon kendine geldi. Hiç bir şey hatırlamıyordu ve başı çok ağrıyordu.

Yakınında bir yerde zincir şıkırtıları duyar gibi oldu. Yanında bulunan Roben Narkua da kendine geliyordu ve sallandıkça zincirleri ses çıkartıyordu. Brankayon, karanlıkta yanındakinin kim olduğunu göremedi, fakat kendisine bir arkadaş bulduğu için eni konu sevinmişti. Konuşacak birini bulmanın sevinciyle yanındakine seslendi:

— Sonsuz karanlıklarda sallanan arkadaş, sen kimsin?

Roben Narkua, onun sesini tanımıştı:

— Sen misin Brankayon?

O zamana kadar kendini ölmüş sayan ve bu yüzden de hiç kıpırdamadan yatmakta olan Brankayon artık sersemliği iyice geçmiş olarak kendine geldi ve zincirlerini oynattı:

— Ah zavallı Roben.. Zavallı biz. Roben sen de öldün, öyle mi?..

— Sen ne diyorsun kuzum? Bunu da nereden çıkardın? Ölüler konuşur mu?

İki arkadaş birbirlerini tanımanın sevinci içinde zincirlerini sürükleyerek ve yerde sürünerek yaklaştılar ve kucaklaştılar.

— Bir de nerede olduğumuzu bilebilseydik ne iyi olacaktı..

— Herhalde, Burgonya konağında bir yerdeyiz.

— Yok, hayır; Burgonya konağında değiliz. Öyle olsaydı ben bulunduğumuz yeri tanırdtm. Burası bir hapishaneye benzemiyor. Bana soracak olursan, Brankayon, biz bir evin mahzenindeyiz. Dolayısıyla burada muhafız teşkilâtı gibi şeyler yoktur. Bu durum belki de kaçmamızı kolaylaştırır.

Roben Narkua böyle konuşarak bir yandan da elindeki zincirleri şakırdatarak üstünü arıyordu. Nihayet sevinçle elindeki bir şeyi havaya kaldırdı. Kurnaz yüzünde bir gülümseme belirdi. Aradığını bulmuştu. Meşhur âletini elinde sallayarak bağırdı. Zira maymuncuğunu nihayet çıkarmıştı.

Vakit geçirmeden maymuncuğunu zincirlerin kilidine soktu. Çok uğraşmasına lüzum kalmadan zincirlerin iki ucunu tutan kilidin demiri açılmıştı. Brankayon'a döndü ve az sonra onun da zincirleri düşmüştü.

Zincirlerin kilitlerinden sonra da Roben Narkua kapının kilidiyle meşgul oldu ve küçük maymuncuğuyla onu da kısa zamanda açtı. Küçük maymuncuk bir siyanet meleği gibi imdatlarına yetişmiş ve onları kısa zamanda hürriyetlerine kavuşturmuştu. Böylece bulundukları odanın dışına çıktılar. Önlerine gelen iki kapıyı daha açtıktan sonra artık maymuncuğun yardımına bile ihtiyaçları kalmamtştı. Zira zemin kata gelmişlerdi ve burada kapılar kilitli değildi.

Bu arada Roben Narkua bulundukları yeri de tanımak fırsatını bulmuştu. Kendi kendine durumu muhakeme etti:

«Böyle olduğu aklıma da gelmişti. Demek ki biz Malatr'ın mahpusuyduk. Fakat nasıl oluyor da evi hiç muhafaza etmek lüzumunu duymamışlar. Başımızda bir tek nöbetçi bile bırakılmamış.»

Gerçekte ise bunun sebebi basitti: Malatr, o gün efendisi Dük Paris'e törenle gireceği için onun gelişini görmek istemişti. Adamlarından yaralı olanların Burgonya konağına götürülmesinden sonra ise yanında sadece iki kişi kalıyordu. Bunun üzerine Dükün gelişini görmek üzere o da adamlarıyla birlikte, kapıların ve zincirleri tutan kilitlerin sağlamlığına güvenerek evi yalnız bırakmakta bir mahzur görmemişti. Tabii ki Roben Narkua bunları bilmiyordu ve onun içinde evin içinde bir tek muhafız bile bulunmaması onu enikonu şaşırtmış ve buna bir anlam verememişti.

Evden kolayca çıktılar ve bir kaç dakika sonra da Posta sokağına varmış bulunuyorlardı. Brankayon yeniden hürriyetine kavuşmuş olmaktan pek sevinçli görünüyordu. Roben Narkua'ya takılarak:

— Sen de sanki neden evden çıkarken adamlarla karşılaşacağı-

mızı ve ancak döğüşerek çıkabileceğimizi söyleyip duruyordun. Gördün mü, yanılmışsın.. Kolayca ve kendi evimizden çıkıyormuş gibi sokağa vardık bile..

Roben Narkua ise ihtiyatı elden bırakmıyor ve arkadaşına şu tavsiyede bulunuyordu:

— Hele bir uzaklaşalım ve evimize kadar gidelim de bunun münakaşasını sonra yaparsın..

Brak kilisesinin köşesini dönerek ilerlemeye devam ettiler. Yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki her ikisi de sanki önceden kararlaştırılmış gibi aynı anda ve bir kahvenin kapısının önünde durdular. Roben Narkua gözleriyle kahveyi göstererek arkadaşına teklif etti:

Açlıktan ölüyorum. Şurada bir şey yesek..

Brankayon da onun gibi değilse bile ona yakın düşünüyordu:

— Sorma, ben de susuzluktan ölüyorum.

Sonra her ikisi de birbirlerinin yüzüne bakarak sevinçle içeri girdiler. Kahvenin girişinde bulunan bir kaç ayak merdiveni atarken Roben Narkua'nın eli ceplerinde kesesini aradı, fakat kese yoktu. Brankayon'a sordu:

— Yanında paran varmı? Benim kesem yok olmuş.

Brankayon da elini ceplerine götürdükten sonra bir küfür savurarak cevap verdi:

— Benimki de yerinde değil. Alçak herifler, bir de paramızı çaldılar..

Roben Narkua, oraya girmelerinin mümkün olmayacağını anlayarak kararını vermişti. Arkadaşını kolundan çekti ve kahvenin önünden ayrıldılar, yollarına devam ettiler. Şehire bir an önce girebilmek için artık adımlarını iyice açmışlardı. Fakat talihsizlikler peşlerini bırakmıyordu. Zira biraz daha ilerledikten sonra tam şehrin kapılarından birine yaklaşmışlardı ki kapının tutulmuş olduğunu gördüler. Yeni bir emre kadar giriş ve çıkışlar yasak edilmişti. Roben Narkua kapıdaki nöbetçilerle konuşarak durumu anladı: Madam İzabo ve Dük hazretleri şehre girmek üzereydiler.

Çaresiz, şehir dışında dolaşmaya koyuldular. Neyse ki bu iş pek uzun sürmedi ve kısa bir zaman sonra kapıdaki nöbetçilerden, yasak kararının kaldırılmış olduğunu öğrendiler ve şehre girerek doğruca Üniversite'ye geldikleri zaman saat akşamın altısıydı.

Üniversitenin önünden geçtikten sonra yollarına devam ettiler ve Site'ye yaklaştılar. Kısa bir zaman sonra efendilerini bulacaklartnı düşünerek seviniyorlardı.

Böylece neşe içinde Fev sokağına vardılar. İçinde çok hoş saatler geçirmiş oldukları ve bol yiyecek bularak pek iyi hatıralar sakladıkları bir yer olan Metr Jerve'nin o sokaktaki evinin önüne gel-

dikleri zaman ise evin yerinde yanık tahta parçalarıyla duvarların enkazından başka bir şey bulamadılar.

Bu son talihsizlik güçlerini artık iyice tüketmiş bulunuyordu. Omuzları çökük ve düşünceli, evin önünden uzaklaştılar.

Üzerlerine çöken kötümserlikten ilk olarak kurtulan Roben Narkua oldu. Tabii ki o da bu aksiliklere üzülmüştü. Fakat bir yandan da ne yapabileceklerini düşünüyordu. Nitekim az sonra, bulduğu çareyi arkadaşına açtı:

— Bir de Pasavan konağına gidelim bakalım. Kimbilir belki de biz burada aptalca üzülürken onlar orada oturuyorlardır.

Brankayon da bu fikri doğru bularak ona katıldı ve konağa doğru yola çıktılar.

Oraya vardıkları zaman karanlık basmış bulunuyordu. Konağı baştan aşağı dolaştılar ve içerde kimsenin bulunmadığını anladılar.

Ayrıca evin içinde yiyecek hiç bir şey de yoktu. Daha bir zaman bağıra çağıra hallerinden şikâyet ettikten sonra da arttk başka çareleri kalmamış olduğunu düşünerek mahzenin kumları üstüne uzandılar ve korkulu rüyalar görerek uyumaya başladılar.

Ertesi sabah daha güneş doğarken onlar da kapının önüne çıkmış, nereden ve nasıl yiyecek bulabileceklerini düşünmeye başlamışlardı.

— XXII —

SİMON'UN KONUKSEVERLİĞİ

Her zaman olduğu gibi ilk olarak yine Roben Narkua bir fikir buldu ve Brankayon'a düşündüğünü açtı:

— Şimdi doğru Simon'u bulmaya gidelim. Ona yapmış olduğumuz yardımlardan sonra sanırım bize, üstümüze birer silâh alabilmemiz ve yemek yiyebilmemiz için bir miktar para verir. Kimbilir, belki de bunları satın almamıza bile lüzum kalmaksızın ondan alabiliriz.

Derhal yola koyuldular. Fakat sarayın girişinde bulunan eve kadar gitmeyi tehlikeli buldukları için Roben Narkua, eve yaklaştıklarında sokakta rastladıkları zeki görünüşlü bir çocuğu çevirdi ve ona para vaad ederek Metr Mersöro'nun evine haber yolladı. Çocuğa para vaad ederken, Simon'dan yardım göreceklerinden o kadar emindi ki bu parayı ona nasıl vereceklerini düşünmeye bile lüzum görmemişti.

Çocuk koşarak gitti ve az sonra da döndü. Getirdiği haber şuydu:

— Madam Simon, Por Sen Landri sokağındaki evinde oturuyormuş. İsterseniz sizi oraya götüreyim.

— Tabii, haydi küçük sen önden git yavrum, biz de seni takip ediyoruz.

Gerçekten çocuk onları eve kadar götürdü ve kendisine vaad edilen parayı sabırla beklemeye başladı.

Evin kapısında bütün komşuları kapıdan uğratacak kadar büyük bir gürültüyle Simon'u çağırdıktan ve kendilerine yardım ederek daha çok para alacağını uman çocuğun da katıldığı bir konser halinde bir zaman «Madam Simon, Madam Simon» diye bağırdıktan sonra Simon'un soluk yüzü nihayet kapının küçük pencere deliğinde göründü.

Roben Narkua derhal atılarak kendisiyle çok önemli bir konuda konuşmak istediklerini ısrarla söyledi ve kapıyı açmasını istedi.

Simon onların kendisine Flora'dan haber getirdiklerini sanmıştı. Flora da yaşlı kadın için para kazanma fırsatı demek olduğuna göre pek tereddüt etmeyerek kapıyı araladı.

Roben Narka içeri girmeden önce elini açarak ilk isteğinde bulunmuştu bile:

— Bir dakika, bana bir kaç kuruş bozuk para verebilir misiniz? Size vereceğim çok önemli haberin bir avansı olarak bir kaç kuruş bozuk para istiyorum.

Simon, kendisine Flora'dan getirilen haberin hayali içinde memnun bir ifadeyle istedikleri parayı vermekte tereddüt etmedi.

Roben Narkua parayı çocuğa vererek teşekkür tti:

— Söz sözdür. küçük. Al bakalım paranı ve şimdi artık oynamaya gidebilirsin..

Simon, parayı vermekten pek memnun olmamışa benziyordu. Fakat o an için bir şey söylemedi ve dudaklarını büzerek onları içeri aldı. Fakat her an hücuma geçmeye hazır bulunuyordu.

Roben Narkua isteklerini büyük bir beceriklilikle ve ihtiyar kadını sinirlendirmeyecek bir ifade kullanmaya dikkat ederek anlattı. Simon onları reddetmedi. Başını sallayarak cevap verdi:

— Size hayatımı borçluyum. Zengin bir kimse olmasam bile sizi sokakta bırakacak kadar kalpsiz bir insan da değilim.

Roben Narkua ile Brankayon en parlak cümlelerle teşekkürlerini bildirdiler.

Simon'un da onlardan istediği vardı. Az sonra o da derdini açtı:

— Biliyorsunuz dostlarım, hayatta her şey karşılıklıdır. Burada

yiyecek ve yatacak yerinizi temin ederim. Buna karşılık da siz benim hayatımı korursunuz. Zira şu anda hayatım tehlikededir.

Roben Narkua bu durumda kendini daha da rahatlamış hissediyordu. Umursamaz bir tavırla gülerek cevap verdi:

— Demek bizimle bir anlaşma yapmak istiyorsunuz, öyle mi? Çok güzel, biz de kabul ediyoruz. Fakat çekindiğiniz kimsenin adını söylemeniz gerekir.

— Adı Malatr'dır. Biliyorsunuz, bundan önce de beni bir keresinde öldürmek istemişti.

Malatr'ın adını duymak bile Roben Narkua'yı kızdırmaya yetmişti. Simon'u hararetle teskin ederek cevap verdi:

— Malatr mı?.. Şayet düşmanınız o herifse, bizim yardımdan da daha fazla yapacağımıza inanın.

Pazarlık böylece yapıldıktan sonra da artık kendilerini evlerinde hissetmeye başlamışlardı. Simon da durumdan memnun görünüyordu. Onları çok iyi döşenmiş bir odaya götürdü:

— Bu odada yatarsınız. Umarım yerinizi beğendiniz.

İki arkadaş bir bayram sevinci içindeydi. Bundan sonra tek istekleri bir an önce yemeğe oturmaktı. Onu da Simon'a yoluyla anlattılar.

Simon eline kocaman bir sepet alarak çıkmaya hazırlanırken cevap verdi:

— Burada yalnız bana kadar yiyecek bulunduruyorum. Ben de pek boğazlı bir kimse değilim. Fakat sizin için çarşıdan bolca öteberi almazsam aç kalırsınız. Az sonra dönerim. Ben yokken kapı çalınırsa açmayın ve kendinizi de göstermeyin.

Simon çıktıktan sonra Roben Narkua ile Brankayon büyük bir sevinç içinde birbirlerini tebrik ettiler. Roben Narkua, Simon için pek iyi idi:

— Bana öyle geliyor ki bu kadıncağız hakkında yanılmışım. Neyse, tabii ki onun her şeyden önce bir kadın olduğunu unutmamalı ve kadınlar da, şayet onlarla iyi geçinmek istiyorsan onların kayıtsız şartsız esiri olmamanı gerektirecek kaprisli yaratıklardır.

Bundan sonra da Roben Narkua mahzene indi ve az sonra elinde dört şişe şarapla geldi. Derhal masanın başına geçerek içmeye başladılar.

Onlar böyle eğlenceli bir biçimde vakit geçirirlerken aradan geçen zamanın uzunluğunu da unutmuşlardı. Roben Narkua'nın getirdiği dördüncü şişeyi de bitirmek üzereydiler ki ne olduklarını, neye uğradıklarını anlamaya vakit bulamadan yerlerinden kaldırıldıklarını ve tepe üstü edildiklerini gördüler. Kısa bir zaman sonra da sıkıca bağlanmış bulunuyorlardı.

İplerinin içinde kaynaşarak kendilerini kurtarmak amacıyla

insan üstü bir gayret gösteriyormuş gibi çırpınırlarken bir ara karşılarında duran Malatr'ı tanıdılar.

Onun arkasında da boş şarap şişelerine acıyan gözlerle bakmakta olan Simon duruyordu.

— XXVIII —

SİMON VE MALATR YENİDEN ELE GEÇİRİLİYORLAR

Malatr, efendisine görünmekten çekinmişti. Zira biliyordu ki muhafazasına verilmiş olan mahpusu kaçırmış olduğu için Dük onu rahatça öldürtebilirdi. İhanetine gelince, onun da işkence yoluyla ağzından koparılacak bir itirafla açığa çıkması pek güç olmazdı.

Ah, o Simon denen cadı olmasaydı Malatr bu gün bu duruma düşer miydi hiç?.. Paralarını almış ve onu hayalleriyle başbaşa bırakmıştı. Oysa Malatr şimdi elindeki parayla şehir dışında bir köşeye çekilerek satın alacağı arazi parçasında senyörler gibi yaşıyor olacaktı.

Böyle düşünerek gitgide sinirleri bozulan Malatr kılıcını gövdesine geçirerek kederine kendi eliyle son vermeyi düşünecek raddelere gelmişti. Fakat neyse ki gece biraz düşünerek sakinleşmiş ve umutsuzluğunu geçiştirmeye muvaffak olmuştu.

Bunun üzerine de şehrin dışına çıkmıştı. Simon Galile sokağındaki evde olmadığına göre onun Metr Mersöro'nun yanından ayrılarak Por Sen Landri'deki eve gitmiş, daha doğrusu çekilmiş olabileceğini düşündü.

Roben Narkua ile Brankayon da işte tam o sırada eve giriyorlardı. Malatr o kadar iyi saklanmıştı ki iki kafadar eve girerken onu görmediler.

Malatr, saklandığı yerde bir zaman daha kaldı ve sonra Simon'un elinde büyük bir sepetle evden çıktığını görerek çarşıya çıktığını ve dolayısıyla Roben Narkua ile Brankayon'u evinde misafir etmek kararında olduğunu anladı. Simon evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi ihmal etmemişti. Bu da gösteriyordu ki itiyar kadın Roben Narkua ile Brankayon'un evinde bulunduklarını haber vererek başlarına mükâfat konmuş olan iki arkadaşın sırtından para kazanmak niyetindedir.

Vakit geçirmeksizin saklandığı yerden çıktı ve Site'nin sokaklarında koşmaya başladı. Büyük bir intikam sevinci içindeydi ve bu ona sanki kanatlar vermiş gibiydi.

Val Damur'a geldiği zaman yolun üstünde bulunan bir kahveye girdi. Kahvenin sahibinin onu tanıdığı anlaşılıyordu. Zira adam

Malatr'ı görür görmez onu içerdeki odalardan birine götürdü ve üzeri tuvalet ve makyaj malzemesiyle dolu olan bir masaya oturttu.

Malatr masanın üzerinde bulunan bir aynanın karşısına oturdu ve büyük bir alışkanlıkla çalışmaya başladı. Bir yandan kendine makyaj yapıyor, bir yandan da mırıldanıyordu:

«Çok güzel oldu. İşte tam bir yara.. Gözlerimin altı mosmor ve yüzüm de müthiş yorgun görünüyor. Tanrım.. Artık Monsenyör de bu halimi gördükten sonra bile kendisine anlatacaklarımın doğru olduğuna ve başımdan çok kötü şeyler geçmiş olduğuna inanmazsa doğrusu şaşarım. Fakat yine de korkuyorum.. Her neyse, iş tamamdır; şimdi artık kalkayım. Üstüme de şu kanlı elbiseleri ve çamaşırları giydikten sonra bu iş bitti demektir.»

Gerçekten, işini bitirdikten sonra da kısa bacaklarını açabildiği kadar büyük bir hızla sokağa çıkarak koşmaya başladı. Giderken bir yandan da anlatacağı muhayyel hikâyenin teferruatını düşünüyordu.

Nihayet, Dükün konağına geldiği zaman artık hikâyesinin bütün teferruatını hazırlamış olduğu için, rolünü iyi ezberlemiş olan bir aktörün rahatlığı içinde bulunuyordu.

Fakat Malatr'ın unuttuğu bir şey vardı: Çok çabuk hareket etmiş olmasına rağmen makyaj için yirmi kıymetli dakika kaybetmişti. Ondan önce de evin önünde beklerken Simon'un evden çıktığını görerek yapacağını kararlaştırmak üzere on dakika daha kaybetmiş bulunuyordu.

Bu yüzden de pek çok korktuğu efendisinin huzuruna çıktığı zaman onun yanında bulunan kimsenin Simon olduğunu gördü.

Simon, elinde oldukça dolgun görünen bir torba olduğu halde Dükün yanından ayrılmak üzere idi.

Bunu gören Malatr artık son gününün gelmiş olduğuna inandı. Kendini affettirmek için son bir gayrette bulunarak Dükün önünde yerlere kadar eğilerek burnu döşemeye çarparcasına bir selâm verdi.

Onu gören Jan San Pör ayağa kalkmıştı. Abanoz bir tokmak alarak yazıhanesinin yanında duran bir çana olanca gücüyle vurdu. Derhal gelen bir subayına da sert bir sesle şunları söyledi:

— Bu herif için buraya derhal silâhlı iki adam getirin. İç avluya da baş işkenceci aletleriyle birlikte gelsin ve hazırlığını yapmaya başlasın. Konakta bulunanlara, bir ölüm cezasının infazı için yapılacak törende hazır bulunmaları bildirilsin. Haydi biraz çabuk olunuz.

Bundan sonra da Dük kendini koltuğuna attı ve bıçak gibi keskin bir ifadeyle Malatr'a sordu:

— Konuşacak mısın? Nasıl oluyor da seni ancak bu gün, yani buraya gelişimden iki gün geçtikten sonra görebiliyorum?

Malatr korkuyla diz çökerek efendisinin önünde eğildi ve kanlı bezlerle sarmış olduğu makyaj yarasını kanlı kumaşların arasından göstererek cevap verdi:

— Monsenyör, böyle bir yarayla daha önce gelmem mümkün olabilir miydi?.. Kendimi ayağa kalkacak kadar iyi hissedince ilk işim buraya koşmak oldu. Buna karşılık, konağa girdiğimden beri, cellâttan en küçük hizmetkârınıza kadar herkesin benim aleyhime dönmüş olduğunu gördüm. Yüksek adaletinize sığınırım, Monsenyör. Yıllardır size olan sadakati bir an bile eksilmemiş eski adamınıza karşı bu kadarı haksızlık değil midir?..

Malatr'ın resim çizer gibi yaptığı yara Dükün üzerinde beklediği tesiri yaratmıştı. Sesini tatlılaştırarak Malatr'a:

— Dinlemeden mahkûm etmek bizim adetimiz değildir. Çekinmeden konuş. Bu yarayı bizim hizmetimiz için mi aldın?

Malatr ümitle cevap verdi:

— Evet, tabii Monsenyör, kimin hizmetinde iken alınış olmamı mümkün görebilirsiniz ki?..

— Öyle olsun. Fakat sana muhafaza etmen için verdiğim Kontes dö Somberno'yu nasıl oldu da elinden kaçırdın? Sonra da benim için çok önemli olan bu olaydan niçin beni derhal haberdar etmedin? İşte sana asıl sormak istediklerim bunlardır.. Cevap verirken iyi düşün ve yalan söyleme, yoksa başının omuzlarının üstünde hiç de sağlam durmadığını görürsün.

Malatr bir kaç kere yutkundu. Ondan sonra da daha önceden hazırlamış olduğu hikâyesini anlatmaya başladı:

— Monsenyör, hücuma uğradığım zaman öldü sanılarak yerde bırakılmıştım. Kendime geldiğim zaman da adamlarından yalnız bir tek kişinin sağ kalmış olduğunu gördüm. Diğerlerinin hepsi de ya ölmüş ya da yaralı idiler.

Jan San Pör Malatr'ın bu sözlerine şaşmıştı:

— Fakat, sizi ezici bir mağlûbiyete uğratmışlar..

Malatr onun sözlerini teyit ederek cevap verdi:

— Başka türlü olsaydı, elimize teslim ettiğiniz asil kadını nasıl olur da kaçırmalarına rıza gösterirdik?..

Malatr ile konuşması ilerledikçe de Jan San Pör, onun hiç de büyük bir suç işlememiş olduğunu ve elinden geleni gerçekten yapmaya çalıştığını anlıyordu. Sesini tatlılaştırarak ona ayağa kalkmasını söyledi:

— Ayağa kalk. Sonra da bana bu olayın ne zaman geçmiş olduğunu ve kızı elinizden alanın kim olduğunu söyle.

— Ne zaman mı? Dönüşünüzden iki gün önce Monsenyör. Adam-

larımdan biri, bir emrimi yerine getirmek için çıkmak üzere kapıyı açmıştı. Gece olmak üzereydi. Adamım kapıyı kapamaya bile vakit bulamadan nasıl olduğunu anlayamadığımız kadar kısa bir zamanda ani bir darbeyle öldürüldüğünü gördük. Aynı anda da otuz kişi kadar olduklarını tahmin ettiğimiz adamlar bizim üstümüze saldırdılar. Elimizden geleni yapmamıza rağmen. sayıca üstün oldukları için karşı koyamadık. Adamların başında da Sakraman vardı.

— Bundan emin misin?

— Evet Monsenyör. Tabii ki görür görmez onu tanıdım.

Gerçekte Dük de Flora'yı Notr Dam kilisesinin önündeki meydanda sehpanın üzerinde gördüğü anda, genç kızı Kraliçenin kaçırtmış olduğunu anlamıştı.

Jan San Pör düşünmeye koyuldu.

Malatr Dükün şüphelerini silmesini bilmişti. Dükün emriyle arkasında durmakta olan iki silâhlı adamın, onun bir işaretiyle odadan çıktıklarını sevinçle gördü. Adamlar kapıdan çıkarlarken Dük ayrıca onların arkalarından bağırdı:

— İnfazın artık olmayacağını da bildirin.

Sonra da Malatr'a dönerek konuştu:

— Senin, suçlu olmaktan çok talihsizliğine kurban gittiğini anladım. Bundan artık bahsetmeyelim. Şimdi git de yaralarını sardır. Şu keseyi de al.. Böyle söyleyerek Malatr'a bir kese fırlatıyordu. Malatr keseyi sevinç içinde havada yakaladı:

— Teşekkür ederim, Monsenyör, derhal gidiyorum.

Sonra da kendisine bakmakta olan Simon'u bakışlarıyla ezerek sevinçli bir şekilde odadan çıktı.

Fakat Malatr, kendisiyle mücadeleye girmiş olan rakibinin gücünü iyice tanımamış olmak yanlışlığını yapmış bulunuyordu. Çünkü girdiği mücadele sessiz, sinsi bir çekişmeydi ve taraflardan birinin hayatıyla sonuçlanması pek mümkündü. Malatr bu hatasını oldukça ağır ödeyecekti.

Gerçekten, Simon onun Dükün yanından çıkarken takındığı alaycı tavrı görmüş ve kendisine meydan okuyan adamın bu tavırları karşısında düşünerek yeni bir oyun düşünmüş bulunuyordu. Dükün, kendisiyle yaptığı konuşmanın bitmiş olduğu anlamına gelen el işaretini görmemiş gibi davranarak o da Malatr'dan sonra çıkmadı. İhtiyar kadının bu hareketleri Dükün gözünden kaçmıyor, fakat onun cahilliğine ve bilgisizliğine verdiği bu davranışlar karşısında sinirlenmek yerine onunla eğlenmeyi tercih ediyordu.

Odada Dükle yalnız kalmış olan Simon Düke, Malatr çıktıktan sonra şunları söyledi:

— Monsenyör, bana vermiş olduğunuz vazifede belki de bazı adamlarla karşılaşmam ihtimali bulunduğunu düşünmedik. Monsen-

yör. İş yalnız bu adamlarla kurnazlıkta yarışmak olsa ben bir düzüne adamı atlatabilirim ama ya döğüşmek gerekirse o zaman tabii ki benim nahif omuzlarım bu yükü kaldıramaz.

— Yerden göğe kadar haklısın. Sahi bunu düşünmedik ya.. O halde şimdi senin emrine derhal bir düzüne kadar sağlam ve döğüşken adam vereyim ve onlara bana itaat ettikleri gibi senin emirlerine de uymalarını söyleyeyim.

Dük böyle söyleyerek elini, uşaklarını çağırmak için tahta tokmağına uzattı. Fakat Simon onun bu hareketi yapmasına engel oldu:

— Bir dakika, Monsenyör, adamlar için benim bir rolüm olamaz. Siz bana, benim direktiflerime göre hareket edecek ve bu işleri kendisinden isteyebileceğim bir kimse verecek olursanız sanırım bu iş daha iyi yürür.

— Pek iyi, kimi istiyorsun bu iş için?

— Malatr'ı Monsenyör.. Bu işi tam yapacak olan bir kimsedir.

Dük başıyla onu tasdik etti ve o sırada kapıda endişeli bir yüzle yeniden görünmüş olan Malatr'a:

— Malatr sen ve adamların Simon'un emirleri altında çalışacaksınız. Onun bütün isteklerine de benim emirlerime uyduğunuz gibi uyacaksınız. Ayrıca şunu da aklından çıkarma: Bu iş sırasında Simon'un vaad edeceği bütün paralar benim tarafımdan verilmiş gibi derhal ödenecektir. Tabii aynı zamanda da Simon'un her şikâyeti benim şikâyetim gibi muamele görecektir. Bunun ne demek olduğunu da sen bilirsin.

— Baş üstüne, Monsenyör.

Bunun üzerine Dük konuşmanın bittiğini belirtecek bir biçimde sözünü bağladı:

— Haydi bakalım o halde, şimdi git ve onunla, benimle çalışıyormuş gibi anlaşmaya çalış. Yoksa ne olacağını bilirsin..

Fakat Simon bununla bile yetinmemişti. Dükün sözünü bitirmesiyle birlikte konuşmaya başladı:

— Bir dakika, Monsenyör. Emriniz çok kesin olduğu için bu konuda Malatr ile ihtilâfa düşeceğimizi sanmıyorum. Fakat adamları belki de onun gibi düşünmeyeceklerdir. Şayet bu isteğimi çok aşırı bulmazsanız diğer adamların muhtemel bir itaatsızlığına karşı sizden elinizle yazılmış bir emir isteyebilir miyim?

Jan San Pör masasına uzandı ve oradan bir kâğıt alarak üzerine bir şeyler yazdıktan sonra altını imzaladı ve üzerine de mührünü vurduktan sonra kâğıdı Simon'a uzattı:

— İşte sana istediğin gibi bir emir.

Bu defa artık Simon'un isteyeceği hiç bir şey kalmamıştı. Dükün önünde derin bir reverans yaparak eğildi ve arkasında boynu bükük bir tavırla kendisini takip eden Malatr olduğu halde odadan çıktılar.

— XXIX —

ROBEN NARKUA İLE BRANKAYON NİHAYET HİÇ İSTEMEDİKLERİ BİR YER BULARAK ORAYA SIĞINDILAR

Simon, Malatr'la yalnız kaldıktan sonra ilk söz olarak şunu söyledi:

— Azizim Malatr, sana ilk olarak şunu haber vereyim ki adamlarının yapacakları her türlü yanlış hareketten seni sorumlu tutacağım. Evimde bulunan eşyalardan her hangi birine en küçük bir zarar gelecek olursa, bir toplu iğnem kaybolsa bile doğruca Monsenyör Düke giderek hakkında şikâyetçi olacağımı şimdiden bilesin. Şikâyetime karşı Dükün yapacağı da suçluyu derhal ve en kısa zamanda astırmak olacaktır. Haydi, şimdi yürü bakalım..

Malatr, ezik, mahçup bir tavırla onun peşi sıra yürüdü. Daha bir kaç hafta önce Dükü ilk olarak görmeye geldiği zaman bu ihtiyar cadının Dükün önünde iki kat olduğunu ve onun nazarında hiç de sözü geçen bir kimse olmadığını düşünerek hayıflanıyordu. Oysa şimdi cadı onu artık, küçümseyen bir tavırla çağırıyor ve emri altında çalıştırıyordu.

Simon biraz ilerledikten sonra koridorlardan birinde, Dükün yanına girerken bırakmış olduğu sepetini buldu ve sepetin içine çantasını koyarak alaycı bir tebessümle Malatr'a döndü:

— Malatr, tabii ki sen yanında bulunan bir kadının bu sepeti bir hamal gibi taşımasına izin vermeyecek kadar kibar bir kimsesindir. Onun için şimdi şu sepeti al ve benimle birlikte gel bakalım. Sepetin içindeki çantamda küçük bir servet sayılabilecek kadar para vardır. Ona da umarım dikkat edersin.

Malatr, hiddet ve mahçubiyetten kendini kaybedecek raddelere gelmişti. Eğilerek sepeti aldı ve öne düştü. Simon da gülümseyerek onun arkasından yürüyordu. Fakat bu arada da gözünü sepetten uzak tutmamaya bilhassa dikkat ettiği görülüyordu.

Konağın arka avlularından birinde kendilerini beklemekte olan on kadar adam buldular. Simon koynundan Dükün verdiği emri çıkartarak Malatr'a kâğıdı adamlara yüksek sesle okumasını söyledi. Kâğıtta, bütün emirlerin Simon tarafından verileceği ve kendisine

itaat edilecek olan kimsenin sadece ve yalnız Simon olduğu, Malatr'ın ise Simon'un emirlerini onlara yaptıracak olan kimse olduğu yazılıydı.

Kâğıtta bunları gören Malatr artık kendini kaybedecek raddelere gelmişti. Fakat Dükün emirlerine itaat etmemenin onu ipe götüreceğini de bildiği için Simon'un dediğini yaparak kâğıtta yazılı olanları okumaktan başka çare bulamadı.

Böylece konaktan ayrılarak Simon'un evine geldiler. Malatr'ın artık işlerin ve adamların idaresini ele alması gerekiyordu. Simon kapıyı açarken bunu ona hatırlattı:

— Sana önce de söylemiştim: Buradan kaybolan en küçük şey için bile seni sorumlu tutacağım. Canını seviyorsan sözlerime itaat edersin.

Kapı açıldıktan sonra da adamlar ve Simon sıra halinde bahçeye girdiler.

İçeri girdikten sonra da okurlarımızın hatırlayacakları gibi Roben Narkua ile Brankayon, Malatr ve adamları tarafından yakalanarak Malatr'ın eline düşmüşlerdi. Malatr buna o kadar sevinmişti ki Simon'un kendisini düşürdüğü kötü durumu bile unutarak bir an sevinç içinde kaldı ve adamlarına sert bir ifadeyle şu emri verdi:

— Şu iki haydutu buradan alın ve konağa götürün. Kendilerini sorguya çekecek olan işkencecibaşının önüne gittikleri zaman yüzlerinin ne hale geleceğini göreceğiz.

Malatr'ın emri derhal yerine getirildi ve adamları tarafından yakalanan Roben Narkua ile Brankayon konağa götürüldü.

Malatr, kapının eşiğinde bir zaman onların arkalarından bakarak ayaklarının iyice bağlanmış olduğunu ve kolayca kaçamayacaklarını da görerek içi rahat ettikten sonra kapıyı kapadı.

Simon ise oturduğu yerden onun hareketlerini takip ediyor ve dudaklarında alaylı bir tebessümle bakıyordu. Malatr'ın kendisine bir şey söyleyeceğini, bir isteği olduğunu sezmiş ve ondan gelecek olan teklifi karşılayabilmek amacıyla tetikte duruyordu.

Malatr bir zaman dolaştıktan sonra nihayet kararını vermiş gibi Simon'un önüne gelerek durdu ve tehditkâr bir sesle sordu:

— Simon, iade edecek misin?

— Neyi iade edecek miyim?

— Neyi olacak, hain, ahlâksız, hırsız, dolandırıcı, benden çaldığın yirmi bin altını iade edecek misin, diyorum?

— Ben mi senden para çaldım? Nerede, ne zaman ve nasıl?.. Sen galiba aklını kaçırdın..

Malatr hiddetten kıpkırmızı olmuştu. Boğulur gibi bir sesle konuşarak devam etti:

— Hâlâ ısrar mı ediyorsun?

— Evet ısrar ediyorum ve senin bir yalancı ve hırsız olduğunu söylüyorum. Kafamı kızdırma, yoksa şimdi seni adamlarımla yakalatır ve zincire vurdurarak Monsenyörün önüne götürtürüm. O zaman da Monsenyöre, yüzündeki şu bez parçasını kaldırarak yara dediğin şeyin ne olduğunu iyice görmesini söylerim. Monsenyör de senin yaranın ne çeşitten bir yara olduğunu gördükten sonra artık asılmanın senin için çok hafif bir ceza olacağına karar vererek daha eğlenceli bir başka ölüm şekli arayacağı muhakkaktır. Onun için haydi uzun etme de konuş bakalım..

— Alçak köpek. Pek iyi, öyle olsun.. Elbet yine görüşeceğiz.

Simon soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Tabii tekrar görüşeceğiz, Malatr. Bir kere her şeyden önce yarın adamlarından dört kişi ile buraya tekrar geleceksin ve günlük emirlerimin neler olduğunu öğreneceksin. Sana kapıyı nasıl çalacağını da öğreteyim ki gelenin senden başkası olmadığını anlayabileyim. Haydi şimdi artık gidebilirsin azizim Malatr.

Simon'la Malatr arasındaki bu çekişme sürüp giderken de Roben Narkua ve Brankayon elleri ve ayakları bağlı olarak Dükün konağına Malatr'ın adamları tarafından götürülmüş bulunuyorlardı. Orada ikisini de aynı hücreye kapatarak ellerine ve ayaklarına kalın birer zincir bağladılar.

Roben Narkua alaycı bir ifadeyle arkadaşına dönerek konuştu:

— Brankayon, artık nihayet kendimize yatacak bir yer bulduk.

— Evet, üstelik bize bu oyunu oynayan da hayatını kurtarmış olduğumuz o cadı idi. Dilerim, efendisi şeytanlar onun hakkından gelsinler..

— Onu görecek olsaydım benim de ona söyleyecek bir kaç sözüm olacaktı. Ama ne yazık ki Brankayon, artık buradan çıkamayacağız gibi geliyor bana..

Fakat Brankayon hiç de kötümser görünmüyordu:

— Niçin çıkamayacakmışız canım? Senin küçük aletin bütün kapıları açıyor. Zincirlerimizin kilitlerini de onunla açarız. Şimdi yine o âletin yanında değil mi?

Karanlıkta birbirlerini görmüyorlardı ve birbirlerinin mevcudiyetini ancak seslerinden ve kollarıyla ayaklarını her oynatışlarında çıkan zincir seslerinden biliyorlardı. O da arkadaşına zincirlerini şakırdatarak cebini karıştırırken cevap verdi:

— Evet yanımda. Hiç değilse yanımda o bulunuyor. Fakat bu aletle ne yapabiliriz ki?

— Ne yapacağız canım, zincirlerin ve kapının kilitlerini açarak buradan çıkar gideriz.

— Evet, ya sonra?.. Kapıdan çıktıktan sonra ne yapacağız?

— Ne mi yapacağız? Buradan çıkıp gideceğiz tabii. Roben, içine düştüğümüz kötü durum senin sinirlerini bozdu, bunu anlıyorum ama senin gibi zeki bir insanın en basit şeyleri anlamamasına doğrusu bir mana veremiyorum. Biz buna benzer daha neler atlattık Roben, niçin bu kadar üzülüyorsun?

Roben Narkua arkadaşına doğru takdirle baktı. Bu derece iyi niyet ve saflık gerçekten dokunaklı idi. Ona gerçek durumu anlatmalıydı:

— Zincirlerimizden kurtulmamızı ve şu kapıyı açabilmemizi buradan kurtulmak için yeterli sayıyorsun, öyle mi?

Brankayon hep aynı saflıkla cevap veriyordu:

— Tabii değil mi? Burası öbür kuledeki mahpusluğumuz gibi değil. Yolu biliyoruz.

Roben Narkua üzüntüyle iç geçirerek cevap verdi:

— Evet yolu biliyoruz ama buradaki yüzlerce silâhlı adamı, konağın emniyetine memur olan askerleri, asilleri, okçuları hiçe mi sayıyorsun Brankayon?

Bu ihtimaller saf Brankayon'u nihayet düşündürmeye başlamıştı. Çaresizlik içinde mırıldandı:

— Sahi, bak ben bunları hiç düşünmemiştim. Öyle ya burada bir çok muhafız ve silâhlı adam var. Onlar yolumuzun üstüne çıkar ve bizi bırakmazlar. Evimize gidemeyiz..

Sonra da kederli bir sesle ilâve etti :

— Doğru. Bu durumda biz buradan..

— Bu durumda, öyle sanırım ki biz buradan canımızı kurtaramayacağız. Galiba bu defa artık yanılmamıza yer kalmadan ölmüş olacağız. Sen de ben de geçen sefer olduğu gibi değil de sahiden öleceğiz bu yerin dibine batası kalede..

Brankayon feryat eder gibi bağırdı:

— Demek burada öleceğiz, öyle mi?..

— XXX —

FLORA'NIN ANNESİ DELİ KADIN

Roben Narkua ile Brankayon birbiri ardından gelmekte olan talihsizliklerin pençesinde kıvrandıkları sırada efendileri Sir dö Pasavan ve Sir dö Talazar da Fev sokağındaki yanık evin mahzeninde kendi kendilerini oraya kapatmış olarak oturuyorlardı. Yemek ve içmek bakımından bir güçlükleri yoktu. Zira uşakları daha önce, evin sarılması ihtimaline karşı mahzene bir miktar yiyecek

ve içecek stoku yapmış bulunuyorlardı. Böylece mahzende nispeten iyi şartlarla iki gün geçirdiler. İkinci günün sonunda, kendilerine bu yeri tavsiye etmiş ve mahzenin kapısını da taşlarla kapayarak girişin dışardan görülmesini önlemiş olan Metr Jerve gelerek Site'nin etrafındaki ablukanın gevşemiş olduğunu ve sokaklardaki devriyelerin azaldığını söyleyerek çıkmalarında artık sakınca kalmamış olduğunu haber verdi.

Metr Jerve bu arada kahramanlarımızın hiç de hoşuna gitmeyecek başka bir haber daha vermişti: Genç kız, yeniden yok olmuştu ve bu defa artık Metr Jerve de onun nerede olduğunu öğrenememişti.

Bu acı haber Talazar'ı pek üzmüştü. Metr Jerve'ye sitem eder gibi:

— Fakat siz onun annesiyle birlikte ve onun yanında saklanmak üzere gitmiş olduğunu söylemiştiniz?..

— Ben size, genç kızın bana söylediklerini tekrarlamaktan başka bir şey yapmadım. Fakat daha sonra annesinin evine gittiğim zaman da genç kızın orada bulunmadığını gördüm. Bon la Fol'ün kendisine sorduğum zaman ise bana bin yemin ederek kızının evine gelmemiş olduğunu söyledi.

— Flora buna rağmen annesinin evinde saklanıyor olmalı. Muhtemelen, genç kız annesine kendisinin orada bulunduğunu kimseye söylememesini tenbih etmiş olduğu için de Bon la Fol size onun evinde bulunmadığını söylemiştir.

Metr Jerve, Talazar'ın sözünü keserek cevap verdi:

— Bir dakika, sözünüzü keseceğim. Bu tahmininiz doğru olamaz. Bon la Fol'ün oturduğu yer topu topu iki odadan ibarettir. Odalarda hemen hemen hiç bir mobilya da yok. Ben, tahmin edeceğiniz gibi bu iki odayı da gezdim. Genç kız orada yoktu. Ayrıca şu da önemli bir noktadır: Ben odaları böyle incelerken Bon la Fol bana engel olmak için en küçük bir harekette bulunmadı.

Talazar, şüphe ve emniyetsizlik içinde çırpınmaktaydı. Yerinden kalkarak arkadaşlarına:

— Haydi gidelim ve biz de görelim. Bon la Fol'ün evine gidelim..

Yarım saat kadar sonra da iki arkadaş ve Metr Jerve, Bon la Fol'ün oturmakta olduğu kulübenin kapısını çalıyorlardı. Kapıyı çalmalarından hemen sonra açıldı. Fakat onları gören Bon la Fol, geldiklerinden hiç hoşlanmamıştı. Bu, yüzünde açıkça görülüyordu. Ancak Metr Jerve'nin biraz sertçe müdahalesinden sonradır ki kapıyı ardına kadar açmaya razı oldu. Daha doğrusu, bunu yapmak zorunda kaldı.

İçeri girdikten sonra da onların daha ilk cümleleriyle birlikte Bon la Fol'ün itirazları başlamıştı:

— Yine mi Mersöro'nun kızı?.. Size onun buraya gelmek istemediğini söyledim ya.. Gururlu ve nankör bir kız o.. Ben ona evimi açtım, o ise benim evimi kendisine lâyık bulmamış olacak ki buraya gelmek istemedi ve teklifimi reddetti.

Talazar ile Pasavan, deli kadın konuştuğu sırada evi şöyle bir aramış bulunuyorlardı. Gerçekten evin içinde saklanacak bir yer olmadığı gibi kendilerinden başka kimse de bulunmuyordu.

Gayretlerinin lüzumsuz olduğunu anlayarak çekildiler.

Onların evden ayrılmalarından bir kaç dakika sonra ise Bon la Fol, mahzen gibi bir yere girerek duvarın dibinde kıvrılmış birinin yanına gidiyordu. Küçük mahzenin köşesinde hareketsiz olarak duran bu kimse ise öz kızı Flora'dan başkası değildi.

Zavallı genç kız o kadar sıkı bağlanmıştı ki en küçük bir hareket bile yapmasına imkân yoktu ve ağzı bağlı olduğu için de hiç bir ses çıkaramıyordu. İlk bakışta, ölmüş olduğu bile sanılabilirdi.

Genç kız nasıl oluyordu da bu kadar kötü bir durumda bulunuyordu? Biz şimdi okurlarımıza işte bunu kısaca anlatmaya çalışacağız.

Dük dö Burgony ile Kraliçe İzabo'nun Paris'e törenle girecekleri günün sabahı Bon la Fol daha güneş doğmadan önce evinden çıkmıştı. İzabo'nun kendisine orada erkenden bulunmasını tenbih ettiğini unutmamıştı. Kilisenin önüne vardığında güneş yeni doğmaktaydı. Meydanda henüz kimseler yoktu.

Növ sokağının başında kurulmuş olan sehpaya doğru ilerledi. Ağaç iskelenin ilk basamağına ayağını koyarak kendi kendine şöyle söylendi:

— Haydi bakalım, göreceğiz artık.. Bakalım bu defa da Mersöro elimden kurtulabilecek mi?

Elini ceplerine sokarak üzeri şöyle yazılı bir kâğıt çıkardı:

«Bu kâğıdı taşıyan kimseyi yasak olan yerlerden serbestçe geçirebilecek ve kendisine her istediği zaman yardım edilmesini sağlayacak emirdir.»

Kâğıdın altındaki imza da «Kral Şarl» idi. İzabo, Kral tarafından gözden düşmesinden önce Bon la Fol'ün bazı yardımlara ihtiyacı olabileceğini düşünmüş ve bu kâğıdı Kraldan almıştı.

Bon la Fol saatler boyunca, çevresinde olan bitenlerle hiç ilgilenmeksizin meydandaki sehpanın yanında kaldı. Gözlerini kendisini o an için ilgilendiren tek şey olan sehpaya dikmiş orada öylece hareketsiz duruyordu. Böylece, cellât görününceye kadar bekledi.

Cellât, sehpanın başında beklemekte olan kadını görmüştü. Onu görmekle hiç hayrete düşmemesinden ve bir şey söylememesinden

de anlaşılyordu ki bundan daha önce haberdar edilmişti. Gerçekten, Sakraman daha önceden kendisini görerek Bon la Fol'ün orada bulunacağından onu haberdar etmişti. Zavallı meczup kadın kendisine yaklaşmış olan cellâda elindeki kâğıdı uzattı. Adam kâğıda bir göz attıktan sonra şöyle söyledi:

— Biraz daha bekle bakalım. Daha zamanı gelmedi.

Uzaktan İzabo nihayet elinde tuttuğu eşarbı salladı. Onun bu hareketi, İzabo'dan manasını daha önceden öğrenmiş olduğu bir emir demekti.

İşareti gören cellât da eliyle aşağıda beklemekte olan Bon la Fol'e yukarı çıkması için işaret etti. Az sonra Flora meczup kadına teslim edilmiş bulunuyordu.

Bundan sonraki dakikalar ise İzabo'nun kaprisinin kurbanı olarak ölmek üzere bulunan genç kız için en neşeli kurtuluş dakikalarıydı. Sehpadan annesinin kollarında onunla sarmaş dolaş olarak inmişti ve yolda ilerledikleri sırada da iki yanlarından, bu defa artık Flora'yı mahpus olarak götürmek için değil de onu tehlikeden korumak için refakat eden muhafızlar ilerliyordu. Genç kız, kollarını sıkan bağlardan kurtulmuş ve kurtarıcısı bildiği annesinin koluna yaslanmış olarak hürriyet havasını ciğerlerine çekiyor ve Bon la Fol'e bir kurtarıcı melek gözüyle bakıyordu.

Bon la Fol de sevinç içindeydi. Genç kızın kendisini takip etmek konusunda güçlük çıkarmadığını görerek de ayrıca seviniyordu.

Böylece ilerleyerek Pöti Pon'u geçtiler. Her ikisi de mesuttu. Fakat yollarının üstünde birden rastladıkları Metr Jerve'yi görünce Bon la Fol'ün yüzü değişti. Yaşlı bilgin o güne kadar kendisine karşı her zaman iyi davranmış olmasına rağmen Bon la Fol ondan yine de çekiniyordu. Üstelik Flora'nın da onun yanında kalmak istediğini söylediğini duyunca meczup kadın iyice üzüldü ve kızdı. Oysa onun genç kız için bazı tasarıları vardı. Şimdi bu adam kızı elinden alarak onun tasarılarını da bozacaktı.

Bu durum Bon la Fol için yeni bir darbe olmuştu. Yolun kalan kısmı boyunca Flora ondan bir kelime koparmak için gayret sarfedip durmuş olmasına rağmen ağzından bir tek söz alamamış ve bu ani değişikliğin sebebini öğrenememişti. Zira o sırada Bon la Fol, kendisini rahatsız eden Metr Jerve'nin mevcudiyetinden iyice sıkılmış ve ondan kurtulmak için bir çare düşünmeye başlamıştı. Sonunda da aradığı çareyi bulmakta gecikmedi.

O sırada Bon Püi sokağına varmışlardı. Bon sevinçle, eve girerken kendilerini kimsenin görmemiş olduğunu farketti. Çünkü sokak bomboştu ve halkın büyük bir çoğunluğu köprüleri geçerek karşı tarafa geçmiş bulunuyordu.

Bu durum Bon la Fol'ün üzerinde iyi bir tesir bırakmıştı. Yüzü yeniden gülmeye başladı. Hoşuna gitmeyen adamı gördüklerinden beri durumunun değiştiğini görerek genç kızın endişelenmesini önlemek için bilhassa böyle davranıyor ve onun şüphelerini silmek istiyordu.

Eve girdiklerinin üzerinden bir kaç dakika geçtikten sonra da Flora oraya yerleşmeye başlamıştı bile. Kendisine en sondaki odayı ayırmıştı. Bu arada da Bon la Fol, bir şey arıyormuş gibi bir an baştaki odanın ortasında hareketsiz ve düşünceli bir tavırla durdu.

Öyle anlaşılıyordu ki kısa bir zaman sonra aradığını bulmuştu. Gözleri parlıyordu.

Bu kadar önem vererek aradığı şey ise, şimdi eteğinin altında gizlemeye çalıştığı küçük bir şişeydi. Hatırlanacağı gibi Bon la Fol bu şişeyi Metr Jerve'nin odasında bir ara yalnız kaldığı zaman yaşlı bilginin masasının üzerinden almıştı ve şişenin içinde de bir uyku ilâcı vardı.

Şişeyi avucunun içinde sıkarak sessiz adımlarla genç kızın arkasından yanına sokuldu. Ani bir hareketle şişenin kapağını açtı ve şişeyi genç kızın burnuna dayadı.

Flora kısa bir an hareketsiz kaldıktan sonra derhal derin bir uykuya daldı. Bon bir an şişeyi atacakmış gibi bir hareket yaptı ve sonra bundan vaz geçerek şişeyi tekrar aldığı yere sakladı. Genç kızın yanına tekrar yaklaştı ve onu kötü kötü süzdü. Bu arada da şöyle mırıldanıyordu :

«Bir saat böyle uyuyacak. Metr Jerve öyle söylemişti. İyi hatırlıyorum. Neyse şimdi artık vakit kaybetmeye gelmez.»

Gerçekten de dediği gibi vakit kaybetmedi ve atılmış bir çamaşır bularak onu tıkaç biçimine soktu ve genç kızın ağzına tıkadı.

Tıkacı Flora'nın ağzına koyduktan ve bağladıktan sonra da gözleriyle bir parça ip araştırdı ve bulduğu iple onun bütün vücudunu sıkıca bağladı.

Bu iş bittikten sonra ise Flora'nın hareketsiz gövdesini umulmayacak bir güçle kaldırarak sırtına aldı ve küçük bir mahzene indirdi.

Genç kızın hareketsiz gövdesini duvarın dibine bırakarak tekrar odasına döndü. Artık iyice rahatlamış görünüyordu. Günlük işleriyle uğraşmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu:

«Şimdi artık isterse gelebilir. Nasıl olsa onu bulamayacak ve elimden alamayacaktır.»

Bunları söylerken düşündüğü kimse Metr Jerve idi. Gerçekten de aynı günün akşamı Metr Jerve eve geldi. Bon onun gelmesini bekliyordu. Anlatacağı hikâye de hazırdı. Bu hikâyeyi, bir kelimesini değiştirmeden Metr Jerve'ye ve daha sonra kendisini görmeye gelen Pasavan ile Talazar'a anlattı.

— XXXI —

TIKAÇ

Deli kadın Flora'nın bulunduğu yere indi. Orada genç kızın baş ucuna diz çökerek bir zaman, gözleri Flora'ya dikili, sessiz ve hareketsiz kaldı.

Elleri dizlerine dayalı olarak bir zaman böyle durduktan sonra da birden aklına bir şey gelmiş gibi irkildi. Kendi kendine şöyle mırıldanarak telâşlandı :

«Hiç hareket etmiyor. Yoksa öldü mü?.. İşte bu kötü. Daha önce bildiklerini söylemesi gerekir.»

Flora ölmemişti, fakat çok sıkı bağlanmış olan tıkaç nefes almasına engel oluyordu ve bu yüzden de nefesleri gitgide güçleşiyordu. Ayrıca ipleri de vücudunu sıkıyor ve kan dolaşımına engel oluyordu.

Bon la Fol genç kızın güçlüğünü anladı ve ağzındaki tıkacı çıkardı. Fakat aslında tıkacın onun için nefes almak bakımından güçlük olduğunu düşünmekten çok onunla konuşmak için böyle hareket etmişti.

Az sonra Flora kendine gelmişti. Annesini tanıdı ve sızlanarak:

— Bana niçin böyle kötü muamele ediyorsunuz? Oysa ben size şimdiye kadar hep iyilik ettim.

Bon o anda bazı hissî sahnelerin değerini ölçebilecek durumdaydı. Utanıyormuş gibi başını eğerek mırıldandı:

— Haklısınız. Ben kötü bir insanım.

— Size ne yaptım, bana söyleyin Bon.. Bilmiyerek bile olsa size yapmış olduğum kötülüğü tamir etmeye çalışacağım. Size yalvarırım, küçükken kaybetmiş olduğunuzu söylediğiniz ve benim adımı taşıyan küçük Flora'cığınızın başı için ne olur söyleyin..

— Sizi öldürmek istemiyorum. Size hiç bir kötülük yapmak istemiyorum. Hiç bir zaman da böyle bir şey istemedim. Fakat ben kaybolan kızımı istiyorum. Onu bulmak ve ona kavuşmak istiyorum. Bunun için de size ihtiyacım var. İşte bu sebeple de sizi yanımda görmek, gözümün önünden kaybetmek veya başkalarının sizi be-

nim elimden almalarını önlemek istiyorum. Şayet sizi serbest bırakacak olursam buradan kaçmak isteyeceksiniz. O zaman da ben kızımı bulmak ihtimalini yeniden yok edeceğim. Yavrusunu kaybetmiş zavallı bir ana olacağım.

— Hayır Bon. Size yemin ederim ki beni sıkan ve çok rahatsız eden şu iplerimi çözecek olursanız sizin yanınızdan kaçmayacağım ve size yardım edeceğim.

Meczup kadın, kaşlarını çatmış düşünüyordu. Fakat karar vermekte güçlük çektiği ve içinde bir şüphe olduğu anlaşılıyordu.

— Bana inanmıyorsunuz, Bon. Fakat yalvarırım size, her yanımı çok sıkan ve bana acı veren şu iplerimi biraz olsun gevşetin, ne olur?

Bu defa artık Bon kararını vermişti. Aceleyle Flora'nın bağlarını gevşetmeye başladı. Bir yandan da şöyle konuşuyordu:

— Doğru bir fikir. Niçin bunu şimdiye kadar düşünmedim?.. İşte şimdi biraz daha rahatsınız.

Bon artık iyiden iyiye rikkate gelmişti. Genç kızın iplerini çözdükten sonra bunu da yeterli bulmayarak onun ıslak zeminin üzerinde rahatsız olabileceğini düşünerek odasına koştu ve az sonra elinde örtüler ve çarşaflar olduğu halde döndü. Örtüleri yere yayarak genç kızı onların üzerine çekti. Sonra da onun aç olduğunu düşünerek koştu ve kendi yemeği olduğunu söylediği biraz yiyecekle döndü. Genç kıza bu yiyecekleri birlikte yemeleri için ısrar etti.

Flora'nın yemek yemesi için de onun ellerinin bağlarını çözmesi gerekiyordu. Bon la Fol bunu da tereddütsüz yaptı.

Meczup kadının tavırlarında en küçük bir değişiklik olmaksızın böylece günler geçti.

Flora da bu arada, onu kızdıracak ve endişeye düşürecek konuları elinden geldiği kadar konuşma konusu yapmamaya çalışıyordu. Zavallı genç kız, iyi hareket ederek ve menfi davranmayarak meczup kadını kendisine karşı iyi davrandırmaya muvaffak olacağını umuyordu.

Zamanla Bon la Fol'ün davranışları değişti. Çok sıcak bir gündü ve hava iyice sıkıntılıydı. Az sonra da şimşekler çakmaya başladı.

Gök gürlemesi ve şimşekler meczup kadının yeni bir kriz geçirmesine yetmişti.

Odasında sinirli bir ifadeyle durmadan gidip geliyordu. Sıkıntılı bir görünüşü vardı.

Birden karar vermiş gibi durdu ve eline uzun, sivri, keskin bir bıçak alarak mahzene indi.

Onun merdivenlerden kendisine doğru asık bir yüzle ve elinde bir bıçakla geldiğini gören Flora korkudan ne yapacağını bileme-

mişti. Zira öyle anlaşılıyordu ki bu defa artık delinin elinden kurtulamayacaktı. Böyle düşünerek yerinden doğrulmaya gayret etti ve gülümsemeye çalışarak bekledi.

Meczup kadın ise hiç bir şey söylemeden onun üzerine atıldı.

Flora artık onun elindeki bıçakla neresine vuracağını bile düşünecek zaman bulamamıştı. Delinin nefesini yüzünde hissetti ve gözlerini kapadı.

Fakat hayır.. Bon la Fol onu öldürmek için üzerine atılmamıştı. Hiç değilse buna henüz karar vermiş değildi. Hızla Flora'nın ellerini ve ayaklarını yeniden bağladı. Genç kız, elinde bıçakla duran kadının korkunç görünüşü karşısında ona engel olmak için en küçük bir hareket yapamamıştı.

Deli kadın onu iyice bağladıktan sonra karşısına geçti ve konuştu:

— Dinle: Bu artık böyle devam edemez. Bu işi bitirmek gerekir. Bildiklerini bana kendi rızanla söyleyecek misin? Ne oldu ona ve ben şimdi onu nerede bulabilirim? Yalnız, sözlerine dikkat et, bana yalan söylemeye kalkışma.

— Neden ve kimden söz ediyorsunuz. Söylediklerinizden hiç bir şey anlamadım.

— Anlamıyormuş gibi yapma. Neden ve kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.

Flora'nın cevabı onu daha da sinirlendirmişti. Hiddetle devam etti:

— Kimden bahsedeceğim ki? Tabii kızımdan bahsediyorum..

Flora inler gibi cevap verdi :

— Heyhat.. Size ne söyleyebilirim ki? Doğru bildiğimi söylersem bana inanmayacaksınız.

— Hele bir söyle bakalım.

— Anne.. Anneciğim, küçük Flora'nı tanımıyor musun?.. Onu bulacağım diye uğraşırken kızını bizzat ortadan kaldıracaksın.

Aslında Flora'nın bu türlü hareketi ihtiyatsızlıkların en büyüğüydü. Zira bu sözlerin hemen ardından Bon la Fol müthiş bir hiddete kapıldı. Bağırarak:

— Sana şimdi artık hiç acımadan vurabilirim. Kendi isteğinle söylemediğini ben sana zorla söyleteceğim, o halde.. Bana söylemek istemediğin şeyin senin kalbinin üstünde yazılı olduğunu biliyorum. İşte ben de bunun için şu elimdeki bıçakla kalbini açarak bu sırrı öğreneceğim.

Bu korkunç söz karşısında ve onun ifadesindeki kararlılığı görerek Flora artık son dakikalarının gelmiş olduğunu anladı.

Deli kadın ise kendi kendine konuşuyormuş gibi söylenmeye devam ediyordu:

— Şimdi kalbini açar ve üstünde yazılı olanı okurum. Okumak.. Okumak.. Fakat ben hiç bir zaman cehennem gibi karanlık ve kasvetli o deliğin içinde yazılı olanları okuyamam ki.. Orası karanlıktır, göremem ben.. Ne yapmalı bilmem ki..

Birden yerinde doğruldu. Kekeleyerek söylendi:

— Ne kadar da aptalım.. Bunu nasıl akıl edemedim şimdiye kadar?..

Sonra da yerinden kalktı ve genç kıza :

— Beni bir dakika bekle. Gidip bir kaç tane mum alayım. Mumların ışığında orada yazılı olanı görebilirim.

Buluşunun sevinci içinde yel gibi çıktı.

Flora döşemenin üzerinde ne yapacağını bilmez bir halde kalmıştı. Umutsuzluğun verdiği bir güçle yerinden doğrulmak için bir hareket yaptı. Fakat meczup kadının yaptığı düğümler o kadar sıkıydı ki bağlarını oynatamadı bile. Artık kendini umutsuzluğa iyice kaptırmıştı. Gözlerinden yaşlar akarak ağlarken bir yandan da hıçkırmaya başladı:

— Milon.. Ah. Milon, kurtar beni. Neredesin?..

Deli kadın onun sesini duymuştu. Artık büyük bir neşe içinde olduğu için Flora'nın sözlerine aldırmadı bile.. Bir çocuk gibi gülüyordu.

Aradan bir kaç dakika geçtikten sonra Bon la Fol elinde bir kâğıt içinde sarılı bir çok mum olduğu halde geri geldi. Mumları teker teker Flora'nın çevresine dizmeye başladı. Sonra da birer birer yaktı.

Eline uzun bıçağı alarak Flora'ya yaklaştı. Bir hamlede genç kızın göğsüne elini atarak göğüslerini ortaya çıkardı. Bunları yaparken de kendi kendine mırıldanıyordu:

— Kalbi bulmakla da işimi göremeyeceğim. Zira, kalbin içi kan dolu. Böyle olunca da kalbin üstünü kan kaplayacak ve hiç bir şey okuyamayacağım. Onun için kalbi ben olduğu gibi çıkartayım da içini boşaltarak rahatça okuyayım daha iyi..

Flora son bir gayretle ve şuursuz bir hareketle bir kere daha kendini sıktı ve kurtulmaya çalıştı. Fakat bu gayreti de bir işe yaramamıştı. Dudaklarından ümitsiz bir feryat döküldü:

— Milon.. İmdat..

— Sevgilini çağırıyorsun, öyle mi? Seni hiç bir zaman duyamayacak artık.

O anda titrek ve heyecanlı bir ses duyuldu:

— Duydu bile. Geldim Flora..

Bon la Fol bir hamlede yerinden kaldırılarak mahzenin bir köşesine çöp gibi atılmıştı.

Okurlarımızın tahmin etmiş olabileceği gibi gelen Milon'dan başkası değildi.

Sevgilisi, sevgili Flöret'ine bir göz atmakla onun canlı olduğunu anlamıştı. Bir saniye daha geç kalmış olsaydı artık gerçekten çok geç olacaktı.

Talazar hiddetle, yere yuvarlanmış olan Bon la Fol'ün üzerine hücum etti.

— Sefil deli. Senin kafanı kırmalıyım.

Fakat Flora yerinden kalkarak ona engel olmuştu:

— Milon, o benim annemdir.

Genç adam kendini toplamıştı. Kızararak özür diledi:

— Çok özür dilerim. Kendimi tutamadım. Sizi orada canlı görmeseydim veya hiç bulmasaydım öyle sanıyorum ki onu gözümü kırpmadan öldürürdüm.

Milon onunla konuşurken bir yandan da bağlarını çözüyor ve Bon la Fol'ün elinden attığı bıçağı alarak bir köşeye fırlatıyordu. O zaman ilk olarak iki sevgili birbirlerinin boynuna atıldılar ve uzun uzun kucaklaştılar.

Flora, sevgilisine merakla sordu:

— Nasıl oldu da böyle tam zamanında geldiniz?

— İçimde bir his sizin burada olduğunuzu ve bu zavallı meczup kadının bize buraya gelişimizde yalan söylediğini fısıldadı. Bundan sonra da artık evin önünden ayrılamaz oldum. Böyle dolaşırken, az önce sizin sesinizi duyar gibi oldum. Fakat ses o kadar zayıf ve belirsiz geliyordu ki bir an bana öyle geldi sandım. Biliyor musunuz, bundan önce de bana aynı şey olmuştu: Kulağıma öyle geliyor da aslında böyle bir şey yok sandım. Sonunda işte böyle av peşinde bir köpek gibi havayı koklayarak dolaşırken bu evin kapısı birden açıldı ve bu zavallı meczup ayaklarıma atıldı. O bu hareketi yaparken bana pek dikkat etmemişti ama ben onu o durumda görünce halinden evde bir şeyler olduğunu anladım. Peşinden buraya geldim ve işte gördüğünüz gibi buradayım.

İkisi de sevinçli birbirlerinin yüzüne bakarak gülüştüler.

Talazar, Flora'nın önünde diz çökmüş ve onun ellerini avuçlarının içine almıştı. İkisi de o an için zaman mefhumunu unuttular ve birbirlerinin içine bakarak öylece durdular.

Oysa, o an birbirlerini ve hele Bon la Fol'ü unutacak zaman değildi.

Bon la Fol, Milon tarafından itildikten sonra bir an ne olduğunu şaşırarak yerinde hareketsiz kalmıştı. Fakat bu uzun sürmedi. Avını elinden kaçırdığını görmenin ilk tepkisi kısa süren bir şaşkınlık olmuştu. Onun ardından da içinden, odanın bir köşesinde duran bıçağını alarak genç kızın boğazına saplamayı düşündü.

Fakat bıçağı Milon, Flora'nın iplerini çözmek için almıştı ve halâ elinde tutuyordu. Bon la Fol'ün isteğini gerçekleştirebilmesi bu bakımdan güçtü. Zira Milon'un narin görünüşü altında ne kadar çevik ve kuvvetli olduğunu görmüş bulunuyordu. Bu yüzden de kendisine arkasını dönmüş olan iki âşığa kinle bakmaya koyuldu.

Onlara bir zaman baktıktan sonra da farkına vardı ki âşıklar artık onun mevcudiyetini unutmuşlar. O anda kafasında bir şimşek çaktı. Bu tasarısını da derhal tatbik etti.

Yavaş yavaş ve emekleyerek, dikkati çekmeksizin ilerledi, bodrumun kapısına kadar geldi. Ondan sonra da ayağa kalkarak merdivenleri dörder dörder inmeye başladı.

Evine vardığı zaman ise ilk işi, uyku ilâcı şişesini sakladığı yere koşmak olmuştu. Gerçekten, bütün bu yolu o şişeyi almak amacıyla yapmış bulunuyordu.

Ondan sonra da tekrar ve çıplak ayaklarıyla koşarak evinin aşağı katında bulunan mahzene indi.

Âşıklar, onları bıraktığı gibi yine Dünyayı unutmuş görünüyorlardı. Bu yüzden de onun mahzenden kısa bir zaman ayrılarak yukarı çıktığını ve tekrar oraya döndüğünü farketmemişlerdi.

Mahzenin kapısından emekleyerek içeri girdi. Bütün bu hareketleri yapmak onu müthiş yormuştu ve kendi kendine heyecanlanarak başarıya ulaşacağını ümit ediyordu.

Büzüldüğü yerde heyecandan titreyerek bir süre durdu. Evet, başarıya ulaşmak üzereydi; zira genç âşık Milon farkına varmadan ona yaklaşabilecekti. Yarı doğruldu ve Milon'a artık dokunabileceği kadar yakınına geldi.

Doğruldu ve bütün vücudu kasılarak birdenbire dimdik oldu. Kafasında şimşekler çaktığını hissediyordu. Elini kaldırdı ve arkadan Milon'un yüzüne yaklaştırdı.

Başarmıştı. Genç âşık yerde cansız gibi yatıyordu.

Saçları dikilmiş ve ağzından anlaşılmaz sesler çıkararak yüzünde garip bir gülümsemeyle ulumaya koyuldu:

— İşte seni yine ele geçirdim. Ah, sen kaçtığını ve benden kurtulduğunu sanıyordun değil mi? Şimdi ağzına o paçavrayı yine tıkayayım da sesin çıkmasın. Ah seni şıllık seni, seni değersiz yaratık seni.. Şimdi yine imdat iste de göreyim bakalım..

Zavallı Flora daha neye uğradığını anlayamadan yere yıkılmış ve Bon la Fol'ün inanılmayacak bir çabuklukla işleyen parmaklarıyla sıkıca bağlanmış bulunuyordu.

Bon, hareketsiz olarak yerde yatan iki vücudun arasında durdu. Yorgunluktan dermanı kalmamıştı ve nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Biraz dinlenmesi ve nefes alacak kadar bir zaman durarak gücünü toplaması gerekiyordu. Bunu yapmasına da hiç bir en-

gel yoktu; zira, delikanlının ilâcın tesiriyle en az bir saat kadar orada hareketsiz kalacağından emindi. Genç kız ise artık sıkıca bağlanmış olarak yine elindeydi.

Biraz nefes aldıktan sonra bir yay gibi fırlayarak mahzenden çıktı. Az sonra, elinde büyükçe bir kangal ip ve bazı küçük kovalar olduğu halde geri döndü.

Küçük kovalarda zift ve reçine gibi yanıcı maddeler, o anda elinin altında bulabildiği malzeme vardı.

Kovaları yanına koyarak Talazar'ın üzerine eğildi ve getirdiği uzun, sağlam iple onu sıkıca bağladı. Şimdi Talazar da parmağını kıpırdatamayacak kadar iyi bağlanmıştı. Bon sevinçle, artık isterse uyanabilir, kendine gelse de kolunu kıpırdatamaz, diye düşündü.

Bu işi bitirdikten sonra elini kovaların içine daldırarak Talazar'ı baştan ayağa zift ve reçinaya buladı. Kovaların içinde kalmış olan bir kısım zifti ve reçinayı da kovayı ters çevirerek onun üzerine iyice boşalttıktan sonra yüzünü bir bayram sevinci kaplamıştı. Kendi kendine mırıldanmaya başladı :

— Oh, ne güzel oldu. Şimdi bana ışığımı yakabilmek için bir çıra gerekli. Artık ışığa kavuşuyorum işte.. Hem de bu ışık, o mumların cılız ışığından çok daha iyi aydınlatır beni. Nihayet onun kalbinin içini açarak rahatça okuyabilecek kadar ışık bulabileceğim.

Milon'u yüzü bile tanınmayacak kadar çok buladıktan sonra Bon la Fol, eğilerek evlâdının üstüne çöktü ve elbisesinin ön kısmını olduğu gibi yırtarak göğsünü açığa çıkardı. Sonra gözleriyle bıçağını aradı ve eline alarak yanıbaşında samanın üstüne dikine sapladı.

Bütün bu hazırlıklarını yaptıktan sonra da ayağa kalktı ve ilerde yanmakta olan mumlardan birini eline aldı. Büyük bir rahatlıkla ve şuursuzluğun verdiği bir umursamazlıkla yerde iki çıra halinde uzanmış olan Milon ile Flora'ya mumu yaklaştırdı.

— XXXII —

TUZAK

İzabo, Notr Dam'dan çıktıktan sonra Jan San Pör'ü oradaki işleri bitirmek üzere bırakarak kendisi konağına dönmüş ve yanına yalnız Sakraman ile Dam dö Jiyak'ın girebildikleri gizli köşesine gitmişti.

İzabo hayaller içinde yüzüyordu. Onun böyle hayale daldığı zamanlar bu çok zaman saatlerce sürerdi.

Kapı az sonra sessizce açıldı ve Sakraman eşikte göründü:

— Bulamadık, Madam. Hiç bir iz yok. Bir kere daha, nasıl olduğunu anlamamıza bile imkân bulamadan elimizden kaçırdık.

İzabo ona cevap vermedi. Başı ellerinin arasında düşünüyordu:

«Pasavan hayatta kaldıkça, neye elimi atsam, hangi teşebbüste bulunsam sonuç aleyhime oluyor. Kendisi bunu bana söylediği zaman ona inanmamıştım. Şimdi ise doğru söylemiş olduğunu anlıyorum. Bu adam beni ortadan kaldırabileceğine göre ben daha önce davranarak onu ortadan kaldırmalıyım. Bu işle meşgul olmalı ve ona en kısa zamanda, öldürücü darbemi vurmalıyım. Acaba nerede saklanıyor. Şimdi ilk olarak yapacağım iş bunu öğrenmek olacaktır.»

Kafasında meseleyi bu şekilde ortaya koyduktan sonra da çözümünü aramaya koyuldu.

Plânını böylece bir kaç gün boyunca düşündükten ve iyice olgunlaştırdıktan sonradır ki tatbikine başladı. Sakraman'a durmadan bir takım emirler veriyor ve Sakraman da koşarak bunları derhal yerine getiriyordu.

Kraliçenin Sakraman'a verdiği bu emirlerden biri de Sir dö Jiyak'ı bularak kendisine getirmesiydi. İzabo'nun dö Jiyak ile konuşması yarım saat kadar sürdü.

Dö Jiyak ayrılmadan önce Kraliçeye veda ederken şunu soruyordu:

— Madam, karım Dam dö Jiyak'a derhal Majestelerinin emirlerine hazır olmak için yanınıza gelmesini söylememin doğru olacağını düşünmüyor musunuz?

İzabo ona kesin bir ifadeyle cevap verdi:

— Yok, bekleyelim. Bir kaç gün önce veya bir kaç gün sonra olmasının hiç bir önemi yok. Hizmetinize gelmek için en kısa zamanda kendisinin karar vermesi daha doğrudur. Haydi, şimdi gidiniz ve tavsiyelerimi unutmayınız.

Dö Jiyak mânâlı bir tebessümle cevap verdi:

— Bunu ihmal etmeyeceğimden emin olunuz Madam.

Sonra da Kraliçenin önünde saygıyla eğilerek çıktı.

Bir kaç dakika sonra ise dairesine dönmüş ve karısının odasına girmek üzereydi.

Sir dö Jiyak, karısının odasına girince onun önünde eğilerek biraz alaylı bir ifadeyle konuştu :

— Madam, görevli olarak gidiyorum. Gizli bir görev aldım. Yokluğum belki bir kaç hafta sürecektir. Bunu şimdiden kesin olarak bilmiyorum. Benim için merak edeceğinizi düşünerek sizi haberdar etmeyi düşündüm.

Karısı ise kocasının gidişini büyük bir ilgisizlikle karşılamıştı.

Görünüşe göre onun sözlerini belki de ciddiye bile almamıştı. Fakat tabii hiç renk vermedi ve ona nezaketle teşekkür etti.

Sir dö Jiyak da onu aynı alaycı tavırla selâmlayarak yanından çıktı.

Ertesi gün Dam dö Jiyak, Burgonya konağına gitmek için evinden çıktı.

Arabasına binerek kapının önünden ayrılmasından az sonra da nemrut yüzlü, üstü başı yırtık pırtık bir adam saklandığı bir köşeden çıkarak arabanın peşinden yürümeye başladı.

Burgonya konağına geldikten sonra Dam dö Jiyak hiç belli etmeden, rastladığı kimseleri konuşturmaya, onların ağızlarından lâf almaya çalıştı. Bu konuşmalarının sonunda da kocasının gerçekten bir gizli görevle hareket etmiş olduğunu ve ne zaman döneceğinin bilinmediğini öğrendi. Genç kadının Dükün konağındaki asillerin sözlerine pek güvenememiş olduğu anlaşılıyordu; zira az sonra bizzat Dükle görüşmek istedi.

Jan San Pör, onun kendisiyle lüzumsuz bir kıskançlık sahnesi ortaya çıkarmamasına sevinmişti. Bunun için de iyi karşıladı. Sevimli bir yakınlıkla ziyaretinin sebebini sordu:

— Monsenyör, sizden artık bana bütün bütüne izin vermenizi istemek üzere gelmiş bulunuyorum.

— Kendinizi tamamen Kraliçenin hizmetine vermeyi düşündüğünüz için mi böyle yapıyorsunuz?

— Hayır Monsenyör. Niyetim Majesteleri Kraliçeye de bana artık bütün bütüne izin vermelerini istemektir. Niyetim, sarayı terketmek de onun için..

— Sarayı terketmek mi?.. Böyle bir şeyi düşünmeniz bile doğru değil. Umarım bu kararınızı değiştirirsiniz. Zira kararınız, aralarında benim de bulunduğum ve sizi hepsi de çok seven bütün dostlarınızı çok üzecektir.

— Size ayrıca, sahip olduğum mal ve mülkümü de Sir dö Jiyak'a terkederek buradan ayrılmak niyetinde olduğumu söylemeyi unutmuştum. Bir köşeye çekilmiş olarak fakir bir hayat sürmek niyetindeyim. Drahomamdan sadece bin lira kadar bir gelir ve küçük bir ev ile annemden kalmış olan mücevherlerimi muhafaza edeceğim. Bu kadarı bana yetişir Monsenyör.

— Yapmak istediğiniz çok büyük bir değişiklik. Bir tanrı buyruğuna uyuyormuş gibi davranıyorsunuz.

Dam dö Jiyak yüzünde hafif bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Dediğiniz doğrudur Monsenyör. Gerçekten kendimi Tanrı'nın bir buyruğuna uyuyor sayıyorum ve bundan sonra da bütün hayatımı ibadete ve Tanrıya vermek kararındayım.

— Dediğiniz gibi olsun. Tanrı ile sizin aranıza girmek cüretkârlığını göstermek bizim harcımız değildir. Fakat Sir dö Jiyak'ın sizin bu kararınızı tatbik etmenize bir itirazı olacağını sanmıyor musunuz?

Dam dö Jiyak soğukça cevap verdi:

— Niçin olsun?.. Ondan bir kenarda fakir bir kimse gibi yaşamak için ve ona büyük bir servet bırakarak izin istiyorum. Bu da bir çeşit pazarlıktır. Dö Jiyak'ın ilgileneceği kadar da önemli bir pazarlık.. Umarım ki Monsenyör bu dileğimin gerçekleşmesinde bana yardımlarını esirgemezler.

— Size her türlü yardımı olduğu gibi bunu da kendim için bir borç bilirim. Dö Jiyak ile buraya döner dönmez bu konuda görüşerek onu ikna etmeye çalışacağıma söz veririm.

Dam dö Jiyak bunun üzerine yerinden kalktı ve Dükün önünde eğilerek mırıldandı:

— Hoşça kalın Monsenyör.

Sonra da o zamana kadar yapmadığı kadar büyük bir itinayla ve saray âdetlerinin gerektirdiği gibi, geri geri yürüyerek odadan çıktı.

Jan San Pör onun arkasından dalgın gözlerle bir zaman baktı. Genç kadının artık görünmez olmasıyla birlikte de derin bir nefes aldı. Bu hareketinde bir küçümsemeden çok teessüf vardı. Zira Jan San Pör o sırada Dam dö Jiyak'tan ayrılmayı çok istemesine rağmen onun kendisinin gelerek izin istemesi ve hiç de üzüntülü görünmeksizin gitmesi ona dokunmuştu.

Dükün yanından ayrıldıktan sonra Dam dö Jiyak da içini çekti. Fakat bu iç çekişte Jan San Pör gibi bir teessüf değil bir kurtuluş sevinci gizliydi.

Dam dö Jiyak'ın arabası tekrar Sent Antuan sokağı yolunda ilerlemeye koyuldu. Arabanın arkasından da gelirken olduğu gibi aynı pejmürde kılıklı adam koşarak arabayı takip ediyordu. Araba Dam dö Jiyak'ın sokaktaki evinin önüne geldikten ve genç kadın eve girdikten sonra ise onu takip eden adam yine sokakta bir köşeye çekilerek kararlı bir şekilde beklemeye başladı.

Ertesi sabah Dam dö Jiyak evinden çıkarak Kraliçe'nin konağına gitti.

Arabayı bir gün önceden beri takip etmiş olan adam ise arabanın nereye doğru gittiğini anlayınca hiç acele etmeksizin yürüyerek Kraliçenin konağına kadar geldi ve karşı kaldırımda durarak yine beklemeye başladı.

Bu sırada Dam dö Jiyak konağa girmiş, Kraliçenin gizli köşesine doğru ilerliyordu.

Odaya varmadan önceki büyükçe bir salondan geçerken orada

on kişi kadar olduklarını tahmin ettiği bazı kimselerin beklemekte olduğunu görerek hayrete düşmekten kendini alamamıştı. Bu ilk olarak rastladığı bir durumdu. Fakat hayret etmiş olduğunu belli etmemeye çalışarak yürümek ve her zaman yaptığı gibi salondan ikinci bir salona geçmek istedi.

Salonun kapısında iki nöbetçi vardı ve onun geçmesine engel oluyorlardı.

Dam dö Jiyak bütün bunlardan da artık iyice gözden düşmüş olduğunu anlamıştı. Başka bir zaman olsaydı bu durum onu çok üzerdi. Fakat şimdi üzmüyordu. Kendi kendine şöyle düşündü:

«Görülüyor ki izin istememe bile lüzum yokmuş. Çünkü zaten unutulmuş bulunuyorum.»

Sonra da bu konuyu artık düşünmeden oradan ayrıldı.

Dönüşte, yolda kendi kendine düşünüyordu:

«Orada ne oluyordu acaba?..»

Bu soru onu ikinci bir soruya götürdü:

«İzabo'nun hazırlamakta olduğu benden gizli bu plân nedir?»

Kendi kendine sorduğu bu ikinci soru onu merak ve endişeye düşürmüştü:

«Bu hazırlıkların ne için olduğunu öğrenmeliyim.»

Kraliçenin dairesinin resmî ziyaretçilere mahsus bölümüne geçerek konuşulanları dinlemeye başladı.

Konuşulanlardan, o gece saat on bir buçuk ile gece yarısı arasında bir tevkif yapılacağını öğrendi. Alınan tedbirlere bakılırsa bu çok önemli bir tevkif hadisesi olacaktı. Fakat, tabii ki tevkifin Pasavan'la ilgili olabileceği hatırına gelmedi. Salonlarda gezinerek çevresine kulak vermeye devam etti ve bir köşede baş başa vermiş konuşan bir kaç asilin onun adından söz ettiklerini duydu.

Durumu kavramıştı. Fakat soğukkanlılığını bozmadı. Zira üzülecek vakit yoktu. Derhal harekete geçmesi gerekiyordu. Yüzünden hiç bir şey anlaşılmaması için kendine bir daha çeki düzen verdikten sonra ağır ağır ve etrafın şüphesini çekmeyecek şekilde hareket ederek oradan uzaklaştı ve arabasına gitti.

Yol boyunca, sinirlenmenin hiç bir işe yaramayacağını kendi kendine bir daha telkin etti. Konuşulanlardan duyduğuna göre Pasavan gece yarısında tevkif edilecekti. Bu durumda daha üç saat kadar zamanı vardı.

Evine geldikten sonra doğruca odasına çıkarak kısa zamanda üstünü değiştirdi ve basit bir kıyafet seçerek sırtına mantosunu giydi, yaya olarak sokağa çıktı.

Kendisini her çıkışında takip etmekte olan adam o kapıdan çıkarken yine oradaydı. Adam, Dam dö Jiyak üstünü değiştirmiş ve evden yaya olarak, mantosunun içinde uzaktan tanınması güç bir

kıyafette çıkmış olmasına rağmen onu yine tanıdı. Peşinden gitmeye başladı. Ana cadde olan Sent Antuan sokağına çıktığı zaman Dam dö Jiyak'ı takip etmekte olan adam orada bulunan iki nöbetçiye geçerken bir şey söyledi. Bu söz üzerine nöbetçilerden biri az ilerde bağlı olarak duran iki attan birine doğru giderek ata atladı ve hızla, sokağı takiben ilerlemeye başladı. Az sonra, karşı istikametten gelmekte olan ve başlarında Sakraman'ın bulunduğu bir grup askerle karşılaştı. Adam onların yanına giderek kulağına bir şeyler fısıldadı. Sakraman onun sözlerini başını eğerek dinlemiş ve bir şey söylememişti. Adam da Sakraman'a mesajını verdikten sonra sıradaki adamların arasında yer aldı ve onlarla birlikte ilerlemeye başladı. Sent Antuan sokağının köşesinde beklemekte olan ikinci nöbetçi ise, arkadaşı yanından ayrıldıktan sonra, Dam dö Jiyak'ı takip etmekte olan kötü giyimli adamla birlikte genç kadını takibe devam etti.

Dolayısıyla, Dam dö Jiyak Sen Marten sokağına geldiği zaman başta önden giden iki kişi ve onların ardında da ikinci nöbetçinin haber vermiş olduğu kimseler olduğu halde takip edilmekte bulunuyordu. Zira, yol üzerinde bu gruba bazı iltihaklar da olmuştu.

Dam dö Jiyak sokağa girdikten sonra Pasavan'ın saklandığı evin arka kapısına vardı ve kapıya aralarında önceden kararlaştırılmış olan şekilde vurdu. Kapı az sonra usulca aralandı. Dam dö Jiyak sessizce içeri kaydı.

İçerde kendisine kapıyı açmış olan Pasavan onu selâmlayarak sordu:

— Öyle sanıyorum ki buraya, saklandığım yerin keşfedilmiş olduğunu söylemek için geldiniz.

Genç kadın ona başıyla evet anlamına cevap verdi. Sonra da o gün gördüğü ve öğrendiği şeylerden Pasavan'ı haberdar etti. Pasavan bu açıklamaları dinledikten sonra:

— Gizlendiğim yer keşfedilmiş olduğuna göre burayı terketmek gerekiyor. Geliniz, Madam.

Böyle söylcyerek Pasavan Dam dö Jiyak'la birlikte birinci kata çıktı ve pencereden dışarıya bir göz attıktan sonra da gördüğü manzara karşısında biraz sarardı.

Evin ön ve arka kapıları tutulmuştu. Pencerelerin her birinin altında nöbetçiler vardı. Sokak bir uçtan bir uca tutulmuştu. Bütün bu hazırlıklar sokakta oturan diğer kimseler tarafından da farkedilmiş olduğu için komşulardan bir çoğu da meraklı gözlerle pencerelerinden sokağa bakmaya başlamışlardı. Abluka hareketini Sakraman idare ediyordu ve adamlarının sayısı elli kadar vardı.

Ayrıca, yardım beklemekte oldukları da anlaşılıyordu.

— XXXII —

BON PÜİ SOKAĞI

Bon la Fol'ün, sıkıca bağlamış olduğu ve üstünü yanıcı maddelerle sıvadığı Milon dö Talazar'ın yanına elinde yanan bir mumla yaklaşarak onu yakmak üzere olduğunu söylemiştik.

Meczup kadın bu hareketi yaparken o kadar heyecanlıydı ki mumu Talazar'ın gövdesine ilk olarak yaklaştırdığı zaman, Talazar'ın üstüne sürmüş olduğu yanıcı maddelerin kötülüğünden mi yoksa onun gereken yere ateş vermemiş olmasından dolayı mı bilinmez, genç adamın gövdesi ilk temasta ateş almamıştı.

Bon la Fol buna çok kızdı. Küfürler savurarak elindeki mumu kurbanının gövdesine bir daha yaklaştırdı ve büyük bir dikkatle hareket ederek bu defa artık yanılmamaya ve bu işi bitirmeğe azimli bir hareketle durdu.

İşte tam o anda da arkadan gelen sert bir darbeyle itilerek samanların üzerinde hareketsiz yatmakta olan kızının yanına gönderilirken elindeki mum da hızla çekilip alınıyordu:

— Sefil..

Bu sesi duyan Bon la Fol, Metr Jerve'nin, bu en korktuğu ve işlerine engel olmasından en çok çekindiği adamın sesini tanımıştı.

O an Bon la Fol için müthişti. Bir vahşi hayvan çığlığı atarak ulur gibi bağırmaya başladı :

— Uğursuzluk.. Üstüme uğursuzluk çöktü..

Elleri sinirli bir hareketle, samanların üzerine bıraktığı bıçağa gitti ve bıçağın sapını yakaladı.

Şuursuz kadın elindeki bıçağı havaya kaldırarak Metr Jerve'nin üstüne saldırdı. Bir dişi kaplan gibi saldırıyordu.

Metr Jerve, onun saldırışını görmüştü. Kılını kıpırdatmadan olduğu yerde durdu. Yalnız boyunu dikmiş ve heybetli bir tavır takınmıştı. Sağ elini de ileri doğru uzatarak öylece duruyordu.

Meczup kadının havaya kalkmış olan eli öylece kaldı. Sanılırdı ki görülmeyen bir el onun elini yakalayarak havada tutmuş ve en küçük bir hareket yapmasına engel olmuştu..

O zaman Metr Jerve, gözleri daima deli kadının gözlerinin içine bakarak sert bir sesle emretti:

— O bıçağı elinizden atınız.

Meczup kadın Metr Jerve'nin sert bakışları altında büyülenmiş gibiydi. Elleri ve yüzü karıştı. Bu müthiş tesirin altından kurtul-

maya çalıştı. Gözlerini umutsuz hareketlerle onun bakışlarının etkisinden kurtarmaya çalışıyordu.

Metr Jerve, onun gözlerinden gözlerini bir an bile ayırmanın hayatına mal olacağını anlamıştı. Elini tekrar uzattı ve itiraz kabul etmeyen bir sesle tekrarladı:

— O bıçağı atınız. Ben öyle istiyorum.

Bu defa artık Bon la Fol kesin olarak yenilmişti. Parmakları iradesi dışında gevşedi. Bıçak yere düştü ve başı önüne eğildi. Gözlerinden yaşlar akarak hıçkırıyordu:

— Lânet.. Ben lânetlenmiş bir kimseyim.

Metr Jerve onun artık kesin olarak yenilmiş olduğunu ve meczup kadına her istediğini yaptırabileceğini anlamıştı. Yanına yaklaşarak elini onun alnına götürdü, bir kaç kere sıvazladı. Metr Jerve Bon la Fol'ün ellerini iki elinin arasına alarak oğuşturmaya başladı. Deli yavaş yavaş sükûnet buluyordu.

— Bana bakınız, Bon. Bana dikkatle bakınız. Gözlerimde, sizin için kötü bir kimse olmadığımı ve sizin iyiliğinizi istediğimi okuyorsunuz, değil mi?

— Doğru. Görüyorum. Gerçekten siz benim iyiliğimi istiyorsunuz.

— Öyleyse niçin benden çekiniyorsunuz?

— Güzel hanım sizden çekinmemi bana tenbih etti de onun için. Büyük ve çok güçlü o senyörle birlikte evime gelmiş olan o güzel kadın bana böyle tenbih etti.

Metr Jerve, onun İzabo'dan söz ettiğini anlamıştı. Sordu:

— Onu tekrar gördünüz mü?

— Tabii gördüm. Ondan sonra iki kere daha bana geldi.

— Bu çocuğu da size veren o mu idi?

Bon la Fol başıyla evet anlamına gelen bir işaret yaptı. Bunu söylemekten sıkılıyormuş gibi görünüyordu. Metr Jerve sorularına devam etti:

— Onu öldürmek istediğinizi de biliyordu öyle mi?

Bon la Fol ku söz üzerine Metr Jerve'ye itiraz etti :

— Onu öldürmek istemiyordum ki..

— O halde ne yapmak istiyordunuz?

— Bana demiştiniz ki onun kalbini yoklarsam kızımın nerede olduğunu öğrenirim. İşte ben de bunu öğrenmek istedim.

Metr Jerve, kendisinin de o anda tahlil edemediği karışık hislerle ne söyleyeceğini, zavallı kadına nasıl davranacağını kestirememişti. Dehşetle irkilerek sordu:

— Kalbini mi çıkarmak istiyordunuz? Korkunç bir şey.. Bunu yapsaydınız kızınız sizin için artık ebediyen yok olacaktı. Şunu iyi biliniz: Flora Mersöro öldüğü gün kızınız da ölmüş olacaktır.

— Tanrım.. Bu söylediğiniz gerçek mi? Fakat siz bunu bana daha önce söyleyerek haber vermemiştiniz ki..

Metr Jerve sözlerinin üstüne basarak tekrarladı:

— Söylemiştim. Fakat siz bunu unuttunuz. Bir daha katiyen unutmayınız. Yoksa yeryüzündeki annelerin en kötüsü sayılırsınız.

— Ben kötü anne değilim. Dediğiniz doğru değil..

— Flora Mersöro'ya en küçük bir kötülük yapacak olursanız ya da başkalarının ona kötülük yapmasına göz yumacak olursanız annelerin en kötüsü olursunuz. Kızınızın kaderi bu genç kızın kaderine sıkıca bağlıdır. Anlıyor musunuz? Bunu sakın bir daha unutmayın.

Bon la Fol onun sözlerinin doğruluğundan şüphe etmiyordu. Nitekim Metr Jerve'nin sözünü bitirmesiyle birlikte çılgın gibi yerinden fırladı ve hareketsiz yatmakta olan Flora'ya doğru atıldı :

— Öldü.. Onu ben öldürdüm.. Öz kızımı, evladımı öldürdüm..

Metr Mersöro onu teskin ederek Flora'nın sadece kendinden geçmiş olduğunu anlattı. Bon buna bir türlü inanmak istemiyor, Flora'nın etrafında dört dönüyordu. Nihayet Metr Jerve onu oradan uzaklaştırmak için bir çare buldu.

— Bana biraz su getirin, kızınızın ölmemiş olduğunu göreceksiniz.

Bunu söylerken de Flora'yı bağlarından kurtarıyor ve ağzındaki tıkacı çıkarıyordu.

Meczup kadın az sonra elinde bir kap su ile geri döndü ve kabı Metr Jerve'ye korkulu gözlerle bakarak uzattı.

Metr Jerve ise Flora'nın şakaklarını serin su ile biraz oğuşturmuş ve onun yavaş yavaş kendine geldiğini görerek Bon la Fol'ü teskin etmişti. Bu arada da gözlerini açmış olan Flora'ya şunları söylüyordu:

— Korkmayınız çocuğum. Artık tehlike geçti. Şimdi emniyettesiniz.

Genç kız ise çevresine bakınarak sevgilisini arıyordu:

— Milon?

— Ona da hiç bir şey olmadı. Müsterih olunuz. Şimdilik uyuyor ve az sonra uyanacaktır.

Meczup kadın ise birden, en derin umutsuzluktan en taşkın bir neşeye boğulmuş bulunuyordu. Kahkahalar atarak mırıldanıyordu:

— Hayatımın tek anlamı.. Sevgili kızım benim. Seni durmaksızın öpmek ve boynuna sarılarak hep öyle kalmak istiyorum.

Şaşkın ve delice bir sevinç içinde olan Flora da onun hislerine aynı muhabbetle karşılık veriyor ve ana kız birbirlerinn kollarına atılıyorlardı.

Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra birbirlerinin yanından

ayrıldılar ve Bon la Fol yalnız kalınca da yüzü, bakışları değişti. Söylenmeye başladı :

— Burada ne arıyoruz biz?.. Soğuk alacaksın kızım.. Kızım hasta olur sonra.. Gel kızım benimle, annenin yanına gel.

— Geliyorum anneciğim.

Flora ona cevap verirken gittikçe artan bir merak ve heyecanla yerde hareketsiz yatan Milon'a bakıyordu. Metr Jerve ise sonuçtan çok memnun, kendi kendine düşünüyordu:

«Şimdi artık müsterih olabilirim.»

Sonra da Flora'ya döndü ve tatlı bir sesle :

— Siz annenizle birlikte yukarıya çıkınız kızım. Nişanlınızla ben meşgul olurum. Onun da bir şeyi yok. Şimdi ayağa kalkar.

Bon la Fol'a da bir daha aynı sözleri tekrarlamadan edemedi:

— Bu çocuğu da birlikte yanınıza alınız Bon. Şunu da unutmayınız: Onu korurken kendi kızınızı korumuş olursunuz.

Böylece, el ele ana kız merdivenleri çıktılar.

Metr Jerve de onlar oradan ayrıldıktan sonra usulca Milon'un bağlarını çözdü ve baş ucunda durarak onun kendine gelmesini bekledi.

Milon gözlerini açar açmaz sağına soluna endişeyle bakınmaya koyuldu. Sevgilisini orada görememek onu meraka düşürmüştü. O arada da yüzünü katranlardan temizlemeye çalışan Metr Jerve'yle gözleri karşılaştı ve gülümsedi. Metr Jerve onun endişesini teskin etmeyi bilmişti :

— Nişanlınız sağ ve sıhhattedir. Çok iyi bir tesadüfle zamanında yetiştim.

— Şimdi nerededir?

— Yukarda. Annesiyle birlikte.

Talazar'ın bakışları değişmişti. Korkuyla sordu :

— Deli ile birlikte mi?

Metr Jerve'nin cevabını beklemeden de yerinden fırlayarak merdivenlere atıldı.

Ancak yukarı çıktıktan ve ana ile kızını birbirlerinin boynuna sarılırken gördükten sonradır ki telâşı geçti. O sırada yanına gelmiş olan Metr Jerve'nin kulağına eğilerek sormaktan da kendini alamamıştı:

— Acaba bu anlaşma havası sürer mi dersiniz?

Metr Jerve konuyu iyi bilen bir kimsenin otoritesiyle :

— Tabii ki sürmez. Yeni bazı krizler geçirmesi muhtemeldir. Fakat artık yanında ben bulunacağım ve onun zararlı bir hareket yapmasına engel olacağım. Fakat şimdilik korkacak hiç bir şey yoktur.

Bundan sonra Metr Jerve Talazar'ı iki kadınla birlikte bırakarak

evine gitti ve oradan iki pelerin alarak hizmetçisini de yakınlarda bulunan bir eskiciye yolladı, kendisine değişik boylarda bir kaç erkek elbisesi göndermesini, giyecek olan kimsenin bedenine uyanları satın alacağını söylemesini tenbih etti.

Hizmetçi evden çıkarak derhal gitti. Metr Jerve ise elinde evinden aldığı iki pelerinle doğruca Bon la Fol'ün kulübesine döndü. Orada Bon la Fol ile Flora pelerinleri sırtlarına aldılar ve yakalarını da yüzleri görünmeyecek şekilde kaldırdıktan sonra Metr Jerve ve Milon'la birlikte yaşlı bilginin evine gittiler. Yol boyunca etrafına dikkatle bakmış olan Metr Jerve kendilerini kimsenin görmemiş olduğundan emindi.

Eve geldikleri zaman ilk olarak Talazar mutfağa götürüldü ve yüzündeki, ellerindeki ziftler ve reçinalar, sıcak ve sabunla, fırçaların yardımıyla temizlendi.

Ondan sonra da elbiseleri giyilecek durumda olmadığı için Metr Jerve'nin hırkalarından birini giyerek oturdu ve hizmetçinin eskiciden dönmesini beklemeye başladı.

Talazar bu mecburi temizlik işiyle uğraştığı sırada Metr Jerve, Flora ile annesini birinci katta arka tarafa bakan odalardan birine götürmüştü.

Onları orada kısa bir zaman yalnız bırakarak çalışma odasına indi. İçinde çeşitli ilâçlar bulunan dolaplarından birini açarak masasının üstüne bir takım küçük şişeler koydu. Ondan sonra da bu şişelerin içindekileri değişik dozlarda karıştırarak bir ilâç yaptı ve bu ilâcın bir kısmını başka bir kabın içine aktararak yukarıya, iki kadının yanına çıktı. Elindeki kabı Bon'a uzattı:

— Bunu içiniz.

Bunu söyleren de onun yüzüne ısrarla bakıyordu.

Meczup kadın kabı itirazsız eline aldı ve bir dikişte sonuna kadar içti. İlâcın tadını sevmiş olacak ki boş kabın içine bakarak mırıldandı :

— Ne güzel bir şey bu..

Aradan bir kaç dakika geçtikten sonra ise baygın gözlerle yatağa bakarak mırıldanmaya başlamıştı :

— Garip şey.. Kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki.

Metr Jerve de bunu bekliyor olmalı ki derhal cevap verdi:

— Yatmanız lâzım. Ayrıca uyku saati de geldi sayılır. Görmüyor musunuz, dışarsı iyice karardı.

Oysa vakit ancak öğleydi ve güneş ışıkları pencereden odanın içine kadar giriyordu.

Bundan sonra Metr Jerve bu olanlara şaşkın gözlerle bakmakta olan Flora'ya dönerek tatlı bir sesle, annesini göstererek şunları söyledi :

— Siz annenizi yatırınız kızım. Az sonra derin bir uykuya dalacak.

Sonra da onları odada bıraktı ve aşağıya, Talazar'ın yanına indi. Az sonra da Flora aşağıya inerek kendisini çalışma odasının kapısında beklemekte olan Metr Jerve'nin yanına gidiyordu.

Flora ile Talazar, okurlarımızın bildiği olayları anlatarak birbirlerine olanları haber verdiler.

Metr Jerve'ye gelince, onun da tam zamanında, zavallı meczup kadının işkencesine kurban gitmek üzere olan iki âşığı nasıl olup da kurtarabilmiş olduğunun hikâyesi de çok basitti.

Metr Jerve, Talazar'ın Bon la Fol'ün evinin etrafında sıkıntılı bir şekilde dolaşmakta olduğunu görmüştü. O da bunu merak ederek penceresinin perdeleri arasından, ilerde görülen Bon la Fol'ün evini ve Talazar'ı tarassut etmeye başlamıştı. Fakat Talazar Bon la Fol'ün evine girdikten sonra aradan oldukça uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen çıkmamıştı. Buna meraklanan Metr Jerve de daha bir müddet bekledikten sonra artık dayanamayarak evinden çıkmış ve meczup kadının evine giderek Talazar'a ne olduğunu öğrenmek istemişti.

Böylece birbirlerine olanları anlattılar ve sonunda bazı kararlara vardılar.

Talazar, Bon la Fol ve Flora bir zaman için Metr Jerve'nin evinde saklı kalacaklardı. Metr Jerve kesin olarak bir şey söylemek istememesine rağmen Bon la Fol'ün hastalığını iyi edeceğini umduğunu söylüyordu. Talazar evde kalan iki kadınla birlikte beklerken Metr Jerve de Pasavan'ı bulmaya gidecekti. Flora, Pasavan ve Talazar gibi iki koruyucusu olduktan sonra hiç bir şeyden korkmasına yer yoktu.

Bundan sonra Metr Jerve onları evde bırakarak Pasavan'ı bularak oraya getirmek üzere çıktı. Evinden çıktıktan sonra ise, birden aklına gelmiş gibi doğruca Bon la Fol'ün evine gitti ve içeri girerek odanın içindeki eşyaları ve çekmeceleri, dolapları karıştırmaya başladı.

Aradığını orada bulamamış olmalı ki odadan mahzene indi. Orada daha ilk bakışta aradığını bulmuştu. Bon la Fol'ün içindekini kullandıktan sonra samanların üzerine atmış olduğu uyku ilâcı şişesi orada duruyordu. Metr Jerve bu şişeyi hemen tanıdı. Elini alnına götürerek kir zaman düşünceli bir şekilde durdu ve kendi kendine şöyle mırıldandı:

«Demek evimden bu şişeyi o almıştı.. Bu hâdise olalı uzunca bir zaman geçti. Demek ki bu hareketini haftalardır tasarlıyordu. Bu ilâcın ne işe yaradığını, nasıl kullanılacağını ve tesirinin ne kadar süreceğini az çok biliyordu.. Doğrusu bu şaşılacak şey..»

Yaşlı bilgin bu olaydan bazı sonuçlar çıkarmış bulunuyordu. Mahzenden çıkarak Bon'un odasına geldi. Odanın içinde boydan boya dolaşarak düşünmeye başladı.

O sırada kapıya vurulan bir fiske onu düşüncesinden sıyırmış ve kendine getirmişti. Korkuyla titredi. Gelen acaba kimdi?

İzabo muydu?.. «Beni burada görmemeli» diye düşündü. Kapının küçük penceresini aralayarak dışarı bir göz attı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Zira gelen Metr Mersöro'ydu. Kısa bir an düşündükten sonra onun burada ne yapmak için bulunduğunu öğrenmeyi düşünerek kapıyı açtı.

Gerçekten kapıdan giren de Metr Mersöro'ydu. Fakat bu çok değişmiş bir Metr Mersöro idi. Bir kaç gün içinde daha da yaşlanmış olduğu sanılırdı. Gözlerinde garip bir ışık vardı ve oldukça somurtkan görünüyordu. Metr Jerve'nin yüzüne bakarak konuştu:

— Bana söylediklerine göre burası bir garip meczubun eviymiş. Galiba yanılmışım.

— Evet, dediğiniz gibi bir kadının eviydi. Fakat o artık burada oturmuyor.

Metr Mersöro buna üzülmüştü. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı :

— Hay aksi şeytan.

Şayet Metr Jerve onu kolundan tutmasaydı, sendeleyerek yere düşecekti. Metr Jerve onun yoluna girerek içeriye götürdü ve bir iskemleye oturttu.

— Neniz var? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?

Metr Jerve gerçek bir aktör gibi rolünü mükemmel oynuyordu. Metr Mersöro onun gerçekten evin yeni kiracısı olduğuna inanmıştı. Titrek bir sesle sordu :

— Özür dilerim, Mösyö. Burada daha önce oturduğunu söylediğiniz o kadını görmek benim için çok önemli. Onu nerede bulabileceğimi söyleyecek olursanız bana gerçekten büyük bir hizmette bulunursunuz.

— Talihiniz varmış; zira bu fakir kadını ben tanıyorum. Sizi de bir beyefendi olarak gördüğüm için tabii ki onu nerede bulabileceğinizi ve bu kadının aslında kim olduğunu size söyleyebilirim.

Metr Mersöro şaşırmış gibi baktı:

— Aslında kim olduğunu mu?

— Evet, bu çok değişik ve eşine az rastlanır bir hikâyedir. Düşününüz ki benim kendisine acıdığım için buraya aldığım o kadın aslında bir kontesmiş. Ya, işte böyle efendim. Bu kadının bir malikânesi varmış ve adına Sonberno denirmiş. Kendisi de işte bu Somberno'da oturan Somberno Kontesiymiş..

Metr Mersöro, geveze ve bildiğini ille de başkalarına satmak

için konuşan bir adam olarak dinlediği Metr Jerve'nin bu sözleri karşısında hayretler içinde kalmış gibi cevap verdi :

— Somberno Kontesi, öyle mi?

— Fevkalâde bir şey değil mi? Daha bitmedi.. Bu kadının aklını ve hafızasını kaybetmesine de kızından ayrılmış olması, daha doğrusu kızını, Flora adını verdiği ve çok sevdiği kızını kaybetmesi sebep olmuş.

Metr Mersöro ter içinde kalmış olan alnından elini geçirerek kendinde değilmiş gibi mırıldandı :

— Flora..

Metr Jerve onu artık avucunun içine almış olmanın rahatlığıyla devam ediyordu :

— Zavallı anne nihayet kızını buldu. Hem de nerede biliyor musunuz? Kabil değil aklınıza gelmez: Bir sehpanın üstünde ve asılmak üzere iken buldu. Gerçekte zavallı yavrucağın hiç bir suçu yoktu, fakat onu sevmeyen ve onun hayatta kalmamasını çıkarlarına uygun bulan bir takım nüfuzlu, çok nüfuzlu kimseler vardı ki onların yapamayacağı iş yoktu. Ve işte böylece zavallı ana evlâdını bulduğu zaman bir mucize oldu ve hafızasını da bulan anne her ikisine de aynı zamanda kavuşmuş oldu: Kayıp evlâdına ve hafızasına..

— Bana zevk için uydurulmuş bir masal gibi gelen bu hikâyeyi kimden öğrendiniz acaba?

— Adına Dam dö Somberno denilen Kontes dö Somberno'nun bizzat kendisinden. Asil ve zarif kadın evimi terketmeden önce bana kendisine yaptığım yardım için teşekkür etmek istedi ve evimde kaldığı sürece evin kirası olarak ödemediği parayı, yıllar tutan birikmiş kiralarını ödedi. Ayrıca bu paraları zamanında ödememiş olduğu için özür de dileyerek çok makul bir faizi, yüzde altı gibi çok makul bir faizi kabul etmemi istedi. Bütün bu paraların toplamı, sizden neden saklayayım, önemli sayılabilecek bir yekûn tutuyordu ve ben de bu paraları memnuniyetle cebime koymakta tabii ki hiç bir mahzur görmedim. Asil kadın buradan ayrılmadan önce bana bir melek kadar güzel bir kız olan kızını ve onun genç, yakışıklı nişanlısını da tanıştırmayı ihmal etmedi. Bu beni ne kadar sevindirdi bilemezsiniz.

Metr Mersöro artık boğulacak gibi olmuştu. Horlar gibi konuştu :

— Nişanlısını mı dediniz?..

— Evet. Gerçekten çok kibar, asil ve alçak gönüllü bir genç adam. Bana teşekkür etmek için düşünün, o da benim elimi. işte şu gördüğünüz eli sıktı. Kibar da bir adı vardı: Baron dö Talazar..

Metr Jerve'nin, hikâyesinin sonuna bilhassa bırakmış olduğu

bu isim Metr Mersöro için artık en büyük darbe olmuştu. Yerinde duramayarak ayağa kalktı ve sendeledi. Sonra da tekrar yıkılır gibi iskemlesine otururken kendinde değilmiş gibi mırıldanmaya başladı :

— Talazar.. Onun hayatta olduğunu bana söylemişlerdi. Ben de bir türlü inanmak istemiyordum. Lânet.. Lânet olsun.. Ben artık hapı yutmuş bir adamım. Ancak elimi çabuk tutabilirsem belki kendimi öldürebilirim.

Çökmüş olduğu küçük iskemlenin üzerinden yüzünü acı çekiyormuş gibi buruşturarak kalktı ve sendeleye sendeleye kapıya yürüdü.

Metr Jerve ise ondaki değişikliğin farkına varmamış gibi davranarak arkasından kapıya kadar yürüdü ve kibar bir tavırla veda etti :

— Şayet asil Dam dö Somberno'yu görmek istiyorsanız Montero Fo İyon'a kadar gitmeniz gerekiyor. Monsenyör Baron Milon dö Talazar ile Somberno Kontesi Flora dö Somberno'nun düğünleri orada, Veliaht hazretlerinin huzurunda yapılacaktır.

Metr Jerve sözlerini daha da uzatacak ve karşısındakini iyice sersemletecekti ama Metr Mersöro kapıya geldikten sonra artık kendini tutamamış, elleriyle kulaklarını kapayarak bir sarhoş gibi sallana sallana uzaklaşmıştı.

Metr Jerve onun arkasından dudaklarında aşağılayıcı bir tebessümle bir zaman baktıktan sonra köşeyi döndüğünü görerek kapıyı kapadı ve anahtarı kesesine koyarak evden ayrıldı. Yolda yürürken kendi kendine gülerek mırıldanıyordu :

«Haydi bakalım şimdi de Sir dö Pasavan'ı bulmaya gidelim.»

— XXIV —

DÜK DORLEAN'IN ADAMLARI

Metr Jerve, Sen Marten sokağına girmişti ki iri yarı, pos bıyıklı ve mütecaviz tavırlı bir adama gözü takıldı. O da o sırada Vanri sokağına girmek üzereydi.

Metr Jerve döndü ve ona arkasını dönmüş olarak ilerlemekte olan adamı bir zaman süzdü. Ardından da kendi kendine mırıldanarak gülmeye başladı:

«Sir dü Şatel.. Ne tesadüf, ben de şimdi onu aramaya çıkacaktım. Benim yerime başka biri olsaydı bunu sadece bir şans eseri sayardı. Oysa benim için bu bir tesadüf değil de kaderin ta kendisi.. Bu rastlayışımda ben Dükün artık yok oluşunu görüyorum.»

Bir an düşündükten sonra omuz silkerek söylendi :

«Ne olacak ki?.. Sir dö Pasavan'ı görmeye daha sonra giderim. Nasılsa acelem yok. Ben şimdi Sir dü Şatel'i kaçırmamaya bakayım daha iyi.»

Böylc düşünerek o da iri yarı, pos bıyıklı adamın ardından Vanri sokağına daldı. Gerçekten, Metr Jerve'nin önünde yürüyen Sir Tangiy dü Şatel'den başkası değildi.

Mezarlığa kadar yürüdüler. Orada Tangiy birden bir yarım daire çizerek geri döndü ve doğruca Metr Jerve'nin üstüne doğru yürüdü. Metr Jerve durmuştu. Tangiy ise ona biraz daha yaklaştıktan sonra gürleyen sesiyle bağırdı :

— Hey, benim peşim sıra mı geliyorsun Metr? Bana bir diyeceğin mi var? Şayet öyle ise ne istediğini söyle. Yok, cevabın hayırsa o zaman da senden rica ederim peşimden ayrıl. Ardımda seni bir daha görürsem..

Tangiy cümlesini bitirmeden karşısında kendisine gülerek bakmakta olan Metr Jerve'ye gözlerini dikerek susmuştu. Metr Jerve tatlı bir sesle :

— Görüyorum ki beni hatırladınız yüzbaşı.

— Tabii. Büyüler ve ilâçlar üstadı değil misiniz?..

— Evet, yüzbaşım. Fakat büyüler yapan adam on iki yıl önce ölmüş bulunuyor. Şu anda sizinle konuşan kimse ise artık şeytanlarla hiç bir alış verişi kalmamış olan bir basit insandır.

— Doğru. Sahi şimdi hatırlıyorum, Pasavan bana bu konuda bir şeyler söylemişti.

Sonra da kısa bir zaman Metr Jerve'ye dikkatle baktıktan sonra sesini alçaltarak konuştu:

— İlerde bir yere gireceğim ve siz de benim ardım sıra gelin.

Arkasına bakmadan yürümeye başladı. Metr Jerve de belli bir mesafeden onu takip ediyordu. Tangiy böylece arkasına bile bakmadan Sent Katrin sokağına kadar gitti. Sokağa girince biraz yavaşladı ve iyi bildiği anlaşılan bir eve girdi.

Onun arkasından da Metr Jerve evden içeri girdi ve orada Tangiy'i emrindeki dört subayla konuşur buldu. Yüzbaşı onu görerek özür diledi :

— Sizi böyle kötü bir evde kabul ettiğim için özür dilerim, Metr. Biliyorsunuz bizim sabit bir yerimiz yok. Onun için iş icabı nereye olursa yerleşiveriyoruz.

Yüzbaşı bu sözleri çok basit bir şeyden söz ediyormuş gibi söylemişti. Metr Jerve de ona, kendisine gösterdiği itimat için teşekkür etmek lüzumunu duymadı. Sadece eğilerek onları selâmladı.

Kendisine ikram edilen iskemleye oturduktan sonra Tangiy ile birlikte bulunan subayları şöyle bir süzdükten sonra Metr Jerve

gözlerini Tangiy'den ayırmamıştı. Yüzbaşı, onun bakışlarından ne demek istediğini anlamıştı. Bir ara dönerek sordu :

— Şayet benimle şahsî veya özel bir konuda konuşacaksanız arkadaşlarım yan odaya çekilirler. Ayrıca, konuşacaklarınız şayet beni şahsen ilgilendiren bir konuda ise o zaman burada konuşabilirsiniz; zira arkadaşlarımdan gizli hiç bir şahsî işim yoktur.

Metr Jerve başını tekrar kaldırarak karşısındakilere baktı ve hiç bir şey söylemedi. Az sonra yüzünde memnun bir tebessümle konuşmaya başladı :

— Burada yapmayı tasarladığınız teşebbüsü başaramayacaksınız.

— Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Bu işin ne olduğunu bizim beşimizden başka bilen hiç kimse yok ki..

Metr Jerve omuz silkerek cevap verdi :

— Siz burada, Jan dö Burgony'yi yakalamak ve Veliahtın eline teslim etmek için bulunuyorsunuz.

Karşısındakilerin şaşkınlığı bu defa daha da büyümüş ve değişerek adeta bir dehşete dönmüştü. Subayların biri «büyü ile biliyor galiba» diye mırıldandı. Diğerleri de ne söyleyeceklerini şaşırmış, öylece duruyorlardı.

Metr Jerve onları teskin etmek istiyormuş gibi cevap verdi:

— Bu işin ne sihirle ne de büyüyle bir ilgisi yok. Sadece bir muhakeme işidir bu.. Ayrıca şunu söyleyeyim ki sizin teşebbüsünüzü akamete uğratacak olan sebep de aynıdır. Aptal bir adam olmadığı için bu muhakemeyi Jan San Pör de yapacaktır. Burada, eski amiriniz ve çok sevdiğiniz Dük Dorlean'ın intikamını almak için katilini cezalandırmak üzere bulunuyorsunuz. Göze göz, dişe diş alacak ve kendinizi böylece öcünüzü almış sayacaksınız. Bunu düşünmek için hayatınızı tehlikeye attığınızı tahmin etmek için ille de fal bakmak veya göklerden yardım istemek mi gerekli?

Hepsi de merakla onu dinliyorlardı. Tangiy elini bıyığına götürmüş, sinirli bir hareketle bıyıklarını buruyordu. Metr Jerve'ye o cevap verdi :

— Söylediklerniz çok doğru. Biz nasıl oldu da bunu düşünemedik?..

— Ama sizin başaramayacağınız bir işi başkası başarabilir.

Subayların hepsi de meraklı bakışlarla onun çevresinde toplandılar. Metr Jerve onların üzerinde yapmış olduğu tesirden memnun olarak devam etti :

— Sizin peşiniz sıra buraya gelmemin sebebi şudur Sir dü Şatel: Size şimdiden haber vermek istiyorum ki yakında size elleri ve ayakları bağlanmış olarak bir adam getireceğim: Bu adamın adı da Jan dö Burgony'dir.

Tangiy hayret ve memnuniyetle karışan yüzünde bir gülümseme belirerek Metr Jervc'ye takdirkâr bakışlarla baktı :

— Sizi bu gün gördüğüm dakikadan beri bu rastlaşmamıza pek sevindiğimi farketmiştim. Demek ki haklıymışım.

Metr Jerve onlara alçak sesle bir şeyler anlattı. Hepsi de büyük bir dikkatle dinliyor ve onun sözlerini tasdik ediyorlardı.

Metr Jerve gitmek için ayağa kalktığı zaman ise hepsi birden onun önünde eğilerek yaşlı bilgini teşyi ettiler.

O da onları eliyle selâmlayarak yola koyuldu ve Sen Marten sokağına vardığı zaman saat beşe yaklaşıyordu. Pasavan'ın evine yaklaştığı sırada sokaktaki anormal hareketliliğin farkına vardı. Az sonra da yolun ortasında askerler görerek oraya doğru gitmenin yasaklanmış olduğunu anlamıştı. Askerlerin önünde toplanmış kalabalığın başları üstünden ileriye doğru baktı ve Pasavan'ın konağının önünde sırasıyla Jan San Pör, Dö Jiyak, Jakvil, Sakraman, Malatr ve diğerlerinin durduklarını gördü. O zaman geç kalmış olduğunu anlayarak çok üzüldü.

— XXXV —

PASAVAN'IN EVİ

Pasavan evinin önünde büyük hazırlıklar yapılmakta olduğunu görerek önce şaşırmış ve buna bir mana verememişti.

Onun bu tavrı çok kısa bir zaman sürmüş olmasına rağmen Dam dö Jiyak'ın gözünden kaçmış değildi. Hemen pencereye koştu ve o da dışarı baktı. Derhal anlamıştı. Ayrıca Pasavan'ın yüzününde birden sararmış bulunuyordu. Dam dö Jiyak sıkıntıdan ter içinde kaldı. Kendi kendine şöyle düşünüyor ve kendisini suçlu buluyordu :

«Beni takip ettiler her halde.. O da şimdi benim kendisini ele vermiş olduğumu sanacaktır.»

Pasavan tam ona kendisinden şüphe etmeyi aklından geçirmemiş olduğunu söylemek için ağzını açtığı sırada Dam dö Jiyak'ın birden gözleri karardı ve bir külçe gibi düştü.

Pasavan derhal onun hareketsiz gövdesini kollarının arasına alarak çatıya çıkardı. En loş yere yatırdı ve önünü o anda eline geçen çeşitli eşyalarla örtmeye başladı. Bu manianın çok çabuk yıkılabileceğini o da biliyordu ama ev aranırken bu köşeye de bakmaları ihtimalini ortadan kaldırmak için orayı eski şeylerle doldurulmuş kullanılmayan bir köşe gibi göstermeye çalışıyordu.

Sonra aşağıda durumun nasıl olduğunu anlamak isteyerek çatı pencerelerinden birine yaklaştı. Karşı evlerin pencereleri ellerinde

oklarla duran adamlarla dolmuştu. Böylece cama fazla yaklaşması dışardan görülmesine sebep olabileceği gibi çatıdan kaçmanın da imkânı kalmamıştı. Üzüntüyle içini çekerek mırıldandı .

«Her tedbiri de almışlar. Bu işin içinde mutlak İzabo da vardır.»

Aşağıya indi ve zemin katın girişindeki kapıya eline geçen eşyaları doldurmaya başladı. Bir yandan kapının girişini böyle engellerken bir yandan da anlamadığı bir noktayı düşünüyordu :

«Acaba niçin hücum etmiyorlar. Sayıları pek çok. Bunu rahatça yapabilirler. Ne çeşit bir dalavere hazırladıklarını öğrenmeliyim.»

Adamların saldırmamalarının sebebi ise Jan San Pör'ün henüz gelmemiş olmasıydı. Nihayet o da takviye olarak getirdiği adamlarının başında geldi ve oraya varır varmaz da harekâtın idaresini eline aldı.

Büyük kapıyı kırarak açtılar. Bahçeye askerler dolmuştu. Başlarında Sakraman, Malatr ve dö Jakvil vardı.

Dö Jakvil ile Sakraman kılıçlarını çekerek konağın iç kapısının önüne kadar geldiler. Jakvil içeriye doğru bağırdı :

— Sir dö Pasavan teslim olunuz. Her türlü direnmenin faydasız olduğunu siz de görüyorsunuz.

Pasavan pencereyi aralayarak cevap verdi :

— Gelin de siz beni çıkarın.

Sözünü bitirdikten sonra da kahkahalarla gülmeye koyulmuştu. Bu hareketi hiç beklemedikleri için kapının çok yakınına kadar gelmiş bulunan Sakraman, dö Jiyak ve dö Jakvil gayrı ihtiyari birer adım gerilediler.

Fakat kendilerini çabuk toplamışlardı. Tekrar bağırmaya başladılar :

— Bir dakika içinde teslim olmazsan evi ateşe vereceğiz.

Pasavan pencereyi kaparken bağırdı :

— Haydi ne duruyorsunuz?

Havada ilk duman kokusunu duyduğu zaman kendi kendine düşündü :

«Ölmek.. Buna bir şey dediğim yok. Ama öleceksem elde kılıç ve bunların da bir kaçını benimle birlikte sürükleyerek ölmeliyim. Ayrıca yukarda baygın yatan Dam dö Jiyak'ın da duman ve ateş içinde ölmesine karar vermeye hakkım yok. O halde haydi, harekete geçelim.»

Aşağıya indi ve kapının önüne dikkatle yaptığı maniayı sökerek yolu açmaya başladı. Kapının önündeki eşyalar temizlenince de enli ve uzun kılıcını sıyırdı, hançerini sol eline aldı, sonra kapının iki kanadını birden ardına kadar açtı.

Kapının önündeki merdivenlerin üst basamağında meydan okuyan bir tavırla duruyordu. Kılıcını başının üzerinde savurarak zafer narasını attı :

— Pasavan lö Hardi..

Konağın karşısındaki hanın kapısının önünden Dükün sesi geldi. Adamlarına emir veriyordu :

— Canlı olarak yakalansın.

Pasavan ona küçümseyerek baktı ve gürledi :

— Hayır, ölü olarak. Siz benim ancak ölümü ele geçirebilirsiniz. Bir Pasavan'ın nasıl öldüğünü de size şimdi göstereceğim.

Sonra merdivenin basamaklarını ağır ağır inmeye başladı. O kadar muhteşem bir görünüşü vardı ki karşısında saf halinde beklemekte olan adamların ilk sırasında gayrı ihtiyari bir gerileme oldu. Pasavan başını eğdi ve kendini pahalıya satarak ölmek kararıyla üstlerine atıldı. Sağa bir darbe, onun ardından sola bir darbe vurdu.

— Lânet olsun.

Bu söz Pasavan'ın dudaklarından gayrı ihtiyari dökülmüştü. Zira kılıcı daha ikinci darbeyi vururken kırılmıştı.

Bunu yapan da Malatr, o küçücük Malatr'dı. Efendisinin gözüne girmek ve nefret ettiği Simon'un tahakkümünden kurtulabilmek için olağanüstü bir şey yapması gerektiğini bildiği için Pasavan'ın dışarı çıkacağını anlayınca eline bir demir parçası alarak sağ taraftan yavaşça Pasavan'ın yanına yaklaşmış ve onun kılıcını nişanlayarak, Pasavan tam başkasına bir darbe vururken elindeki kalın demiri kılıca nişanlayarak atmıştı. Büyük bir şans eseri demir parçası kılıca çarpmış ve onu kırmıştı.

Bunun üzerine adamların hepsi birden silâhsız kalmış olan Şövalyenin üstüne hücum ettiler. Pasavan hançerini kullanmayı denediyse de buna imkân bulamadı. Çünkü o anda yirmi bilek birden koluna yapışmış ve elindeki hançeri koparıp almışlardı. Malatr sevinçten bağırıyordu :

— Teslim oluyor. İşte teslim oluyor.

Çevresini sararak yakalamak istediler. Sonra da bağlayacaklardı. Pasavan omuzlarıyla yanındakileri iterek gürleyen sesiyle bağırdı :

— Kimse bana elini sürmesin, yoksa..

Bunu öyle bir tonda söylemişti ki kimse bir yanına dokunmaya cesaret edemedi. Çevresini kuşatarak durdular.

Sakraman ile Jakvil bu işi kısa zamanda ve arızasızca bitirmiş olmaktan ötürü o kadar büyük kir sevinç içindeydiler ki Pasavan'ın sağ olarak ele geçmiş olması onlara bir bayram sevinci vermişti. Adamlara mahpusa yaklaşmamaları için işaret ettiler. Üste-

lik Pasavan'ın iki yüz kişinin arasından kaçmasına imkân yoktu, bağlanmasa da olurdu. Ona bu kadarcık bir bağışta bulunabilirlerdi.

Malatr ise o sırada askerlerin arasına girmiş onları iterek kendine geçecek bir yer açmaya ve karşıda olanları zaten görmüş olan Jan San Pör'e Pasavan'ın yakalanmış olduğunun haberini vermeye çalışıyordu.

Pasavan, arkasında askerlerle birlikte başı dik ileriye doğru yürümeye başlamıştı. Onu böyle görenler olayın öncesini bilmeseler, askerlerinin başında ilerleyen bir kumandan sanırlardı.

Fakat sokak iki yanından da askerlerden müteşekkil iki kordon tarafından kesilmiş olduğu için Pasavan daha ileri gidemedi ve Trüi Pandü hanının girişinde, Jan San Pör ile adamlarının karşısında durmak zorunda kaldı. Ellerini kavuşturmuş öylece duruyordu.

Sokakta en küçük bir ses bile kalmamıştı.

Nihayet Jan San Pör konuştu. Bağırarak ve madenî bir ses tonuyla şunları söylüyordu :

— Ne diyorsun Malatr? Bu duvar geçen, bu yol kesen, bu kabadayı daha ilk ihtarda teslim olarak dışarı çıktı öyle mi?.. Buraya kadar gelerek rahatımı bozduğuma üzüldük doğrusu.. Benim gelmeme hiç lüzum yokmuş. Desene ki bir iki kişi yollayarak onu yerinden aldırabilirmişim. Oysa ben neler görmeye hazırlanmıştım. Kimbilir ne kahramanlıklar, ne ustaca kılıç oyunları göreceğimi umuyordum..

Pasavan heyecansız ve tiz bir sesle cevap verdi :

— Size şunu söylemek isterim Jan San Pör: Yenik, silâhsız bir hasıma hakaret etmek kadar büyük alçaklık pek az bulunur. Hele insan, şu anda sizin gibi dört bir yanı yüzlerce adamıyla çevrili bulunuyorsa böyle bir harekette bulunmaktan daha da utanmalıdır. Bunun karşılığında size ancak şöyle mukabele edebilirim: Sizin gibi bir alçağın lâyık olacağı kadar ağır bir ceza vererek..

Bu sözleri söylerken de Pasavan ani bir hareketle elini uzatmış ve Dükü boynundan sıkıca yakalamıştı. Sol eliyle Dükün boynunu tutarak onu hareketsiz bırakırken sağ eli de Dükün yanağına müthiş bir şamar atıyordu. Pasavan'ın şamarı sinek uçsa duyulabilecek kadar sessiz olan meydanda yankı yaparak duyuldu. Darbe okadar hızlıydı ki şayet Pasavan Dükün boynunu yakalamamış olsaydı Jan San Pör yere yıkılabilirdi.

Pasavan bundan sonra Dükün boğazını bıraktı ve tekrar kollarını kavuşturarak onun önünde durdu.

Jan San Pör'ün eli hançerine gitti. Gür bir sesle arkasındakilere bağırdı :

— Geriye, hepiniz..

Başını arkaya atmış, homurdanarak Şövalyenin üstüne yürümüştü. Elini kaldırdı. Pasavan öldürücü darbenin geldiğini görmüştü. Yerinden kıpırdamadı.

Dükün eli, ağzından anlaşılmaz bir homurtu çıkarken, indi.

Pasavan bir külçe gibi yere yıkılmıştı. Düşerken merdivenlere çarpan kafası bir anda merdivenin basamaklarını kıpkızıl kana boyadı.

Hançerli elini indirdikten ve Şövalyenin vücuduna öldürücü darbeyi vurduktan sonra Jan dö Burgony'nin hiddeti birden geçmişti. Ayaklarının dibinde yatan Şövalyenin gövdesine baktı. İki yanına sarkmış olan ellerinin parmakları açılmış ve sağ elindeki hançer basamakların üstüne düşmüştü. Gözleri dehşetle açılmıştı.. Şaşkın bir ifadeyle, kekeleyerek konuştu :

— Yoksa onu öldürmek bahtsızlığına uğradım mı?.. Benden ne kadar acı bir intikam alıyor.. Cysa böyle bir anda ölmesi ne kötü..

Bir çeyrek kadar sonra ise artık Dükün sinirleri sakinleşmiş ve gerçeği olduğu gibi kabul etmek zorunda kalmıştı. Dük elini alnına götürerek bir an düşündükten sonra söylendi :

— Hayır, henüz her şey bitmiş değil.. Ölmüş olsa bile Pasavan yine de yaşıyan Pasavan'a yapmayı tasarladığım işkenceden kurtulamayacak. Yarın saat on birde baş işkencecinin Grev meydanında hazır olmasını söyleyin. Yarın yapılacak olan bu cezalandırma törenine hepiniz çağrılısınız baylar. Pasavan öldü ise, onun yerine işkence çekecek olan iki suç ortağı elimdedirler. Yarın onlar da efendileri olarak bilegeldikleri adamın akıbetini paylaşacaklardır. Haydi, şimdi artık buradan ayrılalım.

Jan San Pör, arkasında adamları ve maiyetindeki asillerle birlikte konağına döndü.

Soğumuş ve ölülere mahsus sarı bir renk almış olan cesetle daha fazla ilgilenmemişti. Sadece başında on kadar adam bıraktı. Ayrıca Sakraman da hanımına görevini tam yapmış olduğunu söyleyebilmek için on kadar adamıyla orada kalmıştı.

Ceset bir toprak kalburunun üstüne atıldı. Dükün adamları kalburu taşıyarak Burgonya konağının yolunu tuttular. Sakraman da adamlarıyla birlikte alayı takip ediyordu.

Sakraman ancak, cesedi, duvarlarında iki kişinin zincire vurulmuş olarak durdukları bir hücreye konmuş gördükten sonra Burgonya konağından ayıldı.

Pasavan'ın kaskatı gövdesinin atılmış olduğu hücrede zincire vurulmuş olan iki adam Brankayon ile Roben Narkua idi.

Jan San Pör, Pasavan'ın cesedini onu çok seven, onun için kaç

kere canlarını tehlikeye atmış olan iki arkadaşın zincire vurulmuş oldukları hücreye attırarak yeni bir hainlik örneği daha vermeyi akıl etmişti.

— XXVI —

KARI KOCA KAVGASI

Dam dö Jiyak uzun süren baygınlığından uyanmıştı. Önceki olayları hatırlayabilmesi ve nerede bulunduğunu anlayabilmesi için aradan bir zaman geçmesi gerekti. Kendine iyice geldikten sonra da ilk düşündüğü kimse Pasavan oldu. Onun ne olduğunu merak ediyordu. Başını pencereden uzattığı sırada da Jan San Pör, eline geçirmiş olduğu ve karşısında silâhsız olarak duran Pasavan'a en adi ve bayağı şekilde hakaret ediyordu. Ondan sonra da Pasavan'ın bir kamçı gibi şaklayan tokatından Dükün ona vurduğu hançer darbesine kadar her şeyi yukardan gördü.

Bu sahneyi görmek Dam dö Jiyak'ı kendinden geçirmişti. Ellerini yüzüne kapayarak yere çöktü ve uzun bir zaman öyle kaldı.

Bir ümitle yerinden doğruldu. Pasavan'ın böyle, bir anda ve onun gözlerinin önünde ölmesi imkânsızdı. Ancak yaralanmış olabilirdi. Umutsuzluğu içinde ona yaşama gücü verebilecek olan tek ihtimal buydu.

Pasavan'ın kaçmış olduğunu görmek umuduyla pencereye koştu. Fakat o sırada Pasavan'ın gövdesi bir eşya gibi toprak kalburunun üzerine atılıyordu. Bunu görmek sinirlerini artık tamiri imkânsız bir biçimde bozmuştu. Dudaklarından bir feryat yükseldi.

İntihar isteği yavaş yavaş kafasında yerleşmeye başlamıştı.

Bu karara varmak onu sakinleştirdi. Fakat üzüntüsü için için daha da artıyordu. Kendini nehre atmaya kararlı olarak kapıya yürüdü. Kapıdan çıkmak üzere bulunduğu sırada ise karşıdan açılan kapının önünde Dö Jiyak göründü. Odanın ortasına ilerleyerek karısının karşısında gülümseyen bir yüzle durdu.

Dam dö Jiyak da durmuştu. O anda acı gerçeği kavramış bulunuyordu. Boğazından çıkan feryat gibi bir sesle konuştu :

— Şimdi anlıyorum: Beni takip ettiren, bu adi komployu tertip etmiş olan sendin öyle mi?

Sir dö Jiyak ise alaycı kahkahasıyla ve gülümseyerek bir şey söylemeden duruyordu. Karısının sorusuna sadece bıyıklarını burarak cevap verdi.

Dam dö Jiyak onu bu çirkin tavır içinde görünce aklına, sev-

diği adamın ölüsünün intikamını almak, kendisine bu güne kadar kocasının çektirmiş olduklarının hesabını da böylece bir defada sorarak onu oracıkta öldürmek geldi. Çevresine bu iş için kullanabileceği bir şey arayarak baktı. Odanın içinde yalnız bir kaç küçük tahta iskemleden başka bir şey göremedi. Elini uzatarak iskemlelerden birini aldı ve kocasının üstüne yürüdü :

— Sen de öl, katil..

Fakat iskemle Sir dö Jiyak'a çarpmamıştı bile. Zira o da karısının niyetini sezmiş, onun hareketlerini gözünden kaçırmıyordu. Dam dö Jiyak'ın iskemleyi havaya kaldırdığını görör görmez bir adım atarak karısının bileğine yapıştı ve sandalyeyi elinden aldı :

— Âşıklarınızı savunuyorsunuz da.. Hem de yırtıcı bir hayvan gibi..

— Pasavan hiç bir zaman benim âşığım olmadı.

Sir dö Jiyak'ın kızmaya başladığı görülüyordu :

— Onu siz başkalarına anlatın.

Dam dö Jiyak gözleri boşluğa dikilmiş, kendi kendine konuşur gibi söylendi :

— Kalbimi, vücudumu, ruhumu ve düşüncelerimi, her şeyimi ona vermek istiyordum. Yalnız beni istemesi yeterdi. Onun kulu, kölesi olurdum. En küçük bir işaretiyle ona her şeyimi verecektim. Çünkü onu seviyorum, hem de bu güne kadar hiç kimsenin sevmemiş olduğu gibi seviyorum. Hatırlıyor musunuz, bir gün bir iş için Mölön yolu üzerine gitmiştim. İşte onu ilk defa orada gördüm ve o günden beri ömrümün sonuna kadar sevmeye devam edeceğim.

Dam dö Jiyak böyle konuşarak, ne kadar katı yürekli olduğunu bildiği kocasının kendi hakkındaki düşüncelerini büsbütün değiştirerek onunla olan bağlantılarını kesin bir şekilde sona erdirmek istemişti. Gerçekten de onun üzerinde istediği etkiyi yaratmış bulunuyordu. Sir dö Jiyak hiddetle cevap verdi:

— Onu daha uzun bir zaman sevemeyeceksin, çünkü yakında öleceksin.

Sonra ellerini uzattı ve karısının boynunu yakaladı, sıktı. Boğazı sıkılan kadın kendini korumak için insiyakî olarak geri bile çekilmemişti. Sanki kendini isteğiyle ölümün kucağına bırakıyordu. Sir dö Jiyak hiddeti arasında bunu farketmedi ve parmaklarını gevşetmeksizin korkunç saldırısına devam etti.

Dam dö Jiyak'ın gözleri uzaklara bakıyormuş gibi buğulanmıştı ve içinden şöyle konuşuyordu :

— İşte sana geliyorum sevgili Pasavan'ım.

Bu, Dam dö Jiyak'ın son düşüncesi oldu.

Bir kaç kere sarsıldı, vücudu ürperiyormuş gibi titremeler ge-

çirdi ve sonra Sir dö Jiyak'ın da muvazenesini bozacak kadar ani bir hareketle tozlu döşemenin üzerine cansız yığıldı.

Sir dö Jiyak farkına varmadan gece olmuştu. Çevresine bakındı ve kapının arkasında gördüğü bir takım eşyaları toplayarak yerde yatan cesedi onlarla örttü. Sağa sola koşarak bulabildiği bütün eşyaları karısının gövdesinin teşkil ettiği tümseğin üstüne yığıyordu. Bu işi bitirdikten sonra da yaktığı bir tahta parçasıyla bunları ateşledi ve kimse tarafından görülmeksizin sokağa çıktı.

Doğruca Kontes dö Toner'i görmeye gitti. Kontes, kendisine durmaksızın iltifatlar yağdıran Sir dö Tremuy adında genç ve temiz yüzlü bir asille birlikte idi. Delikanlının iltifatlarını önlemekten çok hareketleriyle ona cesaret vermek istediği görülüyordu.

Sir dö Tremuy, Sir dö Jiyak'ın gelişiyle odadan ayrıldı ve Sir dö Jiyak Kontesle uzunca bir süre baş başa konuştular. Konuşmalarının sonucunun çok iyi olduğu anlaşılıyordu. Zira Sir dö Jiyak Kontesin yanından ayrılmadan önce ona veda etmek için elini öperken şöyle söyledi :

— Yarın Sir dü Şatel'i görmeye gideceğim. Onunla çabuk anlaşabileceğimizi sanıyorum. Düğünümüzün de Veliahtın huzurunda yapılacağını şimdiden söyleyebilirim.

Sonra da Kontesin hareketlerini göz altından kontrol edelek devam etti :

— Dediklerine göre kadınlara pek düşkünmüş..

Kontes gülümseyerek :

— Tabii, gençtir.. O bakımdan müsterih olunuz. Ben öyle tecrübesiz gençlerin elinde oyuncak olmayacak kadar çok yaşantısı olan bir kimseyim.

Sir dö Jiyak giderken de onun arkasından dudaklarında memnun bir gülümsemeyle bakıyordu.

Bu arada, Sir dö Jiyak'ın yaktığı ateş odanın içinde yayılmaya başlamıştı. Pasavan'ın evi yanıyordu. Belirsiz gölgeler halinde bir takım adamlar bahçede belirdi. Gelenler, deri yüzücülerdi. Evde bir gün önce olanları öğrenmiş ve eski yerlerine yeniden yerleşmek için gelmişlerdi. Bir zaman uğraşarak yangının yayılmasını ve bütün binayı tahrip etmesini güçlükle önleyebildiler. Yalnız ateşin çıktığı oda tamamen yanmış, diğer yerleri kurtarabilmişlerdi. Yangının çıktığı odayı temizlemeye çalışırlarken de deri yüzücüler kömür gibi yanmış bir insan vücudunu yanmış olan diğer eşyaların kalıntıları arasından çıkarttılar.

Dam dö Jiyak adındaki güzel ve alımlı kadından bütün kalan işte yalnız bu kararmış parçaydı.

Cesedi bulanlar, Deri Yüzücüler'di dedik. Fakat tabii ki onlar da, böyle bir adla anılmalarına rağmen dinlerine bağlı birer hris-

tiyandılar. Onun için cesedi dikkatle yerden kaldırdılar ve Sen Marten sokağındaki bir kilisenin papazına götürerek kiliseye bir kaç kuruş bağışladılar ve isimsiz ölünün hristiyan usulleriyle gömülmesini ve gerekli törenin yapılmasını sağladılar.

— XXXVII —

GREV MEYDANI

Metr Jerve'nin Pasavan'ı tehlikeden haberdar etmesi için çok geç gelmiş olduğunu daha önce söylemiştik. Buna karşılık yaşlı bilgin, Şövalyenin yakalanmasını görmek ve Dükle yaptığı münakaşa sonunda Dükün onu müdafaasız olarak karşısına aldığını ve orada bir bıçak darbesiyle yere yıktığını görmek için tam zamanında orada bulunmuş oluyordu. Uzun boyuyla, Şövalyenin Dükle yaptığı konuşmanın bir tek kelimesini bile kaçırmayacak şekilde, olanları görmüş ve işitmişti. Şövalyenin elini kaldırarak sokakta yankılar yaparak şaklattığı tokadın Dükün yüzüne indiğini gördüğü zaman ise bir sevinç haykırışı koparmamak için kendini güç tutmuştu. Sadece kendi kendine şöyle mırıldanmakla yetindi :

— Bu tokat, şu izi sildi işte.

Olanları görmek için yanına sokulduğu adamlar onun sözlerinin manasını tabii ki anlamadılar. Oysa Metr Jerve o sırada elini yanağına götürmüş ve yanağındaki yara izini eliyle yoklayarak böyle konuşmuştu. Büyük bir sevinç içindeydi ve kendi kendine şöyle düşünüyordu :

— Bu er ya da geç olacaktı. Jan dö Burgony'nin işi artık bitmiştir. En çok istediğim şeyi, onun sonunu görebileceğim.

Fakat Metr Jerve'nin bu ana sevinci uzun sürmemişti. Zira bu olayın hemen ardından Dükün hançerinin Pasavan'ı yere yıkmış olduğunu görüyordu. Hâdise Metr Jerve'nin üzerinde umulmayacak kadar büyük bir etki yaptı.

Sokak, askerlerle dolu olmasına rağmen birden karışmıştı. Halk, Düke el kaldırmış olan bu adamı yakından görebilmek için koşuyor ve cezasını o an görmüş olması karşısında da Düke karşı saygı duymaya başlıyordu.

Metr Jerve de meraklıların pek çoğu gibi yaptı. Cesedin yanına çok yaklaşılmasını önleyen askerlerin, daha doğrusu Dükün adamlarının izin verdiği kadar sokularak yerde yatmakta olan Pasavan'a bir göz attı.

Orada uzun zaman kalmadı. Uzaklaştı ve Şömen Gayyar'daki

evine gitti. Orada Talazar'ı bir kenara çekerek ona gördüklerini ve duyduklarını anlattı.

Delikanlı bunu öğrenince derhal kılıcını beline taktı ve paltosuna sarılarak evden deliler gibi çıktı. En büyük dostunun yok olduğunu duymak onu deliye döndürmüştü.

Sakraman Burgonya konağından ayrıldıktan sonra Kraliçenin yanına gitmişti.

İzabo ona vazifesini yapmış olduğunu sormak istemedi. Geri dönmüş ve onun karşısına gelmiş olduğuna göre herhalde görevini başarmıştı. Sadece kısaca bilgi almak istedi :

— Ne yaptın?

Dev uşak bir müjde veriyormuş gibi gülerek cevap verdi :

— Öldü.

Fakat söylediklerine kendisi bile inanmış olmaktan uzaktı. Oysa İzabo bunun üzerinde fazla durmadı ve konuşmasına devam etti :

— Yarın benimle birlikte onların cezalandırılacakları yere geleceksin. Yanına güvenebileceğin bir kaç kişi de almayı unutma. Orada benim yanımdan ayrılarak işkenceye başlayacak olan cellât ve adamlarının yakınına gider ve orada beklersin. Şayet Pasavan, bundan önce de olduğu gibi orada dirilir ve kaçmaya kalkışırsa yapacağını biliyorsun. Zaten böyle bir şey olmazsa da cellât onun vücudunu parça parça edecek ve bu işi bitirecektir.

— Bana öyle geliyor ki Madam bu defa artık işi bitmiştir.

İzabo onun sözlerinin biraz da kendi kendisini inandırmak için söylenmiş olduğunu farkedemeyecek kadar düşünceliydi. Konuşmayı kısa kesmek isteyerek sözünü bağladı :

— Ne olursa olsun. sen dediğim gibi hareket et.

— Emredersiniz Madam.

Pasavan'ın gövdesi, Brankayon ile Roben Narkua'nın zincire vurulmuş oldukları hücreye indirilerek orada bırakılmıştı.

Pasavan'ı taşıyan adamların önünde Malatr yürüyordu. Nefret ettiği iki arkadaşa son bir darbe indirmek için önüne çıkan fırsatı kaçırmayarak adamlardan önce hücreye girdi :

— Hey Roben, bak sana bir arkadaş getiriyorum. Bu çok iyi tanıdığın biridir Fakat maalesef onunla sohbet edemeyeceksin, çünkü ölüdür. Hazımsızlıktan öldü. Kabzası Monsenyör Dükün elinde

bulunan kocaman bir demir parçası yuttuğu için hazımsızlıktan öldü.

Bu sözleri duyan Brankayon da ilgilenerek dinlemiş ve kendini tutamamıştı. Malatr'a tiksintiyle bakarak söylendi:

— Adi herif..

Fakat Malatr'ın söyleyecekleri bu kadar değildi. Onun için vakit kaybetmeyerek ve iki arkadaşın üzerinde yapmış olduğu kötü tesiri devam ettirmek için devam etti :

— Yarın sabah saat on birde Grev meydanında Pasavan'ın vücudu cellâdın eline teslim edilecek. Bu sahneyi görmek için orada siz de bulunacaksınız. Önce elleri kesilecek. Sonra da bir demirle kollarının ve bacaklarının kemikleri kırılacak. Ondan sonra da cellât, bıçakları ve baltasıyla vücudunu beş parçaya ayıracak ve son olarak başını gövdesinden ayırdıktan sonra da tören bitecek. Bu parçalar beş gün müddetle şehrin belli başlı meydanlarında halka teşhir edilecek.

«Bakıyorum da siz bu işle hiç ilgilenmiyorsunuz. Oysa bu sizi ilgilendirir diye düşündüğüm için anlatmıştım. Çünkü siz de aynı muameleye tabi tutulacaksınız. Ya, gördünüz mü şimdi nasıl dikkatle dinlemeye başladınız.. Ayrıca şunu da söyleyeyim ki Sir dö Pasavan'ın bunlar umurunda bile değildir; zira o nasılsa öldü. Ama siz henüz yaşıyorsunuz. Onun için de anlattıklarım sizin için daha önemlidir. Neyse, üzülmeyin. Bu iş her halde saatlerce sürmez. Biraz dişinizi sıkarsınız. Haydi şimdi artık ben gidiyorum. Size iyi geceler ve iyi uykular..»

Sözlerini bitirdikten sonra küçük Malatr bütün iğrençliklerini yapmış olmanın rahatlığı içinde kapıdan çıkarken Roben Narkua büyük bir maharetle onun tam yüzüne tükürmüştü.

Kapı kapandıktan sonra iki arkadaş, zincirlerinin elverdiği kadar Pasavan'a yaklaştılar ve kâh sızlanarak kâh birbirlerinin yüzüne bakarak küfürler savurmaya başladılar.

Az sonra Brankayon düşünceli bir hal aldı. Yerde uzanmış olan Pasavan'a bakıyordu. Bir ara başını çevirdi ve Roben Narkua'nın nemlenmiş olan gözlerine baktı :

— Roben, sana bir şey söyleyeyim mi? Hiç ağlama azizim. Şövalye ölmemiştir. İnan ki öyledir.

Roben titrek bir sesle konuşarak ölüyü gösterdi :

— Bu dediğinin doğru olmadığını anlamak için onun yüzüne bakmak bile yeter Brankayon. Baksana yüzü sapsarı. Vücudu soğumuş bile..

— Şimdi ölmüş olabilir canım.. Ben sana onu söylemiyorum ki.. Onu kaç kere böyle kaskatı gördüm ben. Her defasında da dirildi. Hem de tam zamanında dirilir.

— Dediğin gibi tam zamanında dirilse de neye yarar? Malatr denen o alçak bizi bekleyen akıbetin ne olduğunu az önce söyledi. Hem de yarın sabah..

Brankayon bir türlü anlamak istemiyordu. Çünkü onun efendisine büyük bir güveni vardı. Roben daha saatlerce konuşsa onu inancından döndüremezdi.

Kısaca söylemek gerekirse, iki arkadaşın ertesi gün kendilerini beklediğini Malatr'ın ağzından duydukları akıbetin gelmesini beklerken geçirdikleri o gece onlar için bir bakıma korkunç derecede uzun, bir bakıma da inanılmayacak kadar olmuştu.

Korkunç saat nihayet geldi. Bulundukları yerin kapısı açıldı ve iki mahpusun zincirleri çözüldü. Bundan sonra elleri arkalarına sıkıca bağlandı. Ayaklarına da ancak küçük adımlar atabilecekleri kadar hareket imkânı veren birer ip bağlandı. Boyunlarına takılan kalın birer ip de bu korkunç günün başında onların son hazırlığı oldu. Nöbetçilerin arasında ilerleyerek gün ışığına çıkarıldılar.

Pasavan'ın cesedi ise tekrar bir toprak kalburunun içine uzatıldı. Onu artık bağlamamışlardı. Bir ölüyü bağlamak gibi bir şeyin gülünçlüğünü onlar da görmüş olmalıydılar. Roben Narkua ile Brankayon Pasavan'ın konduğu toprak kalburunun arkasında yer aldıktan sonra bu müthiş kervan yola koyuldu.

Grev meydanına gelindiği zaman meydan halkla dolmuştu bile.. İzabo ile Jan San Pör, Kraliçenin «Burjuvaların Evi» dediği binanın bir penceresinin önünde yer almış bulunuyorlardı. Burjuvaların Evi, o zaman belediye demekti.

Mahpusları getirmiş olan nöbetçiler ve muhafızlar meydanın ortasında kurulmuş olan iskele biçimindeki ölüm sehpasının çevresinde yerlerini almışlardı. Sakraman ise, Kraliçenin emrine uyarak, sehpayı saran alayı teşkil eden askerlerin önünde ve sehpaya çıkmak için yapılmış olan merdivenin tam önünde adamlarıyla birlikte yer almıştı.

Pasavan'ın gövdesi sehpaya çıkarıldı. Roben Narkua ile Brankayon da merdivenleri ağır ağır çıkarak sehpaya getirildiler. Cellâdın yamakları kollarından tutuyordu. İki arkadaşın yüzleri hafifçe solmuştu, fakat kendilerine hakim görünüyorlardı.

Mahpusların sehpada görünmesiyle birlikte de hallk, ithamlar ve hakaret sözleriyle tezahürata başlamıştı. Bu iş için de bazı tedbirler alınmış ve halkın arasına bazı kimselerin yerleştirilmiş olduğu anlaşılıyordu. Cellât, Pasavan'ın vücudunun yanına geldiği zaman ortalığı bir sessizlik kapladı. Pasavan'ı çekerek kütüğün yanına kadar getirdi. Sonra bu hareketsiz ve taş kesilmiş vücudu ağır ağır oynatarak kütüğün yanına yerleştirdi ve bileğini kütüğün tam ortasına uzattı. Bundan sonra da baltasını almak için

döndü. Cellâdın çalışma tarzı işinin ehli bir adamınki gibi kendinden emin ve soğukkanlı idi.

O sırada Brankayon, saçlarının başının üstünde dimdik olduğunu hissetmekte olan Roben Narkua'nın kulağına eğilmiş şunları söylüyordu :

— Dikkat et Roben, sanırım zamanı artık geldi.

O anda da aşağıda, merdiven tarafında bulunan halkın arasında ve Sakraman ile adamlarının arkasında bir kaynaşma başlamıştı. Korkunç yüzlü bir takım adamlar görülüyordu. Bu damlar muhafızları itiyor, Sakraman'ın adamlarını yerlerini terketmek zorunda kalacakları şekilde yana doğru sürüklüyorlardı. Kısa zamanda merdivenin başına kadar gelmişlerdi ve merdivenleri çıkarken homurdanarak söyleniyorlardı :

— O iki alçağı bize versinler. Onların cezalarını biz vereceğiz.

Tabii ki bütün bunlar sessiz ve gürültüsüzce olmuyordu. Bu gürültü cellâdın da dikkatini çekmiş olmalı ki Pasavan'ın cesedinden bileğini koparmak için kaldırdığı baltasını havaya kaldırdığı sırada başını çevirerek o da ne olduğuna bakmak lüzumunu duydu.

Gürültü birden kesilmişti. Herkes olduğu yerde hareketsiz kalarak beklemeye başladı.

Bunun üzerine cellât tekrar baltasını eline aldı ve kütüğün üzerine uzatılmış olan bileği gövdeden ayırmak için baltasını bir ikinci defa kaldırdı.

Herkes cellâdın kalkan baltasının kütüğe vurmasından çıkacak olan tok sesi duymak için taş kesilmiş bekliyordu. Fakat beklenen ses gelmedi.

Vakıa cellât baltasını indirmişti. fakat kütüğün üstüne uzatılmış olan bileğe değil de elini hafifçe yanına indirerek yanına koymuş ve büyüyen gözleriyle kütüğün üstüne bakmaya başlamıştı.

Öyle anlaşılıyordu ki olağanüstü bir şey vardı. Bu neydi?

Cellâdı bu kadar büyük bir şaşkınlığa düşürmüş olan şey şuydu: Ölünün eli kütüğün üzerinde değildi.

Tabii ki kaymış olduğu düşünülebilirdi. Fakat cellâdı hayrete düşüren olayın sebebi bu değildi. Çünkü o cesedin hareket ettiğini görmüştü. Evet, ceset elini hafifçe kütüğün üstünden kaldırarak yanına almıştı. Üstelik cellât bu hareketi tam baltasını kaldırdığı zaman görmüş bulunuyordu.

Şimdi ise..

Evet, şimdi ise ceset yerinden doğruluyordu. Gözlerini açmıştı. Ayağa kalkmış ve canlı bir insan gibi duruyordu.

Pasavan — okurlarımız onun ölmüş olmadığını tabii ki tahmin etmişlerdi — cellâda doğru yürüdü. Kan lekeleri içindeki yüzünün korkunç bir görünüşü vardı.

Elini uzatmış, bir şey yakalamak istiyor gibiydi. Dudakları da sanki bir şey söylüyormuş gibi oynuyordu. Fakat konuşmuyordu. Sinirlerin gergin olmasından ötürü ortaya çıkmış olan bir tik gibi oynuyordu dudakları.

Pasavan cellâda doğru ilerledikçe de cellât, cehennemden kaçmış bir zebaninin hücumuna uğramış gibi geriliyor ve düştüğü dehşetin tesiri altında elindeki baltayı yere düşürüyor ve geriye doğru attığı adımlarda sendeliyordu. Bir yandan da beceriksiz hareketlerle haç çıkarmaktaydı.

Nihayet Pasavan elini onun omuzuna attı ve hareketsiz bıraktı. O zaman cellât ve herkes derinlerden geliyormuş gibi boğuk ve ağır bir ses duydu :

— Benimle gel, cehennemlik adam. Cehennemin en derin yerine kadar benimle gel bakayım melûn..

Cellât artık kendine daha fazla hakim olamayarak kafasına vurulmuş gibi boylu boyunca yere uzanmıştı.

Cellâdın yamakları ise telâş içindeydi ve nereye kaçacaklarını bilemeyerek halktan yardım umarak sesleniyorlardı :

— Bu şeytanın ta kendisi.. Şeytan..

Sakraman kendini kaybetmek üzere bulunuyordu Adamları ise teker teker kaçıyorlardı.

Bu panik havası diğerlerine de derhal geçti ve herkes nereye olduğunu bilmeden oraya buraya kaçışmaya başladı. Meydanı kulakları sağır edecek kadar büyük bir gürültü kaplamıştı. Korku çığlıkları kalabalıkta ezilenlerin feryatlarına karışıyordu.

Bütün bu olaylar çok uzun bir zaman sürmemişti. Fakat sihirli bir elin dokunmasıyla bile meydan bu kadar kısa zamanda boşaltılamazdı.

Bu arada da Pasavan cellâdın belinde asılı duran bıçağı kapmıştı. Elini onun omuzuna da bunun için atmıştı. Yerden cellâdın elinden düşürdüğü baltasını da alarak iki arkadaşın yanına gittikten sonra bir kaç bıçak darbesiyle onların iplerini çözdü. O sırada Brankayon olanlarla hiç bir ilgisi yokmuş gibi Roben'e şöyle söylüyordu:

— Sana tam zamanında dirilir o demedim miydim? Sen zaten hiç bir zaman benim sözümü dinlemezsin ki..

Roben Narkua ise yüzünde en geniş bir tebessümüyle ve genizden gelen bir sesle bağırıyordu:

— Yaşasın ölmeyen ölü..

Bu arada ikisi de vakit geçirmeyerek elleri serbest kalır kalmaz kendilerine birer silâh tedarik etmişlerdi. Brankayon cellâdın iri demir topuzunu eline almıştı. Roben ise cellâdın işkence malze-

mesinden o arada eline geçen kocaman bir demir kerpeten yakalamıştı.

Pasavan ise soğuk bir tavırla fakat gözlerinin içi gülerek onların silâhlarını aldıklarını görerek işaret etti:

— Hemen kaçalım. Birazdan bu aptallar canlanır. İlk iş canımızı kurtarmaktır.

Üçü de hızla ve aynı zamanda merdivenlere atıldılar.

İzabo ile Jan San Pör bulundukları binanın balkonuna çıkmışlar ve bir dakikadan fazla sürmemiş olan bu manizarayı uzaktan görmüşlerdi.

İzabo hareketsiz ve heyecansız görünmeye gayret ederek bu olayın yıktığı hayallerini korumaya çalışıyor gibi duruyordu. Jan San Pör ise kendini kaybedecek kadar hiddetlenmişti. Elleriyle demir parmaklığın üstüne yumruklar vuruyor ve küfürler savuruyordu. İzabo ise Dükün bu telâşlı heyecanına bakarak omuzlarını silkmiş, balkonun demirlerine yaslanarak bağırıyordu:

— Sakraman, öldür. Kaçırma onu..

Onun bu hareketi Jan San Pör'e de ikaz olmuştu. O da parmaklıklara dayanarak bağırmaya başladı:

— Koşun.. Yakalayın. Öldürün..

Sonra da kendisiyle birlikte bulunan asillere eliyle işaret ederek koştu ve boşalmakta olan meydana doğru ilerledi.

O zamana kadar Sakraman da şaşkınlıktan kurtulmuştu. Karşısında merdivenleri hızla inerken başlarının üstünde ağır silâhlarını çeviren Brankayon, Roben Narkua ve Pasavan'ı gördü. O anda Kraliçenin de sesini duymuş olmak onu iyice kendine getirmişti. Bağırarak adamlarından kaçmamış olanları yanına çağırdı ve onlara hedeflerini gösterdi :

— Haydi birlikte şunları yakalayalım.

İleri atıldığı sırada da Brankayon'la burun buruna gelmişti.

Brankayon'un iki eliyle tutarak savurduğu topuz Sakraman'ın başını bile oynatmasına vakit kalmadan olanca ağırlığıyla kafasına vurdu. Beyni parçacıklar halinde tahta merdivenlerin basamaklarına ve merdivenin önüne döküldü. Sakraman, bir daha kalkmamak üzere bir külçe gibi yıkıldı.

Brankayon bir çocuk saflığı içinde ona baktı ve mırıldandı:

— Sana ölümün benim elimden olacak demiştim.

Fakat bütün bunlar olurken de muhafızlar ve bir kısım askerler yollarını kesmiş bulunuyorlardı. Kendilerini çok ve kuvvetli görmek az önceki panik havasından kurtulmalarını sağlamıştı. Şimdi artık kudurmuş gibi saldırmaya hazırdılar.

Fakat onlar saldırıya geçtikleri anda beklemedikleri bir şey ol-

du ve otuz kadar sert ve korkunç yüzlü adamın attığı bir nara meydanı çınlattı:

— Hardi, Pasavan lö Hardi..

Aynı anda da askerlerin dört yanları çevrilmişti. Bunu yapanlar, daha önce sehpanın çevresinden nöbetçileri iterek yaklaşmak istemiş ve sonra da neden olduğu bilinmeden ve tam sehpaya çıkacakları sırada geriye dönmüş olan garip yüzlü adamlardı.

O zamana kadar silâhlı oldukları görülmemişti. Fakat şimdi her biri elbiselerinin altından kılıçlarını ve hançerlerini çıkarmıştılar. Silâhlarını çok iyi kullanıyorlardı ve bu işe uzun zamandan beri bir alışkanlıkları olduğu anlaşılıyordu. Hepsi de otuz kişi kadar vardı.

Bu adamların silâh kullanmakta mahir kimseler olmaları pek de şaşılacak bir şey değildi; zira birden ortaya çıkan bu kimseler aslında Talazar. Tangiy, Dö Luar, Frotye, Buteyye, Laye ve onların Paris'e getirmiş oldukları yirmi kadar atlıdan başkası değildiler.

Daha önce niçin müdahale etmemişlerdi? İlk defa saldırdıkları zaman bu hücumlarına devam etmemişlerdi çünkü Talazar bir ara Pasavan'ın gözlerini açmış olduğunu ve kendisine bakmakta olduğunu görmüştü. Şövalye, onun kir pas içindeki yüzünü tanımış ve işaretle, yerlerinden kıpırdamamalarını küçük bir göz işaretiyle söylemişti.

Oysa şimdi artık Pasavan ile arkadaşlarının döğüşüne katılmak onlar için bir borçtu.

Beklenmedik bu takviyenin sayesinde işler birden muhafızların umduklarının tam tersine gelişmeye başladı. Zira onlar sadece Pasavan ile onun iki arkadaşının kaçışını engellemeyi düşünmüş ve bunu başarabileceklerini anlamışlardı. Fakat yeni gelen bu takviye kuvveti de araya girince ilkin moralleri bozulmuş; onun ardından da karşı taraf döğüş bakımından çok üstün çıkınca panik başlamıştı bile..

Üç arkadaş ve onların koruyucuları bir anda kendilerini duruma tamamen hâkim buldular. Artık müşterek savaş naraları olan parolayı son bir defa atarak saldırmalarıyla birlikte karşılarındakilerin yok olmaları bir oldu.

Öyle ki Jan San Pör ardında Malatr, Dö Jiyak, Dö Jakvil ve kalabalık bir muhafız topluluğu ile sehpanın altına vardığı zaman orada sadece bir kaç ölü ve yaralıdan başka kimseler kalmamıştı.

Malatr, Dö Jiyak ve Dö Jakvil, arkalarında muhafızlar olduğu halde çevreyi dolaştılar ve hattâ meydandan ayrılarak Site'ye kadar gittiler ve kaçanları bulmaya çalıştılar ama kimseyi bulamadan dönmek zorunda kaldılar.

— XXXIII —

KAVGADAN SONRA

Burada okurlarımıza bazı açıklamalarda bulunmamız gerekiyor. Bunu kısaca yapmaya çalışalım:

Pasavan, onu bundan önce de bir çok kereler yakalamış olan ve ne olduğunu bilmediği bir krizle birden kendini kaybetmiş bulunuyordu. Dolayısıyla, yere düşüşü Dükün hançer darbesinden sonra değil, belki bir saniye farkla bu hançer darbesinden önce idi. Hayatını kurtaran da bu mutlu tesadüftü. Zira Dükün hançer darbesi böylelikle onun tam kalbini bulmamış, sol omuzuna isabet etmişti. Jan San Pör hançerin Pasavan'ın vücuduna girdiğini hissetmiş fakat o da diğerleri gibi isabet derecesini o anda tabii ki tayin edememişti.

Pasavan'ın hastalığını ve özelliklerini bilen Metr Jerve onu yerde gördüğü zaman ölü olmadığını anlamıştı. Bunun üzerine ilk işi Talazar'a koşmak ve yanında bir kaç adamı olduğunu bildiği Sir dü Şatel'den yardım istemesini söylemek oldu. Zira Sir dü Şatel'in adamlarının Pasavan'a ne kadar büyük bir sevgi ve saygı beslediklerini Metr Jerve çok iyi biliyordu. Görüldüğü gibi, yaşlı bilgin tahmininde yanılmamıştı.

Şövalye ile arkadaşları sehpanın yanından uzaklaştıktan sonra Tanri sokağına doğru çekilmişlerdi. Pasavan, Roben Narkua ve Brankayon bu arada sehpanın üstünde o anda eline geçirdikleri silâhlarını bırakarak Tangiy'in arkadaşlarının kendilerine vermekle sevinç duyacaklarını söyledikleri ve yanlarında bunun için getirdikleri uzun ve sağlam kılıçlarla keskin hançerleri kuşandılar.

Dört arkadaş, Tangiy ve arkadaşları tarafından Sen Jak sokağına kadar teşyi edildiler. Oraya vardıklarında ise karşılıklı tebriklerden sonra diğerleri ayrıldı.

Tangiy ile adamları göze çarpmamak için ikili veya üçlü gruplar halinde ve değişik yollardan geçerek Sent Katrin sokağına gittiler.

Pasavan ve Talazar ise, arkalarında belli bir mesafeden onları takip etmekte olan Roben Narkua ile Brankayon olduğu halde Metr Jerve'nin evine gittiler.

Yaşlı bilgin evinde yalnızdı. Flora, Flora'nın mürebbiyesi Dam Matild ve Bon henüz eve gelmemişlerdi.

Metr Jerve onlara odalardan birinin kapısını açtı ve üstü yiyecekler, içeceklerle dolu bir masayı gösterdi. Pasavan bu sessiz da-

veti sevinçle karşılamıştı. Metr Jerve'ye gülerek baktı ve şakacı bir tavırla:

— Biliyor musunuz Metr, sizde belki de en beğendiğim taraf böyle her şeyi her zaman düşünebilmenizdir. Gerçekten açlıktan ve susuzluktan ne durumdayım bilemezsiniz.. Bunda da şaşılacak bir şey olmasa gerek. Zira bildiğiniz gibi dün sabahtan beri ölü olduğum sanılıyor.

Masaya oturdular ve bir yandan yer, içerken bir yandan da bir birlerine bilgi vermeye başladılar. İlk olarak Brankayon ve Roben Narkua başlarına gelenleri anlattılar. Herkes onları uzun uzun teselli etti. Talazar da Flora'yı kurtarmak için nasıl tam zamanında yetişmiş olduğunu ve sonra da Metr Jerve'nin nasıl yetişerek onu kurtardığını anlattı. Talazar bunları anlattığı sırada da Pasavan Flora ile annesinin orada bulunmamasının sebebini merak etmişti. Talazar ona da bu konuda bilgi verdi:

— Biliyor musunuz Şövalye, nişanlımı müthiş düşmanlarının muhtemel tecavüzlerine karşı hedef olmaktan alıkoymak istedim. Aklıma onu ve annesini dostlarımın evine bırakmak geldi. Fakat bundan önce sizi kurtarmamız gerektiği için Metr Jerve'nin onlarla meşgul olacağını söyleyerek yaptığı teklifi kabul etmeyi daha doğru buldum.

Pasavan'ın o sırada kendisine bakmakta olduğunu gören Metr Jerve ise Talazar'ın açıklamasının kendisiyle ilgili olan kısmını Pasavan'a bizzat anlatmaya başladı:

— Flora ile annesini dadım Matlin'e emanet ettim. Bu kadın beni çok seven ve bana gerçekten bağlı olan bir kimsedir. Flora'nın annesine benim tavsiye ettiğim ilâçları muntazaman aldıracaktır. Onu kısa zamanda tamamen iyi edebileceğimi umuyorum. Flora da yanında Dam Matild oldukça annesinin geçirmesi mümkün olan krizler sırasında tehlikeye düşmekten kurtulmuş olacaktır. Ayrıca şunu da söyleyeyim ki bu krizler, tedavi ilerledikçe git gide azalacak ve tedavinin sonunda da tamamen kaybolacaktır. Kendileri şimdi onları birlikte Veliahtın şimdi bulunduğu Montero'ya götürecek olan bazı dostlarımın refakatinde ve Veliahtın yanına gitmiş bulunuyorlar.

Bir seyahat dolayısıyla tesadüfen Montero'dan geçecek olan bu dostlarım çok sayıda muhafızla seyahat ettikleri için en küçük bir tehlike ihtimali olmaksızın Flora ile annesini Veliahtın yanına kadar götürebileceklerdir. Oradaki ikametlerinin de çok iyi şartlar altında geçeceğini söyleyebilirim.

Pasavan Metr Jerve'nin bu açıklamasını çok büyük bir dikkatle dinliyor ve gözlerini onun yüzünden bir an bile ayırmayarak yüz hareketlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Yaşlı bilgin, hi-

kâyesini anlatırken Pasavan'ın yapmakta olduğu bu sessiz sorğunun bütün ağırlığını hissetti ve farkına varmamış görünmeyi tercih etti. Onun sözlerinin sonunda da Pasavan fikrini şöyle açıkladı:

— Fikir belki de hiç kötü değil..

Sonra, cümlesine devam ediyormuş gibi Talazar'a döndü:

— Baron, öyle sanırım ki yakında Montero'ya gitmek için hazır olmalıyız.

Talazar da Pasavan'dan bu sözü bekliyormuş gibi heyecanlıydı:

— Ben sanmıyorum, Şövalye, eminim. Zira Jan San Pör, Flora'nın nerede olduğunu öğrenir öğrenmez derhal oraya koşacaktır.

Bunu söylerken Talazar göz ucuyla Metr Jerve'yi süzüyordu.

— Dükün böyle bir şey yapmaya cesaret edeceğini düşünüyor musunuz?

Talazar'ın cevabı kesindi:

— Bundan eminim. Biz de onu kaşılamak için zamanında orada olacağız.

Pasavan onun sözünü başıyla tasdik etmekle yetindi. Sonra da Dam dö Jiyak'ı aramak gerektiğini düşünerek masadan kalktı. Fakat ayağa kalkarken, başına bir şey geldi ve oradakilerin heyecanlı bakışları arasında birden sendeledi. Başta Metr Jerve olmak üzere odadakiler derhal onun yanına koşarak yardım etmek istemişlerdi. Fakat o eliyle onları durdurdu ve hareketinin sebebini şöyle açıkladı:

— Önemli bir şey değil. Unuttuğum şu hançer yarası bana kendini hatırlattı.

Metr Jerve bunu duyarak heyecanlanmıştı. Merakla sordu:

— Yaralı idiniz de şimdiye kadar söylemediniz mi Şövalye?

Sonra da Şövalyenin itirazlarına aldırmadan elini derhal onun elbisesine atarak çıkardı ve göğsünü açıkta bırakarak omuzundaki yaraya baktı. Yüzü birden ciddileşmişti. Kesin bir sesle konuştu:

— Şövalye, en az bir veya iki gün kadar yatarak istirahat etmeniz lâzım.

— Çok isterdim, fakat..

— Sizin yapmak istediğiniz ne ise onu ben yaparım. Siz anladığıma göre sadece bilgi almak istiyorsunuz. Bunu ben de yapabilirim. Siz istirahat edin; ben de size söz veriyorum en geç bu akşam Dam dö Jiyak'ın ne olduğunu öğrenerek size bildireceğim.

Pasavan bu teklifi kabul etmekten başka bir çare görememişti. Metr Jerve derhal çıkmak için hazırlandı ve ayrılmadan önce

Pasavan'a yerinden kıpırdamaksızın kalmasını, istirahat etmesini bir kere daha tekrarladı.

Pasavan da rahat bir koltuğa uzandı. Talazar ise ona arkadaşlık etmek için yakınına oturmuştu. Roben Narkua ile Brankayon ise en az bir gün istirahat edeceklerinden emin oldukları için masanın üzerinde kalan içki şişelerinin başına geçerek kalan içkileri bitirmeye koyuldular.

Talazar biraz endişeli görünüyordu. Bunun sebebini Pasavan'a açtı:

— Dükün, Flora'cığımın saklandığı yeri öğreneceğini ve onu Veliahtın yanında bile kovalayacağını sanıyor musunuz, Şövalye? Bana öyle geliyor ki bu kadar zayıf ihtimalleri düşünerek biraz hislerime kapılıyorum.

— Jan San Pör, nişanlınızı nereye saklamış olduğunuzu öğrenecektir. Çünkü Metr Jerve onun bunu öğrenebilmesi için elinden geleni yapacak.

— Söylediklerinizden bir şey anlamadım Şövalye.

— Sanırım size Metr Jerve'nin tek düşüncesinin Jan dö Burgony'yi öldürmek olduğunu söylemiştim. Bunu benim vasıtamla elde edemeyeceğini anlayınca da benden daha az itirazla bu işi görecek olan kimselere baş vurmayı düşündü. Bu kimseler, Veliahtın çevresindedirler. Şayet şimdiye kadar bunu yapmadı ise şimdi onlara başvuracaktır. Şimdilik biz bu konuda fazla düşünmeyelim. Metr Jerve size nişanlınızı Montero'ya yollamanızı tavsiye etti. Oraya varmış olduğunun haberini aldığı zaman da bundan Dükü haberdar ettirecektir. Zira Metr Jerve bilir ki Jan dö Burgony bir kıza tutulunca onu elde etmek için yapmayacağı iş, göze almayacağı tehlike yoktur. Bunun için de onun Veliahtın bulunduğu yere kadar gitmek isteyeceğini ve aşkını bulmak isterken ölümle burun buruna geleceğini düşünmüş bulunuyor. Bu konuda ben de onun gibi düşünüyorum. Oraya gidecektir.

Talazar bir zaman sessizce durdu ve sonra Şövalyenin gözlerinin içine bakarak şöyle söyledi:

— Size bir şey söyleyeyim mi Şövalye? Şayet Metr Jerve bana tasarısının bu olduğunu açmış olsaydı ben bu çeşit bir düzene alet olmak istemezdim.

— Mukadderatını tayin edecek olan kimse Jan San Pör'ün kendisidir. Şayet bu çılgınlığı yapacak olursa bu, muhtemelen onun sonu olur. Yoksa oraya gitmek kadar düşüncesizce hareket etmeyecek olursa kurtulur. Hiç değilse bu defa kurtulur demek istiyorum. Ayrıca onun gitmek kararını vereceğinden de emin değiliz. Bana soracak olursanız Baron, bu konuda talihin çizmiş olduğu yolun

olayları götüreceği istikameti değiştirmeye çalışmak lüzumsuzdur. Bırakalım Jan San Pör kendi mukadderatını kendisi tayin etsin.

— Ben de sizin gibi düşünüyorum.

Akşam olduğu sırada Metr Jerve dönmüş ve Dam dö Jiyak'ın ölmüş olduğunun haberini getirmişti. Bu haber kahramanlarımızı çok üzdü. Hepsi de genç kadının büyük yardımlarını minnetle hatırlıyordu.

Pasavan'ın üzüntüsü daha da büyüktü. Zira kendisini, genç kadını orada bırakmış olmakla büyük bir hata yapmış olduğu için suçluyordu.

Ancak Talazar'ın yakın ilgisi ve Metr Jerve'nin şaşmaz mantığı ile uzun uzun konuşmaları sonundadır ki Şövalye'ye yaptığının yanlış bir şey olmadığını ve genç kadını orada bırakmanın onu kaçırmaktan daha az tehlikeli olduğunu söyleyerek Pasavan'ı ikna edebildiler.

Fakat tabii ki bu kötü haber, birlikte bulunmalarının ve tehlikeden bir kere daha kurtulmuş olmanın sevincini tatmalarını önlemiş bulunuyordu.

— XXXIX —

METR MERSÖRO'NUN HAZİNESİ

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde, misafirleri daha dinlenirlerken Metr Jerve evden çıktı.

Sokakta, evinin bir kaç adım ötesinde elli yaşlarında kadar görünen ve eski asker oldukları anlaşılan iki atlı duruyor ve arada bir Metr Jerve'nin evine bakarak bekliyorlardı. Bu atlılar, Tangiy'in arkadaşları Giyom Buteyye ve Oliviye Laye idiler.

Metr Jerve onların yanından hiç durmadan geçti ve sadece tam yanlarından geçerken küçük bir işaret yapmakla yetindi. Onlar da Metr Jerve'nin arkasından arada biraz mesafe bırakarak yürümeye başladılar. Metr Jerve Aras sokağından geçerek Sen Viktor sokağına gitmişti.

Orada gösterişsiz bir eve girdi. Buteye ile Laye de onu kapının önünde beklediler. Metr Jerve bir kaç dakika sonra evden çıkmıştı.

Yanında geniş mantolarına sarılmış olarak onunla birlikte yürüyen üç kadın vardı. Kadınlar mantolarının kapüşonlarını da başlarına geçirmiş oldukları için yüzleri seçilmiyordu. Bu üç kadın, Kontes Bon dö Somberno, kızı Flora ve yaşlı bilginin dadısı Matlin.

idiler. Hatırlanacağı gibi Metr Jerve bir gün önce, onların Montero'ya gitmiş olduklarını söylemişti.

Küçük grup, yakında bulunan Sen Viktor kapısına doğru ilerliyordu. Buteye ile Laye de onların hemen ardından geliyorlardı. Korku veren bir yürüyüşleri vardı. Bu yüzden de hiç kimsenin onların refakat etmekte oldukları kadınlara bir söz söylemeye cesaret etmeleri ihtimali akla gelemezdi.

Kapıyı geçtiler ve yollarına devam ederek Sen Viktor kilisesinin yakınlarına geldikleri zaman arkalarından yürümekte olan iki kişi de onların yanına geldi ve hep birlikte yürümeye başladılar. Metr Jerve arada bir arkasına bakarak takip edilmediklerinden emin olmak istiyordu.

Kilisenin karşı ucunda ise sonraları bitki bahçesi haline getirilmiş olan Kopo tepesi bulunuyordu. Tepenin dibinde ise uzaktan görülmeyecek şekilde kenara çekilmiş olan ve atlarının dizginlerini ellerinde tutarak dolaşmakta olan sekiz kişi vardı. Metr Jerve ve yanındakiler bu atlıların yanına gittiler.

Metr Jerve, Dam Matlin'in dikkatle dinlediği bazı tenbihlerde bulunduktan sonra onlardan izin alarak yanlarından ayrıldı. Flora'ya da ayrıca çok samimi bir şekilde veda ve teşekkür etti:

— Şimdilik güle güle gidiniz kızım. Sizi temin ederim ki anneniz iyileşecektir. Bu konuda en küçük bir tereddüdünüz olmasın. Gideceğiniz yerde de tam bir emniyet içinde bulunacaksınız. Bir kaç gün sonra ben, Sir dö Pasavan ve nişanlınız sizi görmeye geleceğiz. Üzüntüleriniz artık bitti.

Bundan sonra da Metr Jerve geriye döndü ve şehri bir boydan bir boya geçerek Tangiy ile arkadaşlarının gizlendikleri Sent Katrin sokağındaki eve gitti.

Orada bir saat kadar kaldıktan sonra ise evine döndü. Kahvaltı hazırdı. Zira Roben Narkua ile Brankayon evde hizmet edecek kimse olmadığını görerek işe koyulmuşlar ve yiyecek bir şeyler hazırlamışlardı.

Metr Jerve öğleden sonra saat iki sıralarında tekrar evden çıktı. Bu defa pek uzağa gitmiyordu. Por Sen Landri sokağına girdi ve Simon'un evinin kapısını çaldı. Kapıyı aralarında kararlaştırmış oldukları bir usulle çalmış olduğu anlaşılıyordu. Zira Simon gelenin kim olduğunu anlamaya bile lüzum görmeden hemen açmıştı.

Metr Jerve orada yarım saat kadar kaldı. Sonra evden çıkarak Burgonya konağına doğru gitti ve konağın çevresinde bir zaman dolaştı. Uzun boylu ve uşak kılıklı bir adamla kısa süren bir konuşma yaptıktan sonra adamın selâmından ve iltifatından oldukça dolu olduğu anlaşılan bir kese verdi.

Uşak da parayı aldıktan sonra tekrar, az önce çıkmış olduğu Burgonya konağına girdi.

Metr Jerve de oradan ayrılarak evine dönmüştü. Ondan sonra artık evden çıkmadı.

Metr Jerve'nin evde olmadığı sırada ise Brankayon ile Roben Narkua keseleri efendileri tarafından doldurulmuş olarak evin yakınlarında bir eskiciye gittiler. Orada üstlerindeki elbiseleri çıkardılar ve yerine birer yeni elbise aldılar. Ayrıca, elbisesi oldukça yıpraimış olan Şövalye için de bir elbise alarak döndüler.

Elbiseleri de aldıktan sonra artık yapacak işleri kalmamıştı. Sıkılmaya başladılar. Vakit geçirmek için ne yapabileceklerini düşünürlerken de Roben Narkua'nın aklına bir şey geldi:

— Baksana Brankayon, şu melek kadın Simon ile çok sevdiğimiz arkadaşımız Malatr'a söyleyecek bir çift sözümüz vardı. Ne dersin, bu işi şimdi görsek mi?

Brankayon gitti kılıcını aldı ve kuşandıktan sonra cevap verdi:

— Haydi gidelim.

Jüivri sokağını dönerken ikisi de aynı anda birbirlerinin böğrüne telâşla vurarak ilerde yürümekte olan Simon'u gösterdiler. Gerçekten Simon ağır adımlarla köpyüye doğru yürüyordu Onlar da yakalarını kaldırarak yüzlerini sakladıktan sonra arada bir mesafe bıraktılar ve onu takibe koyuldular.

Simon yoluna devam ederek Burgonya konağına kadar geldi ve en küçük bir güçlükle karşılaşmaksızın kendi evine giriyormuş gibi konağa girdi.

İki arkadaş ise konağın kapısını görebilecekleri bir kahveye daldılar ve beklemeye koyuldular.

Biz bu arada Simon'un peşinden gidelim.

Simon'un konağa gelişinde konaktakilerin ne yapmaları kendilerine daha önce tenbih edilmiş olacak ki Simon doğruca Düke götürüldü. Kapıdan girerken Simon, Dükün yanından çıkmakta olan Malatr'la karşılaştı. İki tanıdık birbirlerine gülümsediler. Buna gülümsemeden çok birbirlerine bıçak gibi keskin bakışlar fırlattılar demek daha doğru olur. Tabii ayrıca Malatr'ın Simon'un oraya ne yapmak üzere geldiğini öğrenmek için büyük fedakârlıklara katlanacağını söylememize lüzum yoktur. Gerçekten Malatr hemen kapılardan birinin arkasında saklanarak konuşulanları duyabileceği ve konuşanları görebileceği bir yere sinmişti.

Simon Dükün karşısına varınca daha kendisine bir şey sorulmadan kurulmuş gibi konuşmaya başlamıştı :

— Monsenyör, Flora adındaki genç kızı nerede bulabileceğinizi nihayet öğrenmiş bulunuyorum.

Konuşurken bir yandan da gözleri parlayarak Dükü süzüyor ve sözlerinin onun üzerinde yapacağı etkiyi ölçmek istiyordu.

Jan San Pör bu haber üzerine birden hastalanmış gibi sapsarı olmuştu. Her tarafı titremeye başladı. Derin bir nefes alarak biraz kendine geldi ve Simon'a bir kese atarak heyecanla söylendi:

— Konuş.

— Genç kızı Veliaht'ın yanında Montero'da bulacaksınız. Bu saatte oraya varmış olması gerekir.

Jan San Pör'ün yüzü hiddetten kıpkırmızı olmuştu. Yerinden fırlayarak Simon'un yakasından tuttu ve sarsarak söylendi:

— Alçak köpek, sana benimle alay etmenin ne demek olduğunu gösteririm.

Tam o sırada da Dükün hemen arkasında bir kapı açılmış ve kapıda beliren adam orada geçenleri görerek derhal kapıyı tekrar kapamış ve kapının arkasında konuşulanları dinlemeye başlamıştı.

Jan San Pör büyük heyecanı içinde bunu farketmemişti.

Simon ise gözlerini kapayarak dindar bir kimsenin ifadesiyle, dua eder gibi konuşuyordu :

— Monsenyör, bildiğim bütün azizlerin ve Tanrının adını anarak söylüyorum ki sözlerim doğrudur. Size hakikati söylüyorum, efendim.

Jan San Pör onun yakasını bıraktı. Serbest kalınca Simon'un korkusu biraz geçmişti. Sesini tatlılaştırarak devam etti :

— Genç kızın şu anda Montero'da olduğunu söylüyorum. Size bunu ispat edebilirim.

Simon tam sahibesini bulduğu ve onu kurtararak Düke götürmek üzere yakalatacağı sırada Veliahtın adamları ortaya çıkmış ve onu yakaladıkları gibi atlarının üstüne alarak dört nala hareket etmişlerdi. Neyse ki çete Paris yakınlarında ve adına Mezon denilen bir yerde durmuştu da Simon bir ara fırsattan istifade ederek kaçmış ve Paris'e kadar yaya olarak gelebilmişti. Bu sözlerinin doğru olduğunu anlaması için Dükün onun üstüne bir bakması bile yeterdi. Üstü toz, toprak içindeydi ve ayakkabılarının rengi çamurdan görünmüyordu.

Dük, Simon'un anlattıklarını dinledikten sonra mırıldandı :

— Fakat Veliahtın adamları bu genç kızı neden kaçırmış olabilirler?..

Simon'un kulağı kirişteydi. Dükün bu sözlerini duydu ve anlatmaya devam etti :

— Genç kızı kaçıranların yanından kaçmadan önce de kendisi bana dedi ki Monsenyör; Simon, dedi, beni Veliahta götürmek is-

tiyorlar. Bunu yaparlarsa Düke de ki ben onunum, dağı taşı yıksın ve beni Veliahtın elinden kurtarsın.

Dük sevinçten sarhoş olmuş gibiydi. Simon'a yalvarır gibi bakarak sordu :

— Sahi böyle mi söyledi?

— Kelimesi kelimesine Monsenyör..

— Ah, sadık ve akıllı Simon.. Al şunu, al diyorum. Ne kadar haklısın; yüz kere, bin kere haklısın. Bir kaç gün geç kalmanın ne önemi var? Ben kaybettiğim zamanı telâfi etmesini bilirim.

Okurlarımızın anlamış olacakları gibi Dükün «al şunu» dediği şeyler hep şişkin keselerdi.

Konuşmanın Simon için en istifadeli olan bu yerinde Dükün yanına biri geldi.

Gelen Malatr'dı ve Düke ikiye katlı bir kâğıt uzatmıştı :

— Monsenyör, sizin için çok acele bir haber.

Göz altından da Simon'a alaycı gözlerle bakıyordu. Simon ise onun yüzüne öldürücü bir bakış çevirmekle yetindi.

Jan San Pör katlı kâğıdı eline aldı ve üzerinde Veliahtın armasını görerek kaşları çatıldı. Kâğıdı sinirden titreyen parmaklarını zorlayarak açtı.

Mektup, Veliahtın mühürdarından geliyordu. Bu adam iki taraf arasında yapılması düşünülen barışın şartlarını tespit etmekle görevli olarak Veliahttarafından tayin edilmiş olan murahhasların başıydı. Mektupta da elinde Dükün onları ve adamlarını Paris'e bir tuzağa düşürmek için çekmiş olduğunu ispat edecek çok sağlam deliller olduğunu söylüyor ve bu sebepten ötürü görüşmelere artık devam etmek istemediklerini ve aşağıdaki kararlara varmış olduklarını bildiriyordu :

1 — Veliaht ve adamları gerçekten barış istediklerini; fakat karşı tarafın dürüst davranmamış olduğunu herkese göstermek amacıyla Burgonyalıların kendilerini tuzağa düşürerek yaptıkları ihanetin bütün safhalarını açıklayacaklardı.

2 — Veliht taraftarları da uğradıkları ihanete aynı silâhla cevap vererek Dükün çok sevdiğini bildikleri Somberno'lu genç asil bayanı kaçırmışlar ve Montero'da muhafaza altına almışlardı. Genç kız için ödenecek olan fidye meselesini görüşmek üzere Dükün bizzat Montero'ya gelmesini bekliyorlardı. Dükün oraya sağ ve salim gelip gideceğini garanti ederlerdi.

3 — Dükün bu konuda rahatça düşünebilmesi ve kendisi için en doğru kararı alabilmesi amacıyla iki gün mühlet veriyorlardı. Şayet ikinci günün sonuna kadar Dük cevap vermeyecek olursa onlar da Veliaht hazretlerinin genç kız hakkında almayı münasip gördüğü tedbirleri alacaklardı.

Bu mektup, Simon'un sözlerinin doğru olduğunu fazlasıyla ispat ediyordu. Dük bu durum karşısında sevinmek mi yoksa üzülmek mi gerektiğini bile kestirememişti. Düşünmek ihtiyacındaydı. Kendisinden istenen bu görüşme onun için pek tehlikeli bitebilirdi.

Dük mektubu okurken bunları düşünüyordu. O sırada Simon ve Malatr da karşısında beklemekteydiler. Dük onları tamamiyle unutmuştu. Gözü bir ara Simon'a takıldı ve masasının üstüne koyduğu kâğıdı eline alarak Simon'a uzattı :

— Doğru söyledin Simon. Sen doğru ve bana sadık bir kadınsın. Sana vaad ettiğim parayı verdiğim için ödeşmiş olduğumuzu sanma. Git hemen vekilharcımı gör ve ona şu iki kâğıdı ver. Sana borcumu ödeyecektir. Haydi şimdi git, Simon.

Sözünü bitirirken de hiddetten ne yapacağını şaşırmış bir halde ve Simon'a onu yiyecekmiş gibi bakmakta olan Malatr'ı yanından bir el işaretiyle uzaklaştırıyordu. Malatr'ın ise gözleri Simon'un elinde tutmakta olduğu şişkin keselere ve kâğıtlara takılmıştı.

Dükün yanından çıktılar.

Kapının arkasında saklanmış olan adam da kimseye görünmeden, saklandığı yerden çıktı ve koridorlarda koşarak uzaklaştı.

Dük ise yanındakiler çıktıktan sonra masanın üstündeki çanı çalmış ve gelen hizmet subayına şu emri vermişti :

— Sir dö Jiyak'ı derhal bana gönderin.

Subay çıktıktan sonra. Dük odanın içinde dolaşmaya başladı. Kararını vermişti. Nitekim az sonra karşısına Dö Jiyak geldiğinde ona derhal emretti :

— Dö Jiyak şimdi derhal atınıza atlayacak ve Montero'ya Veliahtın yanına gideceksiniz. Ona şartlarını ve teklif ettiği buluşmayı kabul ettiğimi bildiriniz. Benim de biraz sonra hareket edeceğimi ve Montero'ya yaklaşırken de görüşmenin şartlarını kararlaştırmak için adamlarını bekleyeceğimi söylersiniz.

Bir an tereddüt ettikten sonra titrek ve müteredditbir sesle devam etti :

— Ona şunu da söyleyin ki mahpus olduğunu söyledikleri kimseye kötü davranmaya cüret edecek olurlar veya saygıda kusur ederlerse bu harekteleriniin intikamını o kadar müthiş bir şekilde alacağım ki bu intikamdan memlekette uzun zaman bahsedilecektir. Hepsi bu kadar. Haydi Dö Jiyak, derhal yola çıkınız.

Dö Jiyak, yüzünde belirsiz bir tebessümle Dükün yanından çıktı.

Tabii bu arada da yalnız kalmış olan Simon ile Malatr yine çekişmeye başlamışlardı. Çekişmelerinin sebebi Malatr'ın belki kırkıncı defa Simon'a aynı soruyu sorması idi :

— Simon, benden çalmış olduğun yirmi bin altını geri verecek misin?

— Malatr bu hikâyenle artık beni hasta edeceksin. Sana şunu peşinen söyleyeyim ki bu hikâyeye daha devam edersen seni Monsenyör'e şikâyet etmekten başka çarem kalmadı. Metr Mersöro'nun sana verdiği yirmi bin altın karşılığında Flora'yı ona teslim etmeyi ve kendisine ihanet etmeyi kararlaştırmış olduğunu söyleyeceğim.

— Ben de cevap olarak ona, senin de benimle ortak olduğunu söylerim. Bunun doğru olduğunu da pek iyi biliyorsun.

Simon artık iyice açılmıştı. Malatr'ın sözünü bitirmesini bile beklemeye lüzum görmeden yeniden başladı :

— Metr Mersöro'ya da onu dolandırdığını söylerim. Flora'yı onun elinden almak için her şeyi senin hazırlamış olduğunu anlatırım. Netekim, yolunun üstüne başka bir herif çıkmamış olsaydı Flora'yı Metr Mersöro'ya teslim ederek Düke ihanet ettikten sonra onu Metr Mersöro'nun elinden alarak ikinci bir ihanet tasarladığını da inkâr edemezsin ya..

Yol boyunca birbirleriyle böyle münakaşaya devam ettiler. Hararetli çekişmelerine o kadar dalmışlardı ki kendilerini takip etmekte olan bir kimse olduğunun farkına bile varmadılar.

Bu adam, daha önce de Dük'le Simon'un konuşmalarını dinlemiş olan kimseydi.

Simon bir an önce paralarına kavuşabilmek için doğruca konağın alt katında vekilharcın ve kasanın bulunduğu odaya gitti.

Orada onu uzunca bir zaman beklettiler. Tam parasını alacağını sandığı sırada da vazifesinin çok önemli olduğunu hissettirmek isteyen bir tavırla ona şöyle söyledi :

— Bu miktar bir para ancak maliye nazırı tarafından bizzat verilebilir. O da bir zamandır buraya çok seyrek geliyor.

Simon çatlak sesiyle bağırmaya ve itiraza başlamıştı bile .

— Ben ne yapayım istiyorsunuz? Maliye nazırınız burada değil diye ben paramı alamayacak mıyım? Şimdi Monsenyör Düke şikâyet ederim, o zaman görüşürüz.

Kâtıp, Simon'un bu acelesi karşısında ona yardım etmek isteyerek bir tavsiyede bulundu :

— Çok aceleniz varsa, Maliye nazırının sarayın karşısındaki evine gidin. Kendisi bir çok ödemeleri orada yapmaktadır.

Kızgın ve üzüntülü bir tavırla oradan ayrılan Simon doğruca Metr Mersöro'ya giderek parasını bir an önce alabilmek için vakit geçirmemeye karar verdi.

Konağın karşısında uzun zamandır onu beklemekte olan Roben Narkua ile Brankayon nihayet Simon'un, elinde içine altınlarını

yerleştirmiş olduğu sepetiyle geçtiğini gördüler. Onun biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra peşine takıldılar. Fakat tam o sırada Malatr'ı görmüşlerdi. Malatr'ın kendilerini görmemesi için duvarı siper alırlarken Roben Narkua arkadaşının kulağına eğildi :

— Bana öyle geliyor ki bir taşla iki kuş vuracağız.

Sonra da Simon'u takip etmekte olan Malatr'ın peşine de onlar takıldılar.

Simon evin anahtarını yanında saklamıştı. Zira kendini yine Metr Mersöro'nun hizmetinde sayıyordu. Tabii bunu görünür sebep olarak herkese söylüyordu ama asıl maksadı Metr Mersöro'nun altınlarını o farkına varmadan elinden almaktı. Anahtarları da onun için Metr Mersöro'ya iade etmemişti.

Simon evden içeri girdiği zaman başından aşağı soğuk sular dökülmüş gibi oldu. Her zaman tertemiz olan evin için o ayrıldıktan sonra öyle bakımsız kalmıştı ki.. Her taraf toz, toprak içindeydi. Simon gayriihtiyarî mırıldandı :

«Burası ölü kokuyor.»

Sessiz adımlarla efendisinin çalışma odasına yürüdü. Kapıyı vurdu ve içerden ses gelmediğini görerek açtı, bir zaman eşikte durduktan sonra içeri girdi.

Metr Mersöro bir koltuğa yığılmış, başı bir yanına eğik uyuyordu. Simon onun yorgunluktan bitap düşmüş olduğunu ve orada uyuya kalmış olduğunu anladı.

Masanın üzerine bir göz atınca Simon heyecandan az kalsın küçük dilini yutacaktı.

Metr Mersöro'nun önünde duran masanın üzerinde bir anahtar destesi duruyordu. Simon bu anahtarların her zaman evde gördüğü anahtarlara benzemediğini derhal fark etmişti.

Simon bu anahtarların Metr Mersöro'nun paralarını sakladığı gizli yerin anahtarları olduğunu anlayarak heyecanlandı. Zira o da ne zamandır Metr Mersöro'nun altınlarını gizlediği gizli köşenin yerini öğrenmek istiyordu. Heyecanla titreyerek aklından şunları geçirdi :

«Elime bir daha belki de hiç bir zaman bundan iyi fırsat geçmez. Biraz cesaret gösterecek olursam milyonlara kavuşmam işten bile değil.»

Ağır ve yavaş hareketlerle anahtar destesine uzandı ve eline aldı. Alnı ve saçlarının dipleri ter içinde kalmıştı.

Metr Mersöro hiç bir şeyin farkına varmamış, uyanmamıştı. Simon geri geri giderek sessiz adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Az sonra, evin mahzeninde ve merakını çeken, hiç bir zaman elini süremediği demir çekmecenin önündeydi. Kapağı açtığı zaman karşısında beliren zenginliklerin karşısında bir an nefesi ke-

silir gibi oldu. Ne yapması gerektiğini kararlaştırmak için bir an durdu:

«Altın ağır ve çok yer tutan bir şeydir. Şu küçük çekmecenin içindeki mücevherleri alayım daha iyi.»

Böyle düşünerek çekmecelerin içine ayrı ayrı istif edilmiş mücevherleri çantasına doldurmaya başladı. Fakat elindeki sepette daha yer vardı. İçine mücevherleri yerleştirmek için yere koymuş olduğu sepetini eline alarak ağırlığını ölçtü:

«Fazla agır değil. Daha doldursam da taşıyabilirim. Ayrıca sepette biraz daha boş yer de var. Şu küçük torbayı da oraya yerleştirirsem çantayı doldurmuş olurum.»

Fakat o böyle düşündüğü sırada da arkasından fısıltı halinde bir ses geldi :

— Torbada tam yirmi bin altın değerinde mücevher var, Simon.

Simon döndü ve arkasında, duvara dayanmış, ellerini göğsünde kavuşturmuş olarak duran Metr Mersöro'yu gördü. Metr Mersöro gülerek soruyodu:

— Ne yapıyosun orada, Simon?

Simon ne dediğini kendisi de pek bilemeden cevap verdi :

— Bakıyordum..

— İyi ya, neden titriyorsun o halde?.. Bu çeşitten meraklar kadınlar için anlaşılabilir bir şeydir. Şimdi gördün işte, ne yapmayı düşünüyorsun?

— Şimdi de hepsini yerli yerine koyacağım, Metr. Siz geldiğiniz zaman yapmak istiyordum bunu..

— Güzel. O halde ben de şimdi gelmiş olduğuma göre, haydi hepsini tekrar yerlerine koy bakalım.

Simon telâşla elini sepetin içine daldırarak oradan çıkardığı küçük mücevher torbalarını demir çekmecenin içine gelişi güzel koymaya başladı. Fakat Metr Mersöro paracıklarını oraya hangi sırayla yerleştirmiş olduğunu biliyor olmalı ki her şeyin çekmecelerin içine öyle gelişi güzel tıkılmasını istemeyerek ona yardım ediyordu:

— O elindekini sağ kenara koy, Simon. Sonra o sarı torbayı da öteki çekmecenin içine.. Her şeyin yerli yerinde olması gerekir ki istendiği zaman boş yere aranmasın.

Böylece hepsini yerleştirdiği sırada Metr Mersöro'nun sesi yine duyuldu :

— Bunu unutuyorsun, Simon.

Metr Mersöro'nun «bunu» dediği şey, Simon'a Jan San Pör'ün vermiş olduğu bir kese altındı. Elleri kendisi de farkında olmaksızın küçük torbanın üstünde kenetlendi :

— O bana aittir Metr.

— O küçük torbayı da oraya koy diyorum, Simon. Oraya koy, yoksa kızacağım.

Metr Mersöro'nun bu sözleri Simon'un üzerinde yıkıcı bir tesir yapmıştı. Üzüntüyle mırıldandı :

— Yandım.

— Hiç sızlanma, Simon. Henüz yanmış değilsin. Şimdi elimdesin ve seninle bazı küçük ihanetlerinin de hesabını yapabileceğiz. Seninle hesap gördükten sonra da dostun Malatr'la hesaplaşacağız.

Sonra Simon'u omuzlarından tutarak duvara çekmecenin yanına dayadı. İnsanı donduracak kadar soğuk bir ifadeyle konuşuyordu. Sesi Simon'un iliklerine kadar işledi :

— Canını kurtarmak için yapacağın tek bir şey kalıyor, Simon. Bunu şimdi söyleyeceğim. Beni dikkatle dinle ve gözlerini açarak sana göstereceğim şeye dikkatle bak bakalım.

Metr Mersöro böyle söyleyerek demir çekmecenin karşısındaki duvarda bir taşı yerinden oynattı. Orada küçük bir kovuk meydana çıkmıştı. Kovuğun dibindeki demir bir düğmeyi çevirdi. Bunun üzerine demir çekmeceli dolap olduğu yerde dönerek arkasında, duvarda oyulmuş bir deliği meydana çıkardı. Simon, yanan meşalenin ışığında, oyuğun dibinde çekmeceli dolap büyüklüğünde bir ikinci dolap bulunduğunu gördü.

Metr Mersöro bundan sonra duvardaki demir düğmeyi tekrar çevirdi ve gizli kapı kapanarak demir çekmece duvarın önündeki eski yerine geldi. Metr Mersöro, gizli dolabını meydana çıkarmak için yaptığı hareketleri bir daha tekrarladı. Duvarın önündeki çekmeceli demir dolap tekrar yerinden oynamış ve arkasında bulunan gizli oyuğu meydana çıkarmıştı. Metr Mersöro Simon'a bakarak konuştu :

— Nasıl işlediğini gördün, değil mi? Güzel. İçerde gördüğün oluğun dibinde de burada duvarın içindeki gibi bir demir düğme vardır. O düğmeye basmakla burada, duvarın yanındaki çekmeceli demir dolap da tekrar eski yerine gelir ve bu deliğin yeri de kendiliğinden gizlenmiş olur. Yalnız orada bulunan düğmenin bulunduğu yeri bulmak gerekir. Bunun için de iyice aramalısın. Fakat sen sabırlı ve becerikli bir insansın, Simon. Onun için oradaki düğmenin yerini de bulursun. Zaten bunun için vaktin de olacak.

Simon dişleri birbirine vurarak kekeledi :

— Beni canlı canlı bu mezar gibi yere mi tıkmak istiyorsunuz?

Metr Mersöro onun korkusu karşısında alaylı alaylı gülüyordu:

— Seni çok sevdiğin bu altınlardan ayırmak istemediğim için onları saklamak üzere orada bulunmanı istiyorum.

Sonra da Simon'un gözlerinin içine bakarak devam etti :

— Haydi, gir bakalım.

Simon bir çılgın gibi direnerek bağırdı :

— İstemiyorum, Hayır, istemiyorum..

Metr Mersöro bütün soğukkanlılığıyla hançerini çıkardı ve Simon'un yüzünün bir kenarına ucunu batırarak sözünü tekrarladı:

— Gir diyorum.

Hançeri batırdığı yerde, Simon'un yanağından kan damlıyordu. Simon elini yanağına götürünce bunun farkına vardı ve korkuyla geriledi. Bu hareketi onu tam deliğin önüne getirmişti. Metr Mersöro onu elinin bir darbesiyle iterek diğer eliyle de duvardaki düğmeyle mekanizmayı harekete getirdi. Çekmeceli demir dolap yer değiştirerek deliğin ağzına doğru geliyordu. Metr Mersöro Simon'u ikaz etmek istiyormuş gibi :

— Simon, geri çekilmezsen dolap seni ezer.

Simon başını kaldırdı ve üstüne doğru gelen demir dolabı gördü. Artık yana çekilerek kurtulmasına da ihtimal kalmamıştı. Çaresiz bir adım geri çekildi. Bir yandan da bağırıyordu :

— İmdat. Yetişin..

Metr Mersöro yerine yerleşmiş olan dolaba baktı ve gizli deliğin tam olarak kapanmış olduğunu gördü.

Simon'un ardına atılmış olduğu duvarın içinden artık hiç bir ses gelmiyordu. Gerek duvarın kalınlığı, gerekse Simon'un sesinin cılızlığı sebebiyle bundan sonra onun sesini duymak imkânsızdı. Yaşlı kadın belki de korkudan bayılmıştı.

Metr Mersöro gülümseyerek mırıldandı :

— Hain cezasını buldu. Şimdi sıra Malatr'ın..»

Sözünü bitiremedi. Sırtında ansızın dayanılmaz bir acı duymuştu. Kan kusarak yere yığıldı. Gözlerinin buğulu bakışları arasından karşısında duran Malatr'ı tanıdı. Tepinir gibi bir hareketle toprağı ayaklarıyla eşeledi ve sonra doğrulmaya çalışırken birden tekrar düştü ve bir daha kalkmamak üzere yere yığıldı.

Malatr soğuk bir yüzle bir an Metr Mersöro'ya bakarak onun vücudunu delerek göğsünden çıkmış olan kılıcının kabzesinden tutarak kılıcını eline aldı ve söylendi :

«İşte al sana Monsenyör'den de daha ustaca vurulmuş bir kılıç darbesi. Artık sanırım, benden alacağını iddia ettiğin intikamdan korkmama sebep kalmadı, Metr Mersöro..»

Malatr, gözleri parlayarak demir çekmeceye döndü. Bir söylev verir gibi ciddî bir tavır takınmıştı :

— Bütün bunlar benim oldu artık. Zengin oldum. Hem de çok zengin oldum.. Monsenyör de artık yerin dibine batsın. Şimdi artık Monsenyör ben olacağım.

Sonra bir zaman düşünceye daldı. Kendi kendine şöyle mırıldanıyordu :

«Bunların hepsini kabil değil bir defada götüremem. Ben burada yokken de bu ölüyü burada bulacak olurlarsa, kalan altınları almak için geri dönmem imkânı kalmaz. Sahi, ben de ne aptalım canım.. Bu cesedi de Simon'la arkadaşlık etmesi için onun yanına gönderirim. Simon'un peşinden buraya gelmekle doğrusu ne iyi etmişim.»

Duvardaki düğmeyi çevirdi. Dolap yerinden oynamış ve gizli delik ortaya çıkmıştı. Malatr gülümseyerek Metr Mersöro'nun cesedini deliğin yanına sürükledi :

— Hey, Simon, sana arkadaşlık etmen için birini getiriyorum. Birlikte gevezelik eder ve sıkılmazsınız.

Böyle söyleyerek Malatr, Metr Mersöro'nun vücudunu Simon'un yerde hareketsiz yatan gövdesinin yanına getirdi. Meşalenin ışığında Simon'un yüzüne bir ara gülerek baktıktan sonra da eliyle onu sarstı ve hareket etmediğini görerek çıkışa doğru döndü. Fakat o anda ortalığı bir karanlık basmıştı. Niçin ve nasıl olduğu bilinmez, geçidin kapısı kapanıyordu. Baygın Simon ile öldürdüğü Mersöro'nun arasında hapis kalmıştı. Kapıya dayandı fakat bundan hiç bir netice alamadı. Demir dolap olanca ağırlığıyla eski yerine gelmişti.

Duvarın öteki tarafında, odanın içinde ise Roben Narkua kıs kıs gülüyordu :

— Gördün mü Malatr, insanın yalnız ileriyi değil geriyi de iyi kontrol etmesi gereklidir. Sen onları kontrol ederken de buradan bizim seni kontrol ettiğimizi hiç düşünmedin.

Brankayon ile Roben Narkua bundan sonra kapıları sıkıca kapayarak ve kilitleyerek evden çıktılar. Az sonra Metr Jerve'nin evine gelmişlerdi.

Yolda Brankayon bütün saflığıyla Roben Narkua'yı sıkıştırıyordu :

— Dinle Roben, kötü insanlardır, bize çok kötülükleri dokunmuştur ama onları yine de böyle diri diri gömmemiz doğru mu?

— Üzülme Roben, onları yarın teslim edeceğiz. Geçirecekleri bu gece umarım iyi bir ders olur.

Roben Narkua gülerek onu teselli etti:

— XL —

FIRTINA KOPMAK ÜZERE

Ertesi günün sabahı Metr Jerve, Burgonya konağının civarında bir gün önce buluşmuş olduğu uşakla tekrar buluştu. Eve gelen adama bolca para vererek gönderdikten sonra odanın içinde gezinerek düşünmeye koyuldu.

Böyle üç saat kadar geçtikten sonra Metr Jerve saatine bakarak kendi kendine bir hesap yaptı :

«Saat şimdi üç. Onu görmeye gitmek, bir karar vermek ve edindiğimiz bilgilerin doğru olup olmadığını kontrol etmek en azından beş veya altı saat alır. Bu arada o ilerlemekte olacak. Yakalayınca da artık çok geç olacağı için hiç bir şeye yaramayacaktır. Haydi bakalım harekete geçelim.»

Yaptığı bu meçhul hesaptan memnun bir tavırla giyinerek çıktı. Doğruca Kraliçenin konağına gitti. Anlaşılan orada kendisine yardım eden adamlar bulmuştu; zira konağa girişinden az sonra Kraliçenin karşısındaydı.

Metr Jerve'nin bu ani ziyareti Kraliçeyi meraka düşürmüştü. Fakat bunu hiç belli etmedi. Şaşırmış görünerek bir zaman öyle durduktan sonra Metr Jerve'nin konuşması için izin verdi.

— Majesteleri'nin hafızaları şaşılacak kadar kuvvetli olduğuna göre sanırım kendilerinin Dük dö Burgony'nin bir ihanenite kurban olmak tehlikesiyle karşılaşacaklarına dikkatlerini çekmiş olduğumu hatırlayacaklardır.

İzabo görünürdeki sükûnetini bozmaksızın cevap verdi:

— Evet, böyle bir şey söylemiş olduğunuzu hatırlıyorum. O zaman size, hayalinizin çok geniş olduğunu ve bu söylediğinizin doğru olabileceğine pek ihtimal vermediğimi de söylediğimi hatırlıyorum.

Metr Jerve bütün ciddiyetiyle cevap verdi:

— Böyle düşünmekle yanıldınız, Madam. Çünkü bu ihanet şu anda yapılmış bulunuyor.

İzabo onun bu sözleri üzerine yerinden kalkarak sinirli bir sesle sormuştu :

— Ne söylemek istiyorsunuz?

— Madam, Monsenyör Dük dö Burgony bu sabah erken saatlerde hareket etti. Giderken yanında kalabalık ve en sadık adamları arasından seçilmiş olan bir muhafız topluluğu da vardı.

— Nereye gittiğini biliyor musunuz?

— Evet Madam, Montero'ya gitti.

İzabo şaşkınlığını gizliyemediği bir sesle:

— Montero'ya mı?.. Veliahtın yanına öyle mi? Fakat bu ne kadar büyük bir ihtiyatsızlık?.. Fakat Metr, bu bir ihanetten çok çılgınca bir ihtiyatsızlıktır sanıyorum. Niçin böyle ihtiyatsızca hareket ediyor? Benden son günlerde niçin uzak kaldığını ve bana görünmemek için gayret ettiğini şimdi anlıyorum.

Metr Jerve sözlerinin tesirini bilen bir adam ifadesiyle gülümseyerek cevap verdi :

— Dük, Veliahtla barış yapmak için gitmiş bulunuyor. Kendisine karşı ileri sürülecek olan bütün şartları kabul etmeğe azimli olarak buradan hareket etmiş bulunuyor. Ona, istedikleri şartlarla bir barış kabul ettireceklerdir. Veliahtın istediği bütün mevzileri, bütün şehirleri terke rıza gösterecektir. Elindeki toprakların ve şehirlerin en az yarısını terke rıza gösterecektir. Zira, belki de bilmiyorsunuz Madam, Veliahtın elinde Düke bütün bu kabul edilmez şartları kabul ettirmeye yetecek kadar kuvvetli bir rehine bulunuyor.

— Dükün varını yoğunu uğrunda vermeye hazır olabileceği bu rehine sadece ve ancak bir kadın olabilir. Sanıyorum bu rehine de benim ölmüş olduğunu sandığım Flora Mersöro'dur.

— Evet Madam. Rehine Flora Mersöro'dur. Sağ ve sıhhatte olarak şu anda Veliahtın elinde bulunuyor.

Bu haber ve Flora Mersöro'nun hayatta olduğunu öğrenmek Kraliçeyi deliye döndürmüştü. Yerinden kalkarak odanın içinde sinirli sinirli dolaşmaya başladı. Sonra masanın üzerindeki çıngırağı çaldı ve gelen adamına heyecanlı bir sesle bazı emirler verdi.

Metr Jerve bu sahneye sessizce şahit olmuş ve Kraliçenin verdiği emirleri duymuştu. Kraliçenin konuşması sırasında da onun sözünü nezaketle keserek şöyle söyledi :

— Dükün en az dört saatlik bir avansı olduğuna dikkatinizi çekebilir miyim Madam? Şu anda dakikalar bile değerlidir.

— Üzülmeyin Metr; alçak, hain, iki yüzlü kendisini bekleyen cezadan kaçamayacaktır.

Kraliçe kendini kaptırdığı hiddetten güçlükle sıyrılarak biraz duruldu ve sözlerine şöyle devam etti :

— Söylediklerinizin hepsinin de doğru olarak kabul edildiğini

size söyleyebilirim Metr. Bunun ispatı da gitmenize izin vermemdir. Fakat yine de sözlerinizin bizzat Dükün adamları tarafından teyit ettirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Metr Jerve yanından ayrıldıktan sonra Kraliçe'nin o zamana kadar engel olmaya çalıştığı hiddeti artık galip gelmişti. Kendi kendine hiddetle söylendi :

«Kendimi tutmalıyım. Hiddet değil hareket zamanıdır.»

Sakraman'ın yerini almış olduğu anlaşılan Tremuy'u çağırttı. Ona kısa bazı emirler verdi.

Sonra soyunma odasına gitti ve yardımcılarını çağırarak giyinmeye başladı.

Metr Jerve Kraliçenin yanından büyük bir sevinç içinde ayrılmıştı. Ellerini oğuşturuyor ve kendi kendine anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu.

Doğruca evine gitti ve Pasavan ile Talazar'a Dükün hareket etmiş olduğunu haber verdi. Metr Jerve bunu daha önceden biliyordu; fakat Pasavan'a ancak şimdi söylemeyi tercih etmişti.

Onun verdiği bu haberin sonucu olarak Pasavan ve Talazar derhal at uşaklarını çağırarak atların hazırlanmasını ve silâhlarının bir daha gözden geçirilmesini emrettiler. Onların bu emirlerini duyan Metr Jerve de iki arkadaşa şu teklifte bulundu:

— Artık beni burada tutan hiç bir şey kalmadı. Dam dö Somberno'nun yanında bulunmam ve onun tedavisini sonuçlandırarak iyi edinceye kadar ayrılmamam iyi olur sanıyorum. Bunun için, şayet sizce bir mahzur yoksa ben de sizinle birlikte gelebilir miyim baylar?

Pasavan ile Talazar kaçamak birer bakışla birbirlerine gülümsediler. Talazar bu teklifi sevinçle kabul etmiş görünüyordu :

— Bilirsiniz ki Metr, sizin refakatinizden biz memnuniyet duyarız.

Pasavan ise şöyle cevap vermişti :

— Yalnız, bir şey var Metr; olaylar sizin gibi yaşlı bir kimse için yorucu olacak bir safhaya girerse o zaman sizi at uşaklarımızla birlikte geride bırakmak zorunda kalabiliriz.

Metr Jerve Pasavan'ın sözlerine hak veriyordu :

— Benim için hiç bir önemi yok. Siz önden ve bildiğiniz gibi hareket ederek gidiniz. Ben ise at uşaklarınızla arkanızdan gelirim.

Atlarına binerek hep birlikte şehirden çıktılar. Bir müddet yol almıştılar ki kendilerine doğru gelmekte olan bir atlı grubuyla karşılaştılar.

Atlıların en önünde yakalarını kaldırmış bir asil ilerliyordu. Önemli bir kimse olduğu belliydi. Zira arkasında iki yaveri vardı ve onlar da yüzlerini gizleyecek şekilde yakalarını kaldırmışlardı.

Onların arkasında ise tepeden tırnağa silâhlı yirmi atlı ilerliyordu.

Atlılar yanlarından geçerken Pasavan ve arkadaşları da yüzlerini gizlemişlerdi ve geçenleri tanıyabilmek için dikkat kesilmiş bulunuyorlardı.

Kafilenin önünde giden atlının arkasında ilerleyen tek atlıdan birinin yakası rüzgârın tesiriyle bir ara açıldı.

Metr Jerve bu atlının yüzünü görmüştü. Birden irkildi.

Atlılar geçtikten sonra Brankayon ile Roben Narkua'nın yanında eski yerini almış olan Metr Jerve'nin şöyle söylendiğini işiten iki at uşağı onun yüzüne hayretle bakmaktan kendilerini alamadılar:

— İşte şimdi seni öldürecek olan canlı hançer yaklaşıyor.

— XLI —

MONTERO YAKINLARINDA

Flora,annesi Bon ve Dam Matild'in Mezon'a gitmiş olduğunu söylemiştik. Oraya vardıklarından sonra iki saat geçmeden de Burgonyalılarla barış şartlarını müzakere edecek olan heyetin başında bulunan Tangiy ve heyeti teşkil eden adamları onların bulunduğu yere geldiler. Tangiy onlara şu tavsiyede bulundu :

— Bahçede kalsanız daha iyi edersiniz. Böylelikle, sizi muhafazaya memur olan askerlerle yakın bulunmamış olursunuz. Ayrıca, köprünün üzerinde çalışmakta olanların hareketleri ve yapmakta oldukları hazırlıklar size vakit geçirebilir. Burada, Monsenyör Veliahtın Luar nehri kıyılarından getirtmiş olduğu yirmi bin kişilik

kuvvetli bir ordu bulunuyor. Bu ordu şehri ve şatoyu savunmakla görevlidir.

Bundan sonra da Tangiy atına atlayarak az önce açıkladığı kuvvetlerin dağılışını bizzat idare etmek üzere gitti.

Adamların yüz kişi kadarını avluda bıraktı. Ellisini ise köprünün başında yolun üzerine yerleştirdi. Yüz kişi ise bahçe duvarı boyunca devriye gezmek üzere ayrıldılar.

Bu arada da Tangiy şöyle düşünüyordu :

«Bütün bu itinalı hazırlıkları tabii ki herşeyden önce çok sevdiğim Pasavan için yapıyorum. Fakat bu genç kız burada ne olarak bulunduğunu bilmiyor ve sükünetle bekliyor. Oysa kendisi bizim pazarlığımızın tek kozudur. Dük buraya geldiği zaman ilk işi burada göreceği bu genç kızı ele geçirmek için bir kartal gibi onun üzerine atılmak olacaktır. Böylece, o burada Dükün buraya gelmesini sağlayan bir av olarak kullanılacak ve bizde onu bu sayede yakalayabileceğiz.

Sabah olunca da Sir dö Jiyak Tangiy'i görmeye geldi ve ziyaretinin sebebini şöyle anlattı :

— Veliahtı görmeden önce sizinle görüşerek Dükün beni ne ile görevlendirmiş olduğunu size de bildirmek istedim.

Böyle söyleyerek Dükün, kendisine Veliahta söylemek üzere bildirdiği sözleri anlattı.

Tangiy onu dikkatle sonuna kadar dinledikten sonra şöyle cevap verdi :

— Önce bana gelerek bu açıklamaları yapmış olmakla çok iyi ettiğinizi söyleyebilirim. Zira Monsenyör Veliaht hazretleri söylediklerinizden hiç bir şey anlayamayacaklardı. Çünkü o bu olaylardan haberdar bile değildir.

Dö Jiyak da sinsi bir gülümsemeyle onun sözlerini tasdik etti:

— Ben de öyle düşündüm de onun için önce buraya gelmeyi doğru buldum.

— Ben bu yolda gerekli tedbirleri almış bulunuyorum. Düke Veliahtın cevabı olarak ne söylemeniz gerektiğini de size ben söyleyeceğim.

Bundan sonra Tangiy sözlerine devam ederek bir çekmecenin içinden çıkardığı kâğıtları Sir dö Jiyak'a uzattı :

— Şahsî işlerimize gelince de şu kâğıtlar size olan vaadlerimizin yerine getirilmiş olduğunu bildiren vesikalardır.

Dö Jiyak kâğıtlara şöyle bir göz attı ve memnun bir tavırla cebine koydu.

Dö Jiyak o günü ve ertesi gün orada ve bir ara da Montero'da geçirdi. Tangiy ile iki uzun görüşme daha yaptılar.

Geldiğinin ertesi günü ise eylülün dokuzu ve günlerden cumartesiydi. Dö Jiyak o gün akşam üstü saat beş sularında Düke görevini yapmış olduğunu bildirmek üzere Paris'e hareket etti. Zira Dö Jiyak, Dükün Paris'ten ani olarak hareket etmiş ve yola çıkmış olduğunu bilmiyordu.

Şehrin kapısına geldiği zaman yanına yaklaşan bir atlı ona bir kâğıt uzattı. Dö Jiyak kâğıdı okuduktan sonra bir zaman, ne yapacağını düşünerek hareketsiz kalmıştı. Sonra kararını vererek adamın peşi sıra gitti. Adamla birlikte şehrin çevresini dışardan dolaşarak Brey Sür Sen yolunun geçtiği tarafa kadar gittiler.

Yolun üzerinde de ilk hana girdiler. Dö Jiyak'a haber getiren adam atından inmemişti. Dö Jiyak hana girdi ve hancıyla kısa bir zaman konuştuktan sonra hancıya şişkin bir kese vererek dışarı çıktı ve atının üzerinde beklemekte olan adama :

— Tamam,

dedi. Bunun üzerine adam atını mahmuzlayarak Brey istikametinde hızla uzaklaştı. Dö Jiyak ise masalardan birine oturarak önüne aldığı iki şişe şarabı ağır ağır içmeye başladı.

Eylülün dokuzu olduğunu söylemiş olduğumuz aynı cumartesi günü Pasavan, Talazar, Metr Jerve ve yolda onlara katılmış olan iki at uşağı Brankayon ile Roben Narkua da sabahın erken saatlerinde, İyon yakınlarındaki küçük kalenin bahçesinde atlarından indiler.

Metr Jerve orada derhal bahçedeki üç kadının yanına oturdu.

Pasavan ve Talazar ise Flora ile annesiyle uzunca bir zaman konuştuktan sonra beraberlerinde at uşakları da olduğu halde kendilerine yatacak bir yer bulmak üzere ayrıldılar.

Onlar oradan ayrıldıktan sonra Metr Jerve'nin ilk işi Tangiy'in yanına gitmek olmuştu.

Bir çeyrek kadar sonra Yüzbaşı Tangiy ile birlikte tekrar bahçeye çıktıkları zaman Tangiy büyük bir sevinç içinde görünüyordu.

Tangiy, Metr Jerve'yi bırakarak ilerde, köprünün yanındaki ilk eve girdi. Evin içi askerlerle doluydu. Bir kaç dakika sonra ise askerlerin hepsi de evi terketmiş bulunuyorlardı. Kalan on kadar adam ise hızla evi temizlemeye başlamışlardı.

Bu arada Metr Jerve de yanında Buteyye olduğu halde Paris yoluna doğru gitmekteydi. Şehrin kapısına geldikleri zaman Buteyye kapıdaki askerlerin başında bulunan subayla bir müddet konuştu. Metr Jerve ise şehrin kapısını geçti ve şehri de baştan başa geçtikten sonra Paris yolu üzerinde bir müddet yürüdükten sonra yolun kenarındaki hendeğe girdi, iyice saklanarak beklemeye başladı. Orada iki saat kadar bekledikten sonra da önünden kalabalık bir atlı grubunun geçtiğini görerek arkada kendisini gözlemekte olan Buteyye'ye eliyle işaret etti.

Atlı grubu şehrin kapısında durmuştu. Başlarındaki adam Buteyye'ye götürüldü. Buteyye ile bir müddet konuştular. Sonra Buteyye onları aldı ve yol göstererek Tangiy'in daha önce temizletmiş olduğu eve götürdü.

Metr Jerve bu olanları uzaktan seyrediyordu. Ellerini oğuşturarak mırıldandı :

«Güzel. Her şey istediğimden iyi gidiyor. Ağ atılmış olduğuna göre Burgony artık gelebilir. Onun da son saati çaldı.»

— XLII —

POM DÖ PEN HANINDA

Dö Jiyak'ı bırakmış olduğumuz hanın adı «Pom dö Pen» hanıydı ve bu han Montero yakınlarında bulunuyordu.

İki saat kadar sonra, akşamın sekizine doğru başlarında Jan San Pör olduğu halde yüz kadar atlı bu hana doğru ilerlemekteydi.

Hana yaklaştıkları zaman atlılar durdu ve Jan San Pör, yanında adamları olan asillerden on kişi olduğu halde hana doğru yaya olarak ilerledi. Dük, hanın kapısından içeri girdi ve kendisini beklemekte olan Dö Jiyak'la karşılaştı. Dö Jiyak eğilerek onu selâmladıktan sonra :

— Monsenyör, her hangi bir tehlikeyle karşılaşmaksızın Montero'ya gidebilirsiniz.

Jan San Pör onun sözlerine içerlemişti. Homurdanarak sordu :
— Beni en çok ilgilendiren şeyin ne olduğunu bilmiyor musun? Bana ondan bahset.

— Monsenyör, mahpus bütün ümitlerini size bağlamış olduğunu söyledi.

Jan San Pör'ün yüzünü sevinçli bir ifade kaplamıştı:
— Sahi öyle mi söyledi?
— Kelimesi kelimesine öyle söyledi efendim.

O sırada hanın üst katına çıkan merdivenin başında bir ses duyuldu, fakat Jan San Pör ve Dö Jiyak, biri söylediği büyük yalanın, diğeri ise aldığı haberin sevinci içinde o kadar meşguldüler ki ikisi de bu sesi duymadı.

— Neticede Dö Jiyak, Montero'da tuzağa benzer hiç bir şeye rastlamadınız, öyle mi?
— Hayır. Bütün dikkatime rağmen bir şeye rastlamadım.
— O halde şimdi derhal Veliahtın yanına döner ve kendisiyle görüşmek üzere yarın sabah geleceğimi haber verirsiniz.

Dö Jiyak Dükün önünde eğilerek çıktı.
Jan San Pör de kapıya doğru ilerledi ve elini kapının tokmağına götürdüğü zaman da birden, duyduğu bir sesle irkildi :
— Bir dakikanızı rica edebilir miyim Monsenyör?

Jan San Pör geriye döndü ve üst katın merdivenlerini inmekte olan Pasavanla karşılaştı. İlk hareketi cebinden bir düdük çıkararak kalmak olmuştu.

— Monsenyör, sizden iki dakika istiyorum. Belki de hayatınızı kurtaracak olan iki dakika. Beni red mi ediyorsunuz?

— Benim hayatımı mı kurtaracaksınız? Sen mi?..

Pasavan soğuk bir sesle cevap verdi :
— Evet. Neden olmasın?

Jan San Pör kısa süren bir tereddüt anı geçirdi. Karşısına böyle silâhsız olarak gelen bu adamın cesareti onu hareketsiz bırakmıştı.

— Pek iyi, kabul ediyorum. Bana ne söyleyeceksiniz?
— Size şunu söylemek istiyorum Jan dö Burgony, ne yarın, ne de başka bir zaman, Montero'ya gitmeyin.
— Niçin?

— Çünkü giderseniz oradan geriye dönemeyeceksiniz. Beni dinleyin ve şimdi hemen atınıza atlayarak Brey'e ordunuzun yanına dönün. Ondan sonra da kafanızda ne zamandır evirip çevirdiğiniz caniyane tasarılarınızı bir yana bırakarak topraklarınızda sessizce yaşayın.

— Hangi cinayetten bahsediyorsunuz?

— Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Hayvanca duygularınızla peşinden koştuğunuz o masum kızdan bahsediyorum. Ne yaparsanız yapınız ona sahip olamayacaksınız. Kendinizi tehlikelere atmadan gidin.

— Kontes dö Somberno'dan mı bahsediyorsunuz?
— Evet.
— Ölüm bile beni söylediğin şeyi yapmaktan alıkoyamaz.

— Dük, ben size tehlikeyi haber verdim. Dinlemezseniz, kaderinizin çizdiği yolda ilerleyin, o halde.. Hiç bir zaman sahip olamayacağınız o genç kıza gelince..
— Yalan söylüyorsun. O beni seviyor ve benim olacaktır.

Pasavan da sesini yükselterek onu bir daha ikaz etmeye çalıştı :

— O genç kız sizi sevmiyor, istemiyor. Yarın ya da başka bir gün Montero'ya gidecek olursanız beni yine yolunuzun üstünde bulacaksınız. Ben size bir iyilik yapmak istedim. Benim sözümü dinlemediniz. O halde şimdi isterseniz adamlrainızı çağırarak beni bu yaptığım iyiliğe karşı cezalandırın.

Jan San Pör, o konuşurken cebinden düdüğünü çıkararak adamlarını çağırmıştı bile..

Kapı açıldı ve bir kaç kişi kılıçlarını çekmiş olarak göründü. Pasavan o zaman, ayağını dayamış olduğu tahta sıraya eğildi ve iki eliyle tuttuğu sırayı adamların üzerine fırlattı. Adamlar kapıdan girer girmez başlarına inen bu ağır tahtanin çarpmasıyla yere yıkılmışlardı. Pasavan onların şaşkınlığından istifade ederek kapıya çıktı. Onun arkasından çıkan adamlar ise ortalarda kimseleri göremeyerek ve ilersinin de Dükün adamları tarafından kesilmiş olduğunu düşünerek tekrar evin çevresini aramaya başladılar.

Yukarı katın kapıları kilitliydi. Onları açmak için bir zaman uğraşmaları gerekti. Sonunda kapıları açtıkları zaman da kimseleri bulamadılar. Aşağı kata indikleri zaman ise ikinci bir sürprizle kar-

şılaştılar. Dükün çağırdığı adamların kapının önüne bırakmış oldukları atları yok olmuştu.

Pasavan'ın bütün bunları önceden hesaplayarak hareket etmiş olduğu anlaşılıyordu.

Jan San Pör çaresiz adamlarının yanına döndü ve atlılarının başına geçerek homurdandı :

— Karşıma ölüm bile çıksa gideceğim.

— XLIII —

MONTERO KÖPRÜSÜ

Ertesi sabah Jan San Pör, yanında adamları asillerden on kişi olduğu halde köprünün başında ve karşıdan yanında on kişiyle gelmiş olan Tangiy dü Şatel ile buluşuyordu.

Jan San Pör, talihinin kendisini götürdüğü yola gelmişti.

Yanında ilerlemekte olan Tangiy'e bakarak sordu :

— Monsenyör Veliahtı göremiyorum.
— Monsenyör sizi odasında bekliyor.
— Kontesle birlikte mi?
— Hayır Monsenyör. Kontes de kendi dairesindedir.

Sonra da Dükü biraz ileri götürerek ilerde, köprünün yakınındaki bir evi gösterdi :

— İşte oradadır.

Gerçekten, Flora bahçede görülüyordu. Yalnızdı ve başını önüne eğmiş olarak dolaşıyordu.

Jan San Pör bulunduğu odada dolaşırken Tangiy de onun cevabını beklemeye lüzum görmeden yanından ayrılmıştı :

— Ben Monsenyör'e haber vereyim.

Jan San Pör pencereden gördüğü manzara karşısında kendinden geçmiş bakarken yandan gelen bir sesle irkildi :

— İşte geldim Dük. Hardi dö Pasavan daima sözünü tutar.

Jan San Pör elini kılıcının kabzasına götürerek döndü:

— Pasavan..

— Size onun sizi sevmediğini söylemiştim. Şimdi de bunu size ispat edeyim. Bakınız Dük.

Gerçekten o sırada nehrin kenarındaki evden bir grup çıkıyordu. Bunlar sırasıyla Bon dö Somberno, Dam Matlin ve Talazar ile Metr Jerve idiler.

Flora onları görmüştü. Bir sevinç çığlığı atarak koştu.

Talazar da onu görmüştü. Genç kıza koşarak onu kollarının arasına aldı ve alnından öptü.

Onların arkasından da diğerleri, aile efradı gibi yürüyorlardı. Pasavan Jan San Pör'e bunu göstererek konuştu :

— Sizin tarafınızdan katledilmiş olan sevgili Rozelis'imin intikamını alacağıma and içmiştim. Sizi öldürebilirdim. Fakat düşündüm ki her şeye rağmen sevgilimin babasıydınız. Bunu onun için yapmadım. Fakat sana yine de bir ceza vermek gerekiyor. İşte bu cezayı şimdi göreceksin. Bin bir desise ile çalmaya uğraştığın kralık tacı elinden uçup gitmek üzeredir. Beğendiğin, istediğin kız da sevdiği adamın kolları arasında, gözlerinin önünde uzaklaşıyor.

Pasavan sözünü bitirdikten sonra yanına döndü ve girdiğini Jan San Pör'ün de kendisinin de duymamış olduğu genç bir asille karşılaştı. Pasavan bu delikanlıyı görünce gözleri hayretle açılmış olarak saygıyla eğildi.

Delikanlı kıyafetindeki bu kimse, Fransa Kraliçesi İzabo dö Bavyer idi.

Pasavan'ı tanımış mıydı? Belki de tanımamıştı; zira sert bir sesle Pasavan'a şöyle söyledi :

— Bizi yalnız bırakınız.

Pasavan da önünde saygıyla eğildi ve eliyle Dükü göstererek şöyle söyledi :

— İşte sizi imparatoriçe yapacağını umduğunuz adam.

Kraliçenin kendisini dinlemediğini görerek omuz silkti ve şöyle söylenerek çıktı:

«İsterlerse onu başkaları öldürsün. Ben intikamımı almış bulunuyorum. Rezolis'in öcü alındı.»

İzabo ise o sırada Jan San Pör'e doğru yürümüştü. Elini onun omuzuna koyarak kinle söylendi :

— Hain.. Alçak..

Jan San Pör gözlerini onun yüzüne kaldırdı. İzabo'yu tanımamış gibiydi. Zorlukla elini kaldırarak ilerde görünen iki âşığı işaret etti :

— Beni sevmiyormuş.

İzabo hiddetten kıpkırmızı kesilmişti :
— Alçak sefil. Ben de bunu bir adam sanmıştım.

O sırada dışardan sesler duyuldu :

— Burgonyalılara ölüm..

— İhanet. Sahtekârlar..

Dükün on adamı ile Veliahtın on adamı arasında çarpışma başlamış bulunuyordu.

İzabo, çeliğin çeliğe çarpmasından çıkan madenî sesleri tanımıştı. Ölümü düşündüğü belliydi. Kendi kendine mırıldandı :

— Çok geç kalmış bulunuyorum.

Jan dö Burgony'ye kanlı bir bakışla bakarak gürledi :
— Hiç değilse benim elimle öleceksin, alçak sefil.

Aynı zamanda da küçük, kabzesi mücevherlerle süslü hançerini kaldırarak bütün gücüyle Dükün boynuna, gırtlağına sapladı.

Böyle yapmasının sebebi de Dükün elbisesinin altında kalın bir zırhı olduğunu bilmesiydi.

Jan San Pör dizlerinin üstüne yığılarak yere düşmüştü.

İzabo ise yüzünü ondan nefretle çevirerek yakalarını kaldırmış bulundukları odanın iki kapısından birine doğru yürüyordu.

Fakat onun kapıya kadar gitmesine vakit kalmadan kapıların ikisi de açıldı.

Kapıda Noay göründü :

— Aldatıldık Dük. Kaçınız.

İzabo'nun önünde bulunduğu kapıdan ise Buteyye, Luar, Narbon, Laye, Frotye, göründüler. Telâşları arasında Kraliçeye dikkat bile etmediler. İzabo kapının önüne çıktı ve her taraftan koşuşan adamların arasından geçerek kendisini ilerde beklemekte olan ve Latremuy'un kumandasındaki muhafızlarının yanına vardı.

Jan San Pör ölmemişti. Doğrularak kılıcını çekmeye çalışıyordu. Fakat o anda tam yüzünün ortasına yediği bir savaş baltasının sert darbesiyle tekrar ve bir daha kalkmamak üzere yere düştü.

Noay da onun gibi, bir darbede öldürülmüştü.

Odaya giren adamların hepsi de o zaman yerde halâ kıvranmakta olan Dükün başına toplandılar.

Herkes, on yıldan uzun bir zamandan beri vurmaya ahdettiği, yeminli olduğu darbeyi vurdu. Buteyye elindeki baltayla sağ bileği kopardı. Oliviye Laye ise son darbeyi indererek kılıcını Dükün karnına sapladı. Adamların hepsinin ağzında aynı intikam cümlesi dolaşıyordu :

— Sen bizim efendimizi nasıl öldürmüştün?..

Böylece Dük Dorlean'ın hizmetinde bulunmuş ve ona sonuna kadar sadık kalmış olanlar teker teker intikamlarını almış bulunuyorlardı.

Sözünü tutmamayı çok kimselere öğretmekle hayatını geçirmiş olan Jan San Pör'ün ölümü işte böyle oldu.

SONUÇ

Somberno Kontesi Flora dö Somberno ile Baron dö Talazar Milon'un düğünleri iki ay sonra yapıldı. Flora'nın annesi Bon da Metr Jerve tarafından tedavisi yapılarak büsbütün iyileşmiş olarak törende hazır bulundu.

Flora ayrıca Metr Mersöro'nun zengin mirasından da payını aldı. Fakat ne o ne de Talazar bu kirli paralara ellerini sürmek istemedikleri için büyük mirasın tamamı fakirlere dağıtıldı. Bon malikânesine ve arizisine yeniden kavuşmuştu ve bu para onlar için yeterliydi. Fakat o Burgonya'ya dönmek istemedi. Orada çok acı hatıraları vardı. O da kızı ve damadıyla birlikte Talazar'ın memleketi olan Tur dolaylarındaki malikâneye çekildi.

Roben Narkua ile Brankayon ise ömürlerinin sonuna kadar kimseye muhtaç olmadan rahat rahat yaşayabilecekleri bir para aldılar. Fakat Brankayon yine de Şövalyeden ayrılmak istememişti.

Roben Narkua, onu candan bir arkadaş gibi bilen Talazar'ın seyisi olarak kalmanın en büyük arzusu olduğunu söyleyerek onun hizmetinde kaldı.

Roben Narkua ile Brankayon Montero'ya gitmek üzere hareket etmeden önce, sözlerini tutarak Simon ve Malatr'ı teslim etmek üzere Galile sokağına gitmişlerdi. Malatr ile Simon'u Metr Mersöro'nun gizli kasasına kapadıklarının üzerinden yalnız bir gece geçmiş bulunuyordu. Bunun için onların her ikisini de canlı olarak bulacaklarını umuyorlardı. Fakat oraya vardıklarında üç cesetle karşılaştılar. Birden ve ne olduğunu bile anlamaksızın kasanın içine kapatılmış olan Malatr'ın cinnet getirmiş olduğu anlaşılıyordu. Simon'un ve Metr Mersöro'nun cesedinin üstüne atılarak her ikisini de param parça etmişti. Sonra da kendini öldürmüştü.

Roben Narkua bu manzarayı görerek onların son duası dediği bir söylev verdi :

— Üç aşağı insan daha yeryüzüden eksildi. Yeryüzü belki bundan sonra biraz daha iyi yaşanabilen bir yer olur.

Dö Jiyak ise Veliahtın en güvendiği yakın adamlarından bir ve hattâ başta geleni oldu. Varlığı ve hiç de hak etmediği halde sahip olduğu zenginlikler onun kısa zamanda başını döndürdü. Ölçüsüz hareketleriyle kendine kısa zamanda bir çok kimsenin düşmanlığını çekti. Öyle ki nihayet bir gece Sir dö Rişmon ve Sir dö la Tremuy onu kaçırttılar ve sıkıca sorguya çekildikten sonra da ilk karısını öldürmüş olduğunu itiraf etti. Bunun üzerine diri diri bir çuvalın içine kondu ve nehre atıldı. Karısı ise, Dö Jiyak'a karısı Dam dö Jiyak'ı öldürmek için ne tesirler yapmış olan karısı Kontes dö Toner üçüncü defa olarak ve bu defa da Sir dö la Tremuy'la evlendi. Böylece o da kocalarından birinin katillerinden biriyle evlenmiş oluyordu.

Ya Pasavan?...

Pasavan bir kaç ayrı arkadaşı ve dostlarının yanında bir kaç ay sükûn içinde yaşadı. Sonra bir gün yanında at uşağı ve dostu Brankayon ile birlikte atına atladı ve nereye gittiğini bile söylemeden çıktı gitti.

Talazar ile Flora onu bir daha göremediler. Fakat onun ölmüş olabileceğini düşünmek ikisinin de aklından bile geçmedi. Evde sözü geçtikçe ve hatırası minnetle anıldıkça Talazar daima şöyle söylüyordu :

— Umarım onu bir gün gene göreceğiz. Biliyorsunuz ya o, ölmeyen, öldürülemeyen ölüdür.

— S O N —